

ANCIKIRAN

HANNAH
KANER

DÜŞMÜŞ TANRILAR #3

KAYBEDECEKSİN, TANRIKATİLİ

Savaş Middren'in kapısına dayanmıştı. Ateş tanrısı Hseth durdurulamaz ordusuyla güneyde harekete geçmiş, yoluna çıkan her şeyi yok ederek yaklaşıyordu. Krallığın sağ kalma umudu sadece müttefiklerin ve eski düşmanların el ele vermesine bağlıydı.

Elo dostu, düşmanı ve kralı Arren'la pamuk ipliğine bağlı bir ittifakı sürdürmeye çalışıyordu. Savaşın seyrini değiştirmek için ellerindekinin ne kadarını feda edeceklerinin kararını birlikte vereceklerdi.

Inara yardım bulmak umuduyla annesi ve gemileri *Silverswift* ile denizlere açılmıştı. Bir yandan güçlerini, kim ve ne olduğunu anlamaya çalışırken diğer yandan da Skedi'yle aralarındaki bağın onları güvende tutup tutmayacağından şüphe edecekti.

Middren'in eski gelenekleri Kissen'in umurunda değildi. Fakat ailesine kavuşmaya çalışırken bildiği her şeyi sorgulayacaktı.

Ne uğruna savaşıyordu?

Bu savaşı kazanmaları mümkün müydü?

Kapak Tasarımı: Sean Garrehy/HarperCollinsPublishers Ltd
Kapak Çizimi: © Tony Roberts

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-8729-34-4

OLIMPOS

www.olimposdukkani.com

[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)

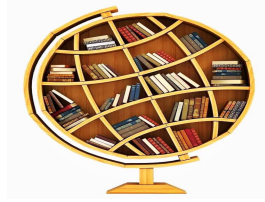
[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.youtube.com/olimposyayinlari)

[/olimposyayinlari](https://www.tiktok.com/olimposyayinlari)

HANNAH KANER
İNANÇKIRAN

Düzenleme
Ny.özlem

İnançkiran

Hannah Kaner

Orijinal Adı: Faithbreaker

© 2023, Olimpos Yayınları

© 2025, Hannah Kaner

Çeviren: Nisa Nur Özçoban

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Onat Özyılmaz

Son Okuma: Aydan Yalçın

Kapak Uygulama: Fatma Can Yıldırım

Sayfa Düzeni: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8729-34-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.*Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No:*42056

www.olimposdukkani.com -info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z Beylikdüzü / İstanbul

Tel: (0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 50

Sertifika No: 52098

İNANÇKIRAN

HANNAH
KANER

Çeviren: Nisa Nur Özçoban

Ninova

*Kardeşlerime.
En amansız savunucularım,
aynı zamanda en eski dostlarım.*

GİRİŞ

Ocakların tanrısı Hestra, Hseth'in gelişinin yarattığı alevleri hissetti. Teninden öte bir ten, alevinden öte bir alev. Hseth artık ne sürülerin otlaması için fundaları yakan bir tanrıydı ne de fırınların ve demirhanelerin tanrısı. Ateş tanrısı dökülecek kan, pirinç ve kemiklerin uğruna küllerinden doğmuştu. Savaş uğruna.

Haftalar birbirini kovaladıkça, Talicialılar Middren'i fethetmek için dağları ve denizleri aştıkça Hseth'in korku ve öfkeden beslenen gücü katlanarak arttı.

Hestra, azalan gücüne rağmen Deasmouth halkının deniz istilasını durdurmaya çalışırken yerle bir olan ocaklarını hissedebiliyordu. Bir zamanlar kuzeyde, onun kadim sembolleriyle bezenmiş taşlar, Middrenlilerin Talicialıların geçtikleri her yeri küle çeviren baskınlarından evvel Bennite Dağları'na kaçmasıyla soğuyup çatlamıştı Arkada bıraktıkları evler Hestra'nın çer çöpten yapılmış ve kutsanma umuduyla ocak taşlarının altına gömülmüş heykelciklerini hâlâ barındıran birkaç yerden biriydi.

Çok azı evlerindeki ocakların esasen ateş tanrısının mabedi olduğunu hatırlıyordu.

Ne var ki bu hepsinin yanmasına engel olmadı.

Hestra ocakların karanlık köşelerinden, yanan meyve bahçelerinden yükselen duman bulutlarını görmüştü. Kuyuların

onlardan su içen insanların kanıyla boyanmasını izlemişti. Yakalanan zavallı insanları, hayvanlarının ve çocuklarının kılıç ve alevlerle talep edilmeyen, karşılıksız sunulan sevginin ne demek olduğunu bile hatırlamayan bir tanrıya kurban edilmek için yerlerde sürüklenmesine şahit olmuştu.

Hseth'in rahipleri savaş vermeden hızlıca elde edebilecekleri verimli toprakları yakmaktan geri durmuyordu. Savaşçıların aç karınları ve lime lime olmuş kıyafetlerle kendi yaktıkları alevlerde boğulması umurunda değildi. Tıpkı tanrıların bir silah olarak kullanılmaması gerektiğinin umurlarında olmadığı gibi.

Hestra, Hseth'e gidip âdeta ocağından alevine akan bir içtenlikle Talicialı tanrıya verdiği sözleri hatırlatmalı mı diye düşündü. Bir zamanlar akıllıca hamleler yaptığını, ateşlerin ne zaman körükleneceğini ve ne zaman sönmeye terk edileceğini bildiğini ona anımsatabilirdi.

Bunu yapmadı. Hseth onu dinlemezdi bile. Kulak verdiği tek şey rahiplerinin sesi ve kurbanlarının çığlıklarıydı.

Hestra'nın konuşmasını isteyen yalnızca bir kişi vardı fakat onun söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Benimle konuşmayacak mısın, ocakların tanrısı?" diye fısıldadı Arren yalnız kaldığı nadir anlardan birinde. Artık isyancılar tarafından hapsedildiği yerden kurtulmuş ve bayrağını kullanarak ordularını yardıma çağırmıştı. "İnsanlarımızın hepsi küle dönüp toprağa karışana kadar sessiz mi kacaksn?"

İnsanlarımız mı?

"Vittosk topraklarının doğusu ele geçirildi Hestra," diye üsteledi Arren. Adını duymak ocağını cızlattı. Bildiği her şeyi onun gözlerinden, aldığı mektuplardan, yardım çağrılarından, asker, muhafız ve erzak vaatlerinden öğreniyordu. Hestra dallarında ve bedeninde onun sesini hissedebiliyordu. Onun korkusunu kendi korkusuymuşçasına yaşıyordu. "Blenraden'i aldılar. Hacılarını ve muhafızlarını tıpkı totemler gibi ateşe vererek duvarlardan sallandırdılar."

Hestra, Arren'in sözlerinin ona ulaşmamasını dileyerek göğsünün derinliklerine saklandı. İnançla yanıyor, acıdan zevk alıyordu. Hestra'nın istediği bu değildi. O insanların parıldayan şehirlerden ve zenginlik tanrılarından uzaklaşmalarını istemişti. Altın, ipek ve baharatları bir kenara bırakıp ocaklarına, ona dönmelerini dilemişti. Karanlıktan korkup onun sıcaklığına sarılmalarını.

"O seni unuttu, kalbim."

Hestra bunu biliyordu. Tabii ki biliyordu. Hseth'in ölümüyle verilen tüm sözler bozulmuştu. Şimdiyse diğer ateş tanrısının sözünün eri olup olmadığını merak ediyordu.

Ona yardım etmek çok mu yanıltı? Yapması gereken tek şey vardı. Taş zeminde can çekişen çocuk kralı kurtarıp onu başa geçirmesi, Hseth ve yandaşlarına yanaşması için manipüle etmesi gerekiyordu. Middren tanrılarının paramparça edildiği yerde kök salmayı umut etmişlerdi.

Bir süreliğine her şey yolundaydı. Hestra ona bağlanarak cana gelip güç kazanmış, daha bir gür yanmıştı. Arren ona o kadar çok umut ve söz vermişti ki.

Şimdi hepsi yok olmanın eşiğindeydi.

Arren'in kalesi çökmüş ve işgal edilmişti. Biriciği onu ezip geçmeye çalışmış, Hestra ve Arren, yarı tanrı Craier kızının elinde neredeyse ölesiye boğulmuştu. Artık kralı olduğu pek bir şey kalmamıştı. Elinde sadece kaybedilmiş bir onur ve kaybedilmeye mahkûm bir savaş vardı.

Arren'in ona sunabileceği hiçbir şeyi kalmamıştı. Hestra'nın da ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Tanrılar yüzyıllar boyunca sessiz kalabilirlerdi. Onları birlikte tutan şey yalnızca derisine kömür karasıyla kazınmış o ilk lütuftu.

Onu hayatta tutacağına dair verdiği söz.

Hestra gidebilir miydi? Kadim gücünün neredeyse tamamını Arren'in bir kopyasını ordusuyla birlikte Lesscia'ya götürmek için kullanmış; arta kalanı da onu, değerli şövalyesini, beyaz yalanların küçük tanrısı ve ocağına süzülen yarı tanrı

kızı geri getirmek için harcamıştı. Ona edilen dualar öylesine az, öylesine fersiz; iradesi o kadar zayıftı ki kralın yanından ayrılırsa formunu, şeklini, özünü kaybedeceğinden korkuyordu. O zaman yalnızca isimsiz bir güç, kötü bir ruh ve rüzgâra karışmış bir nefes olurdu.

Belki de yapmalıydı. Kaybolup gitmeliydi. Başka yapacak ne vardı ki? İnançsız, kralsız ve müdahale edemediği alevlere teslim olmuş bu topraklarda kalmak neye yarardı? Tüm sevgiyi, tapınmayı ve diğer her şeyi kendi için isteyen bir adamın göğsüne sıkışıp kalmanın ona ne faydası olurdu?

İnsanlarımız.

“Sen de herkes gibi beni bir başıma mı bırakacaksın?” dedi Arren.

Bir pencereden Sakre şehrinin üzerinde yükselen yıldızlı göğü izlerken sanki kendi kendine konuşur gibiydi. Gerçekten onunla mı konuşuyordu? Yoksa akli Elogast'ta mıydı? Hestra düşüncelerini kendine sakladı. Onu ne rahatlatı ne de acı verdi. Arren da onun gibi seilmek istiyordu. Bir de güç istiyordu. Savaş onları iki dünyanın arasında bırakmıştı: alevler ve gelecek, bir kral ve kaos.

Tanrı ve insan.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen, Elo'nun omzu ve göğsü arasındaki o mükemmel kıvrımda tatmin olmuş ve yorgun bir hâlde yatıyordu. Kalmasına izin verilen bu kamaranın uzunluğu taş çatlasın üç büyük adım kadardı ve küçük yatağı odanın neredeyse tamamını kaplıyordu.

Yine de bunu, geminin alt kısmındaki bir hamakta dişlerini çalıp boğazını keserken gülümseyecek tipteki mürettebatla dip dibe yatmaya tercih ederdi. Inara onu ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın Lessa Craier'e veya isyancılarına güvenmiyordu. Leydinin kara barut dolu mahzeninde bağlı olduğu zincirlerden kurtulduğundan beri elleri ağrıyordu.

Aralarında kilitleyebilecekleri bir kapının olması iyiydi. Hem biraz mahremiyet de sağlıyordu.

"Nasıl bu kadar enerjiksın?" diye yakındı Kissen. Doğrulup kovadan yüzüne soğuk su çaldı. Elo dirseklerinin üzerinde doğrulup ona sıırttı. Sinir bozucu derecede kendini beğenmiş görünüyordu.

"Şikâyet ettiğini hiç duymamıştım," dedi.

"Şikâyet ettiğimi söylemedim." Yatağın diğer tarafına doğru yaslandı ve lombozdan süzülen loş ışıktaki arkadaşını dikkatle inceledi.

Değişmişti. Onunla ilk tanıştığı zamana kıyasla artık daha sert ve daha vahşiydi. Hseth'in göğsünün üzerinde bıraktığı yanık izi iyileşip pembe bir renk almıştı ve geniş göğsünün koyu teninde tezat oluşturunuyordu. Savaşlarda aldığı yaralara bir yenisi daha eklenmişti.

"Yine de," diye ekledi, "kafa dağıtmak için kullanıldığımı anlayabiliyorum."

Elo başını yana eğerek sırttı. Yeni yeni uzamaya başlamış kirli sakalı çenesinin keskin hattını daha da belirginleştiriyordu. "İnan bana, Kissenna, tüm dikkatim senin üzerindeydi," dedi.

Piç kurusu. Kimse ona tam ismiyle hitap etmezdi. Yatho ve Telle bile.

Elo yatakta doğrulurken gülümsemesi kayboldu. "Tabii ki kafamın dağılmasına ihtiyacım var." dedi. "Savaşı kaybediyoruz."

Sakre'de savaş varmış gibi gelmiyordu. Kissen'in Lessa Craier'in darbe girişimini durdurmasının üzerinden haftalar geçmişti. Kral hâlâ başkentte bir yerlerde asillerden asker, teçhizat ve silah topluyor, savunmasını güçlendiriyordu. Savaşın büyük bir bölümü ilk saldırının yapılmasını beklemekle geçiyordu.

Fakat Kissen, Elo'nun aklındaki tek şeyin Hseth'le aralarındaki savaş olmadığını biliyordu. Kendi isyanı daha başlamadan hüsrarla sonuçlanmıştı. Şimdi de onu öldürmeye çalışan, onun öldürmeye çalıştığı kralla birlik olmak zorundaydı.

"Bizimle Irisia'ya gelmelisin," dedi Kissen. Elo kaşlarını çatı. "Kralın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme. Craier'in davasına katıl ve annenin topraklarında Middren adına konuş." Onu ayağıyla dürttü. "Skedi, Inara, annesi ve tanrılar arasında kimin safında durmam gerektiğini bilmiyorum." Kısalmış ayağını kaldırıp salladı. "Ya da kimin üzerine zıplayacağımı."

Elo gözlerini kapatıp gülerken Kissen ayağını geri çekti. Başparmağını dizinin altında, bacağının kesildiği noktada gezdirdi. Kendini en çok çıplakken rahat hisseder, yaralarıyla muhteşem görüldüğünü düşünürdü. Bir gemi kamarasının sağla-

dığı mahremiyet ve sıcaklık gibi lüks şeyler nadiren ona nasip olurdu. Talicia'nın zorlu topraklarında süründükten sonra bunun tadını sonuna dek çıkaracaktı.

“Ya da...” diye sözlerine devam etti. “Eğer kalmamı istersen savaşabilir—”

Elo gözlerini açtı. “Hayır,” dedi. “Son duyduklarıma göre kız kardeşlerin Weild’a varmış. Dünyada en ufak bir iyilik kaldıysa ilk gemiyle Irisia’ya geçmişlerdir.”

Kissen lombozdan kulelerin arasında yükselen liman duvarına ve açık denize baktı. Su cam gibi berraktı ve gümüş gibi ışıldıyordu. Dünya çok büyüktü. Kız kardeşleri herhangi bir yerde olabilirdi. “Boş yere umutlanmayalım,” dedi.

“Boşa da olsa umut, umuttur. Bu ülke için gereğinden fazla fedakârlık yaptın.”

“Sanki sen yapmadın.”

Elo kaşlarını ovuşturdu. İlk yaz günlerinin güneşi kamanın yan tarafına vuruyordu. Kapının altından sızan melteme rağmen sıcak güneş tenlerini ısıtıyordu. Havada Elo’nun limandaki tezgâhların birinden aldığı toprak çanaktaki Irisia yahnisinin kokusu vardı. Bu, Elo’nun en sevdiği yemektir. “Gidemem,” dedi adam. “Gitmeyeceğim. Olmam gereken yer burası. Yalnızca korkağın teki her şeyi berbat ettikten sonra çekip gider.”

“Sen hiçbir şeyi berbat etmedin,” diye ısrar etti Kissen. “Arren, tanrılar, Lessa Craier her şeyi berbat etti. Sen her şeyi düzeltmeye çalıştın.”

“Fakat başarısız oldum.” Elo keyifsizce güldü. “Acınası bir şekilde hem de. Zaten savaşın eşiğinde olan topraklarımızı hepten mahvedecektim. Inara’yı neredeyse kaybediyordum, ailenin ölümüne sebep olacaktım.” Saçlarının uçlarına dokundu, bukleleri neredeyse örülebilecek kadar uzamıştı. “Neredeyse seni kaybediyordum, Kissen.”

“Bunda benim de suçum vardı, değil mi ama?” dedi Kissen.

Elo tekrar güldü. En azından Kissen onu güldürebiliyordu. Tebessümü sıcak olsa da kısa sürdü ve kaslı bacaklarını dar yatağın kenarından aşağı indirdi. Onun yanında bu kadar rahat olması, samimi davranması hoşuna gidiyordu. Birbirlerine karşı dürüstlerdi. Aralarındaki bu şey dillere destan bir aşk ya da romantik bir ilişki değildi. Sonsuz bir güven duygusuydu. Birbirlerini sahiplenmeksizin duydukları o ihtiyaç hissiydi. Kissen'in içinden onu tekrar öpmek geldi.

"Başarısızlık yakamı bir türlü bırakmadı," dedi Elo. "Hiç değilse bunu kabullenip hatalarımı düzeltmeye çalışabilirim. Başarısız olsam bile denerken ölürüm."

"Ya da seni incitmekten başka hiçbir şey yapmayan bu toprakları geride bırakabilirsin."

Elo ona bir bakış attı. Kadın, dudağının kenarındaki çizgiden, gerilen çenesinden gitmeyeceğini anlamıştı. Gidemezdi. Middren ve Arren için çok fazla fedakârlık yapmıştı.

"Geri gelecek misin?" diye sordu Elo cevap vermek yerine.

Kissen yüzüne düşen saçları iterek kamaranın duvarına yaslandı. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Senin dışında beni burada tutan bir şey yok. Dikkatin," dedi onu baştan aşağı şöyle bir süzerek, "ve başka yerlerin bende olabilir, fırıncı şövalye. Yine de... kalbinin başkasında olduğunu biliyorum."

Elo yüzünü buruşturdu. Ayağa kalkıp yerdeki kıyafet yığınınından gömleğini aldı. Ahmak herif soyunurlarken onu özenle katlamıştı. "Gitsem iyi olacak," dedi. Gömleği başından geçirerek yaralı göğsüne indirdi. "Dalıp gemiyle açılmak istemem."

Kahretsin. Kissen sözlerini daha iyi seçebilirdi. Hseth ve kral, güç karşılığında onun kalbini ve hayatını almaya çalışmıştı.

Arren. Elo'nun acısının ve kötü mizah anlayışının kaynağı. Hem ona ihanet eden hem de ruhunun ait olduğu kişi.

"Seni sevdiğini söyledi, değil mi?" diye üsteledi Kissen.

“Kafamı karıştırmaya çalışıyordu,” dedi Elo. Pantolonunu almak için eğilmesiyle Kissen’a muhteşem bir manzara sundu. “Onu öldürmeye çalışıyordum.”

“Kafanı karıştırabiliyor çünkü...” Elo’nun hayatı Arren’in-kine düğümlenmiş, iç içe geçmişti. Canı yanıyordu. Bunu görmezden gelmek acısını dindirmeyecekti.

“Öpüşmedik bile, Kissen.”

“Sevgi öpücükle ölçülseydi dünya gülük gülistanlık olurdu.”

“Ondan nefret ediyorum. Yaptığı her şeyden. Temsil ettiği her şeyden.”

“Sevgi ve acı birbirinden çok da farklı değildir,” dedi Kissen. “Yoksa tanrılar neden adak olarak kan ve ölüm istesin ki?”

Elo iç geçirip pantolonunun bağcıklarını bağladı. “O iyi bir adam değil.”

“Evet, değil.” Kissen kırışmış gömleğini alıp üzerine geçirdi. Böylesi samimi anlar çok uzun süremezdi, bilhassa da tutuklanmak ve şehrin yardımına koşmak arasındaki ince çizgide yürürlerken. Tabii Kissen çenesini tutmakta daha başarılı olsaydı birlikte daha fazla vakitleri olabilirdi. “Onun ordusunda savaşacaksan aranızdaki sorunu ne yapıp edip çözmen gerekiyor.”

Şövalyesi bu sözleri duymazdan geldi, yatağa oturup botlarını giydi.

“Olmazsa sevişirsiniz,” diye şakıdı. “Bizim işimize yaramıştı.”

Elo dayanamayıp güldü. Botunun tekini giymişti, öteki hâlâ yerdeydi. Kissen ona sırtı eğilerek yerde duran yeni protezini aldı. Elo, Sakre’den geçerlerken ona yardım etmiş ve bankaya dönüştürülen şehir tapınaklarından birinde sakladığı parayla ona yeni bir protez almıştı.

“İşini görüyor mu?” diye sordu protezin kayışlarını ayarladığını fark edince. Deriden yapılmış kırmızı dizliği ve tahtadan bacağıyla fena sayılmazdı. Yatho’nun yaptığıyla boy ölçüşemezdi elbette. Kullanılmaktan tabanı çoktan soyulmuş ve zedelen-

mişti. Ayrıca ona özel yapılmadığından bacağı diğer uzuvlarından azıcık daha kısaymış gibi dengede durmakta zorlanıyordu. Yine de başından geçen onca şeyin ardından eğrilip bükülmüş eski protezine kıyasla çok daha iyiydi.

“Sanki bana özel yapılmış bir kılıcı kaybetmişim de biri elime onun yerine bir çekiç tutuşturmuş gibi.” dedi Kissen. Elini sızlatan cinsten bir çekiç. Sağ baldırı ve kaval kemiğini saran o dayanılmaz acı, bacağı yeterince kendi vücuduna aitmiş gibi hissettirmedeğinde daha da kötüleşiyordu. “Yine de iş görür. Zanaatkârlar, Tanrılar Savaşı’ndan beri kendilerini geliştirmiş. Çocukken taktıklarımı görmeliydin.”

Elo sıcak elini omzuna koyduğunda Kissen bir an için ona yaslandı. Şövalye konuşacakmış gibi derin bir nefes aldı.

“Eğer bir daha özür dilersen ağzının ortasına yumruğu çakarım” dedi Kissen. Kayışlarını bağlamayı bitirip Elo’nun elini üzerinden itti. “Ateş tanrısıyla savaşma kararını ben verdim ve onu yendim. Yine olsa yine yapardım.”

Elo onu başıyla onaylayıp pantolonunu uzattı, sonra da kendi yeleşini aldı. Mavinin canlı bir tonundaki kumaş altın renkli kıvrımlı çizgilerle bezenmişti. Etek ucunu kemerinin içine sıkıştırdıktan sonra yeni kılıcını kuşandı. Eski kılıcını Lesscia’da kaybetmişti. Yenisinin kabzası sadeydi, eski kılıcının adak olarak sunduğu aslan başının hatırasını taşımıyordu.

“Artık...” dedi Kissen pantolonunu protezinin üzerine geçirirken. Sağ bacağı işini kolaylaştırmak için buna göre ayarlanmış, bağcıkları açık bırakılmıştı. “Kalbinde briddite taşıyor. Veigaların yöntemleri artık ona zarar verir mi pek emin değilim.”

“Söylentiler doğru mu sence?” dedi Elo, Kissen istemediği hâlde bağcıklarını bağlamasına yardım etmek için önünde diz çökerek. “Onu savaşta bir silah olarak kullanmak üzere çağırabilirler mi?”

Kissen iç geçirip duvardaki kancadan kemerini aldı. Kendine fırlatabileceği birkaç bıçak –biri briddite metalinden ya-

pılmıştı— ve keskin kenarı briddite ile kaplanmış bir pala bulmuştu. Pek tatmin edici sayılmazdı ama elindekiyle yetinmek zorundaydı. Sakre hâlâ büyük oranda Arren’a sadıktı ve briddite kaynaklarının çoğu kötü tanrılar ve ruhlardan korunmak için eritilip işe yaramaz tılsımlara dönüştürülmüştü.

“Onun kadar güçlü bir tanrı görmedim,” dedi Kissen en sonunda. Tabii ki tanrılar bazen onlara seslenildiğinde mabetlerinde belirirdi ama bu her zaman olmazdı. Hseth istedikleri her an çıkıp geliyorsa bu, tanrının ya çok saf ya da çok açgözlü olduğu anlamına gelirdi. Belki her ikisiydi de. “Rahipleri ülkeyi ve orduyu yönetiyor. Korkuyu ve acıyı silah olarak kullanıyorlar. Bir tanrıya da aynısını yapmaktan çekinmezler. İnşa ettikleri mabetleri gördüm, orduları bir şekilde onları taşıyabilirlerse tanrıyı istedikleri yere çağırabilirler.”

“Piyadeleri yorgunluktan ölüyor olmalı,” diye mırıldandı Elo. “Talia neredeyse elli yıldır karada savaşmadı. Çok azı ne yaptığını biliyordur. Dediğin gibi, ordunun yarısı çiftçi, balıkçı ya da gençlerden oluşuyor. Neden kendilerine böyle eziyet ediyorlar ki?”

“Korku ve güç insanlara aptalca şeyler yaptırır,” dedi Kissen. “Delice şeyler.” Talia’da gördüğü her şeyi, yanan insanları ve çocukları, fanatizmi ve dehşeti Elo’a, Lessa’a ve krala anlatmıştı.

“Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti Kissen. “Craierler, Irisia’dan yardım alsa bile, sen onları kuzeyde oyalasan bile...”

“Bir yolunu bulacağım,” dedi Elo.

Sinir bozucu derecede sakindi.

Kapının çalınmasıyla kısa süreli huzur atmosferi bozuldu.

“Ne var?” diye bağırdı Kissen.

“Su yükseliyor,” dedi tanıdık bir ses. “Açılırsak Elo karaya kadar yüzmek istemeyebilir.”

Kissen koltuk değneğini aldı. Kapıyı açtığı anda Inara’nın sıcak ve parlak gün ışığında altında masum masum dikildiğini

gördü. Ensese ve kulaklarının etrafında buklelenmeye başlamış kısa saçları ona yakışıyordu. On üçüncü yaş günü çoktan gelip geçmişti ve boyu onunla tanıştığı günün üzerinden birkaç hafta bile geçmeden fark edilir derecede uzamıştı.

“Burada olduğumu nereden bildin?” dedi Elo. Bir yemek tüccarından alıp ekmekle diplerini sıyrarak tertemiz ettiği çömleri birkaç bakırla takas etmek için çantasına koydu.

“Gecenin köründe gizli gizli güverteye çıktığını görmüşler,” dedi Inara. “Tıpkı bir hırsız gibi.”

Elo dişlerini sıktı. Geminin aydınlık ve gürültülü güvertesine çıktığında üç kuruş için pazarlık veya hırsızlık yapacağını düşünmek zordu. Teni sanki güneşin çocuğuymuşçasına parlıyordu. Üzerindeki şık giysilerle tanıştıklarında iddia ettiği gibi sıradan bir şövalye ya da bir fırıncıdan ziyade bir lord gibi görünüyordu.

Inara’nın ondan aşağı kalır yanı yoktu. Craier yeşili yerine hardal rengi bir iç gömlek ve yünlü bir tayt giymiş, üzerine omuzları cam boncuklardan damlacıklarla süslenmiş uzun, kırmızı bir tunik geçirmişti. Kissen buruşuk gömleği ve yamalı pantolonuyla bir an için kendini bir yabancı gibi hissetti. Başka topraklardan gelmiş bir yetim, sokak çocuğu ve paralı askerdi. Şövalyeler, asiller ve krallarla yan yana durmak haddine değildi.

Gerçi o hiçbir zaman haddini bilen biri olmamıştı.

“Kesin tanrın yetiştirmiştir,” dedi Kissen yukarı bakarak. Haklıydı. Beyaz yalanlar tanrısı Skediceth, Lessa Craier’in gemisinin üç ana direğinin en yüksek olanına tünemiş, iki yana açtığı kanatlarıyla güneşin ve deniz havasının tadını çıkarıyordu. Lesscia’daki çatışmalardan sonra büyük ölçüde toparlanmıştı ama Kissen’in artık hatırladığından daha küçük ve daha sessizdi. Inara’nın omzunda olmadığı zamanlarda genellikle bulabildiği en yüksek yere tünardı. Gemileri *Silverswift*’ti Craierlerden intikam almak üzere güverteye sızacak suikastçılardan koruyan sessiz bir gözcüydü.

Kissen yükseltilmiş ön güverte boyunca kıvrıla kıvrıla uzanan, karmaşık desenli yaldızlı küpeştesiyle geminin bir hayli görkemli olduğunu inkâr edemezdi. Kissen ile Lessa'nın baş muhafızı ve isyancılardan biri olan Tarin'in kamaraları burada yer alıyordu. Lessa ve Inara'nın kaldığı kış kasaraysa fıçı ve hayvanlardan ziyade artık yelken açmaya hazırlanan mürettebatla dolu cilalanmış ana güvertenin diğer tarafında kalıyordu.

Dikey paneller ve kapıların arasındaki gövdeye gömülmüş üç küçük mabet vardı. Tanrılar Savaşı'ndan önce her Middren gemisinde onları denizlerde koruyacak tanrılara adanmış bunlara benzer mabetler olurdu. Şimdiyse bu mabetler başka bir çağdan kalma gibi görünüyordu.

İçlerinden birinin güvenli sığınaklar tanrısı Yusef'e, Inara'nın babasına, adandığı apaçık ortadaydı. Onu tasvir eden geniş omuzlu, sakallı ve kırmızı cam boncuklarla süslenmiş bir heykeli bile vardı. Kissen'in tanrının ölümünden önce gördüğü pek çok mabesinde olduğu gibi üzerinde yüzyıllar önce Restish'e yerleşen doğu kabilelerinin giydiği seyahat kıyafetleri geçirilmiş, beline yelken ipi gibi görünen bir şeyden örülmüş kemer iliştirilmişti.

Diğerleri tanıdık değildi. Bir tanesi elinde dikenli bir deniz kabuğu tutuyordu ve başında altınla kaplanmış daha küçük deniz kabuklarından yapılmış bir taç vardı. Ötekiyse açık renkli, pürüzsüz bir taştan oyulmuş, muhtemelen bir rüzgâr tanrısına ait kanatlı bir martı totemiydi. Kissen önündeki adak çanağına tükürmemek için kendini zor tuttu. Son zamanlarda rüzgâr tanrılarını sevdiği söylenemezdi.

"Her şey yerine yerleşti," dedi Inara. Kissen kızın sesini duymasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Bacak hariç."

Kissen aşağıda hâlinden memnun bir şekilde çuvalın içinden saman yiyen atına doğru baktı. Etrafında dolanan sinekleri kovmak için kuyruğunu bir sağa bir sola savururken limanın gürültüsü hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Hâlâ maka-

raların altında yer alan, gemiye yüklenmeyi bekleyen hayvanların konakladığı geçici ağıldaydı. Kissen atının geceyi güvertenin altındaki karanlık ve sıkışık yerde geçirmesini istemediği için mürettebatın onu gemiye çıkarmasına engel olmuştu.

Kissen iç geçirdi. Bu acı verici olacaktı.

“Elo, sana bir hediyem var,” dedi. Koltuk değneğinin yardımıyla iskeleye uzanan rampaya indi ve dikkatle yanlamasına ilerledi. Düşüp boynunu kırmaktansa yengeç gibi yürümeyi tercih ederdi.

“Ne hediyesi?” dedi Elo onu takip ederken. *Silverswift*’in kuzeyinde kalan Sakre’nin ana limanı, tüccarlar, hamallar, ulaklar ve gemi mürettebatlarıyla dolup taşıyordu. Fakat Craier gemisi asillere ayrılmış kısımda, birkaç çığırtnan martı haricinde sessiz bir köşede, ayrıcalıklı bir konumda yer alıyordu. Bu, Şifacıların sokaklarındaki kül suyu ve kan kokusu dışında, şehrin temellerinin hem kral yandaşları hem de isyancılar üzerine kurulduğunun nadir işaretlerinden biriydi. En azından Leydi Craier, Arren’i ortadan kaldırmanın halkı onun yanında savaşmaya değil, ihtilafa sürükleyeceğini anlayana kadar böyleydi.

Kissen limanın taş zeminine ayak bastığında Bacak hafifçe kişneyerek onu karşılamaya geldi. Kadın elini uzatarak atın ortasından beyaz bir şerit geçen sıcak ve güçlü burnunu okşadı. Ok ve diken yaraları iyileşmiş, arkasında soluk renkli izler bırakmıştı.

“Onu güverteye çıkarması için kaptanı çağırayım mı?” diye sordu Inara. Onun bakışları da atın yara izlerindeydi.

“Hayır,” dedi Kissen. “Bizimle gelmiyor.”

“Bizimle gelmiyor mu?”

Inara atı okşayabilmek için ağılın çitlerine tırmandı ama Bacak kızı görmezden gelip toynağını yere vurarak yüzünü Elo’ya çevirdi. Kızın yüzü düşse de Elo, Bacak’ın boynunu okşarken hissettiği hayal kırıklığını dillendirmede.

Elo sonunda Kissen'in neden bahsettiğini anladı. "Onu bırakamazsın," dedi. "Bacak'ı buraya, sana getirebilmek için çok uğraştım."

"Biliyorum," dedi Kissen hüznle. "Sana daha önce de söyledim. Ona bir kafeste ağır ağır yaşanacak bir ölümden daha fazlasını borçluyum."

"Ama seni çok seviyor," dedi Inara. *Onu doğruca isyanın göbeğine sürüklemenin affetmemiş olsa bile* kısmını kendine sakladı elbette. Kissen kızı rahatlatmak istercesine kolunu sıvazladı.

"İnsanın bazen sevdiklerinden vazgeçmesi gerekir," dedi Kissen. "Bacak bir yol atı, bu toprakları çok iyi bilir. Onu haftalarca ışıksız, havasız, pis bir gemi ambarına kapatamam. Bu onun kalbini kırar."

Bacak'ın yeşilliklerden, ağaçlardan, dağlardan, onu defalarca kez geçirdiği yollardan, kestane ağaçlarının yapraklarından ve eğrelti otlarından uzaklarda olduğunu hayal dahi edemiyordu. Atı henüz bir yaşına bile basmamışken, yemlemeye gelince cimri ama kamçılamaya gelince oldukça cömert olan bir kadından satın almıştı. Kissen'a ısınması uzun zaman almıştı ancak bir kez ısındıktan sonra aile gibi olmuşlardı.

Bacak burnunu omzuna sürterken Elo başını iki yana salladı. "İkimiz de ona savaşa giden uzun bir yoldan daha iyisini borçluyuz."

"O zaman onu savaşa sokma. Çok sadıktır, seni yarı yolda bırakmaz. Ayrıca..." Nankör atı burnunu Elo'nun ellerine bastırırken dilini şaklattı. "Bizim haylaz seni sevdi anlaşılan."

"Bir keresinde bana ondan uzak durmamı söylemiştin," dedi Elo atın beyaz çizgisini okşayarak.

"Eh, sana kollarımı hediye edemeyeceğime göre bacakla idare edebilirsin, fırıncı şövalye." Ona göz kırptığında Inara'nın boğazından alaycı bir ses döküldü. "Ordunun yük atları var, Bacak senin olabilir. Sana arkadaş olur. Güvenebileceğin bir arkadaş."

Elo'nun yüzüne o kadar içten bir gülümseme yayıldı ki gözlerinin kenarları kırıştı. Daha sonra dönüp ellerini Kissen'in omuzlarına koydu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ona iyi bakacağını söyle," diye karşılık verdi Kissen adamın ensesini kavrayarak. Bir savaşçıyla bir sevgilinin dokunuşu arasında bir hareketti bu.

"Söz veriyorum."

Bacak ilginin üzerinde olmamasına bozulmuş gibi burnundan soludu. Sonra küçük, temkinli adımlarla Inara'nın yanına gidip burnunu kızın omzuna koydu. Cam boncukları kokladı. Kız yavaşça elini kaldırıp yelesine dokunduğunda Bacak kıpırdamadı, ona dokunmasına izin verdi.

Kissen tuttuğu nefesi bıraktı. Elo'yu kollarının arasına alabilmeyi, tüm dünyayı sadece kendi iradesiyle bir arada tutabilmeyi diledi. Onu bırakırsa adamın kaybolacağından, savaşa gidip bir kahraman olarak öleceğinden korkuyordu. Oysa Kissen, Elo'nun yaşamasını ve hayatına devam etmesini istiyordu.

"Umarım bir gün yeniden karşılaşırız, fırıncı," dedi kalbinden geçenleri söylemek yerine. Yine de Elo her şeyi biliyordu. Elbette biliyordu.

"Karşılaşacağız," dedi Inara. Uzanıp kollarını ikisinin etrafına doladı. "Irisia'dan gemiler ve silahlarla döneceğiz. Hatta belki tanrılarıyla."

Kanat sesleri duyuldu ve Skedi "tanrı" sözcüğü onu çağırmışçasına Bacak'ın yanındaki çite kondu. Vücudu bir sincap kadar küçüktü ve kanatları bir baykuşunki kadar parlak renkli ve alacalıydı. Boynuzlarından tuhaf ıvır zıvırlar sarkıyordu: Inara'nın sedef düğmelerinden biri, kıvrırcık bir saç teli ve Inara'yla Telle'nin Cloche'u boşaltmasına yardım eden arşivcilerden birine ait yeşil boncuklu bir bilezik. Alnındaki leke de Kissen'in gözünden kaçmadı. Bu kir de olabilirdi... kan da.

"İnsanlar birbirlerine dokunmayı seviyor, değil mi?" dedi seğiren bıyıklarıyla.

“Ne istiyorsun, küçük tanrı?” dedi Kissen. Skedi başını yana eğerken bir adım geri çekildi, bu hareketinin bir gülümsemeye benzediğini düşündü.

“Inara’nın annesi geliyor,” dedi. Kanatlarını iyice gövdesine bastırıp ve patilerinin üzerinde huzursuzca kıpırdanarak. “Kral da yanında.”

İKİNCİ BÖLÜM

Inara

S kedi'nin sözlerini duyar duymaz Inara'nın kalbine bir huzursuzluk çöktü. Elo ve Kissen'a sarılırken içini saran o sımsıcak his yerini daha sert ve soğuk bir şeye bıraktı. Anne. Kral. Müttefikler. Düşmanlar.

Kral neden geliyordu ki? Arren ve annesi geçici bir ateşkes ilan etmişlerdi. Kral, Hseth tehdidine karşı Middren'i birleştirme gücüne sahipti. Lessa ise onu bir kez neredeyse devirmişti ve kralın başarısız olması hâlinde bunu pekâlâ yeniden yapabiliirdi. Inara bundan nefret ediyordu fakat annesinin aksine Hseth'in bir zamanlarki ulu ve korkunç hâlini gözleriyle görmüştü. Daesmouth'a yapılan ilk saldırının yol açtığı yangınları izlemişti. Lesscia'daki ordunun, Arren'a ve onun gücüne duyduğu inançla dolup taşıdığına şahit olmuştu.

Yine de Inara, Arren'ı burada istemiyordu. Dili ona yalan söyleyen, onu saklayan, onu kaybeden ve tekrar bulmaya tenez-zül etmeyen kadına iki çift laf etmeye varmasa da annesinin gemisinde ona yer yoktu.

Inara artık nereye ait olduğunu bilmiyordu. Büyük bir Hane'nin vârisine yaraşır kıyafetler giyyordu. Kumaş omuzlarına ağır geliyor, kısa kesilmiş saçlarının hafifliğiyle tezat oluşturuyordu. Tuhaf bir şekilde balmumu yünü pelerininin

ekşi kokusunu, elindeki yayı ve içindeki ateşi özlüyordu. Bir leydinin vârisi miydi? Bir çocuk muydu yoksa bir isyancı mı? Bir tanrı mıydı yoksa insan mı?

Inara ardındaki gemiye, Yusef'in mabedine baktı. Babasının memleketi, ona adanmış büyük mabetlerin yuvası Restish, Talicia'ya gemi ve silah sağlamıştı. Bu topraklar hem Middren'in düşmanı hem de geçmişinin kaynağıydı.

Renklerinin solduğunu görebiliyorum, Inara, dedi Skedi usulca. Aralarındaki bağ sayesinde kimseye duyurmadan doğruca onun zihnine konuşabiliyordu. Inara gözlerini kırptırdı ve dönüp tanrının aşına olduğu yüzüne, uzun kulaklarına ve kuşlarınkini andıran bilge gözlerine baktı. Boynuzları son zamanlarda daha parlak görünüyordu. Özüne dönmüştü sanki.

Kral neden geliyor?

Bilmiyorum.

Onun yüzünü bir daha görmek istemiyorum.

Bunu bir duaya çevirmeye ne dersin? Sesi alaycı bir hâl aldı. *İyi bir yalan uydurabilirim.*

Inara güldü.

“Komik olan ne?” dedi Elo ceketini düzelterek. Kraldan bahsedilince renkleri koyu mavilere, altın sarılarına, kırmızı ve gümüş tonlarına bürünmüştü. Kissen'in yanındayken kalbindeki fırtına sakinliyor fakat dinmiyordu. İçindeki karmaşa en sakin anlarında bile oradaydı. Aynı şeyi düşünüyormuş gibi birbirlerine baktılar. Ateşkese rağmen içlerini rahatlatmak için kılıçlarına dokundular.

Inara daha önce Kissen ve Elo'nun birlikte kaçabileceğini düşünmüştü. Hatta onlara katılıp hayatlarının geri kalanını herkesten gizlenerek geçirdiklerini bile hayal etmişti. Yemek yapar, avlanır ve savaşırlardı. Gerçi bu pek de olası bir hayal değildi. Şu an değildi. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

“Skedi bir şey söyledi,” dedi Inara.

“Skedi ne söylediğini bizimle de paylaşmak ister mi?” diye araya girdi Kissen düz bir sesle. Tavşan tanrı kanatlarını çırpıttı.

“Veigaların verebileceği güzel bir cevap yoksa Skedi onlara hiçbir şey söylemez,” dedi küstahça.

“Seni küçük...”

Taş kaldırımı döven toynak sesleri atışmalarını böldü. Skedi, Inara'nın omzuna kondu. İskele ve gemideki herkes varlığından haberdardı ama o yine de Inara'nın dibinden ayrılmıyordu.

Şehir merkezinden limana inen dara ara yolların birinden toynaklarından kıvılcım çıkararak koşan bir at fırladı. Üzerinde Yüzbaşı Tarin vardı. Arkasına savrulan koyu renkli kısa saçları yeşil ceketine tezat oluşturunuyordu.

Yanlarına gelince gürültüyle durdu, yüzü kızarmıştı. Inara kendini bildi bileli Tarin'in soğukkanlılığını kaybettiğini görmemişti. Küçük bir çocukken onu çok kıskanırdı. Craier topraklarındaki küçük bir Hane'den gelen Tarin annesinin en sadık hizmetkârı, en güvendiği danışmanıydı.

Bu kıskançlık zamanla kaybolmuştu. Yüzbaşı, seyahatlerinden ona küçük hediyeler getirir, annesi çalışma odasında toplantı yaparken Inara'nın yetişemediği yüksek dallardan kayısı toplayıp ona verirdi. Hatta malikânenin donuk kâhyası, annesi Terhis'le çay yapmak için ısırgan otu toplayıp arayı kapatırlarken yanlarında oturmasına izin bile verirdi. Inara hep günün birinde Lessa'yla bu kadar yakın olabilmeyi hayal etmişti.

Ne yazık ki Tethis, Tarin ve Lessa'nın malikânedan kaçtığı gece ölmüştü. Kralın isyandan haberdar olduğunu biliyorlardı ama evlerine saldıracağını düşünmemişlerdi. Haberi aldıklarında Sakre'ye giden yolu yarılamışlardı ve geri döndüklerinde karşılarında kül ve yıkımdan başka bir şey bulamamışlardı. Inara bu esnada çoktan gitmişti.

Şimdi atından inen Tarin, Inara'nın hatırladığı o soğukkanlı ve sessiz kadın değildi. “Veiga, bir işe yara ve gemiye dön,” dedi. “Leydi Craier'in muhafızı olacaksın.”

Kissen'in şaşkınlıktan dili dolandı. "Ne olacağım?"

"Sen de, Sör Elogast," dedi Tarin onu duymazdan gelerek. Adamı burada gördüğüne şaşırdıysa bile ne yüzü ne de renkleri bunu ele veriyordu. Belki de nedeni ya da nasılı umurunda değildi. "Yardımaınıza ihtiyacımız olacak."

"Pardon da ne zamandan beridir senden emir alıyorum?" dedi Kissen. Tarin gözlerini kıstı ve yüzüne düşen birkaç koyu renkli saç tutamını başını sallayarak geriye itti.

"Ya Craierleri korursunuz," dedi, "ya da gemiyi terk edersiniz. Seçim sizin."

Kissen dilini altın dişinde gezdirdi. Inara'ya bir bakış atıp burnunu çekti. "Peki."

Inara gülmemek için kendini zor tuttu. Bir zamanlar onun korumasıymış gibi davranma fikri bile Kissen'in tepesini attırmaya yeterdi. Fakat Tarin gerektiğinde otoritesini konuşturmayı bilir, herkese istediğini yaptırabilirdi. Görünüşe göre buna tanrıkatillleri de dâhildi.

"Güzel," dedi Tarin. "Kral, birliklerini göstermek için gemiye Leydi Craier'le omuz omuza ilerlemeye karar verdi. Fakat toplanan kalabalık isyan çıkaracak gibi görünüyor. Taraf değiştirecekler mi kestiremiyorum." Inara'ya döndü. "Ina, ortalıkta görünme."

Inara buna itiraz edemedi yukarıdan bir ses geldi.

"Kargaşa çıkması ihtimaline karşı yerlerimizi alalım mı, Tarin?" dedi geminin ikinci kaptanı ve esas kaptanın karısı Aleda. Tarin başını iki yana salladı.

"Umarım buna gerek kalmaz. Mürettebatı aşağıya gönderin. Saray duvarlarını havaya uçuran barutu kimlerin kaçırdığını gözlerine sokmamıza gerek yok."

Aleda sırtıp güverteye dönerek etrafına emirler yağdırmaya başladı. Tarin tekrar Inara'ya döndü. "Hadi, Ina. Bana lafımı tekrarlatma."

"Inara'nın ondan saklanmasına gerek yok," diye homurdandı Elo.

“Sana fikrini sormadım.”

“Bana da sormadın,” dedi Inara. Kıskançlık şöyle dursun, Tarin’in ona ne yapacağını söylemeye hakkı yoktu. Yıllarca Lessa’nın ona söylediği yalanlara alet olarak, malikâneyi terk edip küle dönmesine göz yumarak bu hakkı kaybetmişti.

“Craierleri koruyacaksam buna Inara da dâhildir,” dedi Kissen. “Ayrıca hayatının yeteri kadarını saklanarak geçirdi zaten.” Inara’nın içini bir sıcaklık kapladı. Kissen ve Elo onun tarafındaydı. “Git yayını al, *ufaklık*.”

Inara topuklarının üzerinde dönüp rampanın yukarısına koşarken Skedi, Tarin bir kelime daha edemedi kızı bırakıp Elo’nun omzuna kondu.

Inara güverteyi koşarak geçip kamarasına doğru ilerlerken mürettebat aldıkları emir direklerden inip alt güverteye doluyordu. Yaz sıcağında terlemişlerdi ve birbirleriyle şakalaşırken oldukça rahat görünüyorlardı. Inara onları saklamalarından hiç hoşlanmamıştı. Arkasında duracak bir ordu istiyordu. Kralın ondan korkmadığını görmesini istiyordu.

Çalıntı yayını ve oklarını alıp güverteye döndüğünde geminin kaptanı Lertes’i dünya umurunda değilmiş gibi Ale-da’yla koyun koyuna buldu. Kissen, Elo ve Tarin ise gemiye dönmüştü, elleri kılıçlarının kabzalarında duruyordu. İkinci kaptan eğilip batı tarzında üç kalın örgüyle örülmüş, aralarına gözleriyle aynı tonda zümrüt renkli kurdeleler ilştirilmiş kırçılı saçlarının ardındaki kulağını öpünce Lertes sırıttı. Aleda ise evliliklerinin sembolü olarak aynı renk kurdeleleri bileğine dolamıştı. Yüzündeki gülümseme altın dişleri yüzünden Kissen’inkini andırıyordu.

Fakat Kissen’in aksine bu ikili hiçbiri duygusunu gizlemiyordu. Renkleri canlı, şatafatlı ve değişikdi. Kehribar sarısı, gri, ametist moru, çivit mavisi tonları tek bedenmiş gibi etraflarını sarıyordu.

En azından Elo ve Kissen her şeye hazırlıklı duruyordu. Kissen'in zaten her zaman savaşa hazır gibi görünen bir havası vardı fakat Elo gözlerini limana dikmişti, gergin görünüyordu.

Inara, diye fısıldadı Skedi zihnine, *şehre bak*.

Inara gözlerini gemiden ayırıp Sakre tepelerine doğru baktı. Taş kaldırımlı yollar, gümrük binaları, dükkânlar, tartı odaları, liman nöbetçileri ve üzeri kapalı çarşının tepesinde dönüp duran martıların arasında kayboluyordu. Birbirleriyle çatışan, değişip duran parlak renkler bunaltıcı bir kakafoni oluşturuyordu.

Buna rağmen Sakre'nin daha iç kısımlarında, duvarların arasından yükselen mavi ve altın renkli parıltıları görebiliyordu. Bunlar kralın renkleri idi. Sayıları çok fazlaydı ve gittikçe çoğalıyordu. Şehrin sesi de değişmeye başlamıştı. Renkler yaklaştıkça gürültüler şiddetlenip bağırışlara dönüşüyordu. Inara buna benzer bir duygu dalgasına Lesscia'da, şiddet patlak vermeden hemen önce şahit olmuştu. Kalbi yerinden fırlayıverecekmiş gibi son sürat atmaya başladı.

"Sakin olun," dedi Elo. Belki korkusunu hissetmiş belki kendisi de aynı korkuya kapılmıştı. Renklerine karışan altın tonları daha çarpıcı bir hâl almıştı.

"Sivil halk gibi görünüyor," dedi Aleda. "Bırakın şarkılarını söyleyip danslarını etsinler."

"Pek çok isyanın böyle yürüyüşlerle başladığına şahit oldum," diye mırıldandı Kissen.

"Ben de barıştan yana pek çok yürüyüşe şahit oldum," dedi Lertes küçümseyici bir tavırla.

"O zaman bunun da onlardan biri olması için dua etmeni öneririm," dedi Elo. Dönüp Skedi'ye bir şeyler fısıldadığında minik tanrı, olan biteni daha iyi görebilmek için gemideki gözcü noktasına doğru uçtu. Inara aralarındaki bağın gerildiğini hissetti. Bir zamanlar aralarına koca bir şehrin yarısı girmişti. Şimdiyse Skedi bir direğe zar zor tırmanıyordu.

“Ina, oklarını kılıfından çıkarma,” dedi Kissen. “Bazılarının savaş başlatmak için elle tutulur bir nedene ihtiyacı olmaz.” Blenraden’da Elo’yla inanç yüzünden patlak veren kaç isyan görmüşlerdi? Inara onu başıyla onaylasa da ellerini sadağına yakın tuttu. Gözleriyse yavaş yavaş tepelerden aşağıya yayılan renklere kenetlenmişti.

Öncüler, dedi Skedi zihnine. *Dört kişiler, biri annen*. Inara, tanrının zihinsözünün diğerlerinin başını ağrıtmamasını önlemek için öğrendiklerini yüksek sesle onlara aktardı. *Kral arkalarında. Yanında on muhafız var ama yüzden fazlası peşlerinde.*

Öttürdükleri boruların sesi yaklaşırken Inara annesini gördü. Altındaki at o kadar görkemliydi ki o kendinden emin dik duruşu olmasa üzerinde bir cüce gibi görünürdü. Tarin rahat bir nefes verip gevşedi.

“Muhafızların kıyafetleri Graiis Hanesi’nin renklerinde, değil mi?” dedi Lertes. Öyleydi. Lessa’nın çevresindeki hiçbir şövalye onun renklerini giymiyordu. Hemen arkalarındaki insan yığını büyümeye devam ediyordu. Gemiye gördüklerinde kalabalıktan sıyrılıp, hızlanarak tepeden aşağı inmeye başladılar. Inara yayını daha sıkı kavradı.

“Kendi muhafızlarını doğuya gönderdi,” dedi Tarin. “Vittosklarla birlikte.”

“Vittosk toprakları çoktan yok oldu,” dedi Elo kaşlarını çatarak.

“Hane yenilgiyi kabullenmez. Leydi Craier yandaşlarını daima korur.”

“Bizi ne kadar iyi koruyabilir?” diye mırıldandı Aleda, kalabalığı tarayarak. Artık yüz yüze oldukları tehlikenin farkındaydılar. Lertes elini hafifçe kılıcının üzerine koymuştu. “Mürettebatı çağıralım mı?”

“Bu bir saldırı değil,” dedi Elo. “Yalnızca bir gösteri. Gücün hâlâ onda olduğunu, insanların hâlâ ona inandığını ka-

nıtlamaya çalışıyor. Irisia'ya gitmeden önce bunu kafanıza kazımanızı istiyor.”

Lertes onu süzdü. “Bugünlerde bir isyancı mısınız yoksa bir şövalye mi, *Sör Elogast*?”

Elo sesiz kaldı. Belki cevabı kendisi de bilmiyordu.

“Haklı,” dedi Tarin bıkkınca. “Yaptığı her şeye rağmen bazıları onu hâlâ seviyor.”

“O bazıları aptalın önde gideni,” dedi Aleda. “Hepsini bu yanıp küle dönmüş tanrısız topraklarda çürümeye bırakmak lazım.”

Bu, kalabalığın canlı renklerini izlemeye dalmış Inara'yı kendine getirdi.

“O *yanıp küle dönmüş tanrısız topraklar* bizim evimiz,” dedi. “*Leydi Craier*'in evi.” Bunu özellikle vurgulamış, nerede olduklarını hatırlamalarını istemişti. Bu annesinin gemisiydi, onların değil. “İsyanından, her şeyinden bu topraklar için vazgeçti. Bu topraklar için savaştı.” Neden annesini savunuyordu?

“Eskiden olsaydı annen çoktan kralın kellesini almış, sonuçları neyse hepsine katlanıyor olurdu,” dedi Aleda. “Yenmenin kıyısına geldiği bir düşmanla ateşkes yaptığını hiç görmemiştim.”

“Belki de bir ülkeyi yönetmenin bir gemiyi yönetmekten çok daha karmaşık olduğunu öğrenmiştir,” diye mırıldandı Kissen. Lertes ona sert bir bakış attı. Parmakları kılıcının kabzasının etrafına kapandı. Fakat Tarin boğazını temizleyerek araya girdi.

“Ne komik,” dedi gözlerini insanların işlerini bırakıp yaklaşan kalabalığı izlemeye daldığı ya da aralarına karışmak için çoktan harekete geçtiği limandan ayırmadan. “Ben de isyankâr bir dile, isyankâr bir kılıçtan daha iyi muamele ettiğini hiç *görmedim*.”

Aleda'nın beti benzi attı. Lertes de tuttuğu kılıcı elini yakmışçasına bıraktı. “Öyle demek istem—”

“Biliyorum,” diye sözünü kesti Tarin, “leydi için endişelendiğinden böyle söylüyorsun. İster Middren için savaşmayı ister onunla yok olmayı isterse de onu terk etmeyi seçsin, *Sil-*

verswift'i sana emanet ettiğinde gemiyi onun komutasına teslim edeceğine söz verdin."

Aleda kendine çekidüzen verip onu başıyla onayladı.

"Bağışlayın," dedi Lertes. "Kötü bir niyeti yoktu."

"Leydi Craier, Middren'i terk etmeyecek," diye araya girdi Inara. Onunla aynı fikirde olmalarını istiyordu. Elo ve Kissen birbirlerine bakınca Inara onların bile bundan emin olmadıklarını fark etti. Bu insanlar bilmediği, hiç tanımadığı bir anneden bahsediyordu. Ona yalan söylemiş, *onu* terk etmiş bir anneden. Ona gerçekten tam anlamıyla güvenebilir miydi?

"Tabii ki terk etmeyecek," dedi Tarin elini onu teselli etmek istercesine kızın sırtına koyarak. Inara bir an mutfakta geçirdikleri günleri, ısrırgan otu çaylarını anımsadı. Bir zamanlar olduğu çocuğu. Tarin'in nezaketini ve annesini kaybedişini. "Irisia'dan müttefikler getirip bu savaşı kazanacağız," diye devam etti Tarin. "Sonra, Inara, evimize dönüp orayı tekrar inşa edeceğiz."

Sesi özgüvenli çıksa da çevresindeki renkler lila ve açık pembe tonlarında tereddüdü işaret ediyordu.

Inara... Skedi zihnine seslendi.

Bana bunun beyaz bir yalan olduğunu söyleme, diye karşılık verdi Inara. *Bırak sözüne inanayım.* Annesine olan sarsılmış inancına, Tarin'e duyduğu çocukça sevgiye sadece bir süre daha dört elle sarılmak istedi.

Lessa gemiye ulaşip atından indi. Silahlı muhafızlarını beklemeden atını ağılın orada bırakıp rampaya doğru yürüdü. Duraksayıp gemiye baktı ve dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. Fakat Inara, Elo ve Kissen'in küpeşte ardında durduğunu görünce yüzü hızlıca düştü.

"Gemiye binmeme izin var mı, Kaptan Lertes?" diye seslendi.

Inara göz ucuyla Lertes'e baktı. Annesi neden ondan izin istiyordu? *Gemimiz* demişti. Lessa adamın gönlünü hoş tutmaya çalışıyordu.

“*Silverswift* yeniden sizindir, Leydi Craier,” diye karşılık verdi Lertes kendinden emin bir sesle. “On üç yıl boyunca ona gözümüz gibi baktık. Artık gemimiz emrinize amade.”

Gemiye vermesinin üzerinden on üç yıl geçmişti demek. Inara da on üç yaşındaydı.

Lessa onu başıyla onaylayıp şehre bir kez daha temkinli bir bakış attıktan sonra rampayı tırmanarak güverteye çıktı. Inara kalabalığın arasından zırhların gümüş renkli parıltısını, atların örtülerini ve aralara serpiştirilmiş mavi kumaşları görebiliyordu. Boruların sesleri artık iyice yakınlaşmıştı. Kalabalıktan alkış ve yeri döven ayak sesleri yükseliyordu. O kadar ki Inara hepsini iliklerinde hissediyordu.

“Teşekkürler, kaptan,” dedi leydi. Dönüp Inara’ya bir kez olsun bakmamasına rağmen başını eğerek Lertes’i saygıyla selamladı. Yeşil pamuklu ceketini Craier armasındaki kuşlarla bezeliydi. Efsanevi, daima yeni ufuklar arayışında, bacaksız bir kırlangıç türü olan tiflet kuşuydu bu.

Lessa tıpkı bir tiflet gibi kralı izleyen, etrafı mavi ve kırmızı tonlarında dalgalar ve hortumlarla çevrili Elo’nun yanına ilerledi. “Lesscia Aslanı,” dedi. “Bana bağlılık yemini edip bizimle Irisia’ya gelmek için mi buradasın?”

Elo’nun renkleri değişti, özlem duygusu bir vitraya vuran ışık gibi diğer tüm tonları bastırdı. Annesi hâlâ Irisia’da yaşıyordu. Fakat gülümseyip başını iki yana salladı. “Buraya veda etmeye geldim, leydim,” dedi. “Kissen yetenekli bir savaşçı, size bilgeliğiyle ışık tutacağına eminim.” Kissen onu tekmelemek istiyormuş gibi duruyordu.

“Inara’nın isteği üzerine,” dedi Lessa buz gibi bir sesle, “tanrıkatiline Ticaret Denizi’nden geçme izni tanındı.”

Leydi bakışlarını ona çevirdiğinde Inara sonunda annesinin koyu renkli gözlerinde kendi yansımasını görebildi. Ne olacağını ummuştum bilmiyordu. Belki de Lertes’e gösterdiği saygıyı ya da Tarin’e gösterdiği sıcaklığı ona da göstermesini beklemişti.

Elo'yu övüşü bile öz kızına bakan gözlerindeki mesafeden bin kat daha iyiydi. Inara ona aynı şekilde karşılık verdi.

Geliyorlar.

Skedi'nin sesini duymalarıyla hepsi irkildi. Kralın alayı çoktan limana ulaşmıştı. Daha da büyümüş kalabalık, mavi ve altın renkli zırhlar kuşanmış on atın oluşturduğu etten duvarın etrafından taşıyordu. İki süvarinin davulu vardı, diğer ikisi Tarin'in de belirttiği gibi farklı Hanelerin renklerini taşıyordu: Crolle ve Elemni. Kalanlarsa Arren'in zırhlı muhafızlarıydı, ellerinde baltalı mızraklar tutuyorlardı.

Kral Arren tam ortalarındaydı. Başında yalnızca güneş ışınları ve boynuzlardan oluşan bir taç taşıyordu. Savunmasız ve genç görünüyordu. Bu kez bir korkağın dallar ve alevden oluşan kuklası değildi. Üzerinde boyun kısmı derin bir V şekliyle karnına kadar inen ve önü açık gömleğiyle kalbinin olması gereken yerde titreşen alevi gözler önüne seren bir zırh vardı. Kırmızı ve turuncu renklerle boyanmış metal ateşi simgeliyordu. Ne yapmaya çalışıyordu? Önce güneşi sahiplenmiş, şimdi de gözünü ateşe mi dikmişti? Hseth'e meydan mı okuyordu?

Inara'nın öfkesi kabardı, elini oklarına götürmemek için kendini zor tutuyordu. Arren tanrıların ve annesinin ölümünü emreden, evini yakan kişiydi. Şimdiyse sütten çıkmış ak kaşık gibi onlara doğru geliyordu.

Kalabalık, atların ardından kaynayan bir su gibi taşıyor, yollara akıyor, limanda fokurduyordu.

"Güneşgetiren, Güneşgetiren!" diye bağııyorlardı.

Krallarının dikkatini çekmek için bağırırlarken ona duydukları sevgiyle mavinin ve altın renginin en parlak tonlarına büründüklerini görmek tuhaftı.

Fakat kalabalığın arasında yeşil ve gümüşle, korkunun kırmızısı ve sarısıyla sarmalanmış kişiler de vardı. Skedi geminin direğinden aşağı uçarak onu korumak istercesine Inara'nın om-

zuna kondu. *İnanç ya coşkuyu besler*, diye fısıldadı zihnine, *ya da öfkeyi*.

Kalabalık kralın peşinden giderken birbirini itip kakıyor, Arren'a çiçek atabilmek veya sesini duyabilmek için ona yaklaşmaya çalışıyordu.

“Güneşgetiren! Bizi ateş tanrısından koru!”

“Bizi Talicia'dan koru!”

Kissen homurdandı. “Bu nasıl bir saçmalık, Elo?”

“İstediğin birlik gösterisi bu değil miydi, veiga?” dedi Lessa.

“Kendi pisliğinin suçunu bana atma, soylu.”

Kral gemiye yaklaşırken Graiis muhafızları Lessa'ya baktı. Arren'i durdurup durdurmamak arasında kalmışlardı. Lessa başını hafifçe iki yana salladı. Arren atından tek hamlede indi, tecrübeli bir binici olduğu her hâlden belliydi. Ardından rampaya doğru yürümeye başladı. Muhafızları liman duvarının ardında kalsa da Elemni ve Crolle onunla birlikte güverteye çıktı. Leydi Crolle sıska, güzel ve kurnazlığı gözlerinden okunan bir kadındı. Zırh giymiyordu, üzerinde ata rahatça binmesi için yanları yırtmaçlı bir tunik ve bol bir pantolon vardı. Elemni ise kahverengi bukleleri omuzlarına dökülen daha irice bir kadındı.

Aralarında duran Arren, mavi gözleriyle Kissen, Lessa, Inara ve Skedi'yi şöyle bir süzdü. Tüm düşmanları bir araya toplanmıştı. Gözleri Elo'ya kayınca renkleri çarpıcı ve acı dolu bir kehribar sarısıyla parıldadı.

“Leydi Craier!” diye bağırdı biri kalabalığın arasından. “Bize yardım et!”

“Hain,” diye haykırdı bir diğeri.

“Bizi de götür!”

“Korsan bozuntusu!”

“Middren'i kurtar!”

Üzerlerine fırlatılan meyve ve çamur öbekleri küpeştelere isabet etti.

“Ahmaklar,” diye mırıldandı Lertes. Bunun üzerine Lessa ona bir bakış attığında suspus oldu.

Arren gözlerini Elo’dan ayırıp gülümsedi. Fakat renkleri değişkendi; bir parlak bir sönük, bir kendinden emin bir endişeli. Hepsi bir aradaydı. Yalanlar ve doğrular, korkular ve umutlar. Karşısında ikileme düşmüş bir adam duruyordu. Göğsündeki alev, Inara’nın onu son görüşünden bu yana küçülmüştü. Yine de Arren’i hayatta tutan tanrının onu izlediğini hissedebiliyordu.

Hestra, diye selamladı onu içinden.

Bir müddet sonra Hestra’nın cevabı geldi. *Seninle konuşmuyorum, yarımkan*, dedi. *Yarı tanrı, yarı fani, yarı akıllı.*

Benimle konuşmayan bir tanrıya göre fazla gevezesin.

Göğsündeki ateş sinirle parladığında Arren gözlerini Inara’ya çevirdi, dudakları bir an için memnuniyetsizlikle büküldü. Inara bakışların kaçırmadı. Kissen yavaşça önüne geçince kral kendini toparladı ve tekrar gülümsedi.

“Yolculuğunuzu kutsamaya geldim, leydim,” dedi gür ve karizmatik sesiyle kalabalığa doğru seslenerek. “Önderi olduğunuz bu mühim dava için minnetimi sunmak istedim.” Eğilerek onu selamladı.

Yalancı, diye fısıldadı Skedi. Inara bunu zaten biliyordu. Ne var ki kalabalık sessizleşti, uğultu azalarak yerini saygı dolu mırıltılara bıraktı. Herkes kralı dinliyordu. Arren nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Önceki yakarışlarımız karşılıksız kaldı,” diye devam etti Arren. “Umuyorum ki dayanışmamız Irisia’yı hain Talicialılara karşı birlik olmaya ikna eder.”

Lessa’nın yüzündeki ifade hislerini ele vermiyordu. Dizinin üzerine çöktü. Tarin, Aleda ve Lertes de onu takip etti. Elogast da diz çöktü fakat Kissen Inara’nın yanında dimdik durmaya devam etti. İkisi de bu gösteriye meze olmadı.

“Size şükranlarımı sunuyorum, Kral Arren,” dedi Lessa. “Limana uzanan yol oldukça uzun. Bizi uğurlamak için bunca

zahmete kalkışmanız bizim için bir şereftir.” Cevabı ne kadar kusursuz bir nezaketle söylenmiş olsa da altında yatan iğneleme ve öfke hissedilebiliyordu. Arren’in çenesi gerildi. “Lütfen,” diye ekledi daha yumuşak bir sesle. Az önceki buz gibi tavrı bahar güneşinin altında erimişti sanki. “Ben dönene kadar topraklarımızı koruyun.”

Arren bunu tatmin edici bulmuş gibi onu başıyla onayladı. Kalabalık nefesini tutmuş, Inara ise biraz olsun rahatlamıştı. Belki her şey yoluna girecekti. Belki de hepsi isyancıların ve kralın birlikte çalışabileceğine inanmaya başlardı.

“Size bunu getirdim,” dedi Arren başıyla Crolle’a ufak bir işaret vererek. Kadın elindeki küçük kutuyla bir adım öne çıktı. Dudakları bunu onaylamıyormuşçasına gerilse de Lessa’nın önüne geçip kutunun kapağını açtı. İçinde Arren’in armasındaki geyik ve güneş motifleriyle bezeli, kırmızı taşlı bir mühür yüzüğü duruyordu.

“Bu, kralla aranızdaki dayanışmanın ve size duyduğu güvenin nişanesi Leydi Craier,” dedi Crolle.

Crollelar kralla sadık hanelerden biriydi ve isyana katılmayı reddederek Arren’in safında yer almışlardı. Tiamh, Yether, Movenna ve Elemni, Lessa’ya sırt çevirip karşısında duracak kadar güçlüydü.

“Üzerindeki taş yeni,” dedi Arren, “fakat yüzük anneme ve ablama aitti.” Bir an renkleri soluk ve karanlık bir hâle büründü. Lessa’nın omuzları hafifçe gevşediğinde Inara kaşlarını çattı. Arren, annesi ve ablasının acısını çekiyorsa bunu hak ediyordu. Acısı Elo’nun göğsündeki yanığa, inananlarını kaybetmiş tanrılara, Craier malikânesinin sakinlerine ve onun emriyle ölmüş insanlara kıyasla hiçbir şeydi. Inara bir an için Lessa kılıcını çekip Arren’a saldırsa ne olurdu diye düşündü. Bu neyi değiştirirdi?

“Güneşgetiren, Güneşgetiren, Güneşgetiren.”

Kalabalık yine fısıldaşıyor, krallarını alkışlıyordu Kararlılığın sesiydi bu. Umudun sesi. Renkleri capcanlıydı. Yeşil ve mavi. İnanç. Birlik.

Lessa uzanıp yüzüğü kutudan aldı. Kalabalığın görebilmesi için havaya kaldırdıktan sonra onu parmağına geçirdi. Önemsiz bir şey gibi görünse de bir Hane'nin arması otoritenin simgesiydi. Boyun eğişin simgesi. Arren gücünün bir kısmını halkının gözü önünde Lessa'ya devretmişti. Kalabalıktan onaylarcasına bir uğultu yükseldi. İskeleye şövalyeler ve Graiis muhafızları da rahatlamış görünüyordu.

Fakat sonra kalabalıktan yükselen bir haykırış tüm gürültüyü bastırdı. Üç kadın öne doğru koştu. Örgülü saçları başlarının etrafına bir taç gibi sarılmış, aralarına deri tokalarla geyik boynuzları tutturulmuştu. Beklenmedik hamleleri muhafızlarını gafil avlamıştı ve kadınlar göz açıp kapayıncaya dek *Silverswift*'in önündeki rampaya gelivermişti.

“Hain!” diye bağıldılar. Üzerlerinde pamuklu kumaştan biçilmiş beyaz elbiseler vardı, bellerine bağlanmış mavi kurdeleler gelişigüzel şekilde eteklerinin üzerine sarkıyordu. Graiis muhafızları kılıçlarını çekerek etraflarını sardı.

“Vatandaşlarımızı öldürmeyin!” diye bağırdı Arren.

Muhafızların anlık tereddüdü onlara pahalıya patladı. Kadınlardan biri tırnakları ve dişleriyle amansız bir mücadeleye tutuştu. Bir diğeryse suya düştü. Kargaşadan cesaret bulan şaşkın muhafızların arasına dalarak topyekûn bir arbede başlattı. Kadınlardan ikisi ilerlemeyi başarmıştı, arkalarındaki kalabalık çığ gibi büyüyordu.

“Güneşgetiren! Güneşgetiren!”

Sesleri yeri göğü inletiyordu. Renkleri Inara'nın göğsünde inliyor, nefesini titretiyordu. Kılıfından bir ok çekmişti ama *nereye* nişan alacaktı ki? Kimsenin silahı yok gibi görünüyordu, tehlikeli durmuyorlardı. Craier malikânesinin sakinlerinden ne farkları vardı? Masum değiller miydi?

Elo bir şekilde soğukkanlılığını korumayı başarmıştı. Kalabalık onları ezip geçmeden rampanın üzerine atladı. Arren'in emrine uyarak kınındaki kılıcını bir asa gibi kullanabilmek üzere kemerini çıkardı. Bir elini kılıcın kabzasına, diğeriniyse kınına koyup Sakreli kalabalığı güverteden uzağa itmeye başladı. Lertes ve Aleda da gemiyi savunmak için ona katıldı.

"Kıyıya dönün!" diye bağırdı Elo. "Kralın muhafızları, alt kısımdan gelenleri tutun!"

"Kralı koruyun!" diye bağırdı bir başkası. Muhtemelen Crolle'du. Silahsız kadın güvertenin gerisine çekilmiş, ana direğin dibinden ağzı açık bir şekilde olan biteni izliyordu. Elemni hiç değilse silahına davranmıştı ama Arren'in önünde durmaktan başka bir şey yapmıyordu. Halktan üç kişi geri çekilen kralın ayaklarına kapanıp tuniğine dokunmak için kendilerini yere attı.

Fakat beyaz elbiseli kadınlar gözlerine başkasını kestirmişti. Bir el Inara'nın bileğini kavradı. Kissen söz verdiği üzere Inara'yı korumak için onu delirmiş kalabalıktan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Tarin ise koşan iki kadının önünü kesmek için öne atıldı. Arren'a değil... Lessa'ya doğru ilerliyorlardı.

"Güneşgetiren için!"

Eteklerinin arasından bir şey parıldadı. Inara, Kissen'in renklerinin bir an için sarıya, korkunun rengine büründüğünü gördü.

"Silahları var!"

Çok geçti. Kissen üzerlerine atılıp içlerinden birinin kolunu yakalayarak dengesini bozdu, onu ırgatın üzerine fırlattı. Çok geçti. Tarin kendi kılıcına uzandığında karşısındaki saldırgan hançerini çoktan çekmişti.

Birbiri ardına gelen darbeler hızlı, acımasız ve etkiliydi. Bıçağın keskin ucu Tarin'in kınına uzattığı kolunu kesti. Kadının ikinci ve üçüncü saldırısı göğsüne ve karnına isabet etti. Tarin zırhını giymemişti, böyle bir kargaşaya hazırlıksızdı. Dengelerin değiştiği o birkaç saniyelik zaman diliminde şansı yaver gitmemişti.

Saldırgan, Tarin'i kenara itip asıl hedefi Lessa'ya hamle yaptığında Inara yayına bir ok yerleştirdi. Lessa çoktan kılıcını çekmişti. Fakat kan revan içinde kalmış Tarin'inki hâlâ kının içindeydi. Öylece pes etmeyecekti. Bir hışım kadının gırtlığına yapıştı.

“Bırak beni!” diye haykırdı saldırgan. Tarin'i tekrar tekrar bıçaklamaya devam ediyordu. Skedi çaresizlik içinde kanatlarını çırpıttı.

“Tarin, dur artık!” diye bağırdı Lessa. Inara yayın telini bıraktı. Fırlayan ok kaburgalarına isabet edince boynuzlu kadın çığlık attı. Fakat Tarin'in ona sapladığı hançeri boğazına sokup ensesinden çıkarmasıyla bağırışları yerini bir hırıltıya bıraktı.

Ölümü çabuk oldu, yüzünün rengi göz açıp kapayıncaya dek soldu. Tarin'le birlikte yere yığılırken Lessa muhafızını düşmeden önce yakalamayı başardı.

“Durun!” diye haykırdı Arren dilinin bağı çözülünce. “Halkım! Sakin olun!”

Kissen'in devirdiği suikastçı ayağa kalkıp düşürdüğü hançerini aldı. Lessa, Tarin'le meşguldü. Savunmasızdı.

Ama Kissen hazırlıklıydı. Kadını boynuzlarından tutup diğer eliyle silahını tutan elini yakaladı. Bileğini döndürmesiyle önce bir çıtırtı sonra da bir çığlık duyuldu.

“Hainlere ölüm!” diye bağırdı kadın. Kissen onu kafakola alınca hançerini düşürdü. “Ateş kalpli tanrımız için savaşıyoruz.” Sesi Kissen'in kol kaslarının arasından boğuk çıkıyordu.

“Kapa çeneni,” diye çıkıştı veiga.

Nedeni belki Arren'in sözleri belki de bir şeylerin yanlış gittiğini etmeleri idi fakat kalabalığın geri kalanı Elo, Lertes ve Aleda'dan uzaklaşmaya başlamıştı.

“Tarin,” dedi Lessa muhafızını kollarıyla sarmalarken. Eliyle yaralarından birine bastırıyordu. Yalnızca birine. O kadar çok yarası vardı ki. Parmaklarının arasından kanlar akmaya devam ediyordu.

“Önemli bir şey değil, leydim,” diye fısıldadı Tarin. Damarlarından akan kan kıpkırmızıydı. Çok fazlaydı. “Sadece... sadece bir çizik.” Tarin’in renkleri yeşilin yüz farklı tonuyla âdeta cayır cayır yanıyor, aralarına sarının tonları karışıyordu. Inara bunu ısırgan yaprakları ve kayıslara benzetti. Gözünden bir damla yaş süzülüp güverteye düştü.

Bakma, dedi Skedi. Bakmak zorundaydı. Kendini tutamadı.

“Kendini bırakma,” dedi Lessa. “Bir şifacı buluruz. Bir tanrıya seslenirim. Bir sürü şeyin üstesinden geldik, bunu da atlatırız.”

Inara Kissen’a baktı, kadın da çaresiz gözlerle ona karşılık verdi. Zaten bildiği bir şeyi onaylıyor gibiydi. Kimse bunu atlatamazdı. Buna benzer bir şeyin üstesinden sadece onu korumak istercesine elini göğsündeki alevin üzerine koymuş kral gelebilmişti. Göğsündeki yarık onu çoktan öldürmüştü olmalıydı. Inara yayını daha sıkı kavradı.

“Beni annemin yanma gömün,” diye fısıldadı Tarin en sonunda. Sesi o kadar alçaktı ki Inara bile onu güç bela duyabildi. Renkleri yumuşak bir tona bürünmüş, meyve bahçesindeki ağaçların arasından süzülen ışık huzmeleri gibi daha soluk renkli bir sarıya boyanmıştı. “Lütfen. Beni Craier topraklarına gömün.”

“Hayır,” dedi Lessa. Ağlamıyordu ama sesi boğuktu. “Yaşayacaksın, Tarin. Bunu başaracak kadar güçlüsün.”

Inara’nın dudaklarından bir hıçkırık döküldü. İçindeki öfke boğazını düğümlüyor, akkor misali gözlerini yakıyordu. “Neden?” diye fısıldadı. Sonra hiddetle bağırdı. “Neden?!”

Neden her şeyini bir bir kaybediyordu? Neden canı bu kadar yanıyordu? Bir ok daha alıp yayına yerleştirdi ve Kissen’in tuttuğu kadına nişan aldı. Artık fısıltıdan farksız sesiyle bir şarkı mırıldanıyor gibiydi.

*“Ateşyürek, Güneşgetiren,
Kralların en cesuru”*

Olanlarda onun da suçu vardı. Inara Arren'i öldüremezdi belki ama o kadını pekâlâ öldürebilirdi. İntikam isteğini *biraz* olsun bastırabilirdi.

"Yapma, Inara!" dedi Kissen. Deli kadın bile şarkı söylemeyi bırakmış nefretle ona bakıyordu. "Yapma."

"Cezasını çekmeli!" dedi Inara dolan gözleriyle. Tarin ölüyordu. Ona çay demleyen, onun için ağacın uzun dallarına uzanan Tarin. Yalan söylediği için hiçbir zaman affedemeyeceği, bir muhafız olarak sevemeyeceği ve annesiyle neler yaşadıklarını asla öğrenemeyeceği Tarin. "Cezalarını çekmeleri gerek!"

"O cezayı verecek kişi sen değilsin."

"Sen tanrıları cezalandırıyorsun ama!"

"Inara," dedi Skedi. Omzunda küçücük görünüyordu, korkmuştu "Tanrılar kendilerini savunabilir. O kadın kendini savunabilecek durumda değil. Durdu artık. Kissen onu durdurdu."

Inara yutkundu. Oku yalnızca kadına değil, Kissen'a da doğrultuyordu. Yüzündeki o şey... korku muydu? Bıraktığı yay güverteyi sarmış kan gölüne düştü. Tarin'in yanına koşup dizlerinin üzerine çöktü. Lessa'nın parmakları arasından süzülen kan artık yavaşlamıştı.

Kral nefes nefeseydi, şaşkınlıktan beti benzi atmıştı. Elemni kendilerini ayaklarına kapanmak için yere atmış vatandaşları kovalarken Graiis muhafızları kalabalığı geriye, gemiden uzağa itiyordu. Trajedi göz açıp kapayıncaya dek bir kasırga gibi üzerlerinden geçmişti.

Sessizliği bozan Elo oldu.

"Buna inanç mı diyorsun, *Güneşgetiren*?" dedi ona taktıkları ismi tükürürcesine söyleyerek. Sesi cılızdı ama itişip kakışan insanların bağırıışları ve Kissen'ın sıkıca tuttuğu suikastçının mırıldandığı şarkı arasından duyulabiliyordu. "O çok istediğin sevgi bu mu?"

Arren sessiz kaldı.

İNANÇKIRAN

Bu inanç olamazdı. Bu kanlı, korkunç, dehşet verici şey inanç değildi. Güverteyi kırmızıya boyayan, evlerine özlem duyan o iyi kalpli kadınların ölümüne sebep olan şey bu değildi.

Inara konuşamayacak kadar sinirliydi. Tarin son nefesini verip leydisinin gemisinin güvertesinde hayata gözlerini yumarken elini tuttu. O ihtişamlı ve göz alıcı renkler sönüp gitti.

Bunun üzerine Inara, Arren'in tanrısı Hestra'nın sesini zihninin derinliklerinde duydu.

Artık umutların nasıl söndüğünü biliyorsun.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

“Ahmak herif,” diye söylendi Elogast, Arren’in peşinden yerle bir olmuş Reach’e girerken.

Regna Hanesi’nin sarayını kırmızıya boyayan darbenin döktüğü kan çoktan silinmiş olsa da ardında bazı izler bırakmıştı. Bir kılıcın taştan bıraktığı çizik, bir zamanlar halının durduğu yerdeki is, çatlamış bir tahta. Dışarıdaysa duvarlar ve bahçeler yerle bir olmuş, yeraltı mezarlarından fırlamış kemikler tuzlu havada çürümeye bırakılmıştı.

“Benimle bu şekilde konuşamazsın, Sör Elogast,” diye karşılık verdi Arren avluya vardıklarında. Muhafızlarını göndermiş olmasına rağmen etraf hâlâ insan doluydu. Hizmetkârlar, inşaat ustaları, mühendislerin hepsi tahribatı temizlemeye çalışıyordu. Soylular, yanlarında bir dünya adamla çıkagelmiş elçiler, kayıt memurları, kanun koyucular ve muhafızlar kemerlerin altında bir şeyler fısıldaşıp olan biteni seyrediyorlardı.

Elo bir şey söylememek için kendini zor tuttu. Arren içeri girdi, birlikte kan ve is kokusunun hafif de olsa hâlâ duyulduğu serin ve cereyanlı bir koridordan geçtiler. Pirinçten kapısı ezilmiş, tavanı kararmış savaş odasına geri dönmüşlerdi.

Kapının önünde nöbet tutan muhafızların arasından geçerek içeriye girdiklerinde karşılarında gri cübbeli iki arşivci

buldular. Kralı görmenin şaşkınlığı yüzlerinden okunuyordu. Arren'in detaylı Middren haritasını dikkatli bir şekilde parçalara ayırıyorlardı. Birbirine tutturulmuş parşömenlerin ipliklerini dikkatlice çözüyor, her bir parçayı özenle sarıp üzeri etiketli silindir şeklindeki kutulara koyuyorlardı. Hepsi kuzeye yapacakları yolculukta krala eşlik edecekti. Elo, Arren'in bu işlerde ne kadar zeki olduğunu inkâr edemezdi. Henüz şövalye yaveriyken edindikleri notasyon ve çizim becerileri sayesinde Talicialılara karşı büyük bir avantaj elde etmelerini sağlamıştı. Kendi topraklarının detaylı bir haritası daima ellerinin altında olacaktı.

“Şimdi konuşmama müsaade var mı?” dedi Elo sıkıdığı dişlerinin arasından. Kaos ve kan içinde kalmış limandan dönen krala eşlik etmek ve geminin denize açılmasına müsaade etmek için Inara'yı bir kez daha kederiyle baş başa bırakmış, Kissen'a üstünkörü veda etmişti. Onları belki de bir daha hiç görmeyecekti.

“Güneşgetiren,” diye mırıldandı kapıdaki muhafızlardan biri. “Dilerseniz onu dışarı atabilirim.”

Arren, Elo'nun adamın üzerine yürümesine fırsat vermeden bir çırpıda, “Hayır,” dedi. “Bizi yalnız bırakın.”

Şövalye, Elo'ya ters ters baksa da ona verilen emre boyun eğdi. Arşivciler de onu takip ederek odadan çıkıp kapı arkalarından kapattı.

“O kadını öldürmüş kadar oldun,” dedi Elo yalnız kaldıklarında. “Kendi halkımız üzerindeki kontrolümüzü kaybediyoruz. Üstelik daha savaşa bile girmedik.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Arren.

“Limana gelip kibrini herkesin gözüne sokmamalıydın. Haftalardır ilk kez seni göreceklerini biliyordun. Kan dökülebileceğini *biliyordun*. Olduğun yerde kalmalıydın.”

Arren'in yüzü öfkeyle doldu, çenesi gerildi. “Bu ne cüret?” dedi. “Bu şehrin diken üstünde olmasının sorumlusu o. Sen de süttten çıkmış ak kaşık sayılmazsın.”

“Ne bekliyordun ki?” dedi Elo. “Soylu aileleri yok edip kimseye hesap vermeyeceğini mi? Huzurlu bir şehirde alayınla güç gösterisi yapmak için bir servet harcayabileceğini mi sanmıştın? Hâlâ eskiden olduğun o *aptal* çocuksun. Önce kan döküyor sonra düşünüyorsun.”

“*Hiçbir şey* bilmiyorsun,” dedi Arren içi boş bir kahkahayla “Ben tahta çıktığımda bu topraklar tüm zenginliğini, tanrılarını ve inancını kaybetmişti. Tanrılar bizi paramparça edecekken her şeyi bir arada tutan bendim. Hâlâ şanslarını denemekten vazgeçmediler. *Hâlâ* deliliklerinden kurtulup özgür olalım diye didiniyorum.”

“Tüm bunlara rağmen onlardan biri olmayı arzuluyorsun,” diye hırladı Elo. “Bu ne anlama geliyor?”

Arren alaycı bir nefes verdi. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Elo da kabaran öfkesinin içini, boğazını ve tenini yaktığını hissetti. Arren’in boğazına yapışıp onunla tekrar dövüşmek, onu yere sermek istiyordu. Onu incitmek için söyleyebileceği onca şey varken neden onu sevdiğini söylemişti? En çok bunu sormak istiyordu.

“Middren’in görüp göreceği en iyi kral olmak istiyorum” dedi Arren elini göğsünün üzerine koyarak. “Tanrılara ve oyunlarına muhtaç olmaktan kurtulmayı istiyorum. Himâyendeki o kız gibi.”

Elo’nun gözünün önünde bir an Inara belirdi. Yüzü öfkeyle dolup taşıyor, elleri Arren’in hayatına son verme isteğiyle boğazına uzanıyordu. Inara’nın korkunç şeyler yaptığına şahit olmuştu. Tanrıların mabedi gibi davranıp onları bir şehirden çağırdığını, karanlığın ortasındaki bir adamı okuyla vurduğunu gözleriyle görmüştü. Başını sallayarak bu düşünceleri zihninden kovdu. Bunların hiçbirini Arren’a anlatmayacaktı. Yoksa her ne pahasına olursa olsun onu kullanmaya kalkışabilirdi.

“Inara bunların hiçbirini istemedi,” dedi. Bir tanrı gibi yanmayı, taleplerde bulunmayı ve fedakârlık yapmayı isteyen sensin.”

“Kendi hikâyemin her ayrıntısını biliyorum, Elogast,” dedi Arren. “Tahta çıkabilmek için acımasız olmam gerekiyordu.”

“Birkaç hafta önce indirildiğin tahttan mı bahsediyorsun?” Buz gibi bir kahkaha patlattı. Kendini tutamamıştı. Hâlihazırda kırılmış olan güveninin üzerine bir de bütün suçlamalarını eklemek, onu da kendi incindiği kadar incitmek istiyordu. “Bundan ne çıkar sağlayacağını düşünüyorsun bilmiyorum ama geçtiğin yerlerde yalnızca kan ve kaos bırakıyorsun Arren.”

Arren sert sözleri üzerine yüzünü buruşturdu. Elo, annesiyle yüzleştikten sonra sık sık takındığı bu ifadeyi biliyor, içindeki o sessiz fırtınanın yüzüne yansıyan izlerini tanıyordu. Annesinin kibri sonucunda yaşanan ilk ölüm yüzünden gözyaşlarının kuruduğunu söyleyen o adama ne olmuştu? Onun körü körüne yürüdüğü yolu görüp de sonucunda kan döküleceğini bile bile onun izinden nasıl giderdi?

Arren sakinleşmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Kalbindeki ateş durgundu. Elo tanrının konuşmalarını dinleyip dinlemediğini, gücünü Arren’i acımasız birine dönüştürmek için kullanıp kullanmadığını merak etti. Belki de bunu Arren istemişti. Hayır. Attığı her adımın sorumlusu oydu.

“Limanda olacakları öngöremedim, Elogast” dedi. “Leydi Craier’in ölümünün bana hiçbir faydası olmazdı. Onunla birlik olan diğer Haneleri de kaybederdim. Vittoskları, Graiisleri, Yesefleri... Irisia’dan gelebilecek herhangi bir yardımı.”

“Takipçilerinin senin uğruna kan dökcek kadar deli olduğunu bilmiyorsan düşündüğümde de aptalsın demektir.”

Bir süre öylece birbirlerine baktılar. Kafesli cam kapılardan süzülen ikindi güneşinin önünden çılgık çılgığa uçuşan bir kırlangıç sürüsü geçti, bir an için ikisi de gölgelerin arasında kaldı.

Aralarında kelimelere dökülmüş ve dökülmemiş çok fazla şey vardı. Sessizlik için için yanan akkorlar gibiydi.

“Seni daimi ordunun komutanı tayin etmek istiyorum,” dedi Arren sonunda. Başındaki tacı çıkarıp masaya, haritasının yanına koydu.

“Sen...” Elo bocaladı. “Ne?”

“Önceki komutanımız vazifesini yerine getirmekte başarısız olduğundan yerine sen atanacaksın.”

Vazifesini yerine getirmekte başarısız olduğundan mı? Elo adamı alay konusu ettiğinde Arren onu kendi elleriyle öldürmemişti sanki.

“Komutan ödeneği alacaksın,” diye ekledi Arren bir lütufmuş gibi. “Ayrıca sefer sırasında sabah ve akşam topladığımız savaş konseyine de katılacaksın.”

“Beni parayla satın alamazsın.”

“*Ülkenin* sana ihtiyacı var,” diye gürledi Arren. Sonra duraksadı, daha kısık ve yumuşak bir sesle ekledi. “Benim de öyle.”

“Bu iş için seçebileceğin bir sürü soylu var.”

“Beş yaşından beri sabit hedefleri vurmaktan öteye gide-memiş bir soylu istemiyorum,” dedi Arren. “Önüne gelen her stratejik antlaşmayı sadece canı istediği için okuyan o çocuğa ihtiyacım var. Savaşmaya çok daha sonra başlamış olmasına rağmen herkesten daha iyi olmak için çabalayan o çocuğa. Tanrılar Savaşı’nı kazanmama yardım eden, koca bir ülkeyi benim yanımda olması için bir araya getiren o çocuk. Senin stratejik bakış açına, sağduyuna ve bana meydan okuyabilme cesaretine ihtiyacım var.” Yüzünü buruşturdu. “Yine de bu kadar sert bir şekilde olmasa daha iyi olur.”

Elo, Arren’in onu etkilemesine müsaade etmeyecekti. “Bu konudaki tutumumu yıllar önce net bir şekilde ortaya koydum,” dedi sesinin titrememesini umarak. “Artık senin için çalışmıyorum. Sana kul köle olmaya hiç niyetim yok. Şövalye Komutanı

Peta ve lütfedip terfi ettirdiği generaller bunu fazlasıyla yapıyor zaten. Lesscia sana yaltaklanacak insanlarla dolu.”

Arren masaya yaslandı. Pencerenin ötesindeki avluda esen rüzgâra rağmen oda sıcaktı. Fazlasıyla sıcak. Elo ısının boyundan aşağıya, göğsündeki yanık izlerine doğru indiğini hissedebiliyordu.

“İsyancı gruplarla hâlâ irtibat hâlindesin,” dedi Arren haritadan geriye kalanlara göz gezdirerek. “O pasifist isyancı Niala’nın hâlâ Lesscia’da tutsak olduğunun farkındayım.”

Elo gözlerini kıstı. “Bu bir tehdit mi?”

Arren kaşlarını çatı. “Hayır Elo, elbette değil. Yalnızca, muhafızlarının çok azının yeni Lord Yether’e sadık olduğunu biliyorum. Deasmouth’taki kız kardeşleri çoğunu kendi buyruğu altına aldı.”

“Senin emrinle babasını öldüren bir evlâda güvenmemeleri şaşılacak şey mi?”

Arren’in dudakları bir anlığına seğirse de ifadesi birden sertleşti.

“Af dilememi bekliyorsan ebediyen bekleyeceksin demektir,” dedi. “Affedilmeyi arzulamıyorum. Arzuladığım şey zafer. O zaferi de sen yanımda olduğun sürece elde edebilirim.” Elini uzattı. “İsyancı ve kral.”

Elo bir adım gerileyerek Arren’dan uzaklaştı. Bir yanı ona gitmeyi, ona sarılmayı ve her şeyi düzelteceğini söylemeyi istiyordu.

“Senin için savaşacağım,” dedi boğuk bir sesle. “Çünkü bu toprakları ve insanlarını seviyorum. Bana istediğin rütbeyi ver, bu saatten sonra yaptığım hiçbir şey senin için olmayacak.”

Arren elini indirdi. Yorgun görünüyordu. Sergilediği o rahat hava, o büyüleyici cazibe etrafındakilere özeldi, Elo’ya değildi. Uzun bir süre sessizce durdular.

“Hiç düşünüyor musun?” dedi kral usulca. Gözleri Elo’nunkilerden bir an bile ayırmamıştı. “Sana Lesscia’da söylediğim sözleri hiç düşünüyor musun?”

“Lesscia’ya hiç gelmedin ki,” diye hatırlattı Elo.

Arren ona doğru bir adım atıp sesini alçalttı. “Sana seni sevdiğimi söyledim,” dedi. “Sözlerimde ciddiydim.”

Kissen’in söyledikleri kulaklarında çınladı. *Sevgi ve acı birbirinden çok da farklı değildir.*

Hayır. Elo bu konuya girip kalbini açmayacaktı. Arren’a ait o yere uzun zaman önce kilit vurmuştu. Bunun yerine kendini ateş tanrısı Hseth’in kalbini söküp çıkarmaya çalışırken söylediklerini düşünmeye zorladı. Hepsini Arren için yapmıştı. Arren yüzünden.

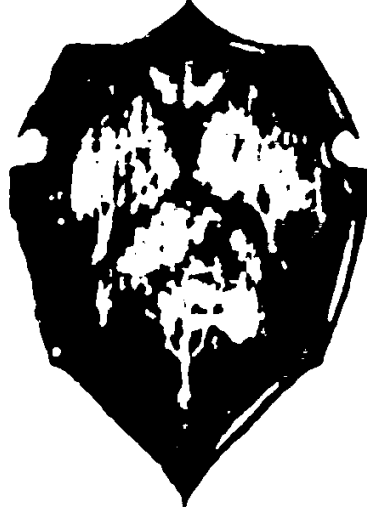
Sen, Arren’in sevdiği son şeysin ve o seni kaybetmeyi seçti.

Elo başını iki yana salladı. “Beni kaybetmeyi seçtin, Güneşgetiren,” dedi lakabı bir hakaretmiş gibi söyleyerek. Yüzünü kapıya döndü. “Tekrar senin olmamı isteyemezsin.”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

Skedi kendini yorgun, tükenmiş hissediyordu.

Mesele sadece şehrin üzerine parıltılı renklerden oluşmuş bir sis gibi çöken duygular değildi. Gemi de değildi. Mürettebat bir yandan başlarına gelen kaosu sindirmeye çalışıp diğer yandan da Tarin'in ışığı sönen bedenini yelken bezine sararak işe yaramaz Graiis muhafızlarına teslim ederken geminin burnundan kıkına kadar her yerinden parlak ve karmaşık renkler yayılıyordu.

Hayır, bu bitkinlik haftalardır Skedi'nin yakasını bırakmamıştı. Nafile Lesscia isyanı sırasında bedeni ve gücü olması gerekenden çok daha fazla büyüyerek sınırları aşmıştı. O büyük bir tanrı değildi, büyüklük onun özüne tersti.

Kendilerini Sakre'de bulduklarında Inara ona uyanmasının günler sürdüğünü söylemişti. Skedi normalde uyumazdı. O yalnızca karanlığı bilirdi. Gözlerini ilk defa bir çocuğun kollarında açmadan önce tattığı o kör karanlığı. Hatıraları yok olmuş, mabetleri yitip gitmişti.

Bu sefer hatıraları yerli yerindeydi. Lesscia'daki panik ve öfke, görkemli kanatlarının altında çıtırdayan dikenler, ağızındaki kan tadı. Sunulan adaktan, Inara'nın fedakârlığından doğan o saf kudretin tadı.

Fakat onu kullanarak Inara'dan aldığı ve kendisini hayatta tutan güçten çok daha fazlasını kaybetmişti. Sahip olduğu o azıcık özgürlük de artık yoktu. Aralarındaki bağ, aynı Craier malikânesinde oldukları zamanki kadar sıkıydı. Ne yapacağını bilmiyordu. Neredeyse ölüyordu. Buna tam olarak ölüm de demezdi. Onun ışığı Tarin'inki gibi sönmezdi. Ne Inara'nın üzerine kapanıp ağlayabileceği bir bedeni ne de parçalanacak bir mabedi olurdu.

Varlığı tekrar doğmamak üzere öylece kaybolup giderdi çünkü onu gerçekten seven insanların sayısı bir elin parmağını geçemezdi.

Her şeye rağmen gücünü geri kazanabilmek için Inara'dan ona daha fazla adak sunmasını istemezdi, isteyemezdi. Daha şimdiden kızın kanında, ona olan inancında tattığı o enfes hissi arzuluyordu.

“Kara kara ne düşünüyorsun, tavşan?”

Kissen'in sesini duymasıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Geminin cıvadrasına tünemiş, kulakları düşmüş, kanatları sarkmış bir hâlde güvertedeki mabetlere baktığını fark etti.

“Ben tavşan değilim,” dedi Skedi.

“Kibarlık etmeye çalışıyordum.”

“Çalışma. Kötü yalanlara tahammülüm yok.”

Kissen sırtıp ellerini göğsünde kavuşturdu. Üzerine bir ceket giymiş ve göğsüne “Siktir git” anlamına gelen dövmesinin yalnızca üst kısmındaki kıvrımını açıkta bırakan yeni bir zırh geçirmişti. Aslında bu Talicia lisanında, *scal lufts* olarak geçerdi ama o insanların kullandığı başparmak ve işaret parmağın birleştirilmesiyle oluşan, ipten bir halkayı andıran işareti seçmişti. Kuzeyli görünüşü, tek bacağı ve saldırgan tavırları yüzünden şehirde öfkeli bakışlara maruz kalmıştı. Lessa'nın gemisi henüz limandan ayrılmaya hazır olmamasına rağmen güverteye yerleşmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Skedi de insanların ona olan bakışlarının değiştiğini fark etmişti. Lessa ona saklanmamasını söylemişti. Arren ve krallığıyla nasıl bir oyun içinde olduğunu bilmiyordu fakat o oyundaki bir piyon olduğundan emindi. Sakre halkı yola çıkan hacılara ve Lesscia'daki isyancılara gösterdikleri tavrın aksine tanrılardan pek hazzetmiyordu. Çoğu onu gördüğünde boyunlarındaki briddite tılsımlarına dokunuyordu. Kimisi adam, kimisi geyik başı, kimisi de veiga sembolü şeklindeydi. Bunu onu kovmak için yapıyorlardı.

Lesscialıların aksine Sakreliler krallarını hâlâ bir kurtarıcı olarak görüyorlardı. Skedi tek bir insanın bile dünyadaki bütün tanrılar sayısınca ruh hâlinin olduğunu anlamaya başlamıştı. Şehirler dolusu insanı düşünemiyordu bile.

Gizlenmiş renkleri ve aşına olduğu tavırlarıyla Kissen'in yanında oturmak huzur vericiydi. Güverte ve limandaki kargaşanın ardından etrafa bir sakinlik çökmüştü. Sanki geminin kendisi bir müzikti ve denizciler onun ritmine kapılmış gibi dans ediyordu. Halatların çekilişi, gövdenin gıcirtısı, bayrakların dalgalanışı ve yaptıkları işi avucunun içi kadar iyi bilen mürettebatın haykırıışları. Mizanaya ve ana direğe tırmanıyor, yelkenleri açıyor, gemiyi limandan çıkarmaya hazırlanıyorlardı. İskeleyle bağlanmış halatlarından üçü hariç hepsi çözülmüştü. Birkaç tanesi liman duvarındaki direklere dolanmış, yelkenlerine dolan her rüzgârda dalgalar üzerinde hareket etmeye başlayan *Silverswift*'i özgür bırakmaya hazırdı. Skedi bir zamanlar güvenli sığınakların tanrısı eşliğinde buna benzer gemilerde yolculuk yapmıştı.

Leydi Craier, yüzünde sert bir ifadeyle dümenin arkasında duruyordu. Kaptan Lertes yanındaydı. Aleda ise etrafına emirler yağıdırıyordu.

“Asılın!” Güçlü ciğerlerinden çıkan ses bir kırbaç gibi yankılanıyordu. “Asılın!” Kocasının gururdan göğsü kabarıyordu.

Ana yelken çırpınıp şişerek denizden gelen rüzgârla doldu.

“Sancak tarafını sıkın! Kaptan, iskele alabanda!”

“Alabanda!” diye tekrarlandı kaptan. Dümen çevrildi ve gemi limandan uzaklaşmaya başladı.

“Çek!”

Liman direklerine çarpan halatlardan uğultular yükseldi, hepsi suya düştü ve güvertede düzgün bir şekilde sarılmak üzere gemiye çekildi. Gemi yavaşça denize açılıyordu.

Etraftaki kan izleri çoktan temizlenmişti.

“Inara tavşan bile vurmak istemeyen bir çocukken şimdi nerelere geldi,” dedi Kissen, Skedi’nin düşüncelerinin nereye kaydığını sezmiş gibi.

Minik tanrı kanatlarını kabarttığında tuzlu havayı tüyle-
rinde hissetti. Yazın ilk günlerinin sıcaklığı hoştu

“Öfke tehlikelidir,” dedi. “Gördüklerinin ağırlığını sindi-
rip acısını bastırmak için daha çok genç. Tüm bu adaletsizlik,
onca keder...”

“Öfkeyi iyi bilirim,” dedi Kissen. Kollarını göğsünde ka-
vuşturmuş, koltuk değneğine yaslanmıştı. “Öfkenin her hâline
aşınayım ama... bu farklıydı.”

Skedi öfkenin ateşinin Inara’yı tepeden tırnağa nasıl yakıp
kavurduğunu, bunu işe yarar bir şey uğruna kullanma *ihtiyacını*
görmüştü. “Hiç insan öldürmedin mi gerçekten?” diye sordu.

Kissen’in derinlere gömdüğü duygular gün yüzüne çıkma-
sıyla renkleri bir anlığına yanıp söndü. Skedi renkleri ne anlama
geldiklerini anlamaya yetecek kadar uzun süre göremedi. Yine
de kadının ifadesinden suçluluk duyduğunu anlayabiliyordu.

“Öldürdüm,” dedi. “Maimee’yi Blenraden’daki yangınlar-
dan kurtarmadım. İnsanları tanrılarından kurtarmayı başara-
madım. Fakat Talicia’ya dek kılıcım tek bir insanın dahi canını
almadı. Inara yaşlarındaki o çocuğa dek.”

Fısıltılara sarılı bir gerçek. Skedi bir amaca hizmet ettiği
müddetçe gerçekleri sevmeye başlamıştı.

“İna beni korkutuyor,” diye itiraf etti Skedi buna karşılık. Daha önce bunu kimseye söylememişti. Kendine bile. “Bazen. Öfkesi beni korkutuyor.”

Kissen onu başıyla onayladı. Korkunun da her hâlini tatmıştı. “Öfkesini kontrol etmesine yardımcı olmalıyız,” dedi. “Anlamasını sağlamalıyız.”

Biz. ‘Biz’ olmak ilginçti. O ve Inara ‘biz’di. Fakat her nasılsa Skedi ve Kissen’in arasındaki nefret yerini bir tür yoldaşlığa bırakmıştı. Inara onları yakınlaştırmıştı.

“Gücüm çok az, veiga,” dedi Skedi usulca. Bu kez fısıltıya sarılı gerçek ondan gelmişti. “Inara’nın inancını kaybetmekten korkuyorum. Yitip gitmekten korkuyorum. Ölümden korkuyorum. Elimden ne gelir ki?” Olduğu yere sinip küçüldü. Kissen onunla alay edip gülmedi, yalnızca kaşlarını çattı.

“Kızımız çok şey kaybetti,” dedi. “Yine de biz güvenini kazanmış birkaç kişiden biriyiz. Ben ona karşı dürüst olacağım, sen de ona sevgi göstereceksin. İkisine de ihtiyacı olacak.”

Skedi onu başıyla onayladı. Bu esnada büyük yelkenler bir anlığına sönüp dalgalandı, ardından rüzgârla dolup tekrar gerildi. Güneye doğru eğildiler. Gemi yana yatıp yön değiştirdi. Pruva artık pembeye boyanmış puslu ufka dönüktü. Açık deniz. Gri taşlardan örülmüş liman duvarlarının arasından geçtiler. Rüzgâr artık soğuk esiyor, şehre ve tepelerine çökmüş sisi dağılıyordu.

“Yolumuz açık olsun!” diye bağırdı Kaptan Lertes. Lessa ve diğerleri günün tüm yorgunluğuna karşın tuhaf ama sevinç dolu bir nida kopardı.

Kissen onlara katılmadı. Middren’in yeşil tepeleri ve ormanlarından uzaklaşırken omuzları gerildi. Limandan çıkma-
larıyla yükselen dalgalar geminin yan tarafına sertçe vurmaya başladığında sarsıldılar.

“Graemar!” diye haykırdı Lertes. “Slim! Rhiyande! Kafesi, fıçıyı ve kupaları getirin!”

Gemi önceden de hareketliydi ama şimdi kraliçesinin peşine düşmüş arılarla dolu bir kovam andırıyordu. Mürettebattan iki kişi bağladıkları gabya yelkeninin direğinden aşağı kayarak güverteye indi ve aceleyle alt katlara koştular. Renkleri beklentiyle parıldıyordu. Inara kışkaleyle dümen altındaki kamarasından çıktı. Yüzü solgundu ve kıvrıcık saçları bir eşarbın altında sıkıca toplanmıştı. Güzelim tuniği kana bulandığından üzerini değiştirip ceplerine sarmaşık motifleri işlenmiş, geniş kollu, daha kaba bir ceket giymişti. Annesi sevgisini geri kazanmak için ona durmadan giysi alıyordu ama pek işe yaradığı söylenemezdi.

Lessa dümenin başından Inara'ya seslendi ama kız onu duymazlıktan geldi. Annesinin yanına gitmek yerine Skedi ve Kissen'a doğru ilerledi.

“Sonunda açıldık,” dedi cilalı ahşap küpeşteye tutunarak. Geminin güneye dönmesiyle iskele tarafında kalan Sakre'ye baktı. Tepelerin üzerine kurulmuş şehir batan güneşin altında altın ve turuncu tonlarına boyanmıştı. “Geceyi yine limanda geçireceğiz sandım.”

“Bize katıl,” dedi Kissen kolunu dostane bir tavırla kızın omuzlarına dolayarak. Inara'nın ona sokulmasıyla öylece durdular. Lessa'nın güvertenin diğer ucundan onlara attığı bakış bir tanrının kalbini durdurabilirdi. Skedi, Inara'yla Kissen'in bunu fark etmeyeceğini umdu.

“Bir şeyler oluyor,” dedi, burnuyla ana güverteyi işaret ederek.

Rhiyande ve Slim kucaklarındaki mumla mühürlenmiş, rengârenk kurdelelere sarılmış küçük bir fıçıyla aşağı güverteden dışarı fırladı. Peşlerinden üç kişi daha geliyordu, birinin elinde içinde avaz avaz bağırان bir horoz bulunan hasır bir kafes vardı. En son aşçı Graemar göründü. Omzuna attığı, ağzı aralanmış çuvalda *greenling* adı verilen ekşi turunçgiller taşıyordu.

“Tabii ya,” diye mırıldandı Kissen kendini tutmak istercesine koltuk değneğini sıkıca kavrayarak. “Bu denizci lavuklar batıl inançlı olur.”

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Inara güvertedeki mürettebat çuval, fıçı, varil ve kafesi geminin kıç tarafına götürebilmeleri için onlara yol açarken.

Mabetlere gidiyorlardı.

“Adak sunuyorlar,” diye yanıtladı Kissen yüzünü buruşturarak.

Skedi arka bacaklarının üzerine oturdu ve şaşkınlıkla kanatlarını açtı. Adak sunmak Middren’de yasadışıydı. Fakat tuzun kokusu burnunun direğini sızlattığında artık Middren’de olmadıklarını fark etti. Sakre limanından ayrılıp açık denize ulaşmışlardı.

“Inara, Skediceth!” diye seslendi Lessa oyuklardaki mabetlere uzanan sarmal merdiveni inerek. “Gelin!”

Bu bir rica değil, emirdi. Inara önce Kissen’a sonra Skedi’ye baktı. Renkleri gölgeler içindeki bir orman kadar koyu ve bulanıktı, etrafı öfkenin turuncusuyla çevriliydi. Fakat adak sunma fikri onu heyecanlandırmıştı da. Belli belirsiz menekşe tonları bunun kanıtıydı. Skedi bu rengi hep Lessa’yla ilişkilendirmişti.

“Gidin hadi,” dedi Kissen. Kısa bir tereddüdün ardından Inara’yı bıraktı. “Seni de onları da durduracak değilim.”

Inara annesinin emrine uyup geminin ortasına uzanan dik basamakları koşarcasına inerken Skedi cıvadradan aşağıya atlayıp kızın omzuna kondu. Boyutunu tekrar büyütmedi ve heyecandan bocalamamak için kanatlarını iki yana açtı. Hacıların taşların üzerinde dua ettiklerini, bir tanrıya nasıl kan sunulduğunu görmüştü ama resmî bir adak, bir ritüel görmemişti.

Geminin çanları çaldı ve otuz kişilik mürettebat mabetlerin etrafında toplandı. Lertes horoz kafesini kaldırdığında bağırıp alkış tutmaya, dans etmeye başladılar. Koyu kırmızı ibiği ve yeşilin en parlak tonundaki tüyleriyle horoz iyi bir adaktı.

“Leydim,” dedi kaptan Lessa’ya dönerek. Kafesi Lessa’ya uzattığında mürettebat sessizleşti. “İşiniz sizi karada olmaya zorladığında bu geminin kaptanı olmak benim için büyük bir

onurdu ama deniz sizi özledi.” Gülümsedi. “Hepimiz sizi özledik.”

Etrafındaki kalabalıktan tezahüratlar yükseldi, geri kalanlarsa toplandıkları yerden onlara katıldı.

Lessa'nın yanakları hafifçe kızardı.

“*Silverswift* her daim sizindi,” dedi Lertes, “ve hep sizin kalacak.” Sözleri samimiydi. Skedi bunu anlayabiliyordu ama renklerinde puslu gri bir alt ton, hafif de olsa bir tereddüt vardı. On üç yılın ardından nasıl olurdu da gemiyi kendi gemisi gibi görmezdi? Fakat bu adak ritüeli başlı başına bir ateşkeşti. Kaptanın leydiye uzattığı bir zeytin dalı, denkliklerinin bir göstergesiydi. “Adağımızı sunarak bizi onurlandırın lütfen.”

Lessa biraz utangaç bir tavırla elini kafesin üzerine koydu. Bakışlarıyla kralı bile dize getirebilecek kadının bundan çekinmesi ne tuhaftı. Skedi başını eğerek ona baktı. İnsan ömrü düşünüldüğünde oldukça gençti. Belki de Kissen'dan yalnızca birkaç yaş büyüktü. Inara'yı doğurduğunda çok genç olmalıydı.

“O onur bana ait kaptan,” dedi. Birden sesindeki sertliği ve duruşundaki hüznü fark etmiş olacaktı ki sırtını dikleştirdi. Kafesin kapısına uzandı ve tek hamlede açıp horozu boğazından yakaladı. Hayvan kanatlarını çırpıp bağırmaya başlasa da Lessa bana mısın demedi. “Damarlarımda hâlâ kan kadar tuz da akıyor.”

Horoza *Silverswift* mürettebatının göreceği şekilde havaya kaldırıp daha yüksek bir sesle ekledi. “Kızımınki de öyle.”

Inara, Skedi'nin patileri altında gerildi, nabızı hızlandı. Mürettebat yeniden bir alkış tutturup mırıldanmaya başladı. Ardından Aleda şarkı söylemeye başladı.

*“Tatlı tatlı esen rüzgâr, bereketli yolculuk,
Güvenli bir sığınaktır dileğimiz.
Güçlü yelkenler, sıcak bir ocak,
Dalgalarda yüzen evimiz.”*

Melodi şaşırtıcı derecede hoştu ve müzikle birlikte mürettebatın renkleri yoğunlaşmaya başlamıştı. Skedi her bir renk tonunun bedenlerinden süzülüp kumaşlara duaları işledikleri incecik iplikler hâlinde akmasını izledi. Fakat iplikler sevdikleri tanrıya ilerlemek yerine horoza, adağın kendisine dolandı.

Lessa bir çırpıda hançerini çekip horozun boynuna indirdi. Fıskıran sıcak kan yeni temizlenmiş güverteye yayılırken tuzlu deniz havasına bakır kokusu karıştı. Horozun bacakları hâlâ hareket ediyordu. Inara bir eliyle Skedi'ye uzandı ve parmaklarını tüylerinde gezdirdi. Hançerin parıltısında, Lessa'nın ellerini boyayan kanda Tarin'in hatırasını görmemeye çalışıyor olmalıydı.

Diğerleri olan biteni çabuk atlatmıştı. Gemide kaç ölüme şahit olmuşlardı? Tatmin olmuş gibi görünen kaptan sunağında taştan oyulmuş kuş totemi duran ilk mabetten bir bardak alıp akan kanın altına tuttu.

Mürettebatın umut, istek ve inançlarını taşıyan tüm renkleri kaba doldurdu. Skedi dudaklarını yaladı ama adak onun için değildi. Kim ona tapıyordu ki? İçinde yükselen arzuyu kontrol etmek zorundaydı yoksa bu onu içten içe yiyip bitirirdi. Bardak doldukça Aleda'nın söylediği şarkı değişti ve diğerleri de ona katıldı.

*“Kanla doldur bardaklarımızı,
Tüylerle süsle saçlarımızı,
Rüzgârı eksik olmasın yelkenlerimizin,
Göğe yükselirken dualarımız.”*

Ritüeli ikinci mabette de tekrarladılar. Lessa horozu tutuyor, Lertes bardağı dolduruyor ve kan yalnızca tanrıların görebileceği renklerle parlıyordu. Enerji. Yaşam. Hepsi kan aracılığıyla mabede taşınarak ona güç veriyordu.

*“Bereketli yolculukta göğre açılan eller,
Dostane limanlar, beklenmedik zenginlikler,
Kazancımıza hakkaniyet sağla,
Gemimizi kutsa, bize bolluk bağışla.”*

Sıra son bardağa geldiğinde Lessa duraksadı. Yusef’in bardağıydı bu. Güvenli Sığınak. Inara’nın annesi ona doğru baktı. Elleri hâlâ kanla kaplıydı ve hepsi heba olmasın diye horozu sımsıkı tutuyordu.

“Kızım,” dedi. “Gel.”

Mürettebat, Inara ve Skedi’ye döndü. Mırıldanmaya devam etseler de artık şarkı söylemiyorlardı.

Hadi, dedi Skedi. Inara öne doğru bir adım atarak annesinin, kanamaya devam eden horozun ve babasının mabedinin yanına yürüdü.

“Sol cebime bak,” dedi Lessa başıyla ceeketini işaret ederek.

Skedi, leydinin koyu renkli gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Kızının o sıcacık kehribar kahvesi rengine hiç benzemiyordu. Inara elini annesinin cebine soktu, kısa bir duraksamanın ardından küçük bir şey çıkardı.

“O ne?” diye sordu Skedi yüksek sesle. Kanatları meraktan seğiriyordu.

Inara parmaklarını açtı. Avucunda sabuntaşından oyulmuş küçük bir tavşan heykeli duruyordu. Geyik boynuzları ve baykuş kanatları olan bir tavşan.

Altına bir isim kazınmıştı: *Skediceth*

Bu oydu. Onun için yapılmış bir... totemdi. Skedi’nin tüyleri ürperdi.

“Yusef’le birlikte durmalı,” dedi Lessa. “Tarin... senin için yapmıştı.”

Inara ona baktı, belki de bir duygu kırıntısı görmeyi umuyordu ama Lessa çoktan başını çevirmiş, mabede dönmüştü.

Her şeye rağmen, tüm belirsizliklere ve yaşadığı kayıplara rağmen, Inara'nın renkleri parıldamaya başladı. Capcanlı yeşil ve turuncu, ardından limon sarısı tonları etrafını sarmaladı. Sevinç. Skedi adına sevinmişti. Inara ona dönüp gülümsedi. Ardından ortadaki mabede giderek Skedi'nin totemini kudretli tanrının ayaklarının dibine dikkatlice yerleştirdi.

Skedi'nin dili tutulmuş gibiydi. Kanatlarını açtı, kulaklarını dikti ve öylece durdu. Lessa'nın elindeki horozu tekrar eğip yolculuklarını kutsamak için son bardağı da kanla doldurmasını izledi.

“Rüzgâr, iyi şans ve sığınak için,” dedi. “Vereceğimiz sözler ve bizi gideceğimiz yere götürecek beyaz yalanlar için.”

*“İçtenlikle söylenen yalanlarla,
Güvenli sığınaklara.
Umutları yeşertmek,
Gökleri kutsamak uğruna.”*

Lertes kan dolu bardağı mabede koyduğunda mürettebatı sarmalayan renkler Skedi'ye dolandı, onu yepyeni bir hayatla, enerjiyle doldurdu. Asıl boyutuna, bir tavşanı andıran cüssesine döndü. Doğrulup patilerini Inara'nın başının üzerine koyarak ona dua eden, alkış tutan, rengârenk parlayan insanlara baktı.

“Aramızdaki tanrıya!” diye haykırdı Aleda. Orta güverte-den gözcü yerine kadar tüm mürettebat sevinçle bağırdı. Skedi başını kaldırdı. Ritüele katılmayan, sessizce bir köşeden olan biteni izleyen Kissen'a görmeye çalıştı.

Adak henüz bitmemişti. Aşçı horozu Lessa'nın elinden çekip aldı, Lertes ise bıçağını renkli kurdelelerle süslü fıçıya saplayıp yardı. İçinden acı, otsu bir koku yayıldı. Mürettebat ceplerinden, kemerlerinden, sütyenlerinden bardaklar ve taslar çıkarıp fıçının içine daldırarak ağızlarına kadar doldurdu. Her biri, ikinci bir adak olarak içkinin birazını güverteye döküp

kanla karıştırdı. Ardından Rhiyande'nin dağıttığı *greenling*in yarısını aldılar.

Inara, kendisine uzatılan ekşi meyveye burun kıvırdı ama geleneği bozmadı. şarkılar giderek daha hareketli bir tempoya bürünürken turunçgili içkinin içine sıkıp bardağından bir yudum aldı. Gökyüzüyle yelkenler, mürettebatla bulutlar arasında dans eden renkler Skedi'yi bile hayrete düşürüyordu.

*“Adaklar, adaklar, hem tanrılara hem bana,
Greenling, greenling, sağlık versin şu cana,
Hipgin doldursun midemizi, ısıtsın içimizi,
Kutsasın yolculuğumuzu denizlerdeki.”*

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hestra

Bakması, görmesi gerekiyordu. Sanki yanan evler onu çağırıyor, çatırdayan çatılar ve düşen taşların altında kalan mabetler haykırıyordu.

Daesmouth.

Bir tane bulmuştu. Üç yüz yıl önce, zengin bir tüccarın bir keçi kurban edip yosun ve dallardan yapılmış bir heykelle gömdüğü, unutulmuş bir mabet. Hestra için.

Kül ve dalların arasından doğmasını buna borçluydu.

Biri bağırdı. Korkmuş yüzler görüyordu. Bir zamanlar şaasından geçilmeyen bir oda şimdi içindeki tüm değerli eşyalardan arınmış vaziyette yedi aileye sığınak olmuştu. İnsanlar birbirlerine sokuluyordu.

Dışarıdan gelen bir patlama sesi camları sarstı, ardından çığlıklar yükseldi. Cesur bir kadın eline bir şömine çubuğu alıp ateşe doğru tehditkâr bir tavırla salladı. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Git!” dedi. “Git buradan, ateş tanrısı.”

Hestra irkildi. Çoktan gelmişti ve henüz gitmeye niyeti yoktu. Bunun yerine dallar ve korlar içinde bacadan yukarı fırladı. Dışarı ulaştığında insanların neden ateşten korktuklarını anladı.

Hseth.

Yine ortaya çıkmıştı. Şehrin tepesine dikilmiş, böcekleri ezip ölmelerini izlemeyi seven bir çocuk edasıyla ayağının altındaki taşları yerle bir ediyordu.

Arkasındaki Talicialılar limanın çevresine bayraklarını dikmişti. Middren gemilerinin enkazları arasında kuzeyli akın tekneleri ve Restish savaş gemileri yükseliyordu. Yalnızca iki Daesmouth köprüsü arasındaki bir barikat nehre doğru hareket etmelerini engelliyordu.

Tanrının peşinden kırmızılara bürünmüş, adımlarıyla yeri döven askerler geliyordu. Aralarında tekerlekler üzerinde yanan, kanla kaplı pirinçten yapılmış bir heykeli sürüklüyorlardı.

Taşınabilir bir mabetti bu. Hseth'in mabedi. Ardından muhtemelen kafası ezilip boğazını kesilmiş bir adağın yanmış saçlarına ve yanındaki soru işareti gibi kıvrılmış parmağı umursamadan elindeki çanı çalan bir rahip yürüyordu.

Onu çağırmak için insanları kurban etmişlerdi. Ölüm ve acıyı kullanarak onu cepheye getirmişlerdi. Hseth savaşın en korkunç silahıydı, dehşet ve nihai güçle donanmış bir varlıktı. Ateşten bedeni bir zırh gibi sertleşmişti, kırmızı bukleleri bir titrek alevlere bir saça dönüşüyordu. Göğsündeki metal yığını ne tuhaftır ki Arren'in göğsündeki, Hestra'nın vaktinin çoğunu geçirdiği yarığı andırıyordu. Cevher, kudretli tanrıya örümcek gibi yapışmış, incecik kollarını kaburgalarının üzerine dola-mıştı. Briddite.

Aşağıdan bir haykırış koptu. Şehrin içinden yıldırım gibi geçip Hseth'le yüzleşmeye giden atlı bir Middren alayının zırhları parlaklığıyla göz aldı. Hestra, mavi pelerinlerinin kıvrımlarında veigalara ait daire ve efsundan oluşan sembolü görebiliyordu. Tanrıkatilleri. Arren'in ordusuna mensup olanlar.

Fakat alaya Yether sarısı pelerinli bir kadın önderlik ediyordu. Bu, Hestra'nın güçlü ve kavurucu iradesiyle babasını öldürttüğü Lord Yether değildi. Bu kadın onun kızlarından biri olmalıydı.

Bu Yether birliklerini ateş tanrısının takip edeceği hat boyunca konumlandırıyor, Hestra'nın çatıdan duyamadığı emirler yağdırıyordu. Askerler yaylarını gerip nişan aldı, donuk, gri renkli briddite uçlu oklar hazır bekliyordu.

Hestra briddite cevherinin ne kadar can yaktığını iyi biliyordu. Yeteri kadar uzun yaşamış her tanrı bir noktada bu etini kemirip ruhunu kavuran metalin lanetini tadardı. Oklar havaya fırlayınca irkilmesi de bu yüzdendi.

Onun aksine Hseth, metal ateşten bedenine isabet ettiğinde tepki vermedi. Oklar birbiri ardına vücuduna saplanırken çığlık bile atmadı.

Çünkü briddite özünün bir parçasıydı.

Beyazlar içindeki rahip emirler yağdırmaya başladığında kudretli tanrı dikkati ona çevirdi. Gücünü hoyratça kullandığından boyutu çoktan küçülmüştü. Yakında tamamen kaybolacak ve duaların ya da verilecek adakların gücünü tazelemesini bekleyecekti.

Sarı pelerinli komutan yolundan dönmüyor, atının kulakları panikten geriye yatmış olsa da etrafına emirler yağdırmaya devam ediyordu.

Tanrıkatilleri oklarını yaylarına geçirip ipi gererek serbest bıraktılar. Hseth bedeni daha fazla okla delik deşik olsa da gelmeye devam etti. Önüne çıkan bacaları ve duvarları yıkıp geçerek ellerini üzerlerine doğru uzattı. Yanan perdeleri penceyelerden söküp attı. Alevlere teslim olmuş bir odanın içindeki kadının çığlıkları duyuldu. Yıkılan duvar yüzünden çocuklarının yatakları devrilmiş, içlerinden biri enkazın altına kalmıştı.

Hseth umursamadı. Ona saldıranlara doğru ilerlerken giderek parlıyor, büyüyor, alevler her yanını sarmalıyordu. Hestra yerinden kıpırdamayan veigaya, tanrıya yakınlığı yüzünden teni muhtemelen yanmaya başlamış sarı pelerinli kadına bağırarak istedi.

Bir sonraki ok dalgası tanrıya çarpmadan alev alarak küle döndü. Artık Hseth çok yakınlarındaydı. Kaçamayacakları kadar yakınlarında.

Tanrı onları acı ve ışığa boğdu. Gazabıyla alayı göz açıp kapayıncaya dek yok etti. Dehşet verici, acımasız bir güç gösterisiydi bu.

Talicialılar sevinçle haykırıyordu.

Hestra çığlık attığını fark etti. Tüm o cesur canlar, duygu dolu renkler bir çırpıda karanlığa gömülmüştü. Bu bir adak ritüeli değildi, gücüne bir şey katmamıştı. Hestra hepsini sırf canı istedi diye öldürmüştü. Askerleri kendi hâline bırakması ona hiçbir şey kaybettirmezdi.

Hseth yarattığı enkazın, parçalanmış atların, yanan cesetlerin, kömüre dönmüş kemiklerin üzerinde yükseldi. Artık iyiden iyiye küçülmüştü, bir insan boyundaydı. Gücünü onları yakarak tüketmişti.

Hestra kaçtı. Akkorların ve dumanın arasına dalarak kralın göğsüne, gücünün kırıntısıyla ona nefes aldırıldığı, kanını vücuduna pompaladığı, zihnini canlı tuttuğu deliğine döndü.

“Hestra, ne oldu?” diye sordu Arren bir fare kadar küçük bedeniyle usulca dallarının arasına yerleşirken. “Nereye gittin?”

Sorusunu yanıtsız bıraktı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Arren

“**B**unun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz, Güneşgetiren?” Arren peşinden Reach zindanlarına inen muhafızına cevap vermedi. Buna gerek yoktu. Şafağın ilk ışıklarıyla henüz aydınlanmaya başlamış uzun koridorlar Arren’in yola çıkmaya hazırlanan gelişigüzel toplanmış ordusunun sesiyle yankılanıyordu. Daesmouth’un yarısı harabeye dönmüş, liman tamamen işgal edilmişti ve Bennite Dağları’ndaki Vittosk casusları Talicia ordusunun batıya doğru hızla ilerlemeye başladığını haber vermişti.

Onları karşılamak için hızlı davranmazlarsa iki pençe arasında sıkışıp kalacaklardı. Silahları, planları ve askerleri bekleyerek kaybedecek vakitleri yoktu. Elinin altındaki adamlar yeterince organize değildi. Bir kısmı kendi Hanelerine sadıktı, kalanlarsa zindanlarından sürüklenmiş, hizmetleri karşılığında ödül ya da af vaadiyle bir araya getirilmiş paralı askerler, şöhet peşinde koşanlar, hırsızlar ya da katillerdi. Arren zengin bir kral sayılmazdı ve seçici olmak gibi bir lüksü yoktu.

Fakat savaş sadece askerlerden ibaret değildi. Liderine güvenmeyen bir ordu parçalanmaya mahkûmdu. Elo Arren’a danışmanlık yapmayı kabul etmezse, başka bir şeye, halkı her daim harekete geçirmiş bir güce bel bağlaması gerekecekti. İnanca.

Şu an buna her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Hseth bu savaşta ölümcül bir silahtı çünkü elde ettiği her başarı takipçilerinin ona daha fazla inanmasını sağlıyordu. Verdikleri her kurbanın, çektikleri tüm acıların karşılığını ateş ve ölümden gözleriyle görüyorlardı. Arren'in galibiyetleri önemsizleşmiş, hepsine leke sürülmüştü. Halkının ona, Craier ve isyancılarla kurduğu ittifaka, bir atın başıyla kışını ayırt etmekte zorlanan ordu müsveddesine inanmasına ihtiyacı vardı. Bir askeri meydanda ölümle burun burun gelmeye itecek bir şey varsa, o da inançtı. Bunu Blenraden'da kendi gözleriyle görmüştü. Şehir kaybedilmiş, geri kazanılmış, yeniden inşa edilmişti. Önce tanrıların şehri, ardından da ülkesi ve tahtı kurtarılmıştı.

Hepsi sonunda kanla ve yıkımla, ihanet ve isyanla sonuçlansa bile.

Geçtiğin yerlerde yalnızca kan ve kaos bırakıyorsun.

Elo canını yakmak için böyle söylemiş, amacına ulaşmıştı. Arren uzun zaman sonra ilk kez annesinin sesini hatırladı. *Doğduğunda neydin ki büyüdüğünde ne olarsın? Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun.*

Kraliçe Aletta'nın nefreti onu soğuk ve ilgisiz bir kadın yapmıştı. Arren başka bir Hane'den, uzun zaman önce sürgüne gönderilip ölmüş aşağılık bir uzak akrabasıyla yaşanmış kaçamağın istenmeyen meyvesiydi. Aletta için daima bir utanç kaynağı olmuştu.

Arren neredeyse tanrısının açık yaraya basılmış ispirto gibi her türlü çürümüşlüğü temizleyen, annesinin hatıralarını bastıran o alaycı konuşmalarını özlüyordu. Fakat tanrısı son günlerde sessizdi. Annesinin hatırası da tekrar gün yüzüne çıkmıştı. Hestra bu savaşta sonsuza kadar tarafsız mı kalacaktı?

Arren sarmal merdivenden aşağı inmeye devam ederek kış için astıkları duvar halılarının indirilip yerini yaz süslemelerinin konulduğu karşılama salonunu geçti. Muhafızları emri üzerine yaktıkları meşalelerle onu takip ediyordu. Ordu henüz olmasa

da Arren yola çıkmaya hazırdı. Doğru düzgün uyuyamamıştı. Çoğu geceyi ayakta plan yaparak, kapının önünden gelecek adım seslerini, karanlığın içinden fırlayacak hançerleri bekleyerek geçirirdi. Ölümün onu bulmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu ama korktuğu şey ölüm değildi. Kaybetmekti. İnşa ettiği her şeyi kaybetmek.

Kalenin derinliklerindeki zindana sessizdi. Yaz sıcaklarına rağmen etraf soğuk ve nemliydi. Güneş en tepedeyken bile buranın serinliğe tesir etmezdi.

Arren meşalelerden birini aldı. “Dışarda bekleyin,” dedi ama muhafız tereddüt etti.

“Güneşgetiren... burası güvenli değil.”

“Mahkûmlar zincirli,” dedi Arren düz bir sesle.

“Hayır, kralım. Ben çatı yüzünden endişeliyim.”

Arren meşalesini kaldırarak önlerini aydınlattığında sarkan tavanları ve kemerlerdeki çatlakları gördü. Craier’in çıkardığı patlama beklenmedik yerlerde tahribata sebep olmuştu. Bir zamanlar güzelliğiyle herkesi büyüleyen bahçeler, ahşap plakalar ve kurtarabildikleri taşlarla yeniden düzenlenmişti ama sarayın içinde sağlam gibi görünen zeminler birkaç hafta sonra çöküyor, kırışlardan sesler geliyor, duvarlar yerle bir oluyordu.

Middren’i birleştiren hükümdarların, Regna Hanesi’nin atalarından kalma bu ev çöküyordu. Dikkatli olmazsa onu da beraberinde götürecekti.

Arren tereddüt etti. Kendi sarayının düşen taşlarının altında ezilerek ölme fikri gözüne bir hayli şairane göründü. Fakat aynı zamanda bu, ona neden burada olduğunu hatırlattı. İnsanları tehlikeye atılmaya, onun uğruna öldürmeye iten türden bir inanca sürüklemesi gerekiyordu.

Yalnızca Güneşgetiren olarak değil. Kendi seçmediği bir ismi daha vardı: *Ateşyürek*. Göğsüne dokundu, sıcaklığını hissetti.

“Burası mahkûmlarımız için yeterince güvenliyse benim için de öyle olmalı,” deyip karanlığa doğru yürüdü.

Dolu hücreye yaklaşırken içeriden gelen hırıltılı nefes seslerini duyabiliyordu. Meşalede parlayan gür, göğsünde yanan cılız ateş, çamur ve kurumuş kandan kahverengiye dönmüş bir çift beyaz elbiseyi aydınlattı. Kadınlardan biri suya düşerek kafasını çarpmıştı, durumu kötüydü. Göz kapakları titreşiyor ama açılmıyordu. Diğeriyse yüzünü buruşturup ışığı engellemek istercesine elini kaldırdı. Kimin geldiğini görünce bir şaşkınlık nidası koparıp dizlerinin üzerine çöktü.

“Güneşgetiren,” diye fısıldadı. Bileklerine bağlanmış zincirler yere çökmesiyle şingirdadı. “Karanlığımı ışığınızla aydınlattınız.”

Arren tereddüt etti, ne hissedeceğini bilemiyordu. Elo haklıydı. Bu onun *arzuladığı* şeydi. Tanrılara bahşedilen sevgi. Yine de bu... onu rahatsız etti. Yanlıştı. Kendisine duyulan bu adanmışlığı hak edip etmediğinden emin değildi.

Bu şüpheyi zihninden kovdu. Hiçbir şeyi hak etmediğine, hiçbir zaman sevilmeyeceğine dair düşünceler annesine aitti. Elogast’ın gözlerindeki öfkeyi düşünmemeye çalıştı.

“Neden Craier gemisine saldırdın?” diye sordu.

“Çünkü size ve bizim için yaptıklarınıza ihanet ettiler, kralım,” diye fısıldadı önünde secde etmiş kadın. Dudaklarından dökülen kelimeler taştan zemini okşuyordu. “Şimdi yarattıkları kargaşayı arkalarında bırakıp yabancı kıyılara kaçıyorlar, sahte tanrılara sığınıyorlar.”

Arren biraz olsun rahatladı.

“Leydi Craier müttefikim,” dedi. Öfkesini pek de iyi gizleyememişti. Tanrıkatilinin raporu doğrulanana kadar kendi sarayında tutsak gibi yaşadığında, tahtı ve hükümdarlığı için *pazarlık* yapmaya zorlandığında filizlenmiş bir öfkeydi bu. Craier ancak Vittosk kaleleri düştüğünde ve Şövalye Komutanı Peta esirleri öldürmekle tehdit ettiğinde teslim olmuştu. “Bana, Middren’e yardım etmek için ordu toplamaya gitti.”

Arreni Craier ve baş belası kızını öldürürdü. Bir yolunu bulurdu ama Irisia konseyi, tanrıları yasakladığı için onunla ateşkesi reddetmiş, Lessa'nın bu yasağı kaldırma telebiyle hazırladığı dilekçeyi imzalamıştı. İsyancıların onun peşinden gitmesine şaşırmamak gerekirdi. Leydi iyi bir liderdi. Ticaret Denizi ve ötesinde pek çok bağlantısı vardı. Acımasızlığıyla bilinirdi. Craier Hanesi'ne ve topraklarına âdeta ölümden döner gibi dönmüş, onları ekonomik çöküntüden kurtarıp tekrar zenginlik ve başarıya ulaştırmıştı.

Ondan ve tuhaf güçleri olan şımarık veletten nasıl da nefret ediyordu. Ne var ki o küçük kızın saçının teline zarar verirse Elo'nun onu asla affetmeyeceğini biliyordu.

“Ona ihtiyacınız yok,” diye tısladı kadın taşın üzerindeki yumruklarını sıkarak. Taktığı geyik boynuzları gitmiş, örgüleri çözülmüş, ateşin kızıl tonlarına boyadığı, altın sarısı saç telleri darmadağın olmuştu. “Hain. Ortalığı ayağa kaldırdı. İhtişamınızdan şüphe etti. Sizin yalnızca kalbinizdeki ateşe, gözlerinizdeki ışığa ve parlak zekânıza ihtiyacınız var. Middren uzun zamandır kendi başının çaresine bakıyor.”

Kadın parlayan gözlerini ona çevirdi. Arren, Hestra'nın göğsünde hafifçe ısındığını hissetti.

“Size inanan küçük bir ordu binlerce kişiyi ezip geçebilir,” dedi kadın. “Tüm ihtişamıyla yanmasına izin verirsek ateşiniz Talicia'nın estirdiği teröre son verebilir.”

Arren yutkundu. İhtiyacı olan şey buydu. Her şeyden çok ihtiyaç duyduğu şey. Bu tutkuyu, bu kararlılığı daha önce görmüştü. İnsanlar tanrıları için her şeyi göze alırdı. Şarkı söylemeyi, öldürmeyi, hatta ölmeyi bile.

“İsmin ne?” diye sordu Arren.

“Methsme,” diye yanıtladı kadın usulca. “Arkadaşımın ismi de Hariet. Ölen de Yeomi'ydi.”

“İznim olmadan yapılan fedakârlıklardan hazzetmem, Methsme.”

Kadın yine başını eğdi. “Bağışlayın. Kötü bir niyetimiz yoktu ama asıl planı göremedik.”

Göremedik mi?

“Kaç kişisiniz?” diye sordu. Ona işkence edebilirdi. Kalan muhafızların herhangi bir mahkûmun ağzından bilgi almak için ateş, metal, teller ve çeşitli ıvır zıvırlar kullandığını biliyordu. Fakat işkenceye ayıracak vakti yoktu.

“Giderek çoğalıyoruz,” dedi Methsme. “İsyancıların bağlantıları varsa bizim de var. Dört bir yanda sizi sorgusuz sualsiz, hiçbir karşılık beklemeden seven âlimler var, Güneşgetiren. Çünkü bizi kurtaracak kişi sizsiniz. Yalnızca siz.”

Arren gözlerini kıstı. Kadın adanmışlığını savunmasızlık ve öfkeyle mükemmel bir şekilde dengeliyordu. Arren aptal değildi, biri onu manipüle etmeye çalıştığında bunu anlayabilirdi. “Karşılığında ne istiyorsun?” diye sordu.

Kadın başını iki yana sallayarak gözlerini yeniden yere dikti. “Yalnızca güvende olmanızı istiyoruz,” dedi. “Tek kralımız, tek tanrımız olmanızı.”

Arren *cık cık*ladı ve meşaleyi geri çekerek onu karanlığa gömdü. “Bir daha dene.”

“O hâlde...” deyip duraksadı kadın. “Korumanızı. Adınızı her yana yaymıza destek olmanızı. Böylece sizi sevmeye devam edebiliriz.”

Arren’in içi ürperdi. Alevler kaburgasının Hestra’nın yosun ve dallardan oluşan yuvasına bağlandığı yeri yalıyordu. Tanrısı onları dinliyordu.

Arren’in kafasındaki çarklar dönmeye başladı. Elogast, Lesscia’da arşivcileri ona karşı kullanmıştı. Hepsini el ele tutuşturup şarkı söyletmişti. Neden Arren da ona sadık kişileri kullanmıyordu ki?

“Madem öyle,” dedi, “belki de savaşa giderken benim için söyleyebileceğin şarkılar vardır, âlime.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Kissen

Denize açılmalarının üzerinden üç gün geçmişti ve hava giderek ısınıyordu. Batı Middren'deki yaz yağmurları yüzünden Ticaret Denizi'nin sıcaklığına, masmavi göğüne ve uçsuz bucaksız suyuna hazırlıksız yakalanmıştı. Bu yüzden de şafak sökerken çöken sessizlikte, serinliğin ve tatlı tatlı esen meltemin tadını çıkarmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Kissen'in bildiği denizlerden fırtına, köpüklü su, kara bulutlar ve yağmur eksik olmazdı. Ya da safi kıyıda görülen, beyaz kırçillı, uzak bir mavilikten ibaret olurdu. Ormanın sakin yeşilliğine, yaprakların ve yosunların sessizce nefes alıp verişine, tepeleri veya dağların yamaçlarını aşan bedeninin sızlamasına alışkındı.

Bir o yan bir yana yatan güvertede oradan oraya tökezlemeye, hiçbir işe yaramamaya ve kimsenin ona ihtiyaç duymasına alışkın değildi.

Denize duyulan sevgiden doğmuştu ama o deniz başka bir denizdi.

Osidisen'in hançerini elinde döndürürken güneşin doğudan göğe yükselmesini izledi. Silahın üzerindeki taş hâlâ sağlamdı ve parlıyordu. Bu, ihtiyarın yaşadığı anlamına geliyordu ancak dalgalarına artık Talicialıların briddite metali karışmıştı. Her

gün taşı yokluyor fakat nedenine akıl sır erdiremiyordu. Anlatacak kimsesi yokken ona ne sorabilirdi ki? Bu neye yarardı?

Arkasındaki tahtalardan bir ayak sesi yükseldiğinde hançerin kabzasını sıkıca kavradı. Sonra mürettebattan kimin onu gemiden aşağıya atmaya yeltendiğini görmek için dönüp baktı. Onu sevmediklerini gizlemiyorlardı. Ekmek varilinin en kötü kısmını, güvecin etsiz ve en yağlı yerini ona vermişlerdi. Güvertede tek başına, arkasını denize dönmüş vaziyette yemek yiyordu. Mürettebattan daha kötü bir şey varsa o da...

“Leydi Craier,” dedi temkinli duruşundan ödün vermeden. Kissen leydinin güvertede her işe koştüğünü, ocaktan ambara, mutfaktan küpeşteye her yere yettiğini görmüştü. Gemiye kendinden daha iyi tanıyor gibiydi. Lessa neredeyse otuz yaşındaydı. Lertes’e devretmeden önce *Silverswift*’e kaç yıl kapitanlık yapmıştı? Kaç sırrı bu geminin tahtalarına kazınmıştı?

“Sana saldırabilecek kadar yaklaştım,” dedi Lessa. Eli kılıcındaydı. “Daha dikkatli olmalısın.”

Bitkin görünüyordu. Gözlerinin kenarları yorgunluktan kırışmış, dudakları büzülmüştü. Yamuk burnu ve gür kaşlarıyla hâlâ çarpıcı bir güzelliği vardı. Önünü açık bıraktığı gömleği ve hafifçe kıvrılmış çatlak dudaklarıyla nefes kesiciydi.

“Saldıracak mısın peki?” diye sordu Kissen.

Lessa’nın ağzı seğirdi ama kılıcını bıraktı. “Inara nasıl?” dedi en sonunda.

“Daha iyi,” diye yanıtladı Kissen. Onu bizzat ziyaret etmesinin iyi olacağını söylemedi. Yolculuklarının ilk iki gününde Inara’yı deniz tutmuş, kovalara kusmaktan bir hâl olmuştu. Yudum yudum su içip aralarda biraz zencefil kökü çiğnemek bulantısını bir nebze bastırıyordu.

Lessa, Kissen’in hançerine bir bakış attı. Aralarındaki gerginlik bir yayın ipine taş çıkarırdı.

“Hâlâ o Talicialı tanrının totemini mi taşıyorsun?” dedi Lessa en sonunda. Kissen omuz silkti. “İsyanımı bastırmak için onu çağırdın. Aranızda bir gönül bağı mı var?”

Kissen hançeri kınına koydu. “Kavga çıkarmaya mı geldin?” diye sordu. Ona cevap vermek zorunda değildi.

Lessa kaşlarını çattı. “Gemimde kavga çıkarmam.”

“Bu Lertes’in gemisi. Yoksa o kaptan değil mi?”

“Asıl sahibi benim, bunu o da biliyor. Senin de bunu kafana sokman gerek.”

Belli ki yarasına tuz basmıştı. Kissen dirseklerini küpeşteye koyup geriye yaslanarak daha rahat bir duruş takınmaya çalıştı. Koltuk değneğini kamarada bırakmıştı. Beşik gibi sallanan gemide ayakta durmaya alışmak istiyor ama koltuk değneği olmadan da kendini tedirgin hissediyordu. Lessa’ya çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Anlaşıldı.”

Bir süre öylece birbirlerine baktılar, aralarına çöken sessizlik uzadıkça uzadı. Lessa’nın kini aşikârdı. Tarin’in ölümü, tahttan indirmek istediği kraldan taraf olmak zorunda kalması ve kendi gemisinde misafir gibi görülmesi de bunu körüklüyordu.

“Niyetim sana zarar vermek değil, biliyorsun, Craier,” dedi Kissen sonunda. “Artık barışmamız gerek. Inara hatırına.”

Bunlar o anda söylenmemesi gereken kelimelerdi.

“Barışmak mı?” Lessa’nın gözleri öfkeyle parladı. “Sen benim kızımı çaldın, veiga.”

Yine başlamıştı. Kissen yüzünü buruşturdu. Yanmış bir malikâne, başarısız olmuş bir darbe yetmezmiş gibi bir de Inara annesini değil, Kissen’i seçmişti. Lessa’nın gözünde Kissen onu yerinden etmişti. Bir hırsızdı.

“Ben senin kızını kurtardım,” diye hatırlattı Kissen.

“Ben hayatı boyunca kimse onu kullanmasın, incitmesin, kaçırmamasın diye uğraşmışken sen gelip onun kim olduğunu tüm dünyaya ilan ettin.”

Aralarında esen rüzgâr Lessa'nın yüzüne boynuna düşmüş birkaç tel saçını uçuşturdu, Kissen'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Demek böyle oynamak istiyordu. Kissen elleri de armut toplamıyordu ya.

“Sen onu sakladın, yapayalnız bıraktın, ona yalan söyledin,” dedi Kissen. “O, gücünün bedelini ağır ödeyen öfkeli bir çocuk. Onu himayeme aldım.”

“Bu ona ne kazandırdı peki?” diye çıkıştı Lessa. “Kendi kanını, saçlarını, canından parçaları çağırdığı tanrılara verdi. Kendini defalarca tehlikeye attı. Hepsini senin için yaptı.”

“Yalnızca benim için değil,” diye karşılık verdi Kissen. “Annesinin kızı olmak istedi. Bunu yapamazsa da babasının kızı olmayı.”

Lessa dişlerini sıktı, omuzları öfkeyle gerildi. Kissen'a doğru bir adım atıp sesini alçalttı. “Irisia'ya vardığımızda gitmeni istiyorum. Nereye olduğu umrumda değil. Aileni bulman için sana kaç para ödemem gerektiği de. O zevzek sırtışını bir daha görmek istemiyorum.”

Kissen tek kaşını kaldırdı. Sol yanağına, tanrının lanetinin ardında bıraktığı bir çatlağı andıran beyaz ize dokundu. “Onu özlemeyecek misin?” dedi.

Lessa alaycı bir nefes verip topukları üzerinde döndü.

“Tarin'e söz verdim,” diye bağırdı arkasından Kissen.

Lessa durdu.

“Bana seni korumamı söyledi.”

Leydi tekrar ona döndü. “Tarin sadık, yetenekli ve sabırlıydı. Kuzenim ve komutanımdı. Birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanırdık. Sen hiç kimsesin. Yanımda yerin yok.”

“Sadık ya da sabırlı olmayabilirim,” dedi Kissen, “ama yetenekliyimdir.”

Leydi'nin genzinden alaycı bir ses döküldü. “Hakkından kolayca geldim.”

“Yine mi o mevzu? O sıralar yarı ölü sayılırdım.” Kissen, Lessa’nın dizini göğsüne bastırmasıyla sona eren o kısa münakaşayı iyi hatırlıyordu. Suçlulukla bezeli bu tartışma artık kabak tadı vermeye başlamıştı. Eğer bir kavga istiyorsa... “Sıkıyorsa yeniden dene. Bakalım yine kolayca yeri boylayacak mıyım?”

Kissen daha sözlerini bitirmeden Lessa kılıcını çekti. Öfkesini kusmaya bahane arıyordu. Kavisli, doğan güneşin altında soluk mavi renkte parlayan kılıcı böyle düellolar değil, önüne geleni kesip biçmek için dövülmüştü.

Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi. Kissen ağır ağır palasını çekerken Lessa hafifçe yana dönüp kılıcının ucunu yere eğdi. Tuhaf bir hamleydi bu. Ya çok aptal ya da çok yetenekliydi.

Belki de Kissen ona meydan okuyarak hata ermişti.

“İlk kan döken?” dedi Lessa tek kaşını kaldırarak.

Kissen dengesini test etmek için güverte boyunca yürüyüp ırgatla mutfağın bacası arasında durdu. Bacadan günün ilk is korkuları yükseliyordu. Bu, Kissen’a Elo’yu anımsattı. Yerinde o olsa Lessa karşısında nasıl dövüşeceğini hayal etmeye çalıştı. Kadının elindeki uzun bir kılıçtan daha hafif ve keskindi. Bu yüzden de Elo ağırlığını ve boyunu kullanarak işini çabucak bitirmeye çalışırdı. Kissen, Lessa’dan daha iriydi, boy ve kilo avantajı ondaydı. Yine de gemiye aşına değildi ve Telle’nin protezi olmadan dezavantajlı konumdaydı.

Dikkatli olmazsa dökülen ilk kan Kissen’in sonu olabilirdi. Denizde daima kazalar olurdu.

Lessa pozisyonunu almasını beklemedi. Hızla hücumla geçip bacaya doğru zıplayarak boy avantajını eline geçirdi Kılıcı tıslayarak havayı yardı.

Kissen saldırısını savuşturmak için palasını havaya kaldırdı ve ivmesinin yardımıyla leydiyi henüz yere inmeden itti.

Lessa sendeledi. Soğukkanlı ifadesi yerini daha vahşi, daha öfkeli bir şeye bıraktı. Inara’nın sinirlendiğindeki hâlini andırıyordu. Hızla toparlanıp Kissen’in karnı, sağlam bacağı ve

gözünü hedef alan hızlı darbeler savurarak onu geminin kış kalesine, ayaklarına dolanacak sarılmış halatlara doğru gerilemeye zorladı.

“Bir leydi gibi değil...” dedi Kissen. Şimdiden nefes nefese kalmıştı. “...bir hırsız gibi dövüşüyorsun.”

Lessa'nın uzun örgüsü arkasında bir o yana bir yana savruluyordu. “Hayır,” diye çıkıştı, “bir korsan gibi dövüşüyorum.”

Kissen iplerin üzerinden atlayıp palasını hışımla önce yukarı ardından da yana doğru savurdu. Sağ bacağına çok fazla yükleniyordu. Dizi sızladığında homurdansa da Lessa darbenin hızı ve gücüyle onu geri adım atmaya, hepsini savuşturmak için palasını iki eliyle tutmaya zorladı.

“Deniz hırsızı diyelim o hâlde,” diye hırladı Kissen. “Bu şehirdeki patlamayı açıklıyor.”

“Ne yaptığımın farkındaydım.”

Güçlerini tartmak için birbirlerinin üzerine öyle bir eğildiler, kılıçlarının kenarlarını o kadar sert bastırdılar ki metal-lerden tiz bir ses yükseldi. Kissen'in tüyleri diken diken oldu.

Lessa kılıcını daha sıkı kavrayıp döndürdüğünde Kissen'in palası neredeyse düşecekti. Fakat kabzayı elinde tutmayı başardı ve geriye çekilerek kış kaleye çıkan merdivenin kenarına çarptı.

“Bitir işini kaptan!” diye haykırdı biri. Dümende duran Slim'di bu. Kissen kafasını çevirdiğinde Sallath isimli derbeder gözcünün de yanında olduğunu gördü. Nöbetteki birkaç kişi bir avuç tütün ve cam boncuk üzerinden bahis döndürmeye başlamıştı. Seyircileri vardı demek.

“Tuzunuza sıçayım,” diye hırladı Kissen.

Lessa etrafa aldırış etmedi. Kılıcını savurarak üzerine gelmeye devam etti.

Kissen tekrar savunmaya dönmeyecekti. Lessa'nın sıradaki hamlesini tahmin etti ve omzunu geriye doğru atarak kadının öne tökezlemesine neden oldu. Hızlıca bileğini kapıp burdu. Rüzgâr dumanı tam da onlara doğru üflerken Lessa'yı bacaya doğru itti.

Kissen hazırlıklı olduğundan nefesini tuttu ama Lessa'nın hiçbir şeyden haberi yoktu. Kapkara dumanı ciğerlerine çekti. Öksürdü, gözleri sulandı. Şaşkına dönmüştü.

“Seni adi” diye bağırdı mürettebatın en yaşlılarından Arlo. “Kaptan şimdi onu–”

Sesleri kesilince Kissen, Lertes'in güverteye çıktığını fark etti. Lessa dişlerini sıkıp ayağını Kissen'in sağ bacağına geçirdi. Geriye sıçramasaydı protezi güvertenin öteki ucuna fırlayacaktı. Leydi öksürüğünü bastırmaya çalışmaktan kızarmasına bacadan uzaklaşmayı başarmıştı.

“Başkasına kaptan demeleri canını sıkıyor olmalı, ha?” dedi Kissen onu kışkırtarak.

“Kaptanı olayım veya olmayayım,” dedi Lessa nefes nefese, “*Silverswift* benim gemim.”

“Peh, dünyanın geri kalanı elindekilerle yetinmek zorunda kalır. Kimse kimseye günahını bile vermez.”

Lessa ona diş gösterdi. “Kimse bana *Silverswift*'i *vermedi*.” diye hırladı. “Onu *hakkımla* aldım.”

“Peki mürettebat kime sadık?” diye karşılık verdi Kissen. “Lertes'e mi, sana mı? Denize mi yoksa Middren'e mi? Çünkü bana kalırsa onlar yalnızca kendilerini düşünüyor. Başkalarına ne olduğu umurlarında bile değil.”

Güverte boyunca ilerleyip birbirlerine karşı tekrar tekrar hücumla geçerken kılıçları kalplerinin ritmiyle eş zamanlı olarak birbirine çarptı. Kissen, Lessa'nın çevik adımlarına ve kılıcının kıvrak vuruşlarına ayak uydurmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Sen sadakat nedir bilir misin?” diye hırladı Lessa. “İnançsızın, tanrısızın tekisin. Bu gemiye Middren için binmedin. Kuyruğunu kısıtıp kaçtın.”

“Hah,” dedi Kissen ama Lessa'nın söylediklerini inkâr edemezdi. Elo'yla kalması, onunla omuz omuza savaşması gerekmez miydi? “Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun, leydim.”

Artık bir ritim tutturmuşlardı. Metale çarpan metal, ardından ufak bir ara sonra tekrar sil baştan. Bu bir dövüş müydü yoksa dans mıydı? Antrenman mıydı yoksa düello muydu?

“Bana hırsız diyorsun,” diye ekledi Lessa baskıyı artırarak, “ama Inara’yı benden çalıp tehlikeye sürükleyen *sensin*.”

Kissen’in tepesi iyiden iyiye atıyordu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi. “Skediceth’e yalakalık yapmanın sebebi de bu mu? Derdin tatlı yalanlarına sarılıp gerçeklerle yüzleşmemek mi?”

Lessa ileri atıldı, önce sola sonra sağa hamle yapıp kılıcını ters çevirerek Kissen’in kollarının arasından yukarı çavurmaya yeltendi. Kissen son anda, kılıcın ucu ona değmeden saniyeler önce çenesini kaldırıp geri adım atmayı başardı. Ardından Lessa’nın kılıcını palasıyla kilitleyip tüm gücüyle bastırarak leydiyi güvertenin öteki ucuna itti. İçinden adil dövüşmeyi bırakıp kirli oynamak, suratına kafa atmak ya dizini karnına geçirmek geliyordu. Fakat mürettebata ona sataşmak ya da yemeğine tükürmek için bir sebep daha vermek istemiyordu.

“Ina’yla kavga etmekle o kadar meşguldün ki onu tanımaya çalışmadın bile,” diye hırladı Kissen üzerine yürüyerek. “Seni incitmekten korktuğu için bir tanrıyı sakladığını fark etmeyen *sendin*. Ona bir veda bile etmeden gecenin köründe çekip giden, onu tehlikede bırakan *sendin*.”

Yarasına tuz basmak zorunda mıydı? Muhtemelen Lessa o günden beri bunun vicdan azabını çekiyordu. O gece Sakre’ye kaçmak yerine kızının yanına uğrasaydı, belki de Inara’nın orada olmadığını görürdü. Belki malikâne çoktan ayaklanmış olur, gelen askerlerle yüzleşebilirlerdi.

Buna benzer ‘belkiler’ ailesi öldükten sonra Kissen’a da musallat olmuştu. Daha önce uyanmış olsaydı, biraz daha uğraşsaydı belki onları kurtarabilirdi. Hepsini değilse bile birini.

“Yaptığım her şey Inara içindi!” diye çıkıştı Lessa. Kissen’in gücüne iyi direniyor, mücadelesini sürdürüyordu. “Elimindeki avucumdaki her şeyden onun için vazgeçtim.”

“Tam olarak nelerden vazgeçtin, *leydim*?” diye sordu Kissen. “Ateş başında geçirdiğin sıcacık gecelerden mi? Yoksa uyumadan önce içtiğin sıcak bal ve yağdan mı?”

“Bundan!” Lessa hücumla geçip dizini bükerek Kissen’in palasını itti. Kissen, Lessa kılıcını çevirip öne iterken bile ona engel olmadı.

Kendini korumak için herhangi hamle yapmadı. Lessa son anda durdu, kılıcının keskin ucu Kissen’in boğazının az ötesinde asılı kaldı. “*Silverswift*. Mürettebatım. Özgürlüğüm. Hepsinden onun için vazgeçtim. Bana hiçbir şey yapmadığımı söyleme.”

Lessa kararını değiştirmeden önce uzanıp kılıcı tuttu. “O hâlde sen de bana onu senden çaldığımı söyleme. Ben de senin gibi onu korumak istiyorum.”

Leydinin yanakları yorgunluktan kızarmış, teni terle kaplanmıştı. Örgüsünden kurtulan birkaç tutam alnına ve dudaklarına yapışmıştı. Kılıcını Kissen’in elinden çektiğinden ardında bıraktığı kesikten kıpkırmızı kan damlaları akmaya başladı. Kissen ufacık bir tepki bile vermedi.

“Yine de *seni* istemiyorum,” dedi Lessa. “Inara’nın da benim de sana ihtiyacımız yok.

“İşe yaramaz olduğumu da düşünmüştün.”

“Haklıydım,” dedi Lessa kılıcından akan kanı göstererek. “İlk kanı ben akıttım.”

“Öyle mi?”

Lessa’nın göğsü hâlâ süratle inip kalkıyordu. Dövüşün kıvılcımlandırdığı o ateş hâlâ içini yakıp kavuruyordu. Kissen bakışlarını kadının sağ eline dikti. Bileğinden akan kanlar güvertenin tahtalarına damlıyordu. Kissen son molalarını fırsat bilip bileğinin arkasını kesmişti.

Lessa bir süre parmaklarının ucundan yere damlayan kana baktı. Sonra bakışlarını Kissen'a çevirip onu şöyle bir süzdü. Ardından yüzünde tuhaf, belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Fakat dikkati Kissen'ın arkasında bir yere kaydığında gülümsemesi kayboldu.

Kissen arkasını döndüğünde Inara'nın kamarasının eşiğinde durduğunu gördü. Mide bulantısından kireç kesilmiş yüzünde acı ve öfkeyi andıran bir ifade vardı.

Hayal kırıklığını andıran bir ifade.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elogast

E lo savaşın kokusunu içine çekti.

Bir haftadır yazın ilk günlerinin beraberinde getirdiği çamurlu yollarda, taze filizlerin arasında ilerliyorlardı. Ekinlerle parlayan tarlalardan geçerken vücut, hayvan, deri, yağ, tütsü, et ve ekmek kokuları onları bir gölge gibi takip ediyordu. Olabildiğince hafif yüklerle ilerliyor, geceyi o an bulundukları soylu toprağındaki büyük kamplarda dinlenerek geçiriyorlardı.

Elo'nun tek yoldaşı Bacak'tı. Kimi iyi kimi kötü niyetli meraklı gözler ve fısıltılar eşliğinde ilerlerken ona güven ve istikrar sağlıyordu. Nereye giderse gitsin askerler sanki varlığını kendi gözleriyle görmek istiyormuş gibi ona bakmaya çalışıyordu.

"Aferin oğluma," diye fısıldadı Bacak'a. Kissen haklıydı, at çok sakindi. Bir paralı askerin atı olarak hiç alışkın olmadığı kalabalığın arasında dikkatle ilerliyordu. "Akşam sana güzel bir saman vereceğim." At cevap verircesine kişnedi. Onlarca tanrıyla karşılaşmış ve binlerce fersah yol katetmiş bir at için bu hiçbir şey der gibiydi.

Arren'in topladığı bu küçük ordu çok başlı bir canavarı andırıyordu. Peşlerine takılan her adamla değişip büyüyor, belli bir yapı ve disiplinin ötesine geçerek sadakate ve bölgelere dayanan birlikler hâline geliyordu. Kral, büyük küçük fark et-

meksizin, geçtikleri tüm Haneleri bayrağı altında toplayıp fark gözetmeyen bu birliğe dahil ediyordu.

Atmosfer gergindi ve belirsizliklerle doluydu. Cesaret gösterileri ve söylenen şarkılar kısa sürmüştü, yerlerini çok geçmeden ayaküstü sohbetlere bırakmıştı. Yazın beraberinde getirdiği sert rüzgârlar ve şiddetli yağmur fırtınaları tüm orduyu sıırılsıklam etmiş, ardından hiçbir şey olmamış gibi bulutların arasından çıkan güneş hepsini kavurmaya başlamıştı.

Gefyrton'a gidiyorlardı. En azından bu kesindi. Güney kanallarını ve Arrenon Nehri'ni geçtikten sonra kuzeye dönmüşlerdi. Kralın büyük ordusuysa güneyde Daesmouth'u savunuyordu. Fakat cepheden gelen haberler pek iç açıcı değildi. Arren, Yether ve Şövalye Komutanı Peta'nın liderliğine bel bağlıyor, Bennite Dağları'nın soğuk ve sarp tepelerinden gelen istilacı birlikleri geri çekilmeye zorlayacak kadar dayanabileceklerini umuyordu.

Talicialıları Dacs Nehri'nin doğu tarafında tutmayı başarabilirlerse, savaşı tanrılarını yenmenin bir yolunu bulana kadar uzatabilirlerdi.

Gefyrton kilit noktaydı. Nehrin üzerindeki en büyük geçiş noktasıydı ve Bennite Dağları'nın batısındaki engebeli yamaçları merkezi havzaya, Talicialıları rahat ettirecek verimli tarım arazilerine bağlıyordu. Middren'in kalbini kontrolü altına alan savaşın kaderini belirleyeceklerdi.

Bu avantajı onlara kaptıramazlardı.

"Lesscia Aslanı..."

"...isyancılara katılmış."

"Lord Yether'i öldürmüş."

Elo dönüp biraz ilerisinde kafa kaya vermiş vaziyette dedikodu yapan gruba baktı. Gözlerinin üzerinde olduğu fark eden adamlar susup akşam yapacakları ekmek için öğütecekleri buğday hakkında bir şeyler mırıldanarak dağıldılar. Bu, Sakre'den uzakta geçirecekleri sekizinci gece olacaktı. Kamp-

larını Arren'in ticaret yollarındaki tüccarları korumak için yenilediği kalelerden birinin gölgesine kurmuşlardı. Soyluların çoğu taş duvarların ardına sığınırken ordu buldukları herhangi bir düzlüğe çadır kuruyordu. Yük taşıyan midillilerin etraflarına dikilmiş geçici çadırlardan askerlere yanlarına aldıkları, yolda topladıkları ve hazırladıkları yiyeceklere ek buğday, süt ve çorba dağıtılıyordu. Henüz kimse aç kalmamıştı ama alaylı askerler en büyük çuvalları kapmak için yarıştığından sık sık kavga çıkıyordu.

Bu ayaktakımını bir arada tutan şey umut ve korkuydu. Elo bunu hissedebiliyordu. Blenraden için saflarına asker katarken ellerinde altı dolu sözler, güçlü tanrılar ve yabancı müttefikler vardı. Şimdi bin at kurban etseler bile hiçbir tanrı onlara yardım etmezdi. Parayla satın alınabilseler dahi Middren'de artık kudretli tanrılar kalmamıştı.

Elo nöbet tutuyordu. Arren'in ulaklarından birinin verdiği bir general kuşağı takmıştı. Kuşağın yanı sıra savaş konseyine katılması ve ortalık yerde değil kalenin içinde uyuması yönünde davetlerle de gelmişlerdi. Beşinci günün sonunda ziyaretleri kesilmişti.

“Sör Elogast?”

Elo eyer üzerinde döndüğünde Bacak şikâyet edercesine burnundan soludu. Üzerindekilerden kurtulup taranarak yol boyu üzerine yapışan kirlerden arınmaya can atıyordu. Generallerin atlarına iyi bakılırdı. Bacak ise etkileyici olsun veya olmasın, ahırda en çok sevilen atlardan biriydi.

“Üzgünüm, dostum, biraz sabret,” dedi Elo atın boynunu okşayıp sesin kaynağını bulmak için etrafına bakınarak. Onunla konuşanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Elo kendi yemeklerini yapar, Bacak'ın taşıdığı küçük çadırını kendi başına kurup uyurdu. Ordunun tanıdık havası içinde, Middren savaşının hatıraları arasında kendi eliyle yarattığı bu yalnızlık tuhaf geliyordu.

Sesin sahibi Elo'nun karşısında görmeyi beklediği son kişiydi.

“Ben,” dedi şaşkınlıkla. Sonradan hatırlayarak düzeltti. “Komutan Benjen.”

Eski yaveri elinde içinde sarımtırak hamur duran bir kâse tutuyordu. Ağırlığını bir bacağının üzerine vermişti. Blenraden'da dövüşürken Elo'nun incitmediği bacağına. Onu kanlı canlı görmesiyle hissettiği rahatlama çabucak kayboldu. Elo gibi o da Irisia ve Usica kökenliydi ve Middren soylularıyla herhangi bir kan bağı yoktu. Bir zamanlar çok yakındılar. Yetenekli olduğunu gören Elo, onu basit bir asker olarak tutmak yerine yaveri yapmış, Benjen de buna karşılık tanrıların korkunç gazabı sırasında arkasını kollamıştı.

Fakat son karşılaşmalarında birbirlerini öldürmeye çalışmışlardı.

“Geri döndüğünü duydum,” dedi Benjen sertçe. Sanki onlarla doğmuş gibi komutan renkleriyle bezenmişti. Verdiği selamın soğukluğuna ve son karşılaşmalarından duyduğu acıya rağmen Elo gururlanmadan edemedi.

“Talicialı ateş tanrısına karşı en ufak bir sevgi beslemiyorum,” dedi Elo.

Benjen'in gözleri Elo'nun göğsüne kaydı fakat zırhındaki lapis taşlarıyla bezeli aslan onunla yüzleşmesinden kalan el şekilli yanık izini gizliyordu. Komutanın çenesi gerildiğinde Elo kendini bir hakarete, küfre ya da meydan okumaya hazırladı.

Fakat Benjen iç geçirdi. “Atın bir generale yakışmayacak kadar çelimsiz duruyor,” dedi

Elo kaşlarını kaldırıp Bacak'ın burnunu sıvazladı. At da buna karışık onu dürttü. Tıpkı Kissen gibi sabırsızdı. “Adı Bacak,” dedi Elo.

“Bacak mı?”

“Uzun hikâye.”

Aralarına çöken sessizlik söylenmemiş sözlerle doluydu. Benjen nihayet konuştu. “Acıkmış gibi görünüyorsun. Bir şeyler yedin mi?”

Elo’nun boğazı düğümlendi. Bu tam da Irisialı annelerinin söyleyeceği türden bir şeydi. Bir savaştan sağ çıktıktan sonra birbirlerine kavuştuklarında söyleyecekleri türden bir şey. Bir an için aynı kökeni, yemeği ve inancı paylaştıkları o eski günlerine dönmüşlerdi sanki.

“Henüz yemedim,” diye itiraf etti.

“Bize katılabilirsin.”

Gökyüzü giderek kararırken kamp yeri insanların kaynayan tencerelerin etrafında toplanıp sohbet ettiği, etrafı turuncuya boyayan ateşlerle doldu. Yaş odunlardan yükselen duman, puslu bir örtü gibi tepelerin üzerine çökmüştü.

Karanlıktan gelen şarkı başta belli belirsiz duyulsa da insanların çoktan yiyip içmeye başladıkları ya da etrafta dolaşıp laflayacak veya yatacak birilerini aradıkları yere yaklaştıkça yükseliyordu. Elo ağaçların altında dinlenen yaşça büyük bir grup gazinin mırıldandığı, Blenraden’da oldukça popüler sayılan ezgiyi hemen tanıdı.

*“Usic şarap tanrısının
memelerinin hayranıyım.
Olur da bana varırsa
üzümlerinden şarap yaparım*

*Fırtına tanrısının taşaklarını severim
Dönmüşken ardını rüzgâra
olur da düşerse ahırıma
Onu öpmek için tir tir titrerim.*

Elo, Bacak'ı onu ahıra götürüp beslemesi, tımarlaması için bir kıza emanet ederek Benjen'in peşine düştü. Generale komutanın yaklaştığını fark eden bir asker şarkı söyleyenleri yumrukladı. Herkes hızlıca suspus olsa da kıkırtılar ve piposunun dumanı boğazına kaçan kadının öksürükleri duyuluyordu. Elo gülümsedi. Tanrılar da bir zamanlar lütufları ve kudretli öfkelerine rağmen ahmaklık ve umursamazlıkla dolu varlıklardı, daima böyle ciddi değillerdi.

"Yüz verme şunlara," dedi Benjen usulca. Gözle görülür şekilde topallıyordu. Elo sesini çıkarmasa da bir şeyler taşıırken yardımını da geri çevirmişti. "Başka bir general onları bu hâlde yakalasaydı çoktan bok kürüyor olurlardı."

Haklıydı. Sesinde henüz söylemediği bir şeylerin ağırlığını hissediyordu.

Elo onunla gelmenin bir hata olduğunu düşündü.

Benjen'in kampı eğimli bir tepenin üzerindeydi. Çadırların arasına ayak bastıklarında yer fıstığı ve et yahnisinin hoş kokusu Elo'nun burnuna doldu.

"Nerede kaldın, Benj?" diye bağırdı onları gören sarı saçları kısacık kesilmiş uzun boylu bir kadın.

"Sana da merhaba, Elseber," dedi Benjen alaycı bir tavırla. "Komutan Safidah'dan mtabga için ihtiyacımız olan yağı aldım."

Mtabga. Bu, Benjen'in hazırladığı hamurun tuhaf yapısını açıklıyordu. Mtabga, Elo'nun pek sevdiği nameenden daha da eski, et ve baharatlarla dolu, batı Irisia'ya özgü bir ekmekti.

"Yaşlı Safi, Fellic-Farne'a taşındı mı?" diye sordu Elseber. "Yanında getirdiğin arkadaşın..." Sesi giderek alçaldı ve sorusu yarım kaldı. Elo'yu mavi aslanlı zırhından ya da general keme-rininden tanımış olmalıydı. Kadının ani sessizliği karşısında ateşin etrafındakiler onlara döndü.

"Bu General Elogast," dedi Benjen.

"Sakın! Per—" Ateşin biraz ilerisinde birinin bacakları arasında oturmuş saçları ördüren adam adını duyar duymaz ar-

kasını dönüp yüzünü buruşturdu. Ani hareketi örgülerinden birinin çözülmesine neden oldu.

“Lotta, Perin, Elo’yu hatırlarsınız,” dedi Benjen başını özür dilercesine hafifçe eğip oturarak.

Elo yutkundu. Lotta ve Perin’in düğününe katılmıştı. Elo diğerlerini de Tanrılar Savaşı’ndan tanıdığını fark etti.

Buraya gelerek bir hata yaptığından emindi artık.

“Hay senin,” diye homurdandı Lotta. Perin’in saçını çoktan bağladığı diğerleriyle paralel olacak şekilde, başının üzerinden ensesine kadar örüyordu. Bu stil Usic’e özgüydü ve bilhassa savaş sırasında tercih edilirdi. Perin’in çıkık elmacık kemikleri ve kemerli burnuyla birleşince onu bir soylu gibi göstermişti. “Baştan başlamam gerekecek.”

Perin elini havada sallayarak onu geçiştirdi. Öfkeli bakışları Benjen’e kaymıştı. “Bacağının hâinden sorumlu bu haini ne diye buraya getirdin?”

Perin, Usic’te doğmuş olmasına rağmen Elo’nun hiç duymadığı kadar ağır bir kuzey Middren aksanıyla konuşurdu. Gerçi zaman içinde biraz yumuşamıştı. Bu insanlardan bazıları bir zamanlar Elo’nun arkadaşıydı. Yüzleri tanıdıktı ama orduyu terk ettiğinde araları açılmıştı. Lotta kocası olmadan birkaç kez ziyaretine gelmişti. Üçüncü gelişinde Elo evde yokmuş gibi yapmıştı. Hâlâ bunu hatırladıkça utanırdı. O zamanlar eski hayatındaki insanların etrafında huzursuz olacak kadar kırgın ve kaybolmuş bir adamdı. Tek istisna Arren’di.

En azından Lotta, Elseber’in dehşeti ve Perin’in saklamaya yeltenmediği tiksintisinin aksine onu gördüğüne yalnızca biraz uyuz olmuş gibiydi. Lotta, Irisia ve Talicialıydı, çilli bronz bir teni ve genellikle incecik örgülerle topladığı kıvrır kıvrır saçları vardı. Benin Hanesi’nin koruması altındaki varlıklı, deniz ipeği dokumacılığı yapan bir aileden geliyordu. Altı yaşından beri yaverlik yapıyordu ama şimdi kralın renklerini kuşanmıştı.

Benjen Perin'in öfkesi karşısında omuz silkti. "O kadar yahniyi kafamıza mı çarpacaktık?" dedi. "Ayrıca hiçbiriniz hamur tutmayı bilmiyorsunuz." Ateşte gerçekten de iki tencere dolusu yahni kaynıyordu. Küçük olan koyun eti ve yeşil biberle doluydu. Benjen hemen yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Gel otur, general," dedi.

Yemekten yükselen kokular Elo'ya annelerini öylesine çok anımsattı ki neredeyse acıdan yüzünü buruşturacaktı. Hâlâ hayatta olan annesi Bahba'nın, ona mektup gönderip göndermediğini, Elo'nun Yatho ve Telle'yle ilgili yazdıklarının eline ulaşip ulaşmadığını merak etti. Onu bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için ondan nefret ediyor muydu?

"Merak etme, general," dedi Lotta. Perin'in örgüsünü çözüp baştan başlamıştı. "Kocamın ipleri bende. Hiçbir yere gidemez."

Perin hırladı.

Elo temkinli tavırlarla elinde bir şişe yağ tutan Benjen'in yanına oturdu.

"Mtabga nasıl yapılır hatırlıyor musun?" diye sordu Benjen.

Bu da soru muydu? "Tabii ki." Elo elini uzatarak Benjen'in biraz yağ dökmesi için avucunu açtı. Parmak uçlarını kullanarak sıvıyı avuç içine ve tekrar kılıç kullanmaya dönmesiyle baş vermiş nasırlarına sürdü.

Benjen hamuru her biri elma boyutunda altı bezeye ayırdı. Tenleri yağı emmeden hamuru hızlı ve kendinden emin hareketlerle çekiştirip açmaya başladılar. Elleri dururken Elo'nun merdaneye ihtiyacı yoktu. Bezeyi yırtmamaya özen göstererek bir tabak boyutuna gelene kadar dikkatlice açtı. Bu esnada grubun geri kalanı sohbete geri dönmüştü. Kimi ayaklarının acıdığından, kimi kılıcının uydurukluğundan, kimi ne kadar aç olduğundan sızlanıyor kimi de dağlık bölgelere ulaşmalarına kaç gün kaldığına dair tahmin yürütüyordu. Aralarındaki huzur henüz kırılma olsa da giderek güçleniyordu.

İki ekmek pişmeye hazır hâle gelince Benjen ateşin kendilerine yakın tarafındaki kömürleri düzledi. Yağlanmış ve şekil verilmiş hamuru üzerlerine koydular. Ekmek cızırdayıp kızarkırken Benjen koyun yahnisinden bir kepçe alıp hamurun ortasına akıtarak arkasıyla yaydı. Bu esnada Elo ateşin sıcağından yanan elleriyle hızlıca hamurun kenarlarını katlayıp etin üzerine kapatarak yarım hâline getirdi. Yarım ay şeklindeki her bir hamur yavaş yavaş kabarıp hafifçe şişmeye başladığında Elo hançerini çıkarıp ekmeğin kenarlarına bastırarak uçları güzelce yapıştırdı. Ardından kömürlerin üzerine bırakacakları yeni ekmekleri hazırlamaya geçip hâlihazırda pişenleri çevirme görevini Benjen'e bıraktı.

Konuşmaların durduğunu fark edince başını hamurlardan kaldırdı.

“Yemek yapabildiğinden bahsetmemiştin,” dedi Elseber. Yaklaşık yirmi kişilik bir kalabalık gözlerini dikmiş onları izliyordu.

“Yapabildiği tek şey o zaten,” dedi Perin ters ters. “Yemek yapmak ve problem çıkarmak.”

“Lord Yether'i öldürdüğün doğru mu?” dedi Elo'nun ismini unuttuğu biri.

“Hayır,” dedi Elo.

“Broşürler öyle söylüyor.”

“Okuduğunuz her şeye inanmayın,” dedi Benjen.

“Evet,” diye ekledi Elseber. “O enayiler, iyi bir kâğıdı bok bezine çevirmek için servet harcıyor.”

“Ama Lesscia isyanına katıldın, değil mi, general?” diye sordu Ainne isimli biri.

“Evet.”

“Neden?”

“Ekmek pişti,” dedi Benjen yüksek sesle. İlk mtabgayı kömürlerin üzerinden alıp bir kalkanın üzerine yerleştirerek dilimledi. Diğerleri kendi paylarına düşen dilimleri almak ve kâselerini doldurmak için etraflarına toplandı. O kadar açlardı

ki her şeyi bir kenara bırakmışlardı. Elo hamurları açmaya devam ederken ekmek yapmanın basitliğinin keyfini çıkarıp bu dikkat dağınıklığının daha uzun sürmesini umdu.

Ne var ki öyle olmadı.

“Krala karşı savaştıysan şimdi neden bizim generalimiz oldun?” Sıcak ekmeği Cilean’ın ağzını meşgul etmeye yetmemişti Blenraden’dayken genç bir yaverdi ama şimdi serpilmiş, sakalları bile çıkmıştı. “Alın diye söylemiyorum.”

Elo yanında Skedi olmadan beyaz yalanları ayırt edemiyordu.

“Ateşkes yaptık,” dedi Elo son ekmeği de Benjen’in doldurup çevirmesi için ateşin üzerine koyarken. “Kral ve ben insanların nasıl yönetilmesi gerektiği konusunda aynı fikirde değiliz ama bir istila söz konusu olunca farklılıklarımızı bir kenara bırakırız.”

“Nasıl yönetilmemiz gerekiyormuş?” dedi Perin. Kocasının ellerine ve dolayısıyla saçlarına kül bulaşmasın diye Lotta’nın dilimini ağzına tutuyordu. “Hâlâ tanrıların şakşakçılığını mı yapıyorsun?”

Elo, Benjen’in ona attığı uyarıcı bakışı görmekten ziyade hissetti. “Hâlâ tanrıların Middren’de yeri olması gerektiğini düşünüyorum,” dedi ona aldırmadan. “İnsanlar neye inancakları konusunda özgür olmalı.”

“Hseth’e inanıyor olsalar bile mi?”

Elo yutkundu. Aralarına kasvet, gerginlik, tehlike çökmüştü.

“Perin, hayatım...” dedi Lotta kocasını uyarırcasına ama Perin konuyu uzatmayı sürdürdü.

“Hseth’in rahiplerinin halkımızı topladığını söylüyorlar. Onları kurban niyetine yakıyor ya da öldürüyorlarmış. Middrenlileri bulamazlarsa kendi askerlerini kullanıyorlarmış. Ne diye onu çağırdıklarını düşünüyorsun?”

Elo kendini tuttu. Pek çok savaş anlaşması okumuştı. İnsanların hem dünyaya hem de birbirlerine karşı işleyebilecekleri tüm suçları biliyordu.

“Onu çağırıyorlar çünkü,” diye devam etti Perin, “güzelim toprakları yakıp küllerini kendilerinin sanıyor, adına da zafer diyorlar. Böyle bir inanç özgür mü olsun şimdi?”

Elo bütün gözlerin üzerinde olduğunu, etrafındakilerin korku ve öfkesini hissedebiliyordu. Akli Kissen’a kaydı. Çektiği acıyı, yaralarını ve öfkesini düşündü. Tanrılara olan nefretini. Fakat her şeye rağmen kendisi o öfkeden yoksundu.

“Her ateş aynı değildir,” dedi sonunda. “Önümüzdeki şu ateş bizi ısıtır. Bize acı vermez.” Perin’in kaşları çatıldı. “Bizim kralımız, sizin kralınız, kalbinde ateş taşıyor.”

Birkaç kişi cevabından tatmin olmuş gibi yemeklerine döndü. Arren’in yaptıklarını gerçekten anlıyorlar mıydı? Kendi koyduğu kurallara rağmen tanrılarla anlaşmalar yaptığığın farkındalar mıydı? Yoksa Arren’in ateşinin kendi tanrısallığına addedip, kendilerini bir tür büyüyle bu gücü elde ettiğine mi inandırıyorlardı? Elo dilimi şaklattı. “Gücün her türlü tehlikelidir,” dedi. “Ne olursa olsun, kontrol altına tutulmalıdır. Hseth’in durdurulması gerek.”

Bu sözlerin ardından fısıltılar başladı. Belki de Elo’ya ısınıyorlardı. Bir tanrının gözleri olmadan bunu anlamak zordu.

“Saçmalık,” diye hırladı Perin. Ayağa fırlayınca Lotta sinirle ellerini havaya savurdu, bir örgü daha dağılmıştı. “Bu piç kuruşu her canı istediğinde taraf değiştiremez. Savaşı kazanmak için yaptığımız onca şeyden sonra Benjen’in bacağını kesip onu Blenraden’den kovduramaz. Bu tanrısever isyancı hapse atılmalı, başımıza general diye konmamalı!”

Elo da yavaşça ayağa kalkıp unlu ellerini ayaları karşıya bakacak şekilde kaldırdı. Perin’in öfkesi ona acı vermiyor olsaydı hâline gülerdi. Kendince gururlu ve dimdik, onurlu ve

sarsılmazdı ama başkalarının gözünde sonbahar güneşi kadar öngürlemez ve kararsızdı.

“Haklısın, Çavuş Perin,” dedi Elo. “Fakat buraya kralın emriyle geldim.”

“Ama ordudaki herkes kapına kadar gelen ulakları geri çevirdiğini konuşuyor.”

Elo, Arren’la aralarındaki gurur çatışmasının başkalarının dedikodularına meze olduğunu fark etmemişti. Söylenecek doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kulaklarını dolduran şarkı dikkatlerini dağıttı. Arp tellerinin eşlik ettiği yumuşak bir melodiydi bu. Havadaki gerilimi yumuşatmış, Perin’in usul usul kılıcına giden parmaklarını duraksatmıştı.

“Gel. Otur,” dedi Lotta kocasının elini çekiştirerek. “Saçının yarısı örülü. Komik görünüyorsun.” Perin yerinden kırmılamayınca taktik değiştirdi. “Lütfen, Per. Elogast’la aynı ekmeği yedik, aynı düşmana karşı savaştık. Bu yeterli olmalı.”

“Aynı şarabı da içtik,” diye ekledi Elseber. Hayvan derisinden yapılma matarayı yerden alıp onlara doğru salladı. Cilean ona öyle kötü bir bakış attı ki Elo mataranın ona ait olduğunu düşündü. “Haydi içelim!”

Yükselen sevinç naraları ortamdaki buzları eritti. Şimdilik. Perin huysuzca homurdanıp yerine oturdu. Lotta elini kocasının ensesine koyarak kulağına yatıştırıcı bir şeyler fısıldadı.

Elo tuttuğu nefesi bırakıp sonuncu mtabgayı kendileri için ikiye bölen Benjen’in yanına döndü. Elseber, Cilean’ın içkisini cömertçe dağıtıyordu. Mataranın asıl sahibi bundan hiç hoşlanmasa da alkol insanları meşgul etmek ve ellerini kılıçlarından uzak tutmakta başarılıydı. Uzaktan gelen ezgiye yeni sesler ekleniyordu. Elo birkaç tanesini seçebildi: *Fedakârlık. Yıkım. Zafer.*

“Buraya gelmemeliydim,” dedi Elo. “Özür dilerim, Benjen.”

Adamın genzinden alaycı bir ses döküldüğünde Elo şaşkınlıkla ona döndü.

“Seni neden buraya getirdim sanıyorsun, Sör Elogast?” diye sordu. Ateşin ışığı eski yaverinin yüzünü altın rengine boyuyordu. Sivri çenesi, boynunu sarmış koyu renkli gür sakalı ve kavisli kaşları yüzünden sürekli birine fırça atmanın ya da şaşırmanın eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

“Dürüst olabilir miyim, general?” diye ekledi.

Elo sıcak ekmeği eline aldı. “Birlikte o kadar çok ekmek paylaştık, o kadar çok kan döktük ki aksini bekleyemem,” dedi.

Benjen onu başıyla onayladı. “Aptal bir adam değilsin,” dedi. “Bu ordunun pamuk ipliğine bağlı olduğunu, dualar ve korkuyla güç bela bir arada tutulduğunu çoktan fark etmişsindir.” Elo’nun yüzü ona hak verdiğini belli etmiş olacaktı ki Benjen başıyla diğerlerini işaret etti. “Daha önce savaş görmüş insanlarınız ama hâlâ didişip dövüşüyoruz. Hâlâ kime inanacaklarına, kimin peşinden gideceklerine ve bunun tüm bu çabaya değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyorlar. Sense... gururun ve sessizliğinle her şeyi riske atıyorsun.”

“Riske mi atıyorum?” diye tekrarladı Elo. Tanrılar biliyor ya kimseye zarar vermek gibi bir niyeti yoktu. Daha önce bu şövalyelerle omuz omuza savaşmıştı. Şimdi de aynı şeyi yapmayı seçmişti.

“İnsanlar sana saygı duyuyor,” dedi Benjen. Bacağını ovuşturdu. “Ben de duyuyordum. Korkmuş bir çiftçi çocuğuyken beni kanatlarının altına alıp bir şövalye yaptın. Şanın nasıl bir şey olduğunu, şarkıların ne için yazıldığını gösterdin bana. Senin ve kralın peşinden her yere gider, en hiddetli fırtınaların arasına gözümü kırpmadan daldım. Çünkü sana olan inancım tüm korkularımdan daha güçlüydü.”

Elo ne diyeceğini bilemiyordu. Benjen’in sesi bir fısıltıdan farksızdı ve yanan ateşin çıtırtısıyla temizlenmesi için kömürlerin üzerine ters çevrilmiş güvecin cızırtısı arasında onları kimse duyamazdı.

“Şimdiyse insanlar hiç olmadıkları kadar korkuyorlar,” diye devam etti Benjen. “Senin gibi insanlardan, kraldan medet umuyorlar ve kime inanacaklarına karar vermeye çalışıyorlar. Sen Lesscia Aslanı olarak, Blenraden kahramanı Güneşgetiren’in bu savaşı kazanacağına inandığını göstermezsen, o zaman kimse kazanacağımıza inanmaz.”

Bahsettiği insalar Lotta, Perin, Elseber, Ainne veya Cilean değildi. Topladıkları orduları kastediyordu. Öfkeli ve korkmuş erleri.

“Hayatım, kanım, kalbim,” diye mırıldandı Elo acıyla. Emri altındaki, eğittiği herkesin zihnine kazıdığı inançtı bu. Arren’in ablasının ölümüyle ana orduları kaçtığında Elo, Arren’a bağlanan umudu körüklemese kalanların da kaçacağını ve Middren’in düşeceğini biliyordu. Herkese bu umudu aşıl-mak için de acımasız, kararlı ve birlik olmaları gerekiyordu.

Elogast inançtan ne kadar da uzaklaşmıştı. Bir zamanlar olduğu adamdan geriye ne kalmıştı? Varını yoğunu Arren’a vermiş, sonra da ihanetine uğramıştı.

“İnsanlar bir Tanrılar Savaşı’nı daha kazanamayacağımıza inanırsa,” dedi Benjen, “Hseth’in ilk ateşi düşer düşmez hepsi dağılır gider. Herkesin buna inanmasına yardım etmezsen kral başka birini bulur. Savaş meydanı bile görmemiş bir yabancıya değil, senin liderliğine güveniyorum ben.”

Bildiği bir şey varmış gibi konuşuyordu. Şarkının sesi iyiden iyiye yaklaşmıştı. Ezginin kaynağı grubun beyaz kurdelelerle bezeli elbiseleri Lesscialı arşivcilerin cübbelerini andırıyordu. Fakat üzerlerinde mavi ve sarı kurdeleler, saçlarında yapraklar da vardı.

“Ah, şu dindar müzisyenler şarap keyfimizi içine limon sıkacak,” diye mırıldandı Elseber. “Sanırım buraya geliyorlar.”

“Onlar müzisyen değil,” dedi Cilean. Herkesi dolaşıp tekrar Elseber’e dönen matarayı sertçe alarak. “Onlar âlim.”

“Aman, aynı şey işte.”

Âlim mi? Elo müzisyenlere doğru baktı.

“Yolu açın!” diye bağırdı biri.

Benjen’in küçük grubu ayağa kalkıp gülüşerek beyazlar içindeki davulcu ve arpçının geçmesi için kenara çekildi.

Peşlerinde bir kadın daha vardı. Ayakları çıplaktı ve başının etrafına özenle sarılmış sarı saçlarının arasına şatafatlı bir geyik boynuzu ilâştirilmişti.

Göz göze gelmeleriyle kadının yüzüne masum bir gülümseme yayılırken Elo onu tanıyiverdi

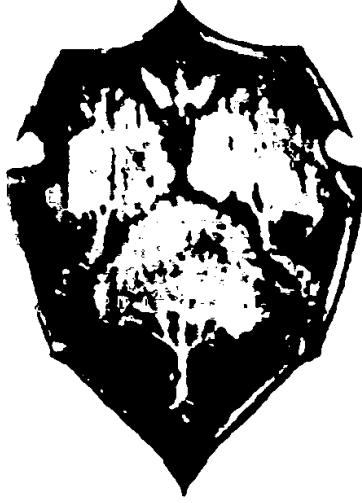
Tarin’in katillerinden biri. Serbest bırakılmıştı. Elo tam onu derhâl tutuklamalarını emretmek üzere derin bir nefes almıştı ki boğazındaki boynuz ve güneş amblemini fark etti.

Böyle gösterişli bir şey yalnızca kralın elinden çıkmış olabilirdi.

Benjen haklıydı. Elo çok geç kalmıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Inara

Tnara, masmavi okyanusun üzerine bir yüzgeç gibi yükselene dek adayı fark etmemişti. Rüzgâr doğudan esiyordu, güneşle yıkanmışçasına sıcak ve sertti.

Mide bulantısı nihayet azalmaya başlamıştı ama hâlâ tanrılar, ölüm, ateş ve hayal kırıklığına uğramış annelerle ilgili tuhaf rüyalar görmeye devam ediyordu. Lessa'nın onun için yaptığı fedakârlıkları öğrenmesinin üzerinden üç gün geçmişti.

“Duygularınla yüzleşmelisin,” dedi yanında oturmuş tüylerini temizleyen Skedi. Bir tavşan boyutunda kalmıştı ama uzun zamandır olduğundan daha canlı, daha kendinde görünüyordu. “Hepsinin adını koymalısın.”

“İstemiyorum,” dedi Inara. “Ne hissettiğimi bile bilmiyorum.”

“Renklerin çok yoğun ve karmaşık. Belki onları ayırmana yardımcı olur. Böylece ne hissettiğini bilebilirsin.”

Tarin'in güvertede öldüğü yerden geçerken Inara'nın ‘karmaşık’ duyguları daha beter birbirine dolandı. Annesinin gözlerine bakıp yalnızca bir yabancı gördüğü, mürettebata ayak bağı olduğu ya da Kissen'in arkasından veya yüzüne hakaretler yağdırdıklarını duyduğu her an, Inara kendini işe yaramaz hissediyordu.

Bu yüzden dikkatini dağıtacak şeyler bulmuştu. İçlerinden birini rüzgârın alıp götürmemesi için dikkatle elinde tutuyordu.

“Yine oku hadi,” dedi sonunda Skedi. Inara’nın annesi hakkında konuşmayacağına kanaat getirmiş olmalıydı.

Inara iç geçirip uzun parşömeni açtı. İçinde yazıya dökülmüş bir şarkı vardı, kenarına ilıştırılmış not Eski Usic lisanından çevrildiğini söylüyordu. Kissen’in arşivci kız kardeşi Telle, bunu Lesscia’daki arşivlerde bulmuş ve Inara’ya verecek kadar önemli olduğunu düşünmüştü.

*“Bozkırlara yağmur indirdi fırtına tanrısının çocuğu,
Çıt çıkarmayan adımları, derin uykusuyla fırtına
tanrısının çocuğu.*

*Şarkılar söyledi rüzgâr ve yağmur tanrılarına,
Oyunlar oynadı çimenlerin ve dikenlerin tanrılarıyla,
Ta ki işgalciler gelinceye kadar, işgalcilere kadar...
Bakakaldılar böylesine güçlü, yürekli bir çocuğa,
Kalpleri giderek buz tuttu göğün altında,
Yakalayın! Koştular çocuğun ardından,
Bozkırlar boyunca, uzun otların arasından.
Fırtınanın çocuğu koştu bozkır boyunca,
Annesinin mabedinden çok uzaklara,
Ayakları bulanıncaya dek kanlara.
Annesi oğlunun koşuşunu izledi,
Dön bana senin için savaşıyım dedi.
Fakat artık çok uzaktaydı, korkmuştu, sinmişti yerine,
Nihayetinde düşüp kayboldu nehre.”*

“Çocuğun ölümünü ve annesinin intikamını anlatmaya devam ediyor,” dedi Inara parşömeni tekrar yuvarlayarak.

“Yalanlarla dolu bir şarkı gibi,” dedi Skedi.

“Yalanlarla mı dolu?”

“Hikâyeler, hakikat tohumlarının yalanlarla bezenmiş hâlidir. Ebeveynler çocuklarını tehlikelere karşı uyarmak için uydurur.”

Skedi konuyu yine annesine getirmeye çalışıyordu. Inara’yı yokluyordu. Canı istediğinde fena hâlde sinsi olabiliyordu.

“Telle beni neden uyarmak istesin ki?” dedi Inara.

“Belki de sana her gücün bir sınırı olduğunu söylemek istiyordu.”

Inara dilini şıklattı, sinir olmuştu. “Kissen gibi konuşuyorsun.”

Skedi alaycı bir nefes verdi, dimdik duran bıyıklarına bakılırsa o da sinirlenmişti Inara gülmekten kendini alamadı. Skedi’nin Kissen’i sevdiğini anlayabiliyordu. Tanrılarla ilgili söylediği her şeye rağmen Kissen da minik Skedi’ye ısınmıştı. Inara’nın midesi bulanırken bir olup onu lafa tutmuş, güverteye çıkararak mide bulantısına çare bulmaya çalışmışlardı.

Öte yandan annesi kendi kızıyla nasıl konuşacağını bilmiyor gibiydi. Denemişti tabii ama Inara da ne diyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemiyordu. Onu nasıl seveceğini bilmiyordu.

Önceleri sevgi demek Lessa’nın ona ilgi gösterdiği tek tük ânın tadına varmak demektir. Hepsi kızarmış ekmek ve gelip geçici anlardan ibaretti. Inara bundan hiçbir zaman şikâyet etmemiş ve hep daha fazlasını istemiyormuş gibi davranmıştı. Şimdi annesinin böylesine pişmanlık duyduğunu biliyorken sevgisi nasıl olacaktı?

“Ina...” dedi Skedi usulca. “Buna bir çözüm bulman gerek yoksa sonsuza kadar seni rahat bırakmayacak.”

Inara derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. “Kendimi bir yük gibi hissediyorum.” Boğazının düğümlendiğini hissetti, gözyaşlarını bastırdı. Bir savaşın ortasında, insanlar ölüyorken böyle bir şeye üzülme ne saçmaydı. “Annem beni seçmedi. Beni istemedi. Bu yüzden hiç evde değildi. Bu yüzden beni hiç aramadı. Onun yerine savaşa gitti. Bu yüzden Tarin’in ölümüne bile üzülmedi. Midem bulanınca bir tek Kissen yar-

dıma geldi. O eski hayatını geri istiyor. Bu hayatı.” Ellerinin altındaki özenle oyulmuş ahşap küpeşteye baktı.

Skedi bir süre sessizliğini korudu. “Sen de beni seçmedin,” dedi. “Pişman mısın?”

“Hayır.” Bunca şeyi beraber atlatmışken, bunca şeyi birlikte başarmışken, defalarca kez birbirlerini kaybetmenin eşiğine gelip tekrar terar bir araya gelmişken Skedi’nin varlığından nasıl pişman olabilirdi ki?

“O hâlde kendine söylediğin yalanlara dikkat et,” dedi kanatlarını kabartarak. “Her zaman nazik olmuyorlar.”

“Dikkat!” diye bağırdı biri. Rüzgâra karışan sesi geminin dört bir yanma yayıldı. Sallath gözcü yerinde oturuyordu, rüzgârın dövdüğü yanakları gün batımının renklerine boyanmış gökyüzü kadar kırmızıydı. “Sanacağa sekizde bir!”

“Floku tersleyin!” diye bağırdı Lertes.

Adaya bu kadar yaklaşıncı rüzgâr şiddetlenmişti. Yelkenler çırpınıyor, balon yelken bir şişip bir sönererek onları ileri itiyordu. Aleda dümeni sağa kırdı. Altlarındaki deniz griden maviye, turkuazın canlı bir tonuna dönmeye başlamıştı.

Lestes’in sesi hareketli güvertede yankılandı, “Dönüşe hazırlanın!”

“Hazırız!”

Inara gemi rüzgârın aksi yönüne yatarken küpeşteye yaslandı, ahşabı ve elindeki parşömeni sıkıca kavradı.

“Gabya yelkenlerini toplayın! Ana yelkeni salın!”

On mürettebat gerilmiş direğe tırmanırken kalanların bir kısmı pruvaya koşup halatları sıkıştırdı, diğerleri de gevşetip yelkenleri toplayarak gemiyi yavaşlattı. Inara’nın gözüne annesi ilişti. O da diğerleriyle birlikte direğe tırmanmış, gabyadan sallanarak kalın bezi sımsıkı bağlıyordu.

“İskeleye dörtte bir!” diye bağırdı biri. Aleda söyleneni tekrar edip dümeni kırarak yönü değiştirdiğinde gemiden gıcırtilar yükseldi.

“Neyden kaçıyorlar?” diye sordu Inara Skedi’ye.

Skedi suya doğru atıldı, kanatlarını çırpıp göğe yükseldi. Ana direğin bile üzerine fırladığında Inara’nın yüreği ağzına geldi. Annesinin verdiği Skedi totemi onu güçlendirmişti.

Kayalar, diye fısıldadı zihnine.

Inara ayaklarını küpeşteye koyup üzerlerine çıktığında berak mavi suların altındaki karartıları gördü. Rüzgâra kapılıp öbek öbek toplanmış külleri andırıyorlardı. Aralarından mürettebatın artık avucunun içi gibi bildiği dar bir kanal uzanıyordu. Geminin her dönüşü ve manevrası beraberinde Inara’nın anlamadığı bir koşuşturma ve bağırışmalar getiriyordu. *Silverswift* artık iyiden iyiye yavaşlamıştı.

Ön güvertede bacaklarını açan Kissen, kargaşadan kaçmak için hafifçe topallayarak Inara’nın yanına geldi. “Duruyor muyuz?” diye sordu.

“Galiba,” dedi Inara.

Skedi uçtuğundan çok daha uzak bir noktaya indi, o süzülürken gemi altında son sürat ilerlemeye devam etmişti. Savrulan halatların hedefi olmamak için hoplaya zıplaya yanlarına koştu.

“Adada insanlar var,” dedi nefes nefese. “Suda da!”

“Acelemiz vardı hani?”

“Iska sularında her daim dururuz,” dedi yanlarından geçen bir mürettebat. Rhiyande yamuk dişlerini gözler önüne seren bir gülümsemeyle onlara baktı. Gülen yüzünü Kissen’den bile esirgemedi.

Lessa bir gümbürtüyle direğin tepesinden aşağı atladı. Gözleri heyecanla parıldıyordu, koyu kahverengi kolları çıplaktı. Gemi bir bağırış üzerine önce iskeleye doğru atılıp hemen ardından ağır ağır sancak tarafına dönemesine rağmen dengesini korumayı başardı.

“Wsirin’e gittiğimizi sanıyordum,” dedi Kissen.

“Buradan sonra oraya gideceğiz,” dedi Lessa. Onu şöyle bir süzüp, “Yanına birddite al,” dedi en sonunda. “Bir halta yaramanın vakti geldi.”

Kissen'in kaşları öfkeyle çatıldı. Inara, Lessa'nın ne demek istediğini anlamıştı. "Bir tanrıyla mı görüşeceğiz?" diye sordu.

Skedi'nin kulakları dikildi. Lessa, Inara'ya döndü. Onunla konuştuğu için kaşları şaşkınlıktan hafifçe havalanmıştı. "Buradaysa ya da çağrımıza kulak verirse, evet," dedi. "Satuan insanlardan pek hoşlanmaz ama veiganın da dediği gibi müttefiklere ihtiyacımız var."

"Satuan mı?" dedi Kissen. "Hani şu briddite döven?"

Gemi yavaşladıkça çıkardığı gıcırtilar şiddetleniyor, açık kalan yelkenler rüzgârda çırpınıyor, doğruca beyaz ateşkes bayrakları çekmiş bir grup tekneye doğru sürükleniyordu.

"Evet," dedi Lessa. "Talia'dan aldığın haberlerin doğruluk payı varsa, kalbi bridditten olan bir tanrıyı nasıl öldürebileceğimizi öğrenmemiz gerek."

Skedi arka ayakları üzerine oturdu. "Bir tanrı neden briddite döver ki?" diye sordu. Inara da buna şaşırmıştı. Kendisini öldürmek için kullanılan cevheri döven bir tanrı mı? Çok tuhaftı.

"Bu konuya ilişkin bir sürü rivayet var, hepsi de farklı şeyler anlatıyor," dedi Kissen.

Lessa omuz silkti. "Nedeni ya da nasılı mühim değil. Mühim olan bize yardım edip etmeyeceği. Bu hâlde... yüzebiliyor musun?" Kissen'in sağ ayağını işaret ettiğinde tanrıkatili alaycı bir nefes verdi.

"Yüzebilir miyim? Evet. Yüzecek miyim? Hayır. Protezim tahta ve deriden yapılma, suya gelmez." Dilini şıklattı. "Ayrıca *protez* demek ayıp değil."

"Bir sandalla geçeceğiz o hâlde," dedi Lessa. "Ama tanrının huzura çıkmadan önce banyo yapmamız gerek. Hiçbir tanrı tapınağında pislik istemez."

"Tanrılar umduğu değil bulduyuyla yetinmeli," diye mırıldandı Kissen.

"Kral tanrılarının yardımını kabul etmiyor sanıyordum," dedi Inara.

“Middren’de çok azının yeterli gücü var,” dedi Lessa, “ama diğer kıyıların kudretli tanrıları... Eh, şansımızı denememek aptallık olurdu.” Inara’ya başını salladı. “Irisia ihtiyacımız olan yardımı sağlamayabilir. Topraklarımızın kaderini şansa bırakmadan önce her kapıyı çalmalıyız. Hanelerin başındakiler olarak bunu insanlarımıza borçluyuz.”

Onunla konuştuğun için mutlu, dedi Skedi.

Bana yalan söyleme.

Sana yalan söylemem.

Tabii canım.

Ada giderek yaklaşırken son yelkenler de toplanıyordu. İrgatin gevşetilmesiyle çıpa tangırdarak suya daldı, deniz tabanında sürüklenerek tutunacak yer aradı.

“Dur!” diye bağırdı Lertes.

Mürettebat ırgatı döndürmeyi bıraktı, çıpa bir yere tutunmuştu. *Silverswift* diğer teknelerin yanında durdu.

“Arlo!” diye seslendi Lessa iki parmağı tahtadan olan yaşlıca bir adama. “Bize bir sandal hazırla.”

Adam onu başıyla onayladı. “Hemen hallediyorum, kaptan,” dedi. Bakışları Aleda’ya kaydı. “Yani, leydim demek istedim.”

Adam hızla uzaklaşırken ikinci kaptan arkasından baktı, renkleri öfkenin sarısıyla parıldadı. Inara bakışlarını ondan çekip yeniden Lessa’ya çevirdi. Artık gemi durmuş, rüzgâr yumuşamış, öğle güneşi ağır ve bunaltıcı bir sıcaklıkla üzerlerine çökmüştü.

“Ben de gelebilir miyim?”

Lessa ona şaşkın şaşkın baktı. “Tabii ki,” dedi çekingen bir gülümsemeyle. “Buradaki deniz suyuna şifalı derler. Mide bulantını geçirir.”

“Hayır...” Inara kaşlarını çatı. “Yani tanrıyı görmeye gelebilir miyim demek istedim.”

Lessa tereddüt etti.

“Yardıma dokunabilir,” dedi Kissen. “Onu daha önce dövüşürken görd—”

“Tanrıyla dövüşmeyeceğiz,” dedi Lessa sertçe. Kissen’in fikrini belirtmesi onu rahatsız etmişti. Yüzüne yapışmış siyah saçlarını geriye attı. “Inara, çok güçlü olduğunu biliyorum ama tanrıların seni gördüğünde bir yanının onlar gibi olduğunu anlamalarından endişeleniyorum. Bazıları bunu memnuniyetle karşılarken diğerleri bunu bir meydan okuma olarak görebilir.”

“Meydan okuma mı?” dedi Inara.

“Sana hamileyken diğer yarı tanrıları araştırdım. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum.” Başını yavaşça iki yana salladı. “Bulabildiğim birkaç şeyin hepsi de... korkudan söz ediyordu.”

Parşömendeki yazı, uyarılarla dolu o şarkı. Fırtına tanrısının çocuğu ölene dek avlanmıştı. Oyun oynadığı tanrılar ona yardım eli uzatmamıştı. Kendi annesi bile bir şey yapamamıştı.

“Bu gemide,” dedi Lessa, “güvendiğim insanlarla birliktesin ama... tuhaf tanrılar? Beni korkutuyor.”

Inara ve Skedi birbirlerine baktı. *Haksız sayılmaz*, dedi.

Aan benden nefret etmedi. Scian da.

Hestra nefret etti ama.

Çünkü onu öldürmeye çalıştım.

Olsun... Yanında Kissen olacak. Usulca peşlerine takılır, çaktırmadan onları takip ederiz. Annesi ve Inara’nın orta noktada buluşabilecekleri bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Arayı düzeltmek karşılıklı çaba gerekir, küçüğüm.

Inara, Kissen’a baktı. Kadın aklından geçen her düşüncüyü biliyor gibi görünüyordu. İçinde yanan tüm öfkeyi, isyan kıvılcımlarını.

Inara iç geçirdi. “Peki,” dedi.

Arlo’nun hazırlayıp denize indirdiği sandala bindiklerinde Lessa hiç tereddüt etmeden kürekleri kavradı. Kissen ise oturarak bacağındaki deri kayışları gevşetti. Veiganın çilleri güneşin altında durmaktan çoğalmıştı. Yanık izleri ve yanağındaki

beyaz tanrı izi yanıp kızarmış tenine tezat oluşturuyor, sudaki dalgaları andırıyordu.

Lessa, Inara'nın hatırladığından çok daha farklı görünüyordu. Saray mensubuyken bir hayli titiz ve kontrollü kadın denizde çok daha vurdumduymaz biri olup çıkmıştı. Kissen'i kavuran güneş onun yanaklarını ve burnunun üzerini tatlı bir kızıl kahverengi tonuna boyamıştı.

Aralarındaki sessizlik huzursuzlukla dolup taşıyordu. Çok geçmeden kıyıya yaklaştıklarının habercisi dalga sesleri duyuldu. Denizde yıkanan çok fazla insan vardı. Kimisi giyinik kimisiyse çıplaktı. Bazıları suya dalıyor, bazılarıysa kıyıda oturuyordu. Derme çatma iskeleye bağlanmış, üzerinde oturduklarını andıran birçok sandal vardı. Etraflarında yükselen uçurumlar onları rüzgârdan koruyordu. Skedi yeniden gökyüzünün tadını çıkarıp kuşlarla süzölmek için serçe boyutuna küçölüp havaya fırladı.

Kıyıdaki kayalıklardan suya uzanan, fıçı ve yırtık pırtık halılardan yapılmış köhne iskeleye yanaştılar.

“Halatı al, Inara,” dedi Lessa. “Sandalı bağla.”

Inara söyleneni yaptı. Sandaldan fıçıların üzerine atlayıp halatı taşlara çakılmış direklerin etrafına sekiz çizerek doladı.

Lessa parıldayan sulara doğru bakıp gülümsedi.

“En son ne zaman buraya geldin?” diye sordu Inara.

“Sen doğduktan altı ay sonraydı sanırım,” dedi annesi tünüğünü çıkarırken. “Buranın eşini benzerini bulamazsın.”

Soyundular. Kissen kayalıklara, denize, sandala, Lessa dışında her şeye bakarak oyalandı. Inara, Kissen onlara mahremiyet vermek için mi böyle yapıyor yoksa kafası mı bozuk anlayamadı.

Lessa denize girdi. Inara da iskelenin yıpranmış tahta çıtalarından inerek onu takip etti.

Su sıcaktı, kaynıyordu neredeyse. Yeni doldurulmuş bir küvet gibi üzerinden buhar bulutları yükseliyordu. Lessa ona taşların arasındaki boşluklardan kıyıya doğru götürdü. Burada su daha da sıcaktı. Kumda ilerlerken ayaklarının etrafında ye-

şil ve sarı çizgili balıklar, etten çok kemiği varmış gibi duran sert kabuklu yengeçler dolaşıyordu. Su derinleştğinde Inara kayalıklara tutundu.

“Dikkatli ol,” dedi Lessa. “Sivridirler. Yüzmek en iyisi.”

“Yüzme bilmiyorum,” dedi Inara. Kayalıkların tenine battığını hissedebiliyordu.

Annesi ona baktı. “Nasıl bilmiyorsun? Erman sana öğretmişti.”

Inara öğretmeninin ismini uzun zamandır duymamıştı. “Erman sudan korkuyordu,” dedi. “Bir sel kız kardeşinin canını almıştı, unuttun mu? Kissen bana su yüzünde durmayı öğretti ama yüzemiyorum.”

Lessa dudaklarını birbirine bastırdı, bir anlığına kaybolmuş ve acınası biri gibi göründü. Sonra ikisi de bir haykırış ve cumburtuyla irkildiler. Kissen nihayet suya atlamıştı.

“İyi misin?” diye seslendi Inara.

“İyiyim, evet. Herkes işini gücünü bıraksın da suya atlayan tek bacaklı kadına baksın.” Inara onu uyarmaya fırsat bulamadan Kissen kayalara tutundu. Taş tenini kesip kanını kolundan kırmızı kurdele gibi akıttığında acıyla tısladı. “Siktir,” diye homurdandı.

“Özür dilerim,” dedi Inara. Lessa da yarım ağızla özür sayılabilecek bir şeyler geveledi.

Kissen kulaç atarak kayaların arasından geçip yanlarına geldi. Diğer insanların arasına karıştıklarında Inara farklı dillerden sözcükler duydu. Hatta işaret diliyle konuşan üç kişi görmüştü ama yaptıkları işaretler Inara’nın ne dediklerini anlayamayacağı kadar yabancıydı. Su, dalgalar hâlinde üzerlerine geliyordu. Bazıları çok sıcaktı ve insanlar onları serinletecek bir dalga yaklaştığında yakıcı sıcaktan kaçmak için yüzlerini buruşturarak aralarına atlıyordu.

Kissen’in suratı asıktı. Elini kendini korumak istercesine göğsü ve boynundaki çillerin arasında dalgalı bir deniz gibi ka-

barıp alçalan yanık izlerine götürdü. Osidisen'in deniz yazısıyla kalbinin üzerine kazıdığı söz beyaza dönmüştü. Hemen üzerindeki çözölmüş bir halatı andıran dövmesiye hâlâ siyahtı.

“Leydim!” diye bağırdı ikinci kaptan Aleda. Lertes'in de aralarında bulunduğu birkaç kişiyle yanlarına yüzüyorlardı. Yeşilin soluk bir tonundaki gözleri suyun içinde daha bir parlak görünüyordu. Yıkanması için örgülerini çözmüştü ve saçları omuzlarına dökölüyordu. “Sıcak banyonuz güzel mi?”

Lessa güldü. “Geç dalganı, Leda,” dedi. “Bu sular insanın bedenini de ruhunu da pisliklerden arındırır.”

“Bunu düşmanlarınıza sormak lâzım,” dedi Lertes. “İhtiyar Lughorn'un mürettebatının üzerlerindeki kandan arınması haftalar sürmüş diyorlar.”

Adam suya tükürdüğünde Inara şaşkınlıkla annesine döndü.

“Başka bir korsan gemisi,” diye açıkladı Lessa onu teselli etmeye çalışırcasına. “Bize ihanet etmeyi planlıyorlardı.”

“Sen de ihanet öyle edilmez böyle edilir mi dedin?” diye sordu Kissen. Normalde mürettebat yakınlardayken sessiz kalırdı.

“Evet.”

“Peki bunu yapacaklarını nereden biliyordun?”

“Baban söylemişti,” dedi Lessa soruyu Kissen sormuş olsa da cevabı Inara'ya vererek. Ina nabzının hızlandığını, kalbinin göğsünü dövmeye başladığını hissetti. Yusef, güvenli sığınaklar tanrısı. “Rüzgârı arkamıza alarak buraya onlardan önce vardık. Kaptanı ve mürettebatın yarısını kendi kazdıkları kuyuya düşürdük. Güçlü olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyordu.”

“Masum insanları öldürmek güç değildir,” dedi Kissen. Mürettebat çoktan yanlarından geçip gitmiş olsa da Sallath onları duymuş olacaktı ki suya tükürüp kaba bir hareket yaptı.

Adam, “Sen de masum tanrıları öldürmüyor musun?” diye çıkıştığında Kissen sessiz kaldı. Onun yerine Lessa konuştu.

“Masumiyet lükstür,” dedi. “Bizim sahip olmadığımız bir lüks.”

Kissen'in çenesi seğirdi. Çıplak vücuduna, boynuna kadar gelen sıcak suya ve kafasına yapışmış kızıl saçlarına rağmen hâlâ korkutucu görünüyordu. Lessa'yla birbirlerine baktılar. Inara bir an için ikisinden de ufak renk pırıltılarının yükseldiğini gördü. Kissen'inkiler canlıydı ve denizin yeşil tonlarını andırıyordu. Lessa'nın renkleriye koyu mor ve maviydi. İkisinininki de birbirinden baskın, birbirinden agresifti. Parıltılar belirlediği hızla kayboldu, iki kadın da duygularını bastırıp içine attı. Fakat Inara bu kısacık sürede renklerinin birbirine çekildiğine yemin edebilirdi.

“Karşı saldırıya geçmek gerçekten de o kadar kötü bir şey mi?” diye sordu Inara. Annesini savunarak kendini de şaşırtmıştı.

Kissen bakışlarını Lessa'dan Inara'ya çevirdi. “Şiddet şiddeti doğurur, *ufaklık*. Bu zamana kadar ardından kendi gibi üç tanenin daha fitilini ateşlemeyen kötü bir davranış görmedim. Tanrılar da insanlar da böyle çarpıklaşır.”

“Çarpık olduğumu mu söylüyorsun, veiga?” diye karşılık verdi Lessa. Saçındaki tokayı çıkarıp suya biraz daha battı. Kissen kaşlarını çatı.

“Middren'den neden ayrıldın?” Inara Kissen'in hakaretlerini sıralamasına fırsat vermeden araya girdi. Lessa şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, umutlu görünüyordu.

“Yolculuk yapıyorduk,” dedi. “Büyükannenle. Ailesinin Lakaii'deki topraklarına gidiyorduk.” Bir zamanlar Craier malikânesinde yalnızca harita üzerinde gördüğü, atalarının anılarını taşıyan doğudaki bu toprakların bayrakları asılıydı. “Bir elçilik gemisindeydik, etrafımız pek çok saygın konukla çevriliydi. Korsanlar fırsatı değerlendirip gece baskınıyla hepimizi rehin aldı.”

“Seni de mi?” dedi Kissen.

“Evet. Fidyeye koparacaklarını umuyorlardı ama ebeveynlerim borç içindeydi ve Kraliçe Aletta tüm serverini tanrılara saklıyordu.” Lessa iç geçirdi. “Ailem ellerinden geleni yaptı. Bunu biliyorum. Fakat bir şeyler yapmazsam satılacağımı veya katledileceğimi de biliyordum. Eğitimliydim, elim kılıç ve yay tutuyordu, stratejiden

anıyordum. Kaptan Samin yeteneğimi fark etti ve beni geminin en aşağı hizmetçiliğinden alıp mürettebata kattı.”

Inara artık annesinin renklerini göremese de gözlerindeki ışıltıyı görebiliyordu.

“Çok sevdin,” dedi Inara. “Değil mi?”

Lessa başını suya daldırıp ıslanan uzun saçlarını dikkatlice sıktı. Etraflarındaki insanların konuşmaları baharda öten kuşların sesleri gibi yumuşaktı ve birbirine karışıyordu. Kissen gerindi. Sırtını keskin kayalıklardan bazılarının üzerine atılmış eski bez parçaları ve kalın halatlara yaslandı. Protezi olmadan rahat ve gevşemiş görünüyordu. Sıcak su Lessa’yla aralarındaki fiziksel ve sözlü atışmayı bile alıp götürmüş gibiydi.

“Hem de nasıl,” dedi Lessa sonunda. “Tuzun tadını bala tercih ettiğimi anladım. Herkesin öldüğümü sanmasına izin verdim. Kendimi çok... özgür hissettim.”

Inara’nın içini keskin ve acı veren bir huzursuzluk kapladı. Duyguları birbirine öyle bir dolandı ki bir an boğulacağını sandı.

“Hepsinden benim için vazgeçtin,” diye fısıldadı.

Annesi ona doğru eğilip başına dokundu. “Senin için vazgeçtim.” dedi. “Hamileliğim korkutucuydu ve ailemiz seni tanımayı hak ediyordu. Doğrusu niyetim seni denizlere geri getirmektir.”

“Onu da kendin gibi pis bir korsana mı çevirecektin?” dedi Kissen.

“Tadını aldığım özgürlüğü ona da tattıracaktım,” diye düzeltti Lessa. “Fakat geri döndüğümde Hane’miz kaosa sürüklenmişti. Bıraktığımdan çok daha kötü bir hâldeydi. Teyzen Miria hastalanmıştı ve ünvanını korumak için verdiği mücadele onu içten içe tüketiyordu. Erkek kardeşim Larihan, Lakaii’de kendini ilme ve inanca adamıştı. Hayatta olduğumu öğrendiklerinde tüm umutlarını bana, bize bağladılar. Sadece ailemiz değil, diğer daha aşağı Haneler ve halkımız da. Ben...” İç geçirdi. “Denizde bizi birbirimize bağlayan şey sadakattir. Bizi güvende tutar. Onları terk edemezdim.”

Lessa'nın omuzlarının üzerinde duygularını açık eden yeşil tonlar belirdi. Renklerini ne kadar iyi saklarsa saklasın onlar daima orada, içindeydi. "Denizlere tekrar dönmeyi ne denli istediğimi bir tek Tarin biliyordu," dedi usulca. "Her şey farklı olsa bunu yapardım. Onu mâlikanede bırakır, sana istediğin hayatı seçme şansı verirdim." Bakışları kaçınılmaz bir şekilde ikisinin de yuvası olmasını umduğu *Silverswift*'e kaydı.

"Seçim hakkımız elimizden alındığı için çok üzgünüm, Inara," dedi sonunda. "Senin için mücadele edip seni tanımaya zaman ayırmadığım için üzgünüm. Artık her şeyin farklı olmasını umuyorum."

Inara annesine yepyeni bir gözle baktı. Bir zamanlar olduğu o yüce soyluyu, hiçbir zaman yanlış yapmayan o leydiyi, okçu ve politikacıyı gördü. Ardından denizlerde kaybolup sonra kendini bulan, vahşi, özgür ve çetin ceviz genç kızı gördü. Sonra da komutan, isyancı, tanımadığı kızının intikamını alan bir kadını gördü. Aralarında acı verici pek çok şey yaşanmış, ikisi de yaralarını içine gömmüştü. Kissen'a döndü. Lessa'yı sevmemesine rağmen onu yüreklendirircesine Inara'ya hafifçe gülümsedi. Inara, Kissen'in ona avlanmayı öğretirken söylediklerini anımsadı: *Acı, hayatın bir parçasıdır.*

Yutkunarak annesine elini uzattı.

Lessa buna şaşırsa da ona aynı şekilde karışılık verip parmaklarını Inara'nınkilerin etrafına kapattı. Artık elleri neredeyse aynı boyuttaydı, suyun içinde birbirlerinden ayırt edilmesi zordu. İçindeki o boğucu his bir nebze gevşedi ve arasından yumuşak, tatlı bir ışık yükseldi.

"Ben de öyle umuyorum, anne."

ONUNCU BÖLÜM

Elogast

Elo kralın çadırının önünde durdu.

İki gündür Benjen ve arkadaşlarıyla birlikte yiyip içiyordu ve hepsi Elo'yu iki kötü bağırılarına basmıştı. Benjen'le Lotta saçını bile örmüştü. Elo'nun saç derisi ve kalbi bu yüzden hâlâ sızlıyordu. Eski dostlarını ne kadar özlediğini fark etmişti. Onlar için doğru olan şeyi yapmak istiyordu. Kendi için de.

Kayıplarının yasını tutmayı ve öfkesini besleyip büyütmeyi bırakmanın vakti gelmişti. Middren'i korumak istiyorsa bunu tüm kalbiyle yapmalıydı, âlim kılığına bürünmüş suikastçılara ve tanrı kılığındaki krallara pabuç bırakamazdı.

“Ne istiyorsun, general?” dedi Arren'in çadırının kapısında nöbet tutan muhafız. Elo kadını tanımıştı, geri çevirdiği ulaklardan biriydi. Savaş çadırı kocamandı ve etrafı rüzgârda uçuşan Middren Hanelerinin bayrakları ve kralın ipek sancağıyla bezenmişti. “Savaş konseyi toplandı.”

Etraftaki tek muhafız o değildi. İki tanesi daha kampın kenarına çekilmiş at arabasının yanında duruyordu. Muhtemelen kralın ıvır zıvırlarını taşıyan birçok arabadan biriydi. Sancağın ve bayrakların arasında variller duruyordu. Tuhaftır ki üzerlerine Craier arması basılmıştı: üç ağaç ve bir kuş.

Gündüz vakti yerle bir olmuş Craier malikânesinin önünden geçmişlerdi. Her şey harabeye dönmüş olmasaydı ordu geceyi orada geçirebilirdi. Etraftaki çiftlikler araziye yetmiyordu, yangından bu yana bir çoğunu ot bürümüştü. Inara'nın bir zamanlar çok güzel olduğunu tahmin ettiği evinin kararmış duvarları ve bakımsız toprağıyla içi boş bir kabuğa döndüğünü görmek Elo'nun kalbini sızlattı. Ölüler çoktan eskiden bir meyve bahçesine yan yana gömülmüş, üzerlerinde yeşil otlar filizlenmişti. Yalnızca bir mezar yeni kazılmış ve sarmaşıktan çelenklerle bezenmişti: Tarin'in mezarı.

“Onu ihmal ettiğim için kraldan özür dilemeye, ona danışmanlık yapmaya geldim,” dedi Elo.

Göğüs kısmına yeşil iplikle motifler dokunmuş koyu mavi renkli yeni ve şık bir gömlek giymiş, eteğini deri pantolonun içine sokmuş ve omuzlarına koyu sarı renkli yün bir pelerin atmıştı. Zırhını daha sonra giyecekti. Şimdilik... bir saray mensubuydu.

“Gelsin,” dedi biri.

Konuşan Arren değildi ama muhafız söylediğini yapıp çadırın kapısını açtı.

Başta gözü dumandan başka bir şey görmedi. Kapının hemen yanında dışarıdaki kalabalığın ter kokusunu uzak tutmak için yakılmış içi çam kokulu kömürle dolu metal bir maltız duruyordu. Kapının geri kapanmasıyla ordunun kumaşın ötesinden gelen mırıltısını bastırıp ısıyı içeriye hapsetti.

Çadırın üç odası vardı. Sol tarafta kralın zırhı, silahları ve pelerinleri için ayrılmış bir bölüm yer alıyordu. Hepsi de görkemli işlemelerle bezenmiş farklı parçalardı. Sağ taraftaki loş kısımdaysa Arren'in şaşaalı yatağı, yanında bir lavabo ve portatif tuvaleti duruyordu. Ne de olsa hiçbir kral kalanlarımızın sıçtığı hela çukurunu kullanmazdı. Maltızın karşısındaki en büyük odadaysa fıçılardan ve tahta panellerden yapılmış, onu taşıyan midillinin belini kırması işten bile sayılmayacak bir masa bulunuyordu.

Elo, bu kişinin birlikte büyüdüğü yaver ve asker Arren olmadığını unutmamalıydı. Bu, kralın savaş odasıydı. Arren iyisiyle, kötüsüyle onun kralıydı.

Arren devasa haritasının parçalarının önünde durmuş, bazı ayrıntıları düzeltirken Yesef Hanesi'nin kırmızısını kuşanmış bir kadın elindeki parşömen parçasından doğudaki düşmana dair haberleri okuyordu. Lord Yesef'in kız kardeşi Kyaum Yesef'ti bu. Kıvrıkcık siyah saçları uzun bir kuyruk gibi örülmüştü. Elo, onu Tanrılar Savaşı'nın son haftalarından hatırlıyordu. Arren'in aksine kadın ve diğerleri bakışlarını kaldırıp ona baktı. Kimisinin yüzü meraklıydı kimisinininki de düpedüz saldırgan.

Elo içerideki diğer pek çok kişiyi de tanıyordu. Movennalı Iuri'nin saçları onu son görüşünden bu yana tamamen beyazlamıştı ve gözlük takıyordu. Yanında *Silverswift* saldırıya uğradığı sırada güvertede bulunan Elemni oturuyordu. Şu anki Leydi Tiamh'ın kocası Lord Siridean kendinden emin görünmek için açtığı bacakları ve şişirdiği göğsüyle ona mırıl mırıl bir şeyler söylüyordu. Elo muhafıza onu içeri almasını söyleyenin o olduğundan emindi. Siridean'ın karısı, Arren tarafından Lesscia'da öldürülen önceki Komutan General Antoc'un teyzesiydi. Elo ölüm sebebini bilip bilmediklerini merak etti.

Fakat bu zamana kadarki deneyimleri sayesinde Siridean'ın merhum Kraliçe Aleda'nın kuzeni olarak kendini kralın en yakın akrabası olarak gördüğünü biliyordu. Ne var ki Tiamh, Regna soyuyla bağlantısı olan tek Hane değildi. Middren'de kan bağı, seçim kadar güçlü bir faktör sayılmazdı. Evlat edinme herhangi birini hükümdar yapabilir, sürgün edilmek bir soylunun taht iddiasını kuşaklar boyu geçersiz kılabilirdi. Arren'in bile başa geçmek için kendi Hanelerinin meclisi tarafından onaylanması gerekmişti.

Elo diğerlerinin kim olduğunu yalnızca renklerinden anlıyordu. Crolle Hanesi'nin generali ve Komutan Tulenne batılı soyluları temsil ediyordu. Yetenekten ziyade güçlü bağlantıları

sebebiyle bu rütbeye yükselmişlerdi. Bu insanların hiçbiri askerî liderler değildi. Kendi topraklarının çıkarlarını korumak ve Arren'i kendi saflarına çekmek için buradalardı. Sümsükler, akbabalar ve fırsatçılar bir problem çıkar çıkmaz kendi kıçlarını korumak için tüyerdi.

Arkalarındaysa hepsinden daha beter biri duruyordu. O kadın. Sözde âlime. O kokuşmuş beyaz elbisesi ve altın broşu hâlâ üzerindeydi, saçları tane kurdelelerle özenle toplanmıştı. Boynuzlarını çıkarmış olsa da tellerini tıngırdatıp şarkılar mırıldanarak savaş taktiklerini dinlemiyormuş gibi yapmak için arpını getirmişti. İçeri girdiğinde Elo'ya pis pis baktı. Elo onu görmezden geldi.

Movennalı Iuri boğazını temizleyip Elo gelmeden önce konuştukları konuya devam etti. "Talicialılar kuvvetlerini nereye yönlendirirse düzenlesin," dedi, "bizim hedefimiz Gefyrton olmalı."

"Hadi ama," dedi Yesef. "Gerafilet tarafından sıkıştırılacaklar. Ancak güneyde kıyı şeridindeki baskınlara karşı koyabiliriz. Daesmouth daha fazla dayanamaz. Lord Yether şimdiden yardım dileniyor."

"Onlar yağmacı bir halk," diye onayladı Crolle. "Kara savaşında deneyimli değiller, denizde daha etkililer. Onlarla orada çarpışmalıyız. Gerafi'ye destek birlikleri gönderin ve geri kalanını kıyıya konuşlandırın."

"Birliklerimizi daha fazla bölmeye niyetim yok," dedi Arren. Herkes suspus olurken Crolle başını eğdi.

"Kesinlikle katılıyorum, Güneşgetiren," dedi tüm yalaka-lığıyla. Elo'nun tüyleri diken diken oldu.

Boğazını temizleyerek söze girdi. "Eğer istila Daes'in batısından gelecek olursa birliklerimizi dağıtmak daha akıllıca olur. Üs olarak kullandığımız savunma kalelerinden taaruza geçip onları yorabiliriz. Curlish savaşlarında kullanılmış etkili bir strateji bu."

Crolle ve Tiamh ona öyle keskin bakışlar attı ki Elo neredeyse bir yeri kanıyor mu diye üstünü başını kolaçan edecekti.

“Burada ne işin var, *Lesscia Aslanı*?” dedi Tiamh. “Yoksa *Sakreli Elogast* mı demeliyim? Ya da *Kral’ın Aslanı* mı?”

“Davet üzerine geldim,” dedi Elogast. “Komutan general olarak.” Nihayet kafasını haritasınan kaldırmış Arren’a baktı. Çadırdaki atmosfer ortasından yarılıp kenarlarından çatlayan bir hamur kadar gergindi. Topu Arren’a atmıştı. Ya Elo’yu reddecek ya da ona arka çıkacaktı. Komutan general ordudaki ikinci en yüksek rütbeydi ve kara ordusunu, Şövalye Komutanı Peta’nın yokluğundaysa Arren’in komutasındaki herkesi yönetirdi.

Crolle sinirle Tulenne’e bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Movenna ise kıkırdıyordu. Öte yandan âlimenin öfkeden beti benzi atmış, arpını çalmayı bırakmıştı.

“Ateşyürek,” dedi kadın. “Yanınızda inançsız birini bulunduramazsınız.”

“Sen kimsin ki krala ne yapıp ne yapmayacağını söylüyorsun?” dedi Elogast bakışlarını Arren’inkilerden bir an bile ayırmadan Kadın çenesini kapatıp dudağını ısırıldı. “İnanç dediğin yalnızca bağırıp çağırmak, şarkı söylemek ya da birilerini incitmek değildir. Benim inancım hayatım, kanım ve kalbimdir.”

Arren dudaklarını birbirine bastırdı. Elo’nun Blenraden’da insanların kalbini kazanmak, onları Arren’in davasına katılmaya ikna etmek için de aynı sözcükleri kullandığını biliyordu. Ona ne demek istediğini, ne gerekiyorsa yapacağını söylemeye çalıştığının farkındaydı. Bunların hepsi beyaz bir yalandı, umutlardan doğan bir umuttu ama Arren yardımını istiyorsa yanında olacaktı.

İçeri girdiğinden beri devam eden çekişme ve yalakalıklar düşünüldüğünde Arren’in ona hâlâ ihtiyacı vardı.

Kral şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Ufak, belli belirsiz bir baş hareketiyle onu onayladı.

“Bize katıldığın için müteşekkirim, Komutan General Elogast,” dedi çadırın geri kalanına. “Sadakatsiz olduğuna dair söylentiler giderek gerçeklikten uzak bir hâl aldı. Siyasi farklılıklarımız konusunda uzlaşalı uzun zaman oldu. Ayrıca liderliğin

paha biçilemeyecek kadar değerli.” Âlime dudağını kanatacak derecede sertçe ısırса da başını eğdi. Elo’nun hanesine yazılmış ufak bir zaferdi bu.

“General Crolle’ye katılıyor musun?” diye sordu komutan kuşağını takmış Tulenne. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu “Güncyi mi koruyacağız? Açıkçası kara harekâtı yapacağımız konusunda hemfikir olmayı umuyordum.”

“Hayır,” dedi Elogast içten içe suratına isteklerinin umurunda bile olmadığını haykırmak istese de. “Kral haklı. Gefyrton’daki yenilgi bu savaşın kaderini belirleyecek. Dağlık bölgelere ulaşana kadar mücadeleye son sürat devam etmeliyiz. Ben yalnızca bir savaştan sağ kurtulmak için insanın her şeye karşı hazırlıklı olması gerektiğinin altını çizmek istedim.”

“Gefyrton tanrıların elinde bir kale gibi inşa edilmiştir,” dedi Crolle haritayı işaret ederek. “Zayıf noktalara odaklanmamız gerek.”

Talicia ve Restish saldırısı altındaki noktalar mürekkeple işaretlenmişti. Daesmouth simsiyahtı ve yalnızca batı tarafı hâlâ Middren’in elindeydi. Blenraden düşmüştü, kuzeydeki Vittosk toprakları ve güneydoğu kıyısının çoğu kaybedilmişti. Buradan bakıldığında Hseth’in birlikleri durdurulamaz görünüyordu. Craier, Irisia’dan bir donanmayla geri dönmezse, ne yaparlarsa yapsınlar doğu Middren’i kaybedeceklerdi.

“Deniz baskınları batıya doğru ilerliyor, Komutan Elogast,” diye onayladı Kyaum Yesef. Belki de Hanesi Craier’in yanında yer aldığı içindi ama yeni ünvanını tek kelime etmeden kabul etmişti. Yine de “komutan general” yerine kısaltması olan “komutan” demeyi tercih etmişti. “Arkalarında yıkım bırakmaları umurlarında değil. O yıkım onların olsun yeter.”

“Kralı kurtaran veiganın yazdığı raporların özetini okudum,” diye devam etti Crolle. “Güneyde yardım dilenen Yerher’den gelen raporları da öyle. Uzun zamandır burada olmadığın için bilmiyor olabilirsin ama Talicia’nın kimi öldürdüğü

veya tanrılarıyla kimi yaktığı konusunda en ufak bir kaygısı yok. Gemilerimizi ve limanlarımızı küle çevirip bir ticaret ulusu olarak gücümüzü yok edecekler.”

Birkaç kişi onu başıyla onayladı. Haklıydı. Elo, Lesscia'ya dönmek, hızla Daesmouth'a gitmek, Talicialıların karşısına dikilip onları kovalamak istiyordu. Ticaret Denizi'ndeki güç, dolu gemilerde ve işlek limanlarda yatıyordu. Middren batıya olan uzun yolculukta sığınılacak son güvenli limanlara ev sahipliği yapıyordu. Bu limanlar da kaybedilirse diğer uluslar tereddüt etmeden Irisia limanlarını kullanır veya harabeye dönen limanları yeniden inşa edip kendilerinin ilan ederlerdi.

Fakat bunlar Yesef, Crolle limanlarıydı. Aldıkları kararlar gerçekten savaş stratejisini mi gözetiyordu yoksa kendi zenginliklerinden olmaktan mı korkuyorlardı?

“Başka ne diyorlar?” diye sordu.

Crolle kaşlarını çatı.

“Bahsettiğin raporları okumadım. Talicia güçleri hakkında ne diyorlar?”

Kimse bir şey söylemedi. Herkes birbirine ve Arren'a baktı. Kral yüzünü ifadesiz tutmaya özen gösteriyor, sessiz kalarak Elo'nun kendi sorusunu cevaplamasını bekliyordu. Elo kavgacı, muhalif olansa Arren'a sağduyulu yönetici gibi görünüyordu.

Elo kendi sorusunu cevapladı. “Talicia, birliklerinin büyük bir bölümünü Bennite Dağları'na gönderdi,” dedi tepelerdeki uzun yolculuğu simgeleyen minik kırmızı bayraklara bakarak. “Çoğu genç, eğitimsiz, yorgun ve bu engebeli arazide erzak tedarikinin ne kadar zor olduğunu düşünürsek aç.” Elini haritaya koyup Gefyrton'un Daes kıyısını, kayaların yerini sürülebilir araziye bıraktığı kısmı gösterdi. “Fakat Üçlü, bu rotayı kasten seçti. Şayet ordu Gefyrton'u aşarsa Middren'in göbeğine, yiyeceklerine ve en büyük ticaret nehrine erişecek. İnsanlarımızı gerçekten kan dökmek ve adak sunmak için kullanıyorlarsa kalabalık çiftçi ve nehir tüccarı kasabalarına, şehirlere erişme-

lerine izin vermek mi istiyorsunuz? Gefyrton geçidini alırlarsa limanlarımıza kuzeyden *ve* güneyden saldırırlar. Ya köprülerin şehrini elimizde tutarız ya da savaşı kaybederiz. Bu kadar basit.”

İçeriye derin bir sessizlik çöktü. Herkes Bennite Dağları’ndaki giderek yaklaşan ve her an saldırabilecek birliğe baktı.

“Lord Geralfi, Gefyri tahkimatına güveniyor,” dedi General Elemni.

“On yıllardır doğru dürüst kullanılmadılar,” dedi Elo. “Çoğu artık ev olarak kullanılıyor. Dahası, doğu kıyısına bakıyorlar, nehrin akış yönünün tersine değil. Limanlar doğru düzgün korunmuyor.”

Tiamh homurdandı. “Bunu nereden biliyorsunuz, komutan?”

“Yakın zamanda oradan geçtim,” dedi Elogast. Kralı uğruna yaptığı yasadışı hac yolculuğu kısmını kendine sakladı. “Düşmanımız korkuyu, tanrıları ve sayı üstünlüklerini lehine kullanıyor ama savaş konusunda deneyimsizler ve bir asrı aşkın bir süredir bizimle olan hiçbir çatışmayı kazanamadılar. Cesaretimizi kaybetmezsek onları durdurabiliriz.” Arren hâlâ sessizliğini korusa da yüzüne ufak bir tebessüm yayılmıştı. Elo karmaşık duygularına rağmen birbirlerini anladıklarını biliyordu. Bunca şeyden sonra bile.

Diğerleri, Crolle bile, sessizce sözlerini düşündü. Ona kulak veriyorlardı. Bu, Elo’nun beklemediği bir şeydi. Tanrılar Savaşı’nda, genç yaşta şövalye komutanı olduğundan herkes onu küçümserken odadakilerin dikkatini çekmek için kaç kez avazı çıktığı kadar bağırması gerekmişti?.. Kaç kez emirleri yok sayılmış veya duymamazlıktan gelinmişti? Söylediklerini bu kadar kolay kabul ediyorlarsa çok korkuyor olmalıydılar.

Yine de Kissen, Elo’nun hayatına öylesine dokunmuştu ki birilerinin damarına basabilecekken bundan geri durması artık mümkün değildi.

“Belki de,” diye ekledi, “bir kez daha tanrıları yanımıza alırsak şansımızı artırırız,” dedi. “Middren’de hâlâ gizlice de

olsa tapınılan tanrılar var. Gefyrton'un kadim kurucularından Sali gibi tanrılar."

Âlime hışımla ayağa kalkarken diğer Hane elçileri gözlerini yere dikip boğazlarını temizledi. Bu sözde ittifak pamuk ipliğine bağlıydı. Başka bir çıkar yol bulsalar kaçışını Arren'a dönerdi?

Arren'in gülümsemesi yerinde kalsa da dudakları seğiriyordu. "Tanrılar Middren'i savunabilecekleri gibi Hseth'e de katılabilirler," dedi tüm sakinliğiyle. Başıyla bir damarı patlayacakmış gibi görünen Crolle'u işaret etti. "Üstelik hiçbiri Hseth'i yenecek kadar güçlü değil."

Bütün bir harita yenilgiyle kırmızı ve siyaha boyansa dahi bu ihtimali değerlendirmeyi miydi? Yine de Elo başını eğdi.

"Hiç değilse," diye devam etti Arren, "komutan general sizi benim planımı kabul etmeye ikna etti. Gefyrton'a gidiyoruz, değil mi?"

Kimse karşı çıkmadı.

"O hâlde öncü birlik göndermeliyiz," dedi Elo hâlâ fırsatı varken. "Geraffi'yi destekler, nehrin yukarısındaki ağaçları kesip Talicialılara saklanacak delik bırakmayız." Bunu Benjen ve yolu Gefyrton ya da Blenraden'dan geçmiş diğerleriyle konuşmuştu. Tanrıyolu boyunca uzanan saklanma yerlerini ortadan kaldırmamaları bir kez pusuya düşmelerine neden olmuştu ve aynı şeyin tekrar yaşanmaması için yol boyunca önlerine çıkan her mabetleri yıkmışlardı.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Elemni. "Askerlerimiz çok yorgun. Yazın başlangıcı şölenlerle kutlamak istiyorlar, sunitadan hâllice ekmek ve yorgun atlarla değil. Son beş günde savaşçılarımızdan on ikisi hastalandı. Yayılmasından korkuyorum."

"Savaşçıların durgun bir göletten su içti," diye mırıldandı Tiamh. "İshal olup ölmediklerine dua et."

"Sen—"

"Beş atlıdan oluşan öncü bir birlik bizim iki katımız kadar hızlı ilerler," diye araya girdi Kyaum Yesef her zamanki

pragmatik tavrıyla. Tiamh'a döndü. "Hızlı atlarınla övünüp duruyorsun, General Tiamh."

Tiamh kadının iğneleyici tavrını görmezden gelip göğsünü şişirdi. "Curlish soyundan, Middren'de eğitilmiş atlar," dedi. "Yükleri hafif olursa iki kat daha hızlı giderler."

"Güney ne olacak?" diye itiraz etti Crolle. Doğruca krala döndü. "Güneşgetiren, Leydi Craier bizi Irisia ve Restish için terk eder, Talicialılar tanrılarını limandan limana gezdirirse kaçacak hiçbir yeri olmayan fareler gibi kapana sıkışırız. Doğuyu bırakıp batıyı tutmamız daha iyi olmaz mı?"

Arren tereddüt etti. Yüzündeki ifade bunu pek ele vermese de Elo savunmasızlığını ve korkusunu görebiliyordu. Son zamanlarda Crolle Hanesi, Arren'i zehirlemeye çalışan vârislerinden birine karşı birleşerek en güçlü ve zengin müttefiklerinden biri olmuştu. Crollelarla Arren'i bırakırsa diğerleri hiç düşünmeden onun peşinden giderdi.

"Asıl inancına tutun," dedi âlime sessizliğini bozarak. Herkes kadına döndü. "Daesmouth'ta durum çok vahim görünüyorsa da fırtınanın en karanlık ânı kopmasından hemen öncedir. Kralınıza güvenin. Sayısız tanrıya karşı açılan savaşta bizimleydi ve hepsini yok etti. Hseth'in, sadece bir tanesinin mi hakkından gelemeyecek?"

Ah, Arren onu bu yüzden seçmişti anlaşılan. Tutkusu bir ışık, bir fener gibi onlara gerçek inancın yolunu gösteriyordu. Arren beklentiyle çenesini kaldırdı ve diğer soyluların, yüzbaşlarının, komutanların, generallerin hepsi ellerini göğüslerine koyup parmaklarını Güneşgetiren selamını yapacak şekilde açtılar. Elo da gururunu bir yana bırakıp aynısını yaptı. Arren'in göğsündeki ateş bir an parlarsa da hemen soldu.

"General Crolle haklı," dedi âlime. "Güneşgetiren'in gücünü toplaması gerekiyor, bir yaz şöleninin zamanı çoktan geldi. Lessa Craier'in güvenle dönmesi ve Ateşyürek'in Hseth'in ölüm ateşini söndürmesi için adaklar sunacak, dualar edeceğiz."

Adak? Ateşyürek? Mahvolmanın eşiğindeyken kalkıp kutlama mı yapacaklardı? Çok geçmeden Elo işin aslını anladı. Bu eski gelenek bahanesiyle herkesi duaya ve dans etmeye teşvik etmeyi, umudun sıcaklığının korkuyu bastıracağını umuyorlardı.

“Konsey sona erdi,” dedi Arren. “Gidip hazırlıklara başlayın. Methsme, umarım yeni şarkıların güzeldir.”

“Hepsi görkeminizi anlatacak, Güneşgetiren,” dedi âlime eğilerek, “gece çökmeden herkesin kulakları bayram edecek.”

Elo da çadırdan çıkan diğerlerinin peşine düştü. Âlimenin o zehirli ağzından bir nota bile duymamayı umuyordu. Arren bu kadının hemşehrisini, bir yüzbaşını öldürdüğü gerçeğini görmezden geliyor olsa bile Elo aynsını yapamazdı. Benjen’in istediğini yapmıştı ve şimdi sinirini alıp götürecektir sıcak bir yemek ve nameen istiyordu.

“Sen kal, Komutan Elogast,” dedi Arren. “Seninle yalnız konuşmak istiyorum.”

“Güneşgetiren?” dedi Methsme bir çırpıda Iuri’nin arkasından çıkmak üzere olduğu kapıda duraksayıp. “Bu akıllıca mı?” Dışarıdaki sıcak ve pis hava içeri doluyor, maltızdan yükselen kokuyla karışıyordu.

Arren tek kaşını kaldırdığında kadın ânında çenesini kapattı. Elo gönülsüz de olsa içinde yeşeren gurura mâni olmadı. Arkadaşı gençliğinde çabuk öfkelenen, fevri ve ters biriydi. Şimdiyse tek kelime bile etmeden itaat talep edecek kadar özgüvenli biri olup çıkmıştı.

Kapının kapanmasıyla Arren’in çadırının yumuşak renkleri geri döndü ve etrafları loş bir ışıkla sarmalandı. Kralın kıvrırcık saçları tacını kısmen gizliyordu ve üzerinde yolda giydiğinden daha sade, önündeki daha kalın kısmına altın rengi ipliklerle bir çift geyik boynuzu ve ışık hüzmeleri işlenmiş derileri vardı. Kollarını göğsünde kavuşturup anlaşılmaz bir ifadeyle Elo’ya baktı. Bir süre öyleyse birbirlerini izlediler.

Sessizliği Elo bozdu. “Şimdi de etrafını suikastçılarla mı dolduruyorsun?” diye sordu.

“Ah,” dedi Arren, “ben de ne kadar sürecekle diye merak ediyordum.”

“Ne, ne kadar sürecekle?”

“Sivri dilinle beni iğnelemen.”

Elo dişlerini sıkıp Arren’in haritasına yaklaştı. Şövalyelerini hiç olmadığı şekilde kullanmayı akıl etmiş titiz bir dehanın eseriymiş bu. Middren hiç bu kadar doğru şekilde kayıt altına alınmamıştı. Yine de Elo, topraklarının kuzey kısmındaki bazı yerlerin biraz daha doğuya uzandığından epey emindi.

“İşime yarıyor,” dedi Arren kısa bir duraksamanın ardından. “Sen de Tanrılar Savaşı sırasında hem asker toplamak hem de moralleri yükseltmek için ozanlar kullandın.”

“Ozanlar kullandım, katiller değil.”

“Eh, bu... seslerini ne kadar beğendiğine bağlı.”

Şaka yapıyordu. Üstelik berbat bir şaka. Elo yanağının içini ısırdı. Methsme şimdilik Arren’in tarafında olabilirdi ama sadakatin ne kadar hızlı değişebileceğini herkesten daha iyi biliyordu.

“Neden buradasın, Elo?” dedi Arren. Ondan bir cevap alamayınca resmiyeti hepten bırakmıştı. “Sana davet göndermekten vazgeçmiştim.”

“Sessizliğimin öfkemden daha kötü olduğunu fark ettim,” dedi Elo. “Başkalarının bu sessizliği kendi sesiyle dolduracağını.”

Arren alaycı bir nefes verdi. “Eski yamağın Benjen çok bağışlayıcıymış. Bacağının hâlinden sen sorumlu değil misin?”

Elo sinirle dişlerini sıktı. “Peşime adam mı taktın, Arren?”

“Evet.”

Elo onu suçlayacak değildi. Birbirlerine güvenmek için hiçbir sebepleri yoktu.

“Şu işe bak,” dedi Arren yamuk bir gülümsemeyle, “ben sana haftalarca yalvarayım ama Benjen gelip seni bir gecede ikna

etsin, ha? Senin de kusurun bu. Sopayı tatlı dile yeğliyorsun. İşi yokuşa sürmemek varken illa dayak istiyorsun.”

“Bunu en iyi sen bilirsin,” dedi Elo buz gibi bir sesle. “İkisini de denedin.”

Arren’in gülümsemesi soldu. “Yine de buradasın.”

“Müttefikiz,” dedi Elo, “ama sana yalakalık yapacak değilim. Sana kral olarak hitap edeceğim ama bir tanrıymışsın gibi davranmayacağım.”

Arren haritadan uzaklaşıp ona doğru yürüdü. “Hâlâ öğrenemedin mi?” Aralarına yayılan tütsünün hafif ve tatlı aroması dışarıdaki ekşi ve bunaltıcı kokuyu bastırıyordu. “Güç dediğin şey rol yapmaktır. Her şey uydurmacadan ve masallar yazmaktan ibarettir, üstelik bazılarının ağzı diğerlerinden daha çok laf yapar.”

“Âlime de gerçek benliğini istediğin yalanlara saracak,” dedi Elo. Arren artık çok yakınındaydı. Tehlikeli derecede yakınında. Yine de geri çekilmedi.

Arren başını iki yana salladı. “Beni en iyi sen tanırdın, Elo,” dedi. “Ben bile ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyorum. Senden ne kadar nefret ettiğimi ve seni ne kadar sevdiğimi hiç anlamadın.”

Elo sıcaklamıştı, huzursuzdu. Hissettiği korku muydu yoksa arzu mu? Kendi de bilmiyordu. *Sevgi ve acı birbirinden o kadar da farklı değildir.*

Geri çekildi. Bu konuyu konuşmak, ortak geçmişlerinin mahzenleri açıp en derinlere gömülmüş arzuları gün yüzüne çıkarmak istemiyordu. Arren bir kez daha gülümsedi ama bu seferki içten değildi.

“Pişman olduğum çok şey var, Elo,” dedi Arren. “Fakat şu anda savaştayız ve bu savaşı kazanmak için elimdeki her silahı kullanmam gerek. Âlime gibi. Senin gibi.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen karşısına dikileceği bir sonraki tanrıyı ücret karşılığında öldüreceğini ummuştı.

Hayalleri yine suya düşmüştü. Buraya Satuan için gelmişlerdi ve Kissen bile Lessa'nın haklı olduğunu inkâr edemezdi. Arkalarında büyük bir güç olmadan Hseth gibi bir tanrıyla nasıl savaşacaklardı? Osidisen olmasaydı Kissen, Hseth'i denize sürükleyerek yalnızca incitmiş olurdu, onu öldüremezdi.

Peki kudretli bir tanrıyı Middren'e geri getirmek için ne tür bir adak gerekirdi? Inara bile içlerinden birini mabedinden dışarı çıkarmak için ona adak sunmak zorunda kalmıştı. Evet, Satuan tanrıları sevemezdi. Bridhid cevherini toprağa gömmenin bir yolunu bulmuş ve insanlara onu nasıl döveceklerini öğretmişti.

Her şeye rağmen temkinli olmak daha önce Kissen'in kıçını kurtarmıştı. Lessa'nın ne yaptığını bildiğini umuyordu.

Inara'yı mürettebattan birkaç kişiyle suda bırakıp Lessa'yla birlikte giyinmek için iskeleye ve sandala geri döndüler. Kissen leydinin sırtına, koyu renkli saçlarının döküldüğü pürüzsüz boynuna, güçlü ve zarif ellerine bakmamaya çalışarak yeni protezini bacağına geçirdi.

Inara'nın kana susamış korsan annesine karşı duyduğu bu hislere bir dur demeliydi. Böyle hissettikçe kendi bedenine olan

farkındalığı artıyordu. Yıllarca kendi ve acısı arasında yeşertmeye çalıştığı özsevgiye rağmen çocukluk korkularıyla boğuşuyor, insanda acıma dışında hiçbir bir duygu uyandırmayacak kadar çirkin, iri, gürültücü ve yara izleriyle dolu olduğunu düşünüp duruyordu.

Böyle güvensizlikleri dert ettiği yoktu. Ona hâlâ bir insan olduğunu ve yaşadığını hatırlatıyorlardı. Üstelik Lessa'nın da ona bakmaktan büyük bir titizlikle kaçınması Kissen'a leydinin hissettiği şeyin acıma olmadığını düşündürüyordu. Onun da kendi yaraları vardı. Sol baldırından yukarı doğru çıkan uzun, kabarık bir yara izi, kaburgalarının üzerinde birkaç kesik, omzunda bir oktan kaynaklandığını düşündüğü ufak bir yumru vardı.

Hayır. Kissen ona bakmıyordu.

Palasını ve elindeki tek briddite hançerini kuşandıktan sonra leydinin kendinden emin adımlarını takip ederek kıyıya doğru yürüdü. Kaya zemin çukurlarla doluydu ve tepelerindeki yamaç her an düşecekmiş gibi duran taşlarla doluydu. Umursamaz insanlar gölgelere sığınmış, tüten taş havuzlarında yumurta haşlıyorlar, ottan ördükleri sepetlerle pişenleri alıyorlardı. Yaşlı sıska bir kadın kalın yaprakları kırmızı meyveler ve yakındaki ateşte kızartılmış et parçalarıyla dolduruyor, ağızlarını kenevir ipiyle ustaca bağlayıp suya bırakıyordu. Yanında da bir para kesesi duruyordu. Yanına yaklaştıklarında dökülmüş dişleriyle sırıttı.

Yumurtalar iki bakır, dedi işaret diliyle, etler de beş. Buna denk bir şey de kabulüm.

Lessa kemerinden Middren sikkelerini çıkardı. Üzerine Arren'in yüzü basılmış yenilerden olmadığı Kissen'in dikkatinden kaçmadı.

İki yumurta, diye karşılık verdiğinde Kissen Inara'nın işaret dilini annesinden öğrendiğini hatırladı. Kadına ortasında delik bulunan parlak pirinçten bir sikke uzattı. Kissen bunu daha önce hiç görmemişti. Yaşlı kadın üzerinden buhar bulutları yükselen sudan iki yumurta çıkarıp onlara doğru attı. Lessa

ikisini de yakaladı ve birini sessizce Kissen'a verdi. Ardından mağaranın derinlerine doğru ilerledi.

"Bu ne içindi?" diye sordu Kissen, Lessa yumurtasını soyarken.

"Atıştırmalık. Kabuğunu sakla."

Kissen bu ufak jesti sorgulamamaya karar verdi ve Lessa'yı gölgelerin arasına doğru takip etti. Hava giderek daha sıcak, daha bunaltıcı hâle geliyordu ve mağara bir kama gibi daralıyordu. Yakınlarda büyük bir mabedin olduğuna dair izler her yerdeydi: İçinde ekşi hurma şarabı kokan el sürülmemiş gümüş kupalar, kayalardaki çıkıntılara ilıştırılmış deri kayışlardan sarkan, kimi çekiç tutan kimileri ileriye işaret eden metal eller, kurban edilen hayvanların yakıldığından şüphelendiği ritüel ateşi için üst üste dizilmiş taşlardan oluşan bir ateş çukuru. Tavandaki taşlara kazınmış, Kissen'in Irisia veya Middren lisasında olmadığına emin olduğu bir yazı da cabasıydı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Lessa'ya. Leydi'nin ona gülmesini ya da ters bir şey söylemesini beklemişti fakat kadın yazanları sesli bir şekilde okudu.

*"Topraktaki kemik, ellerdeki kan
Ateşle karartılan, kumda yatışan
Birleşir demirle, aşınır denizde
Tanrıdan sakın, bırak kendi hâline."*

Kissen gözlerini devirdi. Ne boş işti bu böyle.

"Ee," dedi düz bir sesle, "briddite tekerlemesi yani?"

Bunu ona Yatho öğretmişti. Blenraden'da halkın mücadele yöntemlerinden biri de demircilerin birbirine briddite silahların nasıl dövüleceğini öğretmesiydi. Bu tekerleme de bunu anlatıyordu. Soğumuş volkanik akıntılardan çıkarılan bridhid cevheri, demirle karıştırılmalı, ufalanmış kömürle yapılan kızgın alevlere atılıp iyice ısıtılmalı sonra gri kumda ağır ağır soğu-

tulmalı ve deniz suyuyla aşındırılmalıydı. Tüm süreç birkaç kişilik el birliği gerektirirdi.

Kissen'in en sevdiği mısra sonuncusuydu. Tekleme Middren lisanında, "Tanrılardan sakın, bırak kendi hâllerine," diye bitirdi.

"Öyle görünüyor," dedi Lessa ilerlemeye devam ederken. Mağara hızla daralmaya devam ediyordu.

Kissen ilerideki karanlığa bakarken dilini altın dişinde gezdirdi. "Daha önce buraya gelmedin mi?"

"Ben sen değilim. Tanrıları eğlence olsun diye rahatsız etmem."

Kissen kaşlarını çatı. "Tanrıları bu savaşa dâhil etmek senin planındı," dedi, "değil mi?"

"Bu tanrıların savaşı," dedi Lessa. "Planım başından beri galip ayrılmak."

"Bu, Inara'yı da kullanacağın anlamına mı geliyor?"

Lessa duraksayıp ona doğru sert bir bakış attı.

"Kazanmak istediğini söyledin," dedi Kissen başparmağıyla yumurtanın kabuğunu kırıp tek eliyle soymaya başlayarak. Anne ve kızın sorunlarını tatlıya bağlamasını istiyordu fakat çocukların onları sevmesi gereken kişiler tarafından bundan daha azı için kullanıldığını görmüştü.

"Topraklarımızın kaderini küçük bir kızın omuzlarına yüklemeyeceğim," dedi Lessa buz gibi bir sesle. "*Benim* küçük kızım zaten çok şey gördü, çok kayıp verdi. Onu kullanacağıma ölmeyi yeğlerim."

Kissen bu kadar kesin dille konuşmasına şaşırılmış ama bir o kadar da sevinmişti. "Leydi Craier, öyle görünüyor ki," dedi, "hemfikir olduğumuz bazı konular varmış."

Lessa *cık cık*ladı. "Tarin böyle aptalca sorular sormazdı," diye mırıldanarak demirci tanrının tapınağına giden dar geçide yöneldi.

Parlak güneş ışığı kaybolurken hava daha da ısındı, tuz ve nemle ağırlaştı. Uçlarından sular damlayan yeşil ve beyaz renkli

sarkıtlar karanlıkta neredeyse parlıyordu. Geçit daraldı ve etraf hepten karardı. Çok geçmeden ayaklarının yanından kaynar su akmaya başlayınca yollarına sol taraftaki kuru kıyının üzerinde devam ettiler. Yine de bazen zıplamak veya tırmanmak zorunda kalıyorlardı. Kissen sırf Lessa'nın damarına basmak ve bunu yapabileceğini göstermek için ince çıkıntıda güç bela ilerlemek yerine iki kez protezini kullanarak suyun içinden geçti.

Nihayetinde göz gözü görmez oldu. Lessa yumurtasının kabuğundan ufak parçalar koparıp yere atmaya başladı. Parçalar arkalarından gelen ışığı yansıtarak soluk ama belirgin bir çizgi, bir patika oluşturuyordu.

Akıllıca.

Lessa'nın kabukları çok geçmeden tükenince görevi Kissen devraldı. Kayalarını sivri uçlarının defalarca kez saç derisini, omuzlarını ve parmaklarını çizdiğini hissetti. Hepsi bir pençenin açtığı yarık, tenine geçirilmiş bir diş gibi canını yaktı. İçlerinden birine her dokunduğunda taş âdeta bir ritimle titreşiyor, kulağına aşına gelen ama bir türlü çıkaramadığı bir tempo tutturuyordu.

Denizin tuzlu kokusu bir adımda burnunu doldururken bir adım sonra kaybolup yerini sıcak metal ve toprağa bırakıyordu. Bir eşikten geçmişlerdi ve artık ritim yalnızca taşta değil, kulaklarında ve kemiklerinde çınılıyordu. Sert ve güçlü darbelerle metale tekrar tekrar çarpan metalin sesi dört bir yanında yankılanıyordu. Aklına hemen Yatho geldi.

Yakınlarda bir tanrı vardı. Geçtikleri eşik mabedinin girişiydi.

Lessa yürümeye devam etti. Bir sıcak hava dalgası etraflarını sarıp tenlerini kavurdu. Yol yara izlerini karıncalandıran turuncu bir ışıkla aydınlanırken Kissen'in sırtındaki gömlek kurudu, deniz suyunun buharlaşmasıyla kumaş kaskatı kesildi. Tavandaki sarkıtlar ve yerdeki dikitler her an üzerlerine kapanarak onları yutacakmış gibi duruyordu. Hepsinin üzeri parlayan damlacıklarla bezeliydi. Bir ocaktan fırlamış mücevher gibi parlıyorlardı.

Kissen'in eli istemsizce Aan'ın suyuyla dolu, onu yanmaktan koruyan şişenin asılı durduğu göğsüne gitti. Elbette artık orada Osidisen'in tuttuğu sözünün ardında bıraktığı beyaz izden başka bir şey kalmamıştı. Onu koruyacak bir şeyi yoktu. Teni hassaslaşmış, nefesi hızlanmıştı. Zihni alev ve korkunun, sevdiklerinin çığlıklarının ve babasının ona verdiği son öpücüğün hatırasıyla dört dönüyordu.

O günün üzerinden çok zaman geçmişti. Alev, alevdi ve bir şeyleri yakmak doğasında vardı. Korkmak da Kissen'in doğasında vardı, hepsini arkasında bırakmak da.

Dişi andıran sarkıtları aştıklarında her yer aydınlandı. Turuncunun koyu ve canlı bir tonuyla parlayan sıcak kayalar etraflarındaki açıklığı aydınlatıyordu. Sıcak su nehirleri buhar bulutunun ardındaki zeminde taştan bir kazanla Telle'nin en büyüğünden bile on katı daha büyük bir örsün etrafından kıvrılarak akıyordu.

Örsün üzerinde bir titan yükseliyordu.

Kissen'in bedeni büyüklüğündeki bir cevher taşını döven bu varlığa verilebilecek başka bir isim yoktu. Elindeki şey yanmış bir kemik parçasını andırsa da onu cevhere her indirişinde saf olmayan metaldan yükselen kıvılcımlar örse ve ocak olarak kullandığı lav havuzuna saçılıyordu.

Sırtı kısmen mabet girişine dönük olmasına rağmen Kissen tanrının geniş omuzlu, koca göbekli ve kaslı bacaklı bir adam formunda olduğunu görebiliyordu. Fakat elleri kararmış metalden yapılmıştı, parmak boğumları ve eklemleri ısının etkisiyle kırmızı renkle parlıyordu.

Denizi ısıtan buydu demek. Yerin derinliklerinden çıkan erimiş taşlar ve onları ocağında döven demirci bir tanrı.

Lessa dizlerinin üzerine çöküp ellerini ileri uzatarak öne eğildi. Kissen ise ayakta durmaya devam etti. Onlardan bir şey istemediği sürece tanrıların önünde eğilmezdi. Şu an istediği tek şey Inara'nın annesi oradan tek parça hâlinde çıkarmaktı.

Lessa'nın konuşmasına fırsat vermeden, "İnsanlar buraya gelmemesi gerektiğini bilir," dedi tanrı ona bakmaya tenezzül etmeden. Gür sesi çekicinden çıkan gürültüyü bastırıyordu. Dövdüğü metali sıcak taş fışkıran lav havuzuna geri daldırdı. Eritilmiş taş damlaları etrafa saçıldı, bazılara tavana yapışırken bazıları yere kondu. Kissen tanrının sırtına dökülen boğum boğum bağlanmış siyah, kahverengi ve kızıl tonlarındaki saçlarının arasından sadece kulağının kıvrımını ve üzerine iliştirdiği çelik küpeleri görebiliyordu. Titrek taş ışığında teni bronz görünüyordu ama kömürle kararmış ve beyaz külle kaplanmış hâliyle bildiği hiçbir ülkeye ya da toprağa ait değil gibiydi. Satuan'ın kökeni belirsizdi, kana bulanmış kılıçlarla çamura, nehre ve tepelere çizilmiş çoğu sınırdan daha yaşlıydı.

"Rahatsız ettiğimiz için bağışla, Satuan," dedi Lessa. "Sana havadisler getirdik, bilgeliğine ihtiyacımız var."

"Ne bir havadis isterim ne de bir bilgelik sunarım. Gidin buradan."

Son sözünü söyledikten sonra fırın kavurucu bir ısı dalgası püskürttü. Kissen etrafa bakındı ama mağaranın hiçbir yerinde adak göremedi. Ne bir süs eşyası ne bir totem ne de yiyecek ya da içecek bir şey vardı. Merakı kabardı. Daha sonra sepeti fark etti. Ocağın üzerinde asılıydı, kadınların çamaşır yıkamak için kullanaağı türden bir şeye benziyordu. Kissen olan biteni izlerken Satuan sepetin içine elini daldırarak birkaç ıvır zıvır çıkardı. Seçebildiği kadarıyla aralarında düzinelerce metal el, üzerine göz oyulmuş kayalar, işlemeler ve dualar vardı.

Tanrı hepsini lavın içine attı. Skedinin birazı için bir kanadını feda edeceği adaklara ihtiyacı yoktu. Satuan'ın cüssesi ne kadar kudretli olduğunun yadsınamaz kanıtıydı.

"Bir ateş tanrısı yeniden doğdu, beraberinde savaş getirdi," dedi Lessa başını kaldırarak. "Şimdi peşindeki orduya topraklarımıza geliyor, insanları ve tanrıları öldürüyor."

“Bundan bana ne?” dedi Satuan. Sonunda onlara dönmüştü. İki değil, üç gözü vardı ve biri alnının tam ortasıındaydı. Biri ocağı, biri çekici, biri de elleri için derlerdi hep. “Ateş tanrısı yaktığım ateşlerde görünerek beni de kandırmaya çalıştı. Sürekli kan ve savaştan bahsediyor, kendi tarafına çektiği bir kralı anlatıp böbürleniyordu. Ona ağzının payını verip gönderdim. Aynısını size de yapacağım.”

Tanrıların mabetlerinde birbirleriyle konuşması ender görülürdü. Bunun pek bir anlamı yoktu. Tanrılar dua isterdi ve birbirlerinin dertleriyle ilgilenmezlerdi. Yine de su suyla, ateş ateşle konuşabilirdi ve Hestra, Arren ocağında oturduğu sürece kuklasıyla büyük mesafeler aşmıştı.

Belli ki Kissen onu öldürmeden önce Hseth buraya gelip Satuan’ı kendi safına katmaya çalışmıştı.

“Yüce Satuan,” dedi Lessa, “bu tanrı savaş ve yıkımdan başka bir şey getirmedi. Öldürüldükten sonra özüne bridhid cevherini katıp yeniden doğdu. Artık briddite kılıçların ona zarar vermiyor.”

Bunun üzerine tanrı çekicini yere fırlattı. Aleti değdiği sarkıtları parçalayıp dövdüğü metali kaynayan kazana savurdu. Kızgın damlalar göğsüne sıçradı. Bir kısmı onlara doğru fırlayınca Kissen irkildi.

“Briddite cevherini kullanmayı bize sen öğrettin,” diye üsteledi leydi tanrının guruna dem vurarak, “kendimizi savunmamız için bize bir yol gösterdin. Ateş tanrısı ölümlü ölümsüz fark etmeksizin hepimizi yok etmeden bize yardım et. Gücünle bize kol kanat gerersen sana adaklar getiririm.”

Kissen nefesini tuttu. Lessa tutkuyla konuşmuştu. Böylesi bir yakarış her tanrıyı cezbederdi. Fakat Satuan, Kissen’in bildiği tanrılar gibi davranmıyordu.

Tanrıdan sakın. Lessa tekerlemeyi böyle çevirmişti. Tanrılardan değil. Tanrıdan. Satuan’dan.

“Adak mı?” dedi Satuan. Yanında bir magma baloncuğu şişip patlayarak yüzünü aydınlattı ve korkunç bir an için öfkeli

bakışlarını saf hiddete dönüştürdü. “Sizin adaklarınızı istemiyorum.” Elini yüzünün önüne kaldırıp metalden parmaklarına baktı. Kızgın metal ateşten uzaklaşmasıyla Kissen’in gözleri önünde soğuyup sertleşmeye başladı. “Bana bahşedilen lütfu akan lavın içine, hiçbir tanrının dokunamayacağı bir yere kazıyayım diye ellerimi yerin kaynayan bağına daldırıp onları feda ettim. İnsanlar ve tanrılar birbirilerini yiyip bitirsin diye, biraz istirahat edeyim diye onları bridhid cevherine adak verdim.” Üç gözü de kısıldı. “Ne aptalmışım.”

Kissen sıcak havayı içine çekip kendini topladı. Bu bir hataydı. Veigalara verdiği, onu bile başarısızlık olarak gördüğü armağan haricinde bu tanrı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Neredeyse Hseth kadar güçlüydü ve Kissen o ateş tanrısının elinden bildiği her numarayı kullanarak zar zor kurtulmuştu. Bu kez yanında iki silahı vardı ama bu kadar güçlü bir tanrının karşısında hiçbirinin kıymeti yoktu.

Satuan ellerini lavın yakınına uzatıp, “Ateş tanrısı bağına briddite bastıysa ne olmuş?” dedi yumruklarını açıp kapatarak. “Ondan geriye güç ve kandan başka bir şey kalmayacak. Onu şımartan rahiplerinin elinde akılsız, öfkeli bir kuklaya dönüşecek. Lanetim muhakeme yetisini, iradesini, bir tanrıyı tanrı yapan her şeyi köreltip tüketecek.” Yüzünde bir gülümseme belirdi, dişlerinden kıvılcımlar saçıldı. “Toprağınızdaki yeşilliklere yazık olacak ama yeşillik dediğin küllerden yeniden doğar.”

Lessa ona tereddütlü bir bakış attığında Kissen sol elinin parmaklarını usulca çaprazlayıp salladı.

Hazır mısın? diyordu işaret dilinde. Gitmeye hazır mısın? Kaçmaya?

Kissen insanlardan hazzetmeyen, onları aciz, iradesiz ama gerekli gören pek çok tanrıyla karşılaşmıştı. Yalnızca birkaçı insanları seviyor gibiydi. Aan, belki, Skedi... Gerçi Kissen yeterli güce kavuşsa minik tanrının ne yapacağını kestiremiyordu.

Buna rağmen insanlardan nefret eden bir tanrıyla hiç tanışmamıştı.

Lessa başını hafifçe iki yana salladı. *Henüz değil. Henüz hazır değilim.*

Aptal. Fakat tanrının avucunun içindelerdi. Kissen onu burada bırakamazdı.

Şansını tekrar deneyip, “Ocakları ele geçirdi, Satuan,” dedi Lessa. “Sarp yamaçlarda bir ateş tanrısıydı ama topraklarını pirinç ve demir işçiliğiyle zenginleştirdi. Sadık takipçilerini alıyor.”

Satuan bir kahkaha patlattı. Eğilerek çekici sol eliyle tutup yerden kaldırdı ve başını döndürüp sağ avucuna indirerek metalden tenini yamulttu.

“Umrunda değil,” dedi. “Beni insanların arzusu var etti, ateşi işlemeye, metali dövmeye mahkûm etti. Olduğum şeyi seçme şansım hiç olmadı, sizin hayal dünyanız beni bir kafese kapattı.” Kaşlarını çatlamasıyla Kissen’i kirpiklerine kadar ısıtan bir ateş patlaması daha geldi. “Mantar gibi çoğalıp göz açıp kapayıncaya dek ölüyorsunuz ama güç elde etmek, bir amaca sahip olmak için arzuladığınız şeylerden tanrılar hayal etmeye cüret ediyorsunuz. Bir gün tüm bu adayı yakıp küle çevireceğim. O zaman bir amacınız kalıyor mu göreceğiz.”

“Lütfen, Satuan,” dedi Lessa. Çatallanan sesi Kissen’i şaşırttı. “Halkımızın onların acısını hissetmeyen bir tanrı uğruna öldürülmesine izin veremem.” Leydi her daim çok soğukkanlı ve kontrollü olsa da içinde göstermekten çekindiği daha fazla duygu vardı. “Bunu daha önce Tanrılar Savaşı’nda gördüm ve çok daha kötülerini, tanrıların yaşadıkları toprakları kendi hâkimiyeti altına alıp istediği gibi değilse her şeyi yerle bir ettiklerini okudum. Yardımına ihtiyacımız var.”

Kissen, Lessa’nın Middren’i kurtarmayı ne kadar çok istediğini o ân anladı.

Bu yüzden isyanından vazgeçip onu öldürmeye çalışan, halkını *öldüren* ve evini yakıp küle çeviren bir kralla müttefik

olmuştu. Kissen, Lessa'nın zırhının altında yatan kalbinin derinliklerini görmüştü. Sorumluluklarına ve yurduna bağlıydı çünkü bunlar onundu. Middren için, uğruna çok şey feda ettiği yurdu için bedeli ne olursa olsun savaşırdı.

Kissen ne yapardı?

Satuan alaycı bir nefes verdi. Magma kazanına uzanıp çıplak eliyle başka bir erimiş metal parçası çıkardı. Cevherden teni az önce ona verdiği hasarı hiçbir şey olmamış gibi onardı. Üzerinden erimiş taş akan metali temizlenecek bir balıkmış gibi örsüne sertçe çarptı.

Lessa bakışlarını yere dikti, hızlıca bir şeyler düşünmeye çalıştığı ama aklına hiçbir şey gelmediği belliydi. Kissen şüphelerinin bazısını bir kenara bıraktı. Lessa, Elo, ve Inara'ya yardım etmek istiyordu. Buraya bunun için gelmişti.

“Haklısın, Satuan,” dedi Kissen. “Benim işim tanrıları ve insanları birbirinden ayırmak.” Palasını çekti ama Lessa başını kaldırıp onu uyarırcasına bir bakış attı. Normal şartlarda bir mabetteyken briddite çıkarmak tanrıları öfkeliendirirdi ama Satuan zaten öfkeliydi. “Ben de briddite cevherini taşıyanlardan biriyim, demirci tanrı. İnsanlar ve tanrılar arasına çektiğin o sınırı muhafaza eden benim. Bu sınırı Hseth'e karşı muhafaza etmeye çalıştım ama başarısız oldum.”

Demirci tanrı ona baktı, tupturuncu gözleriyle yüzündeki bozulmuş laneti, boynundaki yanıkları inceledi. Kissen gururla çenesini kaldırdı.

“Ateş tanrısı tıpkı bir kral gibi inananlarıyla omuz omuza savaşa gidiyor,” dedi. “Ona tapıyorlar, korkmuyorlar. İnsanlar üzerlerine lütfunun işaretlerini kazıyor, çocuklarını onun yoluna adıyor. O ve rahipleri, geçtikleri tüm toprakları davalara katmaya çalışıyor. Onu herkes tarafından sevilen ve korkulan tek bir tanrı yapmaya davet ediyor.”

Satuan duraksadı, çekicini tekrar kaldırıp örse indirerek metali yokladı. Kissen mağarada elinden çıkmış hiçbir şeyi gör-

mediğini fark etti. Dövdüğü hiçbir şeyi saklamamıştı. Hepsini ateşe geri atıp yok ediyor olmalıydı.

“Benim bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?” diye fısıldadı ellerini metalin üzerinde gezdirerek.

“Bizimle ona karşı savaşmanı,” dedi Lessa. “Onu yenmemize yardım etmeni.”

Söylenecek doğru söz bu değildi.

Satuan yine dellendi. “Size bir armağan verdim!” diye kükredi. “Tanrıları yenmeniz için bir armağan! Ama kalkıp onu *heba ettiniz.*”

İçerisi giderek ısınıyordu. Kissen boynundan aşağı süzülen ter damlasını hissedebiliyordu. Palasını daha sıkı kavradı.

“Büyüm avucunuzdaydı,” diye gürledi tanrı. “Artık kendinizinkini yaratın. Kendi insan büyüünüzü. Bundan böyle Hseth’i yalnızca inanç yok edebilir.”

“Bize boktan tavsiyeler verme,” diye çıkıştı Kissen. “Onun zaten inancı var. Onu ortaya çıkaran şey *inanç.*”

“O zaman onu çıktığı yere geri sokun ve beni yalnız bırakın. İnanç ateşte dövülmez. İnançlarını yok edin ya da çalın. Şimdi DEFOLUN.”

Çekicini onlara doğru savurmak için gerildiğinde Kissen, Lessa’nın kolundan tutarak onu önce ayaklarının üzerinde doğrulttu sonra da kenara çekti. Satuan’ın çekici leydinin az önce diz çöktüğü yere isabet edip taşı paramparça etti.

Satuan kolu bir kapana sıkışmış gibi donakaldı, nefes nefeseydi. Kafasını kaldırdığında gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu, paniklemişti ve öfkeliydi. Kissen arkasına döndü.

Birkaç adım arkalarında saçları kıvrır kıvrır olmuş Inara duruyordu. Kahverengi gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Omuzundaki Skedi yerine sinmiş, kulaklarını gövdesine yaslamıştı.

“Geri dön, Inara,” dedi Lessa titrek bir sesle.

“Dışarıdaki su çok sıcak olmaya başladı,” dedi Inara. “Ale-da’yı yaktı. Herkes korkuyor.”

Satuan'ın öfkesi kaplıcaları denizin soğutmaya yetmeyeceği kadar kaynar bir hâle getiriyor olmalıydı. Çabuk öfkelenen Alceda'yı düşününce Kissen'in yüzü buruştu. Ona kendisinden nefret etmek için bir sebep daha vermişti. Ya da Lessa'dan nefret etmesi için miydi?

“Nesin sen?” diye mırıldandı Satuan Inara'ya bakarak.

Kissen dişlerini sıktı. İnsanların ve tanrıların ayrı kalmasını istiyordu.

Inara ikisinin karışımıydı.

Lanet olsun.

Satuan'ın ocağından yoğun ve sıcak magma kabardı. Inara'nın gücünden sıyrılıp hışımla doğruldu. İradelerin çatışmasıydı bu. Satuan daha güçlüydü, kadim bir tanrıydı. Inara ise sadece bir kız çocuğuydu.

“Yarımkan,” diye tısladı tanrı. Köpüren lav kazandan, ocaktan, yerdeki çatlaklardan taştı. Çekicinin sapı parlamaya başladı ve elleri öfkeden akkora döndü. “Ucube.”

Lessa savunma pozisyonuna geçti, vücudu gergindi.

Inara, Satuan üç katı büyüklüğünde değilmiş gibi ona kaşlarını çatı. “Buraya tüm iyi niyetimizle geldik,” dedi, “sana adak getirdik...”

“*Senden* hiçbir şey istemiyorum, iki kanın piçi. Çirkin mahluk!”

Çekicini kaldırdığında Inara dişlerini sıktı. Kissen kızın iradesini topladığını hissedebilecek kadar olanlara aşinaydı. Dikkatini toplarsa bir fısıltıdan farksız emrini duyabilirdi.

Dur. Geri çekil. Bizi bırak!

Satuan kükredi, eli çekiciyle havada asılı kalmıştı. Kissen bunu fırsat bilip Lessa'yı tanrıdan uzağa, tünele doğru sürükledi.

“Kaç!” diye bağırdı Lessa'ya. “Inara'yı da al. Var gücünüzle kaçın!”

Başka bir kükremeye tavandaki kızgın taşları titretip düşüren Satuan, Inara'nın iradesini kırdı ve çekicini ocağın ke-

narına vurarak parçaladı. Erimiş kaya ve metal etrafa sıçrayıp cızırdadı. Kissen yükselen dumanların içinde bir ışık fark etti, sıçrayan parçalardan birinin protezine isabet ettiğini gördü. Alev almadan önce onu palasıyla tek hamlede sıyırıp attı.

Inara arkasını dönüp koşmaya başladı, Skedi peşinden kanat çırpıyor, arkalarından da Lessa geliyordu. Ağır ağır mağaranın zemininde akan nehre karışan lav içeriği Kissen'in boğazını yakan buhar bulutlarıyla dolduruyordu. Tanrı haykırıp Inara'yı yakalamak için tünele doğru uzanırken Kissen nefesini tuttu. Akkora dönmüş elleri sivri kayaları buzdan yapılmışçasına ezip geçti.

Kissen dönüp briddite palasını parmaklarına indirerek iki tanesini kesti. Satuan acıyla inleyerek elini geri çekti.

"Bu yaratığı korumana rağmen kendine tanrıkatili mi diyorsun? Kendi türüne ihanet ediyorsun! Herkese ihanet ediyorsun!"

"Kissen!" diye bağırdı Inara ama Lessa kızının bileğini kavrayarak onu puslu karanlığa doğru çekti.

Kissen tanrının dikkatini üzerinde tutup ocaktan akan magmadan kaçmaları için Inara'yla Lessa'ya zaman kazandıracığını umarak geri çekildi.

"*Beni öldürsene o zaman!*" diye hırladı.

"Ne idüğü belirsiz bir ucube uğruna hayatını mı feda edeceksin?"

"Kendi deliliğime hapsoldüğüm bir mağarada ölümsüzlüğümü heba edeceğime bir amaç uğruna ölmeyi yeğlerim."

Lav yaklaşıyordu. Biraz daha ilerlerse onu dokunmadan öldürebilirdi. Daha şimdiden tenini yaktığını, ciğerlerini kavurduğunu hissedebiliyordu.

Tanrı, Kissen'in bilmediği bir dilde bir şeyler haykırıp ona doğru atıldı.

O da bunu bekliyordu. Hançerini çıkarıp tüm gücüyle fırlattı.

Silahı Satuan'ın üçüncü gözüne isabet etti. Tanrı sendeledi ve kendi bedeninin ağırlığını taşıyamayıp lavın içine düştü, saçları alev alırken haykırdı.

Kissen dönüp Lessa'yla Inara'nın arkasından koştu. Nefesleri çok hızlıydı, önünü seçemiyordu. Dudaklarını birbirine bastırarak nefesini tutmaya çalıştı. Tenini karıncalandıran bu hissi biliyordu. Kırık yumurta kabuklarından yaptıkları parıltılı yolu takip ederken sendeliyor, görüşü giderek bulanıklaşıyordu.

“TANRIKATİLİ!”

Satuan'ı uzun süre oyalamak mümkün değildi.

Tünel zemini boyunca akan su, kül ve mürekkep kadar siyahtı, kaynayıp fokurduyordu. Kissen başını ve uzuvlarını mağaranın sivri taşlarına birkaç kez çarpsa da ilerlemeye devam etti, diğerlerine yaklaştı.

“Sola gidin!” diye bağırdı Lessa'yla Inara'nın sesini duyacağını, öfkeden deliye dönmüş Satuan'ın duymayacağını umarak. Duygularının etrafına ördüğü duvarları yıkıp attı, düşüncelerini özgür bıraktı. *Sola gidin ve tırmanın.* “Sola gidin ve tırmanın!”

Seni duyuyorum. Skedi'nin sesi zihninde çınlayınca rahat bir nefes aldı. Bu bir hataydı. Ciğerlerini doldurup tahriş eden buhar gün ışığına ayak basana dek onu öksürttü.

Deniz kaynıyordu. Siyah bir bulut hokkasına dökülmüş mürekkep misali gökyüzüne yayılıyordu. Herkes gitmiş geriye sadece suda sürüklenen bir beden ve birkaç ölü balık kalmıştı.

Kissen, Inara, Lessa ve Skedi'den uzağa, sağa yönelerek iskeleye doğru koştu. Sağ bacağını öne atmakta geç kalıp iki kez tökezlediğinde dizlerini üzerine çakıldı. Sırtından, saçından ve yanmış derisinden buhar ve dumanlar yükseliyordu. Ayağa kalkıp sandala doğru fırladı. Halatı palasıyla kesip tüm gücüyle üzerine atlayarak ivmesiyle sandalı hareket ettirdi.

Buhardan uzaklaşmış olmasına rağmen hâlâ nefes alamıyordu. Ciğerlerindeki acı başını döndürüyor, kürek çekerken bilincini kaybetmemeye çalışıyordu. Arkasına bir bakış attığında insanların ölümcül sulardan kaçmak için tırmandıkları uçurumun kenarına dizildiklerini gördü. Öylece durmuş olanları izliyorlardı.

Ne güzel.

Parçalanın kayaların sesi dört bir yanda yankılandı. Tünelin üzerindeki uçurum çatladığında yükselen toz bulutunun arasından fırlayan üç kişi keskin kayalıkların üzerine, ölümlerine düştü.

Kissen bunun diri diri haşlanmaktan daha iyi bir son olduğunu umdu. Suçlu hissedecek veya utanacak zamanı yoktu.

Kararmış denizde tek başına kürek çekmeye devam ediyordu. Denizin açıkları kaynamıyordu, adanın ötesinden gelen gelgit, tanrının öfkeli lavlarını geri püskürterek suyu soğutuyordu.

Satuan uçurumun yarısını da yanına alarak tünelden dışarı fırladı. İnsanların çığlıklarını umursamadan çekicini üzerlerine indirdi. Kissen'in gözüne *Silverswift*'ten Arlo ilişti, tanrının silahı altındaki kayaları ezip onu tökezletirken gözleri fal taşı gibi açıldı. Bağırarak düştü. *Silverswift* mürettebatının kalanı da yakındaydı, tanrının gazabına çok yakındılar.

"Satuan!" diye bağırdı Kissen dikkatini üzerine çekmek için. Lessa'nın mürettebatı ne kadar sinir bozucu olursa olsun böylesine gaddar bir ölümü hak etmiyordu. "Buradayım!"

Satuan onu gördü. Kalan iki gözü iyice açıldı ve arkasından ağır ağır akan lavlarla suyun içinden ona doğru yürümeye başladı. Öfke hem tanrıları hem insanları aptala çeviriyordu.

"Benden kaçabileceğini mi sandın?" diye bağırdı tanrı. Kissen kürek çekmeye, ısıdan kaçmaya devam etti. Fakat Satuan hızla yaklaşıyordu. Mecburen ayağa kalktı ve palasını çekti.

"Sikimde mi sence?" diye bağırdı acıyan ciğerleriyle. Yeterince açılmış mıydı? Bunun için üç kuruş ödeme bile almayacaktı.

Satuan üzerine doğru atıldı, hâlâ dumanı tüten akkor ellerini onu parçalamak için uzattı. Kissen hazırlandı, her yanı sızlasa da palasını kavradı. Satuan tam ona ulaştığı sırada denize atladı.

Bu sefer Osidisen onu kurtaramazdı. Babasının sözü tamamina ermişti. Yanında hiçbir tanrı yoktu. Yalnızca umudu vardı. Ve akli.

Satuan çekici ve elleriyle sandalı parçalara ayırdı ve derin denizden gelen soğuk dalgaların arasına daldı. Sıcak metalden

elleri kaskatı kesildi. Dondu. Tanrının acı dolu haykırışı uçurumlarda yankılandı.

Kissen sandalın parçalarından birine tutunup ellerini sudan çıkarıp çekicini düşüren tanrıdan uzaklaşmaya çalıştı. Satuan titandan deve, devden bir insan boyutuna küçüldü ve gözüne saplanmış briddite hençer düştü.

Satuan başını ellerinden kaldırdı ve nihayet koyun uçurumlarını, tepelerine sığınmış insanları, ona, gün yüzüne çıkmış güçlü ve korkutucu tanrıya diktikleri gözlerini fark etti. Kissen bakışlarındaki hayreti, korkuyu, inançlarını görüp göremediğini merak etti.

Ondan af dileyen, ona adak sunan, ona dua eden yüzlerce insan. Korkudan sevgi doğardı. Nefret ettiği insanların sevgisi. Onu hayatta tutacak sevgi.

Kissen çenesini zorlukla suyun üzerinde tutabiliyordu, tuzlu su ve zarar görmüş ciğerleri onu boğuyordu.

Satuan dişlerini gösterdi. “Savaşınıza da lanet olsun,” diye tısladı. “Yarı tanrınıza da. Siz insanlar tarafından kullanılacak ve ölene kadar ıstırap çekecek. Umarım sonuna bizzat şahit olursun.”

Bunun üzerinde rüzgâra kapılmış küller gibi kaybolup gitti. Mabedine, yalnızlığına geri döndü.

Kissen öksürdü, ağzına kan tadı geldi. Uçurumdan hâlâ lav akıyor, suya doluyordu. Yakında bir kurbağa gibi haşlanacaktı. Kendini kurtacak dermanı kalmamıştı. Yapabileceği son bir numarası, sığınabileceği bir sözü yoktu.

Kissenna.

Bulanık zihninde tanıdık bir ses yankılandı. Çırpılan kanatların sesini duydu, bir düşmanın ve ipe dizilmiş yeşil boncukların parıltısını gördü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Hestra

Hestra kralın ve konseyin yaptığı planları duyabiliyordu. İçeriye bir göz attığında korkularının karmaşık renkleriyle âdeta bir fener gibi yandıklarını, inanç ve dehşet arasında sonsuz bir mücadele verdiklerini görebiliyordu. Öyle ki ateşlerini dizginlemezlerse birbirlerini yakabilirlerdi.

Onlara yardım etmek istiyor muydu? Umutları Hestra'yı Arren'a yaklaştırmış, artık yuvası hâline gelmiş bedende tek vücut olmalarını sağlamıştı. Ateşyürek. Güneşgetiren. Kurtarıcı. Tanrı.

Hayır. Hestra'nın mabetleri vardı. Kralın göğsünün sıcaklığından uzaklarda, ailelerin geleneklerine bağlı kaldığı dağlık bölgelerde onları hâlâ hissedebiliyordu. İnsanların çoğu alevlerden kaçınca bir çoğu artık soğumuştur.

Birden Gefyrton'un kuzeydoğusunda bir mabedinin tekrar ısındığını hissetti. Bir alev. Bir adak değilse bile bir umut. Belki de her şey o kadar kötü değildi. Hayat devam ediyordu. Onun hayatı da devam edebilirdi.

Hestra onu bulmak için yola çıktı. Mabedi olan ocakta bu sefer çok daha küçük bir surete, bir kıvılcıma, tüten bir dumana, havada süzülen bir kor zerresine dönüşerek belirdi.

Bu evi biliyordu. Soğuk kış gecelerinde burayı defalarca kez ziyaret etmişti. Yüzyılı aşkın süredir burada duran bir çift-

lik eviydi bu. Evde yaşayan aile ve çocukları tepelerde yeşeren gümüş renkli ve yarı yabani asırlık zeytin ağaçlarına bakardı.

Ağaçlar artık yoktu.

Hestra ocaktan panjurları alevlerden karamış kırık bir pencereyi ve ötesindeki mavi gökyüzüne yükselen dumanları görebilecek kadar uzaklaştı. Diğer panjurlar da kırılmış ve dışardan gelen bir patlamayla kömürleşmişti. Evin içindeki pek çok şey de yanmıştı. Çatının sol tarafı çökmek üzereydi. Ailenin şömine üzerinde sağlık ve temiz su için bulundurduğu diğer mabetler de parçalanmış, yağmalanarak tüm adaklarından arındırılmıştı.

Fakat bir ateş yakılmıştı. Hestra buradaydı. Ev boş değildi.

Üç oğlan ve iki kız binanın çökmemiş tarafında oturuyordu. Genç görünüyorlardı ama kemerlerinde paslanmış ve yamulmuş da olsa kılıç taşıyorlardı.

Ceketleri kırmızı renkteydi. Talicialılar. Büyük ihtimalle yiyecek ya da silah aramak için dolaşan, bulduklarını ana orduya geri götürecek bir keşif grubuydu.

Gençlerden ikisi, bir kız ve bir oğlan, enkazda altı biraz yanmış olsa da hâlâ kullanılabilir durumda olan bir satranç tahtası bulmuş, kayıp taşlardan bazılarının yerini küçük kaya parçaları ve ahşap bir bebekle doldurmuştu.

“*Male kwes,*” dedi kız karşısındaki ondan yaşça büyük çocuğa. Gülümseyerek taşlarından birini aldı. *Kötü hamle.* Hestra’nın alevleri kabardı. Bu onların evi değildi. Burayı onlar yakmıştı. İyi de hepsi çocuktan hâlliceydi. Çocuklar oyun oynardı. Yüzleri toz içindeydi ve açlıktan bitkin görünüyorlardı. İçlerinden biri parmağını... soğuk ısırtığı yüzünden kaybetmişti. Ocakta yaktıkları ateşte bir tencere yoktu, yalnızca Hestra’nın bir fareye ait olduğundan şüphelendiği kemikler vardı. Hiçbirine yay ve ok verilmemiş gibi görünüyordu.

Birinin sessizce ağladığını duydu. Eskiden masanın olduğu köşede bir oğlan vardı. Sırtını duvara yaslamış, başını dizlerinin üstüne dayamıştı. Duyguları yas ve kalp kırıklığının be-

yaz alevleriyle parlıyordu. Yanında başka bir oğlan oturuyor, o ağlar dururken sırtını sıvazlıyordu. Ağlayanı yumuşak bir sesle Talicia lisanında teselli etti.

“Haare, Tomek.” Ağlama, Tomek. Hestra ona dua etmiş tüm insanların dilini anlayabiliyordu. Talicia’da bir zamanlar ona dua eden çok insan vardı. *“Kendini bu kadar üzme.”*

“Abimi almalarına gerek yoktu,” dedi Tomek isimli çocuk boğuk ve çatallı sesiyle. Ne zamandır ağlıyordu? Yoksa sesi uzun süre duman soluğu için mi böyleydi? *“Hiç gerek yoktu. Ailemin geleneklerine uygun bir şekilde yas bile tutamıyorum.”*

“Onlar Hseth’i istediler,” dedi onu teselli eden oğlan. *“Tüm o aptal Middrenliler kaçtığında abin kendi hayatını onun için seve seve feda etti.”* ‘Midrenliler’ sözcüğünü diline değmiş bir zehirmişçesine âdeta tükürerek söylemişti fakat bu bir nefretten ziyade alışkanlıktan kaynaklanıyor gibiydi. *“Kurban edecek birine ihtiyaçları vardı.”*

“Bunların hepsi gerçekten Hseth için mi?” diye lafa girdi sonuncuları. Bir kızdı, kırık bir cama ayaklarını uzatmış, duman tüten arazilere ve yeşil dağlara bakıyordu. Diğerlerinden daha büyük gibiydi ama aralarındaki yaş farkı çok değildi. *“Abini alan Hseth’in rahipleriymiş. Almaktan başka bir şey bildikleri yok. Geri kalanımızı aç karnımız ve kararmış ciğerlerimizle arkalarında bırakıyorlar.”*

Ağlayan çocuk burnunu çekti. *“Teyzem çiftçi ailelerin bizi rahiplerden daha çok umursadığını söyledi. Onu da aynı amaç uğruna öldürdüler.”*

“Susun,” dedi satranç oynayan oğlan. Başını taşlardan kaldırmış onlara sert bakışlar atıyordu. *“Yoksa Krka Estefin’e söylerim ve sıradaki siz olursunuz.”*

“Krkalılar bile aynı şeyleri söylüyor,” diye çıkıştı kız. *“Çoğu köklü ailelerden geliyor. Estefin de öyle.”*

“O hâlde sadakatini Hseth’e sunarak doğru bir şey yapmış. Verilen her kurban bizi zafere yaklaştırıyor.”

“Buna zafer mi diyorsun?” Kız çıkan dumana işaret etti. *“Buna değer mi? İşgal ettiğimiz her yeri, her şeyi yakacak mıyız? Bu savaşın başındaki Üçlü, en manyak adamlarına pis işlerini yaptırıp Talicia’da keyif sürüyor.”*

Üçlü. Hestra bu sözcüğü Hseth’in ağzından nadiren duymuştu. Öldürülmeden önce halkına kendi isimleri yerine ‘benim,’ ‘rahiplerim’ ve ‘aşklarım’ diye hitap ederdi. Ancak Üçlü, parçalanmış Raider klanları arasında Hseth’e ilk sadakat yemini edenlerdi, onu dağlardan aşağı indirenlerdi. Uzun zaman önce ölmüşlerdi ve şimdi yerlerinde aynı ünvana sahip başka kişiler vardı.

“Yalnızca eve gitmek istiyorum,” diye fısıldadı Tomek. Renkleri zayıflamış ve şüpheyile dolmuştu ama kenarları hâlâ özlemle çevriliydi.

Kısa bir sessizliğin ardından satranç tahtasının başındaki kız konuştu. *“Çok açım.”*

Sözleri sinirli çocuğu iyice çileden çıkardı. Satranç tahtasını duvara fırlattıp taşların dört bir yana dağılmasına neden oldu. Kıza sert bir tokat attı. Hestra irkildi.

“Evimiz artık burası!” dedi kız bir şaşkınlık nidasıyla yana doğru düşerken. *“Burası bizim. Bizim için geldiklerinde öyle demişlerdi.”*

Bizim için geldiklerinde mi? Gönüllü değiller miydi? Buraya sadece inançları yüzünden gelmemişler miydi? Renklerine bakılırsa cevap hayırdı. İnançları oradaydı, parlak ve canlıydı. Biraz korku, biraz tutku da vardı. Fakat hepsinin ötesinde savaşın ortasında kalmış bu çocuklar çok fazla tonla parlıyor, çok fazla ikilem ve endişeyle boğuluyorlardı.

“Eski düzen biteli çok oldu. Hseth tanrımız, rahipler de liderimizken geri dönemeyiz.”

Hestra bunu daha fazla izleyemezdi. Artık hiç umut yoktu. Güvenli kalmış, sevginin yerini ateş korkusuna bırakmadığı hiçbir yer kalmamıştı.

Arren’dan başka hiçbir yer kalmamıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

Ne kadar yozlaşmış olursa olsun Elo'nun Arren'in hakkını vermeliydi. Methsme'nin şarkıları düpedüz saçmalıktı ama insanlar onları seviyordu. Elo nereye giderse gitsin onun melodilerini duyuyordu. Son söylediği şarkıda Arren'in öldürdüğü bütün tanrıların adını saymış ve ona Güneşgetiren, Ateşyürek, Mabetyıkan, Tanrı Kral demişti.

İnsanların kalbinde tanrılara açtığı yeri öylece kapatmaları mümkün değildi, Arren yalnızca o boşluğu dolduruyordu. Umut ve yalınlık arayışındaki ordu da bunu sorgusuz sualsiz kabul etmişti. İçlerinde sorgulayanlar varsa da umursamıyordu. Elogast'ı üzen şey umursuyor ama sorunun üzerine düşemiyor olmasıydı.

Bunun yerine sürekli eşlik ediyordu. Gündüzleri yanında boy gösteriyor, akşamları da eski arkadaşlarıyla birlikte ekmek yapıp yiyordu. Aralarındaki buzlar iyiden iyiye erimişti ve yollar, en son Kissen ve Inara'yla Bennite Dağları'na tırmanırken izledikleri o zorlu hac yollarından daha konforluydu.

Bunu seviyordu. Gününün belli bir düzenle geçip gitmesini, yemek yerken arkadaşlarla edilen muhabbetleri, küçük flörtleşmeleri, anlatılan hikâyeleri, uzun zaman önce arkasında bıraktığı dünyanın bazı yönlerini özlediğini inkâr edemezdi.

Kissen, Skedi ve Inara'yla birlikteyken bunu bir parça da olsa tatmıştı. Yether yüzbaşısı Faroch ve Naiala'yla da yoldaşlık ve ortak amaç duygusunu bir nebze hatırlamıştı.

Fakat hiçbiri şövalye, muhafız ve savaşçı olarak eğitilmemişti. Benjen'le Lotta ya da konseye girecek kadar soylu sayılmayan yüksek rütbelilerden huysuz Komutan Safidah gibi düzene ayak uyduramıyorlardı. Bu, Elo'nun uğruna didindiği hayattı. Çocukken, küçük yaştan beri eğitim alan gençlerle arasındaki açığı kapatmak için canını dişine takarken hayalinin kurduğu şeydi. Arren yanındayken bazen hiçbir şey değişmemiş gibi geliyordu. Kendini evinde gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Yine de ona daha büyük ve daha ihtişamlı atlar sunmalarına rağmen Bacak'tan vazgeçmeyi reddediyordu. Bu ona Kissen'i, saygısızlığını, güce duyduğu güvensizliğini ve kendine olan inancını hatırlatıyordu. Atın böğründeki ok izleri de Elo'nun soğukkanlılığını korumasını, fazla rahatlamamasını sağlıyordu. Birkaç ay önce olsa şu an birlikte yolculuk ettiği şövalyelerin çoğu suratına tükürmekten çekinmezdi. Elo, Lesscia'dan dönerken Şövalye Komutanı Peta'yla karşılaşacak olsa, adam kuşkusuz onu tanrı krala ihanet ettiği için sırtından bıçaklardı.

Artık Gefyrton'a yaklaşmışlardı. Hava yaz mevsiminin gelmesiyle ısınımı, boğucu hâle gelmişti. Ağaçlardan yükselen kuş ve böcek sesleri savaşçı kalabalığının yeri döven adımları, sohbetleri ve kahkahaları arasından zar zor duyuluyordu. Kayın ağaçları için bereketli bir mevsim olacaktı, Elo çok sayıda filizin büyüdüğünü görebiliyordu. Bacak, Elo'nun ağacın alt dallarından onun için kopardığı yeşil yaprakların tadını çıkarıyordu. Yukarıdan tiz bir haykırış, bir kuş sesi duyduklarında kafalarını kaldırdılar. Bir şahin. Alçaktan uçuyordu.

Hayır, aşağıya doğru süzülüyordu.

Çok geçmeden uzaktan gelen nal sesleri duyuldu.

“Kralı koruyun!” diye bağırdı General Elemni.

Arren atını dizginledi. Tulenne ve Elemni kılıçlarını çekti. Elemni *Silverswift*'teki başarısızlığını telafi etmeye kararlıydı. Fakat Elo elini havaya kaldırdı.

“Yalnızca iki at,” dedi sakince. “Ordu değil.”

Haklıydı. İki at, binicileriyle birlikte hızla üzerlerine geliyordu. Biri çivit mavisi ve yeşili, diğeryse mavi ve kırmızılarını kuşanmıştı: Geralfi ve Tiamh.

Arkalarındaki yüzbaşları ıslık çaldığında üzerlerinde dönüp duran şahin aşağı süzüldü, Arren'in renklerini giymiş olan terbiyecisinin eldivenli eline konarak elindeki ölü fareyi çekip aldı.

Atlılar yaklaştı. Elo yalnızca birkaç gün önce Gefyrton'a ulaştığını tahmin ettiği öncülerden birini tanıdı. “B-bu kadar hızlı geleceğinizi tahmin edemedik. Kuşu önden gönderdik.”

Bir terslik vardı.

“Ne oldu?” dedi Elo. “Çabuk anlat.”

“Talicialılar doğu geçidini aştı,” dedi Geralfi muhafızı. “Onları tutuyoruz ama—”

Generaller ve komutanlar bir süre sessiz kaldı. En kötü korkuları gerçek olmuştu. Geç kalmışlardı.

“Kral Arren, güvenli bir yere sığınmalısınız,” dedi Crolle. “Köprüyü aşmışlarsa...”

“Yalnızca doğu geçidini almışlar,” dedi Arren. “Onlarla savaşabiliriz.” Elo'ya baktı. Arkalarından gelen uzun alay yavaşlıyor, öndekiler arkadakilere, şövalyeler askerlere, askerler geride kalanlara haberi taşıyordu. Paniklerlerse ne yaparlardı? Arkalarını dönüp kaçarlar mıydı? Aralarındaki bağ yok denecek kadar zayıftı ve en ufak bir yenilgi söylentisi onları hepten koparabilirdi.

Elo'nun şu an yapacağı şey savaşın gidişatını değiştirebilirdi. Şövalye Komutanı Peta ve kral haricinde ordudaki en yüksek rütbeyle şereflendirilmişti. Ona altın tepside sunulmuştu.

Bu rütbeyi hak etmenin vakti gelmişti.

“Hazırlanın,” dedi sesini yükselterek. “Ulakları emirleri iletmesi için saflara gönderin, komutanlara yerlerini alıp sa-

vaşa hazırlanmalarını söylesinler. Her generalin gün batımına kadar köprüünün ön saflarda hazır olmasını istiyorum. Telaşa kapılmayacağız.”

“Komutan general,” dedi Crolle. “Geçidi aşmışlarsa köprü de yakında düşecektir.”

“Köprü düşmeyecek,” dedi Elo ona dönerek. “Karalm yanında kal.”

“Ama Sör...”

“Savaş meydanında senin komutanınım, Crolle,” dedi Elo. “İtaatsizliği hafife almam.”

General çenesini kapattı. O bir muhafız, bir şövalyeydi ve hangi Hane’yi temsil ediyor olursa olsun emirlere itaat etmek için eğitilmişti. Konseyde eşit sayılabilirlerdi fakat burada Elo’nun sözü geçerdi.

Elo dönüp tekrar sesini yükseltti, oyalanmıyor, tereddüt etmiyordu. “Komutan Safidah.” Kadın, yüzbaşları Benjen ve Lotta’yla yakınlardaydı. Hepsi tek bir birlik hâlinde, disiplinli şövalyeler olarak duruyordu. Hatta Perin bile kocasının yanında dimdik bekliyor, Elo’nun konuşmasını bekliyordu. “Hemen yola çıkıp ön safları çekip çevirmenizi istiyorum. Savaşa da savunmaya da hazır olun, kalanlar da arkanızdan gelecek.”

Dimdik duran Komutan Safidah koyu buklelerle dolu başını sallayıp onu onayladı ve atının sırtına atlayıp emirler yağdırmaya başladı.

“General Tiamh,” dedi Elo, “Komutan Yesef ve Tulenne.” Hemen sırtlarını dikleştirdiler, ne diyeceğini biliyorlardı. “Benimle kalın.”

Bacak’ı dürtükleyip ilerlemeye başladı, diğerlerinin onu takip edip etmediğine bile bakmadı. Takip edeceklerdi çünkü mecburdular. Ardında öten borular, bağırışlar ve nal sesleri birbirine karıştı. Ulaklar araba yolunda yanına geldi, Bacak’ın kendinden emin adımlarına ayak uydurduklarında hissettikleri rahatlama yüzlerinden okundu.

“Her şeyi anlat,” dedi Elo, Kissen’in atının boynunu sıvazlayarak. Onu köprüye götürmeyecekti. Bacak bir savaş atı değildi ama diğerlerince ayak uydurabiliyordu. Elo kendisinin de bunu yapabileceğini umdu.

“Doğu kıyısına bir hafta önce ulaşmışlar,” dedi Geralfi ulağı. “Arga’ya bakan kalemiz düştü. Etrafındaki çiftliklerin, zeytin ağaçlarının çoğunu yaktılar. Dumanı gördük ama teknelerimizi ağaçları kurtarmak için nehirden yukarıya gönderene kadar kıyılar çoktan işgal edilmişti. Bir de...”

Söylemekten çekindiği şey sesinin titremesine neden oldu.

“Bu sabah koçbaşıyla saldırmaya başladılar,” dedi yanındaki sözü devralarak. “Doğu kapısı zaten kötü durumdaydı. Biz onları durdurmayı başarana dek bir sokak boyu ilerlediler.” Duraksayıp Geralfi ulağına baksa da söyleyeceğinden geri durmadı. “Komutanım, Geralfiler kaçmaya hazırlanıyor.”

Elo küfretmemek için kendini zor tuttu. Şehre varana dek köprüyü Geralfilerin tutmasını umuyordu. Ne var ki soylular yaşanan ilk aksiliğin ardından tabanları yağlamaya hazırды.

Hızlıca bir çözüm düşündü. Haneleri ve birliklerini kafasında satranç taşları gibi hareket ettirdi. Tulenne ve Yesef beraberlerinde çok sayıda savaşçı getirmişti. Crolle dışında batıya, kendi topraklarına çekilmeyi desteklemekten en çok kazanç elde edecek de onlardı. Onların askerlerini en öne konumlandırıp Safidah’nın deneyimli komutası altına sokacaktı. Bu, sayı faktöründen etkilenmeden birinci savunma hattını kurmaya yeterdi. Abluka, Geralfi muhafızlarının gözüne doğru hamle gibi görünmüş olabilirdi ama Gefyrton’un dar sokaklarına erişmeden önce Talicialıları daha sert bir şekilde geri püskürtmeleri gerekirdi. Şimdi iki tarafın da savaş alanı daralmıştı.

Elo ikinci bir birlik toplayacak, ilk hattın hem rahatça savaşabilmesi hem de Talicialılar savunmalarını aşarsa geri çekilebilmeleri için birliği köprünün merkez noktasına konuşlandıracaktı. Komutayı Tiamh’a verecekti. Tiamh, Arren’a yalakalık

yapmak için fırsatı kollasa da Elo karşısında daha iyi bir fırsat çıkar çıkmaz saf değiştireceğinden şüpheleniyordu. Onu savaşın yakınında tutmak hem şanını yürütür hem de onu diken üzerinde tutardı. Bir taşla iki kuş.

Tanrılar Savaşı'nda Arren'in yaptığı ilk hatalardan biri karşıt görüşlülere ön saflardan uzak tutmaktı. Hepsi arkalarına bile bakmadan kaçmışlardı. Elo onları ön safa dikerse arkalarında kaçmalarına engel olacak koca bir ordu ve kral olurdu.

Son olarak batı geçidine, cephanelik, erzak deposu, takviyeler ve ordunun şelalelerin ötesindeki ormana kuracağı kampa- tan önceki son savunma hattını dikecekti.

Bu, üç katmanlı bir savunmaydı. Elo yalnızca ilkinin kullanmaları gerekeceğini umuyordu. Fakat bir savaşı kaybetmenin en hızlı yolu düzensiz geri çekilmeydi. Bunu önlemenin en iyi yoluysa plan yapmaktı.

Kapıya ulaşmadan önce şelalenin gürültüsünü duyup etrafa saçılan su damlacıklarını hissettiler. Bu sıcak havada serinletici bir karşılamaydı. Ana yoldan batı geçidine doğru aceleyle ilerlerken kimse önlerine çıkmadı. Kimse istifini bozup Elo ve savaş liderlerine bakmadı bile. Herkes kendi işlerine dalmıştı. Aceleyle eşyalarını topluyor, teçhizatlarını kuşanıyor, takas yapıyor, atları nallıyor ve silahlarını biliyordu. Bacak keyifle kiş-nedi. Nerede olduklarını anlamıştı ama neyle yüzyüze olduk-larından bihaberdi.

Kapılar etrafa sıçrayan parlak su damlacıklarının ardında kaybolmuştu. Yakınlarda ormandan toplanmış dallar, çamlar ve yosunlardan inşa edilmiş avcı barınakları yer alıyordu. Elo, Gefyrton'un bu kesimlerine son geldiğinde kapılar ardına kadar açıktı, filizlenen dallar ve bayraklarla bezenmişti. Şimdiyse görünürde ne Geralfi'nin ne de kralın bayrağı vardı, kapılar kapalıydı. Müzik ve heyecan yerine telaşlı yüzler ve korku dolu mırıltılar vardı. Birçok kişi varını yoğunu yanına almış gibi görünüyordu. Bunlar muhtemelen domuz ve geyik avcıları ya

da nehrin diğer tarafından, şehrin ötesinde Bennite Dağları yamaçlarının en sarp kesimlerinden gelen çiftçilerdi.

Çoktan Hseth'in ordularının eline geçen topraklardan gelenler.

"Lord Geralfi!" diye seslendi Elo, Bacak kampın içinde ilerlerken. Sonunda insanlar onlara bakmaya başlamıştı. Kapının yanındaki birkaç kişi kuşandıkları zırhlarıyla atlarının sırtında kendilerinden emin bir biçimde ilerlediklerini görünce sevinç çığlıkları attı. Elo zırhını giydiği için mutluydu. Ancak kapıya yanaşıp atını dizginlediğinde zırhın ağırlıyla Bacak'ın tepesinden düşmemek için bacakları ve sırtındaki tüm kasları kullanması gerekti. Neyse ki bedeni hâlâ zırh içinde savaşmayı hatırlıyordu.

Durduğunda Elo'nun hayal meyal hatırladığı soluk yüzlü bir adam kafasını büyük çadırdan dışarı uzattı. Bu, Gefyrton ve çevresindeki toprakların lordu Lord Geralfi'ydi. Üzerindeki deri zırh yıpranmıştı ve atkuyruğu yaptığı saçlarının her yerinden tutamlar fışkırıyordu. Hemen arkasında biri leydi, diğeri kucağında bebek olan bir süt anne olmak üzere iki kadın, yeni ayaklanmaya başlamış bir oğlan ve ondan biraz daha büyük bir kız çocuğu vardı. Kız Inara'nın yaşlarında olmalıydı. Üzerindeki seyahet kıyafetleri ve avcı çizmeleri görünce Elo etrafına bakındı. Çok geçmeden yüklü arabalara bağlanmış atları gördü.

"Buradasın!" dedi Geralfi. "Kurtulduk!"

"Bir yere mi gidiyorsunuz, lordum?" diye sordu Elo.

Adamın yüzü düştü, kadınlara ve çocuklara doğru hızlı bir bakış attı.

"Güvenli bir yere," diye yanıtladı leydi. Belinde bir kılıç, sırtına bir arbalet taşıyordu.

"Doğu geçidini aştılar," diye onayladı Geralfi. "Gerek duyduklarımız hariç tüm muhafızlarımı sana devredeceğim, ailemi batıya götürüyorum. Karımın Hanesi'nin kalesi hâlâ—"

"Nerede ihtiyaç duyularsa orada kalacaksınız," diye sözünü kesti Elogast atından inerek. Umutları yerle bir olan küçük kı-

zın ve süt annenin yüzüne bakmamaya özen gösterdi. Geralfi afallamıştı fakat Elo adamın itiraz etmesine fırsat vermeden Tiamh'a döndü.

“Muhafızlarına emret, kapının üstüne kralın sancağı dikilsin. Kapılar derhâl açılacak. Kralın portresi de kulübeye asılsın. İnsanların görebileceği bir yer olsun.”

Tiamh hemen harekete geçti. Kamptaki sığınmacılar ve muhafızlar çadırlarının dışında durmuş dizginleri ele almalarını izliyordu. Kime sadık olacaklarını bilmeyenler sesi en çok çıkanı dinlerlerdi.

“Komutan general?” Geralfi hâlâ sersemliğini üzerinden atamamıştı. Elo onu hep akli başında, güçlü bir adam olarak görmüştü. Belli ki o hâli sadece barış zamanlarına mahsustu. “Öylece... gelip....” Ona destek çıkmaları için Tulenne ve Yese’f’e baktı.

“Lord Geralfi,” dedi Elo, “artık kralın ordusunda bir generalsiniz. Tebrik ederim. Bundan böyle köprü de siz de benim emrim altındasınız.”

Geralfi elini küçük kızın omzuna koymuş karısına baktı. Elo bir çocuğun babasını kalıp savaşmaya veya ölümle yüzleşmeye zorluyordu.

“Vâris leydi,” dedi Inara’yla konuşurken kullandığı o yumuşak ses tonuyla. “İsmin nedir?”

“Freia,” diye yanıtladı kız gergince.

“Plandaki değişiklik için özür dilerim. Atlarla aran iyi midir?”

Kız onu başıyla onayladı, yüzü hâlâ solgun görünüyordu.

“O hâlde benimkini al.” Eyerden miğferini alıp Bacak’ın dizginlerini ona uzattı. “Savaş atı değildir, hâliyle biz köprüyü alana dek onu sana emanet ediyorum.”

Kız onu şüpheli gözlerle süzdü. “Adı ne?” diye sordu.

“Bacak.”

Kız güldü. “Komik bir ismi varmış,” dedi.

“Eminim o da aynı şeyi düşünüyordur.”

Kız babasına döndü. Geralfi onu balıyla onaylayınca Elo'dan dizginleri aldı. Bacak itaatkâr bir şekilde kapının yanındaki ağılda duran yerli atların, yük hayvanlarının ve çiftlik midil-lilerinin yanına doğru giden kızı takip etti. Elo'nun söz verdiği gibi güvende olacaktı.

Kız yanlarından uzaklaştığında Elo, Geralfi'ye doğru bir adım atıp sesini alçalttı. "Ya savunmaya geçersin ya da şehri terkeden bir korkak olarak anılırsın. Kaçmanın bedeli bir elinin kesilmesi ve bir hafta boyunduruğa bağlanmaktır. Freia'nın seni böyle hatırlamasını mı istiyorsun?"

Geralfi öfkelenirse de bir nefes alıp başını uzağa çevirdi. "Emredersiniz, komutan general," dedi.

"O zaman bizimle şehre geliyorsun. Kral da yolda. Seni muhafızları motive ederken görmesini istiyorum."

Kapılar açılmaya başlamıştı. Tiamh'in savaşçıları, Geralfi'nin çivit mavisini giysili alt soylulardan, tüccarlardan ve muhafızlardan oluşan tebaasıyla birlikte sancakları dikmekle uğraşıyordu. Komutan Sefidah'ın birlikleri emri üzerine geliyordu. Elo, Benjen'in gergin yüzünü ve topalladığını gizlemeye çalışmasını izledi. Gözleri Elo'nun gözleriyle buluştuğunda başını sallayarak ona selam verdi.

"Atlarınızdan inin!" diye emir verdi Elo. "Beni dört kişilik sıralar hâlinde takip edin. Sancaklar yukarı. Yesef, bir davulcu bul."

Elo, etten örülmüş bir duvar misali saflar hâlinde aceleyle kapıya yaklaştıklarında şehrin beklediğinden çok daha hareketli olduğunu gördü. İlkbaharda kutlamalar ve çiçeklerle dolu olan meydan, şimdi fiçiler ve tekne parçalarından yapılmış üstünkörü bir barikatla çevrelenmişti. Oklar kesilip kullanılmaya hazır hâle getiriliyor, miğferlerin yastıkları takılıyor veya ezikleri çekiçe düzeltiliyordu. Birkaç yaralı, şifacılar tarafından saz hasırlarının üzerinde tedavi ediliyordu. En azından Geralfi'nin komutayı bıraktığı kişi doğru bir şey yapıyordu.

Zırhlarını kuşanmış vaziette köprü şehrine girdiklerinde arkalarında yükselen tezahüratlar ana cadde boyunca yayıldı ve yan sokaklara taştı. Yesef'in bulduğu davulcu eski bir marş çalıyordu.

Elo kısa zaman önce Lesscia'da güllerin arasından buna benzer bir alayı izlemiş, Güneşgetiren'den alacağı intikamı planlamıştı. Şimdiyse onlara katılmıştı.

İlk meydanı geçerlerken Elo adımlarını yavaşlatmadan Safidah'ya döndü. "Burada kalıp bilgiyi toplayın ve kralın gelişine için hazırlanın. Gün batımında raporunla beni bul."

"Emredersiniz, komutanım." Kadın alaydan ayrıldı.

Gefyrton'un ana caddesi iki tarafı ahşap ve tuğla binalarla bezeli düz, uzun bir yoldu. Çoğu yan yana dizilmiş olsa da bazıları ara sokaklar ve geçitlerle birbirinden ayrılıyordu. Kesişen sokaklar ya kuzeydeki limanlara ve nehirlerle ya da güneydeki şelaleye uzanıyordu. Hepsi saldırı altındayken bile gürültülü ve işlerine odaklanan insanlarla doluydu. Bu şehir dört asırlıktı. Regna Hanesi ve birlik içindeki Middren'den bile daha eskiydi. Duvarları ardındaki canlılığı bitirmek için bir kuşatmadan daha fazlası gerekirdi.

"Buraya son gelişimde," dedi Elo usulca yanında yürüyen soluk yüzlü Geralfi'ye, "kulağıma Hane'nin ormandaki tanrılarla konuştuğunda dair söylentiler gelmişti. Bu doğru mu?"

Geralfi yutkundu. "Doğru," dedi diğerlerinin gürültü patırtısının arasında onu duymaması için sesini alçaltarak.

"Onlardan yardım istemeyi denedin mi?"

Adam Elo'ya bir süre şaşkın şaşkın baksa da onu başıyla onayladı.

"Ee?" diye üsteledi Elo. Lord iç geçirdi.

"Orman tanrıları ateş tanrısına karşı ne yapabilir ki?" dedi. "Kuzeydeki zeytin ağaçları yandığından beri sessizliğe gömüldüler."

"Peki ya köprü ve şelale tanrıları?" Şehrin temelleri Gefyr ve Sali arasındaki ateşkesle atılmıştı. Gefyrton hâlâ başsız heykelleri üzerinde yükseliyordu.

“Gefyr, Tanrılar Savaşı’ndan sonra kralın veigası tarafından öldürüldü. Sali isc solup gitti.” GERALFI’nin kaşları çatıldı. “Kral buna izin veri—”

“Hayır,” dedi Elo bir çırpıda. Görünüşe bakılırsa Arren haklıydı. Büyük tanrılar Blenraden’den sonra hedef hâline gelmişti. Geriye hiçbir kalmamıştı. Yeteri kadar mabetleri olsaydı çoktan yabancı topraklara sığınmış olurlardı.

Tulenne hızlı adımlarla Elo’nun arkasına yaklaşıp fısıldaşmaya dâhil oldu. “İnsanlar hâlâ ticaret yapıyor,” dedi çok sevdiği altın sarısı pelerinini düzeleterek. “Onları durdurmalı mıyız?”

Elo bu manzaraya şaşımamıştı. Ana cadde cıvıl cıvıldı. Şimdi bile kurulmuş tezgâhlarda taze yeşillikler, canlı tavuklar, sepet dolusu yumurtalar ve tütsülenmiş balık satılıyordu. Çocuklar tezgâhların arasında koşuşturuyor, fiçileri itiyor ya da sopalarla farelere vuruyorlardı. Çoğu insan her an kaçmaya hazır olmak için kat kat giydikleri kıyafetlerin altında terliyor, yaşlı bir adam arabasıyla Talicialılar gelmeden kısa bir süre önce muhtemelen nehirin yukarısından ya da dağlardan getirdiği buzları satıyordu.

“Blenraden’a hiç gitmedin, değil mi?” dedi Elo.

“Bizim görevimiz...”

“Görevini gayet iyi hatırlıyorum, komutan,” dedi Elogast. “Batı kıyısının güvenliğinden sorumluydun.”

Tulenne onu başıyla onayladı. “Sıkıcı bir savaştı,” diye itiraf etti ama Lord Tiamh kıs kıs gülünce kaşlarını çattı.

“Şehir hiçbir zaman ölmedi,” dedi Elo. “Savaşın en çetin zamanlarında bile Blenraden halkı çalışmaya, evlenmeye, ticaret yapmaya, yaşamaya ve dua etmeye devam devam etti.”

“Eh, şimdi ölü ama,” dedi Komutan Yesef. “Üstelik tezgâhlar geri çekilmemizi zorlaştırabilir.”

“Onun planını yapacağız,” dedi Elo. Şimdiden olası darboğazları aklının bir köşesine yazıyordu.

Şehrin yarı noktasını geçtiklerinde Elo havanın değiştiğini hissetti. Tezgâhlar azalıp hepten kaybolmuş, sivillerin yerini GERALFI

renklerini taşıyan ya da ceketlerinde dağ keçisi arması bulunan muhafızlar alınıştı. Kimisi ok ve silah dolu arabaları, kimisi nehir kumuyla dolu çuvalları taşıyordu. Doğu kıyısına yaklaştıkça binalar daha da sıklaşıp alçalıyor. Elo şelalenin serin suyunun üstünden gelen kokuyu alabiliyordu: zift ve taş, kül ve kan.

Çok geçmeden mobilyalar, masalar, bir yatak ve bulabildikleri tüm ağır eşyalardan oluşan ilk barikata geldiler. Sokağın kenarında, evlerin çatılarında, kafalarını çevirdikleri her yerde yanmaya başlayan yerleri söndürmek için devrilmeye hazır su fıçıları vardı. Talicialılar çoktan ahşap köprü şehrinde ateş kullanmaya başlamışlar gibi görünüyordu. Canlarına susamış olmalıydılar.

Bu, onlarla savaşmayı zorlaştıracaktı.

Elo barikatların ötesinde yükselen geçidi zor da olsa görebiliyordu. Kapılar menteşelerinden kopmuştu ve çerçevesine üzerine koyu kırmızı bir sıvıyla çan şekli çizilmiş kırmızı sancaklar asılıydı. Hseth'in sembolü. Elo sıvının kan olmadığını umsa da içinden bir ses öyle olduğunu söylüyordu.

Geralfi muhafızlarına yaklaştıklarında çoğunu arkalarını barikata dönmüş vaziyette oturmuş, çaylarını yudumlayıp pipolarını tütürürken buldular. Derme çatma barikatla düşmanları arasında iyi bir arbalet okunun menzili kadar bir boşluk vardı ve Talicialılar elinin altında şövalyelerin zırhlarını delip geçebilecek bu oklardan bolca vardı.

İki ordu da çıkmaza girmişti. Elo, barikatların ötesine adım atan herkesin ok sapları ve tüyler içinde kanlı bir sona kavuşacağından emindi.

“Lord Geralfi!”

Bir Geralfi muhafızı zincir zırhının üzerine giydiği çivit mavisi tuniği telaşla düzelterip lordunu köprüsünde görmenin şaşkınlığını gizlemeye çalışarak yanlarına geldi. Çenesi sanki yere düşmüş ve birkaç metre sürüklenmiş gibi çizik içinde ve kanlıydı. Avuç içleri de sargılıydı. Elo ellerinin muhtemelen kılıç sallamaktan yara bere içinde kaldığını düşündü. Kissen'inkinden

bile daha parlaktı kızıl saçları yüzünden geriye, ensesine kadar örülmüştü. Saçlarını korumak için miğferin altına kumaştan bir başlık giymişti. Elo'nun önünde durup parmaklarını göğsü üzerinde açarak Güneşgetiren selamı verdi.

“Siz Komutan General Elogast olmalısınız,” diyerek sırayla arkasından gelen Tulenne, Yesef ve Tiamh’a eğilerek selam verdi. “Namınızı duyduk. Kralın önden gönderdiği birliklere minnettarız. Ne yazık ki geç kaldılar, biz de hazırlıksız yakalandık.”

“Bu Yüzbaşı Larsen Maura,” dedi Geralfi. “Maura Hanesi’nden karımın kuzeni olur. Kuzen, komutan generale savunmamızla ilgili bilgi verir misin?”

“Direnmeye ve onları mümkün olduğunca geri püskürtmeye devam ediyoruz,” dedi yüzbaşı. “Saflarımız Craier’den gelen yüz kişi ve yerel gazilerle güçlendi.”

Larsen başıyla bir grup orta yaşlı adamı işaret etti. Elo bazılarını Balıkçının Yeri’nden tanısa da yamru yumru zırhlarının içinde daha farklı görünüyor, ona dik dik bakıyorlardı. Muhtemelen tavernalarında müstehcen bir şarkı söylemiş bu adama şövalyeliği yakıştırmakta zorlanıyorlardı.

“Craier destek mi gönderdi?” dedi Tiamh şaşkınlıkla. “Leydi burada bile değil.”

“Leydi onurlu bir kadındır,” dedi Geralfi bir omurgası olduğunu hatırlamış gibi. “Toprakları bizimkilere komşu ve bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor. Benin’den gelen elli kişi de vardı ama anladığım kadarıyla o hat düşmüş, değil mi?”

Elo göğsünün daraldığını hissetti. Peta’dan Benin Hanesi’nin Lesscia’ya çekildiğini ve topraklarının işgal edildiğini duymuşlardı. Lordları kafasındaki saçlar yanmış bir hâlde kalesinin duvarındaki bir kazığa geçirilmişti. Benin’in toprakları, Yether’den önce doğuda kalan Hanelerin sonuncusuydu. Peta ve Yether kraldan tekrar yardım istemişti ama Elo güneye gitmeyi reddetmiş olmaktan memnundu.

“Güzel,” dedi Elo Geralfi’nin sorusunu duymazdan gelecek. Durum bu kadar belirsizken bir Hane’nin düştüğünü ne onaylayabilir ne reddedebilirdi. “Bu savaşta birlikte savaşıyoruz. Ne tür silahlarınız var?”

“Birkaç kargı ve mızrağımız var,” dedi Larsen, Elo’nun sorgusunu anlayışla karşılayarak, “ama çoğunlukla kılıç, balta ve ok.” Kendi savaş baltasına dokundu. Eski bir şeye benziyordu, pek çok savaş görmüş gibiydi. “Gefyrliler okçudur ama Talicialılar korku nedir bilmiyor. Nehrin yukarısından yanan kayıklar gönderiyorlar, zaman zaman içlerinde...” sesi titredi. “İnsanlar oluyor. Bazıları bizden bazılarıysa kendi halklarından. Fakat Talicialılar...” Yeni yetme olmasa da sesinin titremesine engel olmadı, “bazen kendilerini yakıp şehre dalıyorlar. Beraberlerinde diğer insanları da ölüme götürüyorlar.”

Elo elini Larsen’in koluna koydu. “İyi iş çıkarmışsınız,” dedi. “Artık yalnız değilsiniz.” Larsen onu başıyla onaylarken Elo, Komutan Tulenne’e döndü.

“Yanına kırk savaşçı alıp kuzey limanına git,” dedi. “Oradaki komutayı destekleyin ve şu kendini yakıp şehre dalanlarla ilgili ne yapabiliriz bir bakın.”

Tullen itiraz edecek gibi göründü. Ön kapıya baktı, kılıcının üzerindeki eli gerildi ama bir şey söylemedi.

“Emredersiniz, komutan general,” dedi.

“General Tiamh,” dedi Elo. Adam hemen esas duruşa geçti. “Askerlerine ön saflara yiyecek ve silah götürmelerini söyle, barikatı olabildiğince güçlendirmelerine yardımcı olun. Yüzbaşı Benjen şehir içindeki dar geçitlerle ilgilenecek. Gefyrlilerin mümkün olduğunca dinlenmelerine izin verin. Komutan Yesef.” Kyaum geçide, Middren topraklarında dalgalanan Talicia sancaklarına bakıyordu. Talicialıları göremiyor olsalar da yakındaydılar. Çok yakında. “Birliklerini en önde istiyorum,” dedi Elo. Kadın onu başıyla onayladı. “Savunmada kalın. Nöbetteki askerlere yardımcı olun. Yüzbaşı Geralfi, sen de Ko-

mutan Yasef'e katılıp savaşçılarına moral ver." Geralfi eğilerek Elo'yu selamladı. Ondan nefret mi ediyor yoksa ona saygı mı duyuyor zaman gösterecekti ama şimdilik ikiletmeden Yasef'in peşine takılmıştı.

"Larsen," Elo ayakta zor duran yüzbaşına döndü. Üç gündür uyumamış gibi görünüyordu. "Gidip biraz dinlen," dedi. "Diğer birliklerin eli kulağındadır."

"Ben..." diye söze başladı Larsen ama sonra susup başını sallayarak onu onayladı. "Teşekkür ederim ama önce size bir şey göstermem gerek."

"Elbette."

Elo, emirleri yerine getirmek üzere diğerlerini geride bırakıp ana caddenin güneyindeki binaların arasından geçerek gürültüyle çağılayan şelaleye uzanan nehrin aşağısına doğru Larsen'in peşinden gitti. Burada sis bir hayli yoğundu, tenleri ve kılıçları bencik bencik suyla kaplanmıştı.

Şelalenin üzerindeki yolda duraksadılar. Batı tarafında Elo'nun geldiği orman yer alıyordu. Durduğu yerden ordunun parlayan zırhlar içindeki taburlarını görebiliyordu. Sonunda savunacakları şehre ulaşmışlardı ama Larsen'in ona göstermek istediği şey bu değildi.

Yüzbaşı doğuyu işaret etti. Şelalenin diğer tarafında baltayla yarılmışçasına dik bir yamaç vardı. Normal şartlarda üzerindeki tabakhane ve mezbahaların çalışır durumda olması, etrafa kötü kokular ve duman yayması gerekirdi. Fakat bunun yerine nehrin aşağısı ve yukarısı boyunca yakılmış yüzlerce kamp ateşinden yükselen ince dumanlar gökyüzünü kaplıyordu. Talicialılar bu geçide büyük bir ordu getirmişti, hepsini yok etmeye kararlılardı.

Yamacın kenarından cesetler sarkıyordu.

Hepsi çırılçıplak soyulmuş, kimisi ayağından kimisi boyundan ya da kollarından asılmıştı. Hepsi kan içindeydi, derileri yer yer yüzülmüş, ateşten yanıp kararmıştı. Cesetler gelişigüzel

bir şekilde atılmamış, uçlarından sarktıkları halatlar Hseth'in çan sembolünü oluşturacak şekilde özenle ayarlanmıştı.

Bu ne biçim bir adaktı?

“Bazıları hâlâ hayattaydı,” diye fısıldadı Larsen. “Onları vurmaya çalıştık ama oklar tüyleri ısladığından ağırlaşp hedefini şaşıyor ve Talicialılar karşı ateş açıyor. Üstelik şimdi köprünün bir kısmını da işgal ettiler... onlara ulaşabileceğimiz kısmını.”

Duraksadı, gözlerinde bitkinlik ve korkunun izleri vardı. Kaç kişinin çırpınıp can çekişerek son nefesini vermesini izlemek zorunda kalmıştı? Çoğu öldürülmek için yakalanmış şehirde tanınan tabakçılar ya da doğudaki kalelerden gelen muhafızlardı.

Elo bu bakışı biliyordu. Aynısını, bir öfke canavarına dönüşüp onu için için kemiren, kalbini sıkıştıran o uyuşukluğu o da hissediyordu.

Talicialılar da bunu istiyordu Böylesine bir zalimliğin tek bir amacı vardı: Hepsinin ruhunu parçalamak. Ordunun birbirine olan bağlılığını test ediyorlardı. Bu, kimin daha büyük ya da güçlü olduğuyla ilgili değildi. Savaşı bitirecek bir gerçek varsa o da inançtı. Önce kimin inancı zayıflayacaktı? Middren mi yoksa Talicia mı?

Elo, Arren'in neden âlimlere ve şarkılara, adaklara ve tanrı-lara yöneldiğini biraz daha iyi anlıyordu. Karşılarında Hseth'in böyle... şeyler yapan rahipleri varken neden onlara tutunacak bir dal sunduğunu anlıyordu.

Elo bir tanrı gibi olabilmeyi diledi, böylece Larsen'a dayanma gücü bahşedebilirdi. Skedi'yi düşünüp bir yalan uydurdu. Yalan demek pek doğru olmazdı aslında, bu bir hikâyeydi. Bir umut kırıntısıydı.

“Sana söz veriyorum, yüzbaşı,” dedi Elo, yalanının işe yarayacağını, Larsen'in ona inanacağını umarak. Kendisini de buna inandıracağını. “Talicia'nın nehri geçmesini engelleyeceğiz. Kazanacağız.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

*S*ilverswift'teki renkler gergindi, uzaklardaki fırtınanın mora çalan tonlarından geçilmiyordu.

Inara'nın renklerini okumak zor değildi, korkusu siyahtı ve etrafını bir duman bulutu gibi çevrelemişti. Arlo ölmüştü ve Skedi'nin ismini anımsayamadığı başka bir mürettebat o kadar kötü bir şekilde yanmıştı ki onu başka bir gemideki hekime emanet etmişlerdi. Üç kişi yaralanmıştı ve Aleda durmadan kolundaki kabarcıklara pansuman yapıyor ve tanrıların aptalca savaşına dâhil olmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu.

“Kissen iyi olacak, Inara,” dedi Skedi yüzüncü kez suyun ardına batan güneşin vurduğu lambozdaki yerinden. “O yenilmez.”

“Yenilmez değil.”

Inara, Kissen'in zarar görmüş protezini onarmaya çalışıyor, erimiş kısımları zımparalayıp sıcaktan büzüşmüş derideki kabarcıkları düzeltiyordu. Skedi, işini gördüğü müddetçe Kissen'in bacağının nasıl görüldüğünü umursamayacağından emindi ama boş durmamak Inara'ya kendini iyi hissettiriyordu.

Veiga iki kez uyanmış, Talicia ve Middren lisanlarından bir şeyler mırıldanmıştı. Bazen ikisinin de bilmediği bazen de bildikleri isimleri sayıklıyordu. Tidean, Mell, Lunsen, Inara, Osidisen, Yatho, Telle, Pato.

“Hepsi benim yüzümden,” dedi Inara. “Annemi dinlemeliydik.”

Skedi başını iki yana salladı, o büyük tanrıyı düşününce tüyleri ürpermişti. “Bir tanrının insanlardan nefret edeceği kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi,” dedi. Bu doğru muydu? Skedi de bir zamanlar insanları zayıf ve manipüle edilebilir varlıklar olarak görmüştü. O da Satuan gibi bir tanrıya dönüşebilir miydi?

“Ya da benim gibi şeylerden nefret eden,” dedi Inara sessizce.

Skedi oturduğu yerde doğruldu. “Sen bir şey değilsin.”

“Bir canavar olduğumu söyledi.” İç geçirip ve Kissen’in protezini yere bıraktı. “Belki de haklıdır. Tanrıları ve insanları öldürdüm. Onları incittim. Ölmelerine göz yumdum.”

Skedi, Kissen’in ona söylediklerini düşündü. *Ben ona karşı dürüst olacağım, sen de ona sevgi göstereceksin.* Kissen etrafta değilken ne olacaktı? Ona karşı kim dürüst olacaktı? Kendi doğasını değiştirip Inara’ya ihtiyacı olan şeyi verebilir miydi? Skedi yalnızca bir tanrıydı.

En azından deneyebilirdi.

“Sen hâlâ bir insansın, Inara,” dedi. “Değişeceksin, büyüyeceksin. İnsanlar böyledir.”

Bu bir yalan değildi ama gerçek de sayılmazdı. Farklı bir şeydi. Inara ona hüzünlü bir bakış attığında Skedi’nin kalbinde geriye kalan ne varsa paramparça oldu.

Kapı çalınınca Inara gerildi. “Gel,” dedi.

Gelen Lertes’ti.

“Kaptan,” dedi Inara. Birden aklına gelmiş gibi saygıyla ayağa kalktı. Lertes ona başıyla küçük bir selam verdi.

“Tanrıkatili uyandı mı?” diye sordu.

Inara kaşlarını çatıp savunmacı bir tavırla Kissen’in önüne geçti.

“Yakında uyanır,” diye yalan söyledi Skedi. Fakat kaptanın renkleri saldırgan görünmüyordu, aksine parlatılmış bir akik misali turuncu tonlarda usul usul ışıldıyordu.

“Ah,” dedi, “uyandığında...” Elinde kumaşa sarılı bir şey tutuyordu. Skedi bunun Kissen’in palası olduğunu hemen anladı. “Rhiyande bulmuş,” dedi yeşil renkli kabzayı ortaya çıkararak. “Bileyip yeniden şekillendirmiş. Graemar’a şu soğuk çorbadan biraz daha yapmasını söyledim.”

“Ondan nefret ediyorsunuz sanıyordum,” dedi Inara.

Lertes kirli sakallı çenesini sıvazladı. Gözlerindeki kırıxıklıklar toprağın üzerindeki çatlaklar kadar derindi. “Tanrıları öldürmeyi doğru bulmuyorum,” dedi. “Fakat hiçbir denizci borcunu unutmaz. Bizde işler böyledir.”

Kissen, Satuan’ı uçurumun oradaki mürettebattan uzağa çekmişti. Amacı bu olsun veya olmasın, gösterdiği cesaretle mürettebatın gönlünü kazanmıştı. En azından birazcık.

“Lertes?” dedi Lessa kapı eşiğinden. Elinde bir kâseyle durmuş, kaşları adamı burada görmekten duyduğu şaşkınlıkla havalanmıştı. Kaptanın kaşları çatıldı, renkleri öfkeyle koyulaştı.

Kissen biraz saygı, Lessa ise kaptanın öfkesini kazanmıştı. Skedi adamın mürettebatı, ondan da öte biricik karısını, tehlikeye soktuğu için Lessa’yı suçladığını anladı.

“Bana kaptan olarak hitap etseniz iyi olur, leydim,” dedi. “Olur da bu geminin güvenliğinden kimin sorumlu olduğunu unutursak diye.”

Lessa’nın gözleri hafifçe kısıldı. “Evet,” dedi. “Komuta zincirini unutmasak iyi olur.”

Önceleri Lessa’nın *Silverswift*’i ele geçirmesinden hoşlanmayan yalnızca Aleda’ydı. Şimdiyse Lessa’nın geminin hâlâ ona ait olduğunu ima eden cevabıyla Lertes’in vücudu kasıldı. Ama çok geçmeden bir nebze sakinleşti ve kenara çekilerek leydinin geçmesine müsaade etti.

“Yapmaya çalıştığınız şeye müteşekkirim, kaptan,” dedi usulca Lertes. Skedi adamın ona böyle hitap ettiğini ilk kez duyuyordu. Sözleri dalgalar üzerinde sallanan geminin gıcırtısı arasından zar zor işitiliyor, pencereden süzülen ışık duvarlarda

dans ediyordu. “Komutan Samin, hayatını kurtardığınız için size bu gemiyi verdiğinde sizden yana oldum. O zamanlar yalnızca bir çocuktunuz. Bazen aceleci olsanız da kararlıydınız. Farklıydınız. Size hizmet cedeğime söz vermiştim. Siz sözünü tuttuğunuz sürece ben de tutacağım.”

Lessa kâseyi sessizce onları izleyen Inara’ya uzattı. Ardından tekrar Lertes’c döndü, ellerini beline koyup çenesini kaldırdı.

“Ben sözümü tuttum,” dedi. “Sizi saldırıdan, ihanetten, yoksulluktan ve tanrılardan korudum. Hepinizi dürüst, zengin tüccarlar yaptım. Özgürlüğünüzü elinizden almadım. Aleda’ya gidip bunları hatırlatabilirsin. Zira bu zirvaların ondan çıkıyor sanıyorum?”

Lertes yutkundu ama itiraz etmedi. “Madem öyle nasıl oldu da Iska’da, güvenli limanımızda, dinlenme yerimizde aynı gün içinde iki kişiyi kaybettik?” dedi. “Bizi, alelade insanları, haydutları, tanrıların ve kralların işlerine bulaştırdınız. Şimdiden söylüyorum, bundan rahatsız oluyorlar.”

Skedi küçüldü, Inara’yla birbirlerine baktılar. Kız nefesini tuttu.

“Bir savaştayız,” dedi Lessa.

“Bu bizim savaşımız değil, leydim.”

“Kaybedersek ceremesini biz çekeceğiz ama.” Lertes leydinin takındığı sert ton karşısında yutkundu. “Sana Blenraden’da olanları anlatmıştım. Çok daha güçsüz tanrıların kanın tadını alınca neler yapabileceğini gördüm. Ben mürettebatıma, gemidekilere ve topraklarımdaki insanlara sadığım. Bir olacağınız konusunda anlaşmıştık.”

Skedi kanatlarını açıp gerilimi azaltmanın bir yolunu düşündü ama Lessa ve Lertes’in Inara’dan önceki hayatlarını doğru bir yalan uyduracak kadar iyi bilmiyordu.

“Öyle diyorsanız öyledir,” dedi Lertes en sonunda. “Dikkatli olun, kaptan. Bu mürettebatı başkasına olan sadakatiniz uğruna harcamayın.”

Bakışları bir an Inara'ya kaysa da Lessa'yı başıyla selamlayarak kapıdan çıktı. Leydi bir süre arkasından baktı, çatılan kaşlarını düzeltmeye, duygularını bastırmaya çalıştı. Başka bir küçük, beyaz yalan. Skedi bunu kalbinde hissetmişti.

Arkasına dönüp alaycı bir tavırla, "Çalıştırdığım kaptandan azar işitmeyi hiç beklemiyordum," dedi.

Bir şeyler saklıyor, dedi Inara, Skedi'nin zihnine. Tanrının kulakları dikildi.

Tam olarak öyle değil, Ina, dedi. *Korktuğunu belli edip seni de korkutmamak için böyle yapıyor.*

Inara iç geçirdi.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu annesi başıyla Kissen'i işaret ederek.

"Henüz yok," dedi Inara. Kissen'in tenindeki yaralar iyileşiyordu ama içindeki yaraların ne kadar derin olduğunu bilmiyorlardı. Veiga, Skedi'nin hayal dahi edemeyeceği kadar savunmasız görünüyordu. Lombozdan süzülen ışık üzerine düştüğünde boynu ve yüzündeki derinin soyulduğunu, başının ve kollarının kesik içinde olduğunu görebiliyordu. Kamaranın içi öyle sıcak ve boğucuydu ki dünyadaki bütün deniz suları onu soğutmaya yetmezdi. Skedi ara sıra kanatlarını bir yelpaze gibi kullanarak onu serinletmeye çalışıyor, bunun Kissen'in nefes alıp verişini kolaylaştırdığını görebiliyordu. Onu kanlı canlıyken ne kadar sevdiğini anlamaya başlamıştı.

Lessa iç geçirdi. "Özür dilerim. Daha iyi hazırlanmalıydım."

"Onu sinirlendiren bendim," dedi Inara. "Bana uzak durmamı söylemiştin." Soğuk çorbayı yere bıraktı. İçinde haşlanmış tahıl ve yosun parçaları yüzüyordu. Kaşık niyetine kullanılacak istiridye kabuğu da hemen yanındaydı. Skedi mürettebatın bunun Curlish şifa tanrısının sembolü olduğunu ve çorbayı onunla içmenin iyileştirici etkisi hakkında konuştuklarını duymuştu.

“Bize yardım edeceğini düşünmüştüm,” dedi Lessa, Kissen’in yatağının kenarına ilişerek. “Yanılmışım.” Veigaya dönüp kadın sanki çözemediği bir bulmacaymış gibi kaşlarını çattı.

“Onu hafife aldım,” diye ekledi. “Kendini kurtarabilirdi ama o bizi kurtarmayı seçti. Beni. Kendi hayatımı da seninkini de ona borçluyum.”

“Bana yardım etti,” dedi Inara. İçeriye getirdiği, Kissen’in yanıklarını yıkamak için kullandığı kaynatılmış tuzlu su dolu kovanın yanındaki tabureye oturdu. “Beni tanı mıyordu bile. Kardeşleri de üzerime titredi.” Dizlerine sarıldı.

“Başkalarının tanrılarını öldüren bir kadın için fazla cömert bir hareket.”

Inara kaşlarını çattı, bu hâliyle az da olsa annesine benziyordu. Gemi yine gıcırdıyordu. Skedi, güneye ilerlemeye devam etmelerine yetecek rüzgârı yakalamaya çalışan yelkenlerin gerildiğini duyabiliyordu. Irisia’ya yaklaşıyorlardı.

“Ailesi Hseth tarafından öldürülmüş,” dedi Inara. “O küçükken. Kurban etmişler. Bir tek o sağ kurtulmuş.”

Lessa bir süre sessiz kaldı. Ardından usulca, “Ah,” dedi.

“Ne demek istediğini biliyor musun?” diye sordu Inara konuyu değiştirerek. “Hseth’e olan inancı yıkmak ne demek?”

Lessa kısa bir duraksamanın ardından mırıldandı. “Kral Arren’in bildiği bir şey varsa, o da milletlerin inanç üzerine kurulduğudur. Halk bir tanrıya değilse bile başındaki kişiye inanır. Ordular da pek farklı değildir. Fakat bu bir hamleden, bir andan daha fazlasını gerektirir. Hseth’e duyulan inancı kırmak için bir savaştan daha fazlası gerekecek. O bile yeterli olmayabilir.” Başını iki yana salladı. “Yanımızda tanrılar olmadan, Hseth’le savaşırken briddite kullanmadan, binlerce insanın inancı karşısında ne yapabiliriz bilmiyorum.”

“Geçen sefer...” dedi Skedi, “Kissen Hseth’i denize sürüklemişti. Satuan gibi.”

Lessa onu başıyla onayladı. “Güçlerini elementlerden alan tanrılar karşı elementten hoşlanmazlar. Kissen akıllı biri.”

“Ama briddite kullandı,” dedi Inara. “Yanmamak için nehir tanrısından kutsanmış su aldı ve Hseth’i öldürmek için bir deniz tanrısının verdiği sözü kullandı.” Dudağını ısırıldı. “Peki ya Yusef?” diye sordu. “Tanrılar tanrılara zarar verebilir.”

Lessa yüzüne düşen saçları geriye doğru itti. Skedi bir anlığına renklerinde beyazlar ve maviler, dikenler ve spiraller gördü. Karmaşa.

“Ondan yardım istemeyi ben de düşündüm,” dedi. “Ama o... artık farklı bir tanrı. Restish’e ait, rahipleri de o topraklardan. Onları Talicia’daki müttefiklerine sırt çevirmeye ve Irisia’yı yanımızda yer almaya ikna edemezsem bize destek vermeyebilir.” Skedi’ye döndü. “Bilhassa da onu en son Middren’e çağırdığımda öldüğünü düşünürsek.”

Skedi’nin tüyleri ürperdi. Geçmişe dair anıları Yusef’in mabetleri gibi paramparçaydı. Vahşi tanrıları, fırtınaları ve köpüren suları hayal meyal hatırlıyordu. “Ondan Blenraden’da savaşmasını mı istedin?” diye sordu. Skedi onu öldüren şeyin bu olduğu gerçeğine sinirlenmeli miydi bilemiyordu. Sakin kaldı, o hayatı geçmişte kalmıştı.

“Savaşmasını değil,” dedi Lessa. “İnsanlara yardım etmesini. Bana borçluydu, bu yüzden geldi.”

Inara dudağını dişledi. “Onu seviyor muydun?” diye sordu. Çocukluğunda onu dünyaya getiren diğer ebeveynini pek merak etmemişti. Tanrısal güçlerini keşfettiğinden beri durum böyleydi.

Lessa, Skedi’ye baktı.

“Onu hatırlamıyorum, leydim,” dedi bu bakışın anlamını, Skedi’nin ne demesini ya da hangi yalanları söylemesini istediğini merak ederek.

“Ona tapıyordum,” dedi Lessa usulca. “Dikkatini çekmiştim. Komutan Samin’in gemileri ve Restish arasındaki antlaşmanın müzakeresine yardım etmiştim. Ona göre güvenli sı-

ğınagımı bırakıp acımasız bir hayata adım atmıştım ve diğer tüm tanrılar gibi o da doğasına zıt bir şeyle karşılaşınca... meraklanmıştı. Ben,” ellerini kucağında kavuşturdu, beden dilini kasten sakın ve açık tutmaya çalışıyordu, “Ben onun için bir merak kaynağıydım.”

Skedi lombozda biraz daha küçüldü. Bu belki de mutlu bir hikâyeye değildi bu. Ne beklemişti ki? Yasak bir aşk mı? Inara'nın ne olduğunu anlamasına rağmen bu fikir kulağa çok tuhaf geliyordu. İnsanlar ve tanrılar farklıydı. İnsanların hamuru kan ve toprak, tanrılarınkiyse sevgi ve inançtı. Yollarının kesişmesi... yazgılarında var mıydı?

“Geceleri gemideki mabedine gelirdi,” dedi Lessa. “Strateji oyunları oynarken sohbet ederdik, bizzat şahit olduğu geçmişi ağzından dinlerdim. Duygularımı tanrılardan gizlemeyi, gece karanlığında denizde yolumu bulmayı, yalanlar ve hikâyelerle umut aşılamayı o o öğretti.” Skedi tüylerini kabarttı. “Büyülenmişim, belki o da büyülenmişti.”

“Bundan memunmuş gibi konuşmuyorsun, anne,” dedi Inara.

“Senden çok büyük sayılmazdım, Ina,” dedi Lessa. “Daha on dokuzumdaydım. Dünyanın düzenini bilmeyen bir çocuğu büyülemek kolaydır. Senin büyüdüğünü gördükçe asırlardır yaşayan bir tanrının genç bir kadınla ilişkiye girmesinin doğru olup olmadığını daha fazla sorgular oldum. Gerçekten bir çocuk sahibi olmak istiyor muydu? Onun için yalnızca... bir eğlence miydin? Ne kadar istesem, arzu etsem de... zamanla...” Boğazını temizleyip pantolonunu düzeltti ve eli uyluğundaki kesik izinin hemen üzerine koydu.

Suya batıp çıkan, dalgaları yaran gemi âdeta kendine has bir deniz şarkısı söylüyordu. Lombozdan içeri süzülen ışık yerini tekrar gölgelere bıraktı.

“Ölümünü izledim,” diye devam etti Lessa. “Kudretli bir tanrı bile küçük tanrılar tarafından alt edilebilir. Onunla ko-

nuşmak istediğim şeyler, sormak istediğim sorular vardı.” Lessa kaşlarını çatıp bakışlarını yerde duran çorba dolu kâseye dikti.

“Özür dilerim, Inara,” dedi. “Yıllarca çocukça bir hayranlık ve giderek büyüyen pişmanlıktan daha iyi bir hikâye düşünüp durdum.” Yüzünü buruşturdu. “Sen değil, Inara. Seninle ilgili hiçbir pişmanlık duymuyorum. Seni ben seçtim. O kadar iyi, o kadar akıllı ve kibardın ki. Ben...”

“Pişman olman sorun değil,” dedi Inara. Annesi sessizleşti. “O hissi biliyorum. Sana Skedi hakkında hiçbir şey söylemediğime pişmanım. İkinizi de koruduğumu düşünüyordum ama bilsen bana yardım ederdin. Bunu şimdi anlıyorum. Yaptığım bazı şeylerden ötürü de pişmanım. İncittiğim insanlardan ötürü.” Dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Kendini Lessa’nın söylediği o kız gibi hissetmiyordu. İyi. Akıllı. Masum. Skedi bunu biliyordu.

“Ben de kendimi göstermediğim için pişmanım,” diye ekledi Skedi. “Size saklamak zorunda kaldıklarınızdan daha hoş yalanlar öğretebilirdim.”

Inara’nın renklerindeki yükü hafifletmeye, onu güldürmeye çalışıyordu. Başarmıştı da. Inara azıcık da olsa gülümsemişti. Lessa’nın yüzüne de tebessüm yayılmıştı.

“Anne,” dedi Inara. “Beni... hâlâ seviyor musun?” Sesi her sözcükle biraz daha kısıldı, dizlerini iyice göğsüne bastırıp çenesini üstlerine dayadı. “Artık... artık iyi biri olmasam bile.”

Lessa şaşkına döndü. Skedi bir fare boyutuna küçülüp kılını bile kıpırdatmadan bekledi. Orada olmamalıydı. Bu konuşmada yeri yoktu.

Leydi Inara’ya doğru yürüdü, elini dizine koyup onu teselli edercesine sıktı. “Ina, sen daima en büyük aşkımdın, hep öyle kalacaksın.”

Inara annesine baktı. Skedi ne düşündüğünü biliyordu. Renkler. Lessa’nın tanrılardan gizlediği gerçek hisleri. Inara’dan gizlediği hisleri.

Ona yalan söyleme, dedi Skedi usulca. *İhtiyacın olan şeyi söyle. Ona bir isim ver.*

Inara yutkundu. “Görmem gerek,” dedi.

“Neyi görmen gerek?”

“Tanrılardan sakladığın... hislerini. Anne, beni sevdiğini *görmem* gerek.”

Lessa önce ne demek istediğini anlamadı ama çok geçmeden yüzündeki ifade yavaş yavaş değişti. “Sen de tanrının gözü var,” dedi. Inara yüzünü buruşturup onu başıyla onayladı.

Kissen kralın sarayında yaptığı gibi ihtiyacı olduğunda renklerini gösterebiliyorsa annesi de aynısını yapabilirdi.

Lessa, Inara’nın elini aynı Iska sularında yaptığı gibi tuttu. Sonra gözlerini kapattı ve bir nefes alıp verdi.

Yavaşça her yanından ağaran bir gün gibi renk ışınları fışkırmaya başladı. Tuzlu, pasparlak denizlerin mavisi. Umut ve öfkenin, Craier Hanesi’nin gururlu yeşili. Denizdeki ve karadaki evinin.

Ardından bahardaki nehirden yansıyan bir ışığın, sararmaya başlamış yaprakların, cilalanmış ahşabın, altına işlenmiş kehribarın kızıl kahve tonları etrafa yayıldı.

Inara’nın saçının ve güneş ışığı vurduğunda gözlerinin aldığı rengin tonları.

Lessa’nın duygularının parlaklığı küçük kamarayı dolduruyor, kızını sarmalıyordu. Annesinin ona dair hislerini, kızına, evine ve denize duyduğu sevgiyi ilk kez gören Inara’nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

Yataktan bir öksürük sesi geldi, ardından hışırtılar ve alçak sesli bir küfür duyuldu. Kissen gözlerini açtı.

“Neden,” diye mırıldandı çatallı sesiyle, “yine *siktiğimin* vücudumun her yeri acıyor?”

Bakışları önce lomboza sinmiş küçücük Skedi’ye, sonra da Lessa ve Inara’ya kaydı.

“Hasiktir,” dedi anne kızın kenetlenmiş ellerini görünce. “Önemli bir ânı mı mahvettim?”

Lessa’nın renkleri maviye çalan tuhaf bir griye döndü ama Skedi kadının ne hissettiğini anlayamadan kaybolup gitti. Sinirlenmiş miydi? Yoksa çekim mi hissetmişti? Konu insanlar olunca anlaması zordu.

Fakat bu renk Kissen’in gözlerine çok benziyordu.

“Uyandın,” dedi Inara. Lessa’nın elini bırakıp ayağa fırladı.

“Hepiniz hayattasınız,” dedi Kissen başını tekrar yastığına koyarak. Çatlamış dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bir daha ateşe ateşle karşılık vereceğin zaman daha iyi bir plan yap, Leydi Craier.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Inara

A teşe ateşle karşılık vermek.

Skedi, Inara'nın uyuyabilmesi için Kissen'in başında beklemeyi teklif etmişti. Veiga homurdansa da itiraz edemeyecek kadar yorgundu. Nefes almak bile canını yakıyor gibiydi.

Haklıydı. Lessa, Satuan'a giderek Hseth'e meydan okuyabilecek kadar güçlü bir tanrı bulmaya çalışıyordu. Ateşe karşı ateş.

Fakat Inara'nın gidip bu güçlü tanrıları bulmasına gerek yoktu. Onları yanına çağırabilirdi.

Cebinden bir kumaş parçası çıkarıp dikkatlice açtı. Karanlıkta bir şey göremese de kumaşı açtığı anda uzun, koyu renkli saç telini çevreleyen hafif ışığı seçebildi.

Aan.

Saç telini Kissen'dan geri almış ve üzerine bulaşan kanını yıkamıştı. Talicia'nın işgalini göstermek için Aan'ın gücünü çağırmasına yetmişti, belki Inara kendi gücüyle ona seslenebilirdi.

Aan, dedi küçük kamarasındaki yatağından. Nebrin kudretli tanrıçası.

Elindeki saç metalden birer telmiş gibi soğudu. Ardından üzeri buz tuttu.

Ah, küçüğüm, tanrının yumuşak sesini duydu. Mabedim olmadan beni bu kadar uzaklardan yalnızca sen çağırabilirdin.

Çok hızlı gelmişti. Inara saç sıkıca kavradı, kalbi heyecandan küt küt atıyordu.

Kissen mesajını ilettili, dedi Inara. Kral harekete geçti.

Korkarım artık her şey için çok geç, düğüm çözücüm. Talicalılar gittikleri her yerde mabetleri yıkıp yerine kendi tanrılarının çanını koyuyorlar. Middren'in birlikleri sayıca az ve çoktan oyunun gerisinde kaldılar.

Inara yutkundu. Bunların bir ihtimal olarak konuşulması bir şeydi, bir tanrının ağzından duymak başka bir şey. Aan kadim bir tanrıydı, güçlüydü. Su. Hseth'in zıttı. Tabii...

Tanrılara ihtiyacımız var, Aan, dedi Inara. Sana ihtiyacımız var. Tanrının sularının içinde oturduğunu, derinlere uzanan siyah saçlarını, tepelerdeki karlar kadar yumuşak, dolgun ve kıvrımlı vücudunu gözünün önüne getirdi. Aan'da da Inara'nın bir tel saç vardı, yardımını ondan esirgemezdi elbette.

Aan acı bir kahkaha attı, sesi, erimiş karların suyundan yükselen kabarcıkların tınısı gibiydi.

Biliyorum, canım ama kral bizi çağırmayacak. Mabetlerimizi yeniden inşa etmeyecek, gururunu ayaklar altına almayacak. Ayrıca Hseth'in alevine ufak bir zarar verebilmek için bile Middren'de kalan tüm ufak tanrılarının gücünün toplamı gerekir. O zaman bile, büyük bir kurban verilmedikçe, yeterli olmaz. Hiçbir tanrı boyunu aşan bir savaşta ölmek istemez.

Inara'nın yüreği sızladı. Çok akıllı ve güçlü olduğunu düşünmüştü. Annesinin dertlerine deva olabileceğini sanmıştı.

Çok üzgünüm, yarımkan, dedi Aan. Yalnızca bir tanrı onunla savaşacak gücü toplama potansiyeline sahip.

Inara yutkundu. *Kim? Ben mi?* Satuan'ı bile zar zor tutabilmişti.

Sen mi? Aan'ın sesindeki alaycı tını alağlayıcıydı.

Yusef mi?

Hayır, küçüğüm.

Ateşe ateşle karşılık vermek. Hestra. Kral. Kalbi küt küt atarken Inara yumruğunu sıktı. Hayır, kral olamazdı. O acımasız pislik en az Hseth kadar kötüydü. *O bir tanrı değil.*

Henüz değil. Aan'ın sesi soluyordu. Inara'nın iradesi onu mabedinden bu kadar uzakta tutacak kadar güçlü değildi. *Henüz değil.*

Saç tekrar ısındı, buz Inara'nın avucunda eridi. Tanrıçanın ışıltısı hâlâ oradaydı ama sesi gitmişti.

Inara kendini terden ıslanmış çarşaflarına geri bıraktı, gururu zedelenmişti ve öfkeliydi. “O bir tanrı değil,” diye fısıldadı. “Olamaz.”

Ancak Hestra bir tanrıydı.

Pes etmeyecekti. Kamarasından ayrılıp karanlığa gömülmüş güverteye çıktı. Tek ışık kaynağı kışta, dümen üstünde sallanan bir fenerdi. Tuzlu havanın esintisi sanki kadim bir tanrının ciğerlerinden üflenmişçesine sıcaktı. Gök ve denizse karanlık bir mağarayı andırıyordu. Sanki gemi dünyada kalan son şeydi ve diğer her şey geceden ibaretti. Ürperdi.

En azından mürettebatın rahatı yerinde gibiydi. Güneye ilerledikçe, aşağılara kıyasla daha serin ve ferah olduğu için, çoğu güvertede uyumaya başlamıştı. Saldırıya uğrar ya da ani bir fırtınaya yakalanırlarsa hemen yerlerini almaya hazırdılar.

Inara fenerin ötesine, geminin dümenine baktı. Gece vardiyasındaki dümenci, dümeni sabit tutmak için bir sopa kullanıyordu, gece görüşünü korumak için sol gözüne bir bez bağlamıştı. Glib'ti bu. Ağzı var dili yok bir adamdı, konuştuğunda gittiği her ülkedeki şekerlemelerden söz ederdi.

“İyi akşamlar, küçük kaptan,” dedi.

“Tuvalete gidiyordum,” dedi Inara aceleyle.

“O senin bileceğin işi, ufaklık.” Açıktaki gözü tekrar ufka kaydı. “Biz oralara *hela* diyoruz”

Inara Yusef'in mabedine bir göz attı ama annesiyle konuştuğuktan sonra bu kudretli tanrı hakkında ne hissettiğinden

emin değildi. Ayrıca ortalık yerde tanrı çağırmayı denemek istemiyordu.

Inara merdivenden güvertenin aşağısına indi. Kulaklarını dört açmıştı ama tek duyabildiği uyuyanların hırıltıları, osurukları, homurtuları ve daha aşağıdaki hayvanların yasal sesleriydi. Elleriyle kulaklarını kapatıp renklerle sarmalanmış hamaklarla paletlerin arasından sessizce geçerek depo, hücreler ve mutfağa giden merdiveni bulup aşağıya indi.

Buraya hiç gelmemişti. Graemar mutfakta kimsenin işine burnunu sokmasından hoşlanmazdı. Kapı açıldığında karşısında derli toplu tezgâhlar, yulaf kokusu, turşular, tuzlanmış ve tütsülenmiş balıklar ve fırındaki közlerin sıcaklığıyla karşılaştı. Hayvanlar bir kat aşağıda olmasına rağmen gübre kokusu burada daha yoğundu. Inara, Kissen'in Bacak'ı buraya getirmediğine sevindi. Denizin altındaki bu kokuşmuş ve karanlık yerde onu hayal dahi edemiyordu.

Mutfakta uyuyan kimse yoktu, Graemar bile burada değildi. Kış mevsimi haricinde burası çok sıcaktı. Karanlıkta hiçbir rüya rengi görünmüyordu.

Yanında Skedi olmadan böyle gizli gizli dolaşmak tuhaftı. Minik tanrı istediği zaman çok güvenilir biri olabiliyordu ama bunu onaylamazdı. Üstelik Inara onu korkutmak istemiyordu.

El yordamıyla fırının kapağına doğru yürüdü. Kapak ahşap bir levhadan yapılmıştı ve üzerinde iki kulp vardı, iç kenarı kararmış ve dövülmüş bir metal levhayla kaplıydı. Onu kaldırıp bir kenara ittiğinde ufak bir akkor karşıladı. Isının korunması ve kıvılcımların alevlenmemesi için dikkatlice küllerin altına gömülmüştü. Çocukken gemideki aşçıların tanrıları kızdırıp her şeyin yanıp küle dönmesine sebep olduğu birkaç hikâyeye okumuştı.

Inara'nın görebildiği kadarıyla burada hiç tanrı yoktu ama fırının içine kazınmış bazı semboller vardı. Batıl inançlı insan-

lar tanrılardan medet umar, küçük mabetler inşa ederdi. Bu onları tanrılara bağlayan incecik bir ip gibiydi.

Yapmalı mıydı? Hestra onun düşmanıydı. Birbirleriyle bir kez savaşmışlardı.

Ancak Kissen neredeyse ölmüştü. Elo, Aan'ın bile kaybedeceklerini düşündüğü bir savaşın içindeydi ve hâlâ Irisia'ya varamamışlardı. Bu kadar işe yaramaz olamazdı. Gururunu biraz da olsa bir kenara bırakabilirdi.

Tırmanıp fırının kapağında diz çöktü, kendi çizimini yapmak için daha soğuk olan kömürlerden birini aldı. İkisi dikey, biri yatay üç çizgi. Bir ocak.

Inara külü kazıp altından parlayan bir akkor çıkardı. Hestra'yı çağırmak, Aan'ı çağırmaktan daha zorlu olacaktı. Başından bir tel saç koparıp ateşe attı. Saç kıvrılıp cızırdadı, buruk bir duman yükseldi. Küçük bir adaktı ama hiç yoktan iyiydi.

Hestra, dedi bütün iradesi, kararlılığı ve ihtiyaç duygusuyla.

Gelmeyeceğinden neredeyse emindi. Ancak hiçbir tanrının yepyeni, yarı mabet sayılabilecek bir yere hayır diyemeyeceğini biliyordu.

Hestra, lütfen.

Ocağın içi çam reçinesi ve yanan saman kokusuyla doldu. Inara'nın tüyleri diken diken oldu.

Ne cürretle beni çağırırsın?

Hestra'nın sesi sıcak kömürün çıkardığı cızırtıyı andırıyordu. Aan'ın aksine çağrısını pek hoş karşılamamıştı. Yine de gelmişti. Onu getiren şey neydi? Tanrılar her adağa gelmezdi. Hestra duasının çekimini hissetse de bunu görmezden gelebilirdi. Sesinde de bir şey vardı. Hassas ve kırılgan bir şey.

Demirci tanrı Satuan'la konuştuk, dedi Inara.

O huysuz dilinden işe yarar bir şey döküldü mü bari?

Bizi öldürmeye çalıştı, dedi Inara.

Fırının içinde ufak bir kahkaha yankılandı, kömürlerden duman tütüyordu. *Sevindim.*

Inara, Hestra'nın mutfağın duvarlarına çarpacak alevler gönderdiğini hayal etti. Un, hipgin, yelken bezleri, halatlar tuşa-
tuşacak, kara barut patlayıp gemiyi içten dışa parçalayacaktı. Kimse sağ kurtulamayacaktı. Inara kahkahalar kesilene kadar nefesini tuttu. Tanrı sonunda sustu.

Benden ne istiyorsun? diye sordu Hestra, Inara sessiz kalınca. *Küçük yaşlı bir tanrıyım. Mabetlerin ve evlerin birbiri ardına küle dönüşünü, yok oluşunu izliyorum. Hseth'in alevleri beni bile yakıyor. Tanrılar onlara tapan kimse olmadan neye yarar biliyor musun, küçük kız? Düşmek ne demek bilir misin?*

Bilirim, dedi Inara. *Onları gördüm. Hiçliğin gölgeleri. Tehlikeli bir hiçliğin. Biraz güç, sıfır iradeyle birileri onların sonunu getirene kadar hayata tutunuyorlar.*

Hestra bir şey söylemedi. Belki de Inara'nın sesindeki tehdidi hissetmişti.

Hestra, sen bundan daha fazlası olabilirsin. Inara bir nefes verdi. Kraldan her bir zerresiyle nefret ediyordu. Ondandır çok fazla şey alıp götürmüş, yaptıklarından hiç pişmanlık duymamıştı. Fakat annesi onu seçmişti, Elo onu seçmişti, Kissen onu kurtarmıştı.

Bir canavar mı olacaktı yoksa bir savaşçı mı?

Onun inancı da kırılabilir, Hestra, dedi Inara. *Bize bunu Satuan söyledi. Onun inancını kırmamız gerektiğini. Aan da onu yenmek için bir tanrıya ihtiyacımız olduğunu söyledi... sen—*

Ateş birden kabardı ve Inara alevlerin içinde Hestra'yı gördü. Dallardan yapılma çıt kırıldım bir varlıktı ama farklı görünüyordu. Teni, kemikleri üzerinde süzülüyormuş gibi duran bir zara benziyordu, saçları hafif kıvrıkcıktı. Gözleri... gözleriye eskisinden daha soluktu.

Ben Hseth'e tutabileceğiniz bir mum değilim, dedi. *Sen her şeye burnunu sokan, bu dünyaya bile ait olmayan bir şeysin. Adaklarınla benim aklımı çelmeye çalışma. Hseth'in ona güç verecek bin ölüsü var, bense yarı ölü bir kralın dualarını çalışıyorum. Ancak*

ölüm Hseth'in gücüyle baş edebilir. Gülümsedi, ağzı diş yerine beyaz kemikler ve kıvılcımlarla doluydu. Belki seninki iş görür. Bana adak olarak canını verir misin?

Inara yutkundu, tanrının gülümsemesi soldu.

Gördün mü? Sen de benim gibi ölmek istemiyorsun. Ben en azından kaderimi kabullendim.

İç geçirdiğinde ağzından gri bir duman çıktı, saçları turuncu akkorlarla kıvrıldı. *Çok yazık ama kral yenilgiden bir savaş uzakta. İlkini kazansa bile her şey yerle bir olana dek birbiri ardına başka savaşlar gelecek.*

Boşa uğraşıyordu. Tanrıların bulmacalar ve karamsarlık dışında ona verebileceği bir şey yoktu. Inara duman mürettebatı uyandırmasın diye korların üzerini kapatmak zorunda kaldı.

Yumruklarını sıktı. *Onu yeneceğiz. İzle ve gör.*

Tanrı bir kahkaha patlattı, kıvılcıma, aleve sonra da bir akkora dönüşüp kayboldu. Ancak giderken son bir şey fısıldadı. *Her şeye rağmen iyi bir yalancı değilsin, canavar.*

ON ALTINCI BÖLÜM

Elogast

Elogast kontrol edip uyuyabilecek güvenli bir yer olduğuna karar verdikleri bir evin duvarına yaslanmış, üzerinde zırhıyla dinleniyordu. Gefyrton'a varmalarının üzerinden iki hafta geçmişti. Nehrin yukarısından onları dehşete düşürecek sıklıkta ateşe verilmiş kayıklar geliyor, içlerinde çığlık çığlığa bağırarak yanan bedenler taşıyordu. Fakat Tulenne görevini yerine getirerek hepsini uzak mesafeden batırmayı başarmıştı. Çok azı parçalanmadan ilerlemelerini sağlayacak doğru akıntılara kapılıp limana varmıştı.

Elo, yanan etin kokusundan mı yoksa uçurumun güney kısmında çürüyen cesetlerin görüntüsünden mi daha çok nefret ettiğini bilmiyordu. En azılı savaşçılar bile cesetlerin parça parça düşüp nehir sıçanlarına yem olduğu güney nöbetini tutmaya dayanamıyordu.

Arren yine güvenli bir yerde dinlenmesi için onu batı geçidine davet etmiş ama Elo bunu reddetmişti. Bunu yaparken de kibar olmaya özen göstermişti. Görev yerini terk etmeyecekti.

Üstelik artık belli bir düzen oturtmuşlardı, planlı saldırılarla Talicialıları geçide doğru adım adım geri püskürtüyorlardı.

Ne var ki ilk boru sesini –üç kısa, sert sesi– duymasıyla Elogast bu düzene fazla güvendiğini anladı. Bir Talicia saldırısı başarılı olmuştu.

Gözlerini açtı. Etrafını saran karanlık titrek bir ateşle aydınlanıyordu. Pencerenin ardındaki gökyüzü de öyle. Gece çökmüştü, şehir yanıyordu.

Gördüğü rüyalardan sıyrılmayı beklemeden ayağa fırladı. “Kalkın! Kalkın!” diye bağırdı.

Etrafında uyuyan herkes çıkarmadıkları zırhlarının tangırıtısıyla ayağa kalkmıştı. Benjen’in yorgun gözleri Elo’nunkileri buldu ve kılıcını çekti.

“Benimle gelin!” diye emretti Elo.

Evden çıkıp kaosun hüküm sürdüğü ana caddeye yöneldiler.

Kasabanın şelalelerin ötesinde kalan güney tarafı alevlere teslim olmuştu.

“Komutan!” Perin karanlığın içinden ona doğru koşuyordu, göğsü kan içindeydi ve boynundan bir boru sarkıyordu. Uyarıyı o vermiş olmalıydı. “Güney yamacından aşağı inip köprüye tırmandılar,” dedi. “Altı bina yanıyor. Ateşi söndürmeleri için birkaç kişi gönderdik.”

Cesetlerin sallandığı, askerlerin nöbet tutmaktan nefret ettiği ve şimdiye hiçbir saldırının olmadığı taraftı bu. Azgın suların ve kaygan kayaların oraya tırmanacak kadar aptal her düşmanı caydıracağını sanmışlardı. Binaları yakacak kadar yükseğe tırmanmadan önce kaç Talicialı düşerek hayatını kaybetmişti?

“Yangını boş verin,” dedi Elo sıcaklığı hissetmesine rağmen. “Merkezde toplanın.”

“Elo, köprünün yanmasına izin veremeyiz,” dedi Benjen aceleyle.

Elo örgülerinin üzerine sıkıca oturan miğferini başına geçirdi. Artık neler olacağını kestirebiliyordu. Onlar alevleri söndürmeye ve kimin binaları ateşe verdiğini çözmeye çalışırken Talicialılar saldırıya geçip birliklerini bölecek ve herkesi paniğe sürükleyeceklerdi. Panik onların sonunu getirirdi.

“Bizi korkutmaya çalışıyorlar,” dedi. Suyun güneyi yerine doğuya, geçide doğru yürüyordu. “Birkaçı fark edilmeden tır-

manmış olabilir. Merkezde toplanma sinyali verin ve bırakın alevleri su halletsin. Çatılarda ve köprü desteklerinde variller dolusu su ve etrafımızı çevreleyen bir şelale var.” Elini Benjen’in omzuna koydu. “Liderlik etmemi istemiştin,” dedi. “Bana güven. Hayatım, kanım, kalbim.”

Benjen yutkunup onu başıyla onayladı. “Çavuş Perin toplanma sinyali verin,” dedi. “Komutanımızın emri.”

Perin bir anlığına tereddüt etse de borusunu kaldırdı ve tiz bir sesle biten uzun, monoton bir tını çaltı.

“Peşimden gelin!” diye bağırdı Elo koşmaya başlayarak. Middrenli savaşçılar dört bir yandan yandan, binalardan, ara sokaklardan, hanlardan ve uyumak için sığındıkları yerlerden fırlayıp toplanıyorlardı. “Geçide! Bir tabur oluşturun, yangını bırakın!”

Yesef, Safidah ve Hanelerin muhafızları, şövalyeleri ve erlerinden oluşan bir grup merkezde toplanıp barikatın yanında dörtlü sıralar oluşturarak kısa süre içinde iki taraftan da korunan bir tabur hâline geldiler. Her nasılsa Elogast, Arren’in toplama ordusundan elle tutulur bir şey oluşturmayı başarmıştı. Fakat bu ne kadar dayanacaktı? Güneydeki alevler büyüyordu. Kirişleri küle dönmüş bir bina yıkıldığında irkildi. Ya yanıyorsa? Ya alevler her yeri sararsa? Ya içgüdüğü bütün şehrin yanmasına sebep olursa?

Hayır. Haklıydı. Bu hem içini rahatlatıyor hem de onu dehşete düşürüyordu. Talicialılar doğu kapısının kırmızı sancaklarının arasından vahşi bir güçle saldırıya geçmişti. Yüzlerini kan ve kömürle boyamışlardı, saçlarında çanlar parlıyordu. Elllerinde taşıdıkları meşaleler gecenin sisi ve dumanının arasında turuncu renkle parlıyor, sanki ince bir örtünün ardından çıkıp geliyormuş gibi görünüyorlardı. Çoğu elinde kılıç taşıyordu ama bir o kadar balta, kazma ve el yapımı silah da vardı. Birlik olmadan, plansız bir şekilde koşuyorlardı. O bir

çocuk muydu? Yaşlı bir kadın? Ne fark ederdi? Önemli olan tek şey düşman olmalarıydı.

“Safları sıklaştırın!” Elo bağırdı. “Omuz omuza verin. Bekleyin!”

Onu duyanlar bir şekilde emirleri diğerine ilettiler. “Bekleyin!”

Talicialılar barikatların gerisinde bir kaos yerine organize olmuş bir savunma hattı görünce duraksadı.

“Güneşgetiren için!” diye bağırdı Elo arkasında oluşan sıraların sıraların kalbinden.

“Güneşgetiren!” diye bağırdı sağındaki Benjen ve solundaki Elseber. Kim olduğunu bilmediği başka biri de onlara katıldı. “Ateşyürek!”

Elo etrafındaki savaşçıların korkusunu hissedebiliyordu. Ter gibi her yerini sarıp tenini karıncalandırıyordu. Cilean, Lotta, Perin, Larsen, Ainne’in de etten duvarda yer aldığını görebiliyordu. Elo birleşik birimler oluşturmuş, onlara temel taktikleri ve ortak hedefleri öğretmişti.

Birlikte daha güçlüydüler.

“Hazır olun!”

Talicialılar etraflarını sardı, uluyarak savunma duvarlarını parçalamaya çalıştılar ama başaramadılar. Kenardaki savaşçılar kalkanlarını, tahta parçalarını ve bulabildikleri diğer her şeyi kaldırırken ikinci sıradakiler mızrak ve kargıları olmadığı için kılıçlarını boşluklara saplıyordu. Talicialılar kontrolden çıkmış bir ateşten saçılan kıvılcımlar gibi demirden duvara çarpıp söndü.

Elo düşmanlarını insan olarak görmemeliydi. Uzun kılıcının yüzünü yarıdığı kızı da parçalanmış mızrağı ve aç gözleriyle karnında bıraktığı yarayla kıvranan yaşlı adamı da insan olarak görmemeliydi. Tanrılarla savaşıyor olmayı diledi. Blenraden’daki birliklerini yıkıp geçen kurdu bir kâbus, bir rüya gibi görmek kolaydı. İskelete dönmüş at, geyik başlı savaş tanrısı, çığlıkları ve bitmeyen oklarıyla av tanrısı...

En azından kimse ona Kissen'i, Ina'yı, Benjen'i veya Arren'i anımsatmıyordu.

Kılıcın ete saplanmasıyla Elo'nun kolları yorgun düşüyor, ucunda ölümleriyle yüzleşen insanların çığlıkları kulaklarını dolduruyordu.

Güneydeki çatıları saran alevler yavaş yavaş sönüyordu. Islak odun iyi yanmazdı. Hseth olmadan bu mümkün değildi ve henüz onu çağırmamışlardı.

Bir şansları vardı. Elo bu şansı kaçıramazdı. "İleri!" diye bağırdı ve emrini önce kısa ve sonra uzun bir nefesle ileten Perin'in borusunun sesini arkasında duydu.

Talicialıların saldırılarına karşı gelip kapıya doğru ilerlerken gece atılan çığlıklarla giderek daha sıcak ve ağır bir hâl alıyordu. Her yer panik ve gölgelerle doluydu. Saldırı şiddetlenirken iki taraftan da oklar uçuyordu. Kapıların ötesinde çanlar çaldı ve anlaşılmaz bağırışlarla verilen emirler Talicialıları ileri sürükleyerek tahtalarda çarpmalarına neden olup hepsini ölümlerine götürdü.

Çok az kişi şehre girebilmişti. Kuzey ve güneydeki ara sokakların gölgelerine sığınmak için koşanların icabına çatılara konuşlandırılmış okçular, Tiamh'ın ikinci savunma hattı bakacaktı. Tulenne'in birliğiyle olası sürprizlere karşı kuzey limanlarını koruyacaktı.

"İleri!" diye bağırdı Elo tekrar. Tek vücut gibi ilerlediler. Elo ayaklarının altındaki köprünün yüz kişinin ağırlığıyla titrediğini hissedebiliyordu. *İleri*. Bir adım. Bir adım daha, bir tane daha. Kapıya kadar kaç adım kalmıştı? Talicialıların korkusu ve kafa karışıklığından faydalanarak şehri alabilirler miydi? Topraklarını geri alabilirler miydi? Düşmanı Bennite Dağları'na kadar sürüp aç bırakabilirler miydi?

"İleri!"

Barikattan giderek uzaklaştıklarını fark eden Middrenlilerden sevinç çığlıkları yükseldi. Sevinçleri uzun sürmeye-

cekti. Yakında Elo'nun hissettiği her şeyi onlar da hissedecekti. Şanslılarsa çoktan ölmüş dostlarının düşmanlarının kemikleri ayaklarının altında ezilecekti.

Durmak yoktu. Kapıya doğru, şehri geri almaya doğru ilerliyorlardı. Bir boşluk açıldığında Talicialılar kaç kişi öldürdüklerini ve kaç kişi kaldığını bilemesin diye yerini hemen bir Middrenli dolduruyordu. İşgal altındaki köprüye doğru ilerlemeye devam ettiler. Elo, Talicialı krkaların ve hatta belki de rahiplerinin panik dolu haykırıışlarını duyabiliyordu.

İleri.

Yavaşça, adım adım, kılıçlarını savura savura. Savaşırken her bir dakika yüzyıllar gibi geliyordu. Elo fırtınanın ortasındaydı. Etrafı güvendiği adamlarla çevriliydi. Dostlarıyla.

Umut. Bunu hissediyordu. Kapıyı alacaklardı. Gefyrton onlarındı.

Fakat yolunda olmayan bir şeyler vardı. Bu kadar kolay olmamalıydı. Kissen'in, güney ve doğudan gelen raporların bahsettiği rahipleri, çiftçileri ya da Hseth heykellerini göremiyordu.

Bu Talicialıların tüm birliği olamazdı.

“Benjen,” diye tısladı Elo ağzında kan ve terle karışık tükürükler saçarak. “Yanına on kişi alıp iskeleye git. Tulenne'in savunmayı sorunsuzca sürdürdüğünden emin ol.” Ya kuzeydeki savunmaları borazanı duyup merkeze geldiyse? Ya kıyıları savunan kimse yoksa?

“Emredersiniz komutanım,” dedi Benjen neyi kastettiğini anlayarak. Arkalarında duran Lotta, Ainne ve Perin'e döndü ve birlikten hızlıca çıkmaları gerektiğini fısıldadı.

Elo arkasına baktı. Benjen ve diğerlerinin yerlerindeki boşluklar dolarken sol yanını Elseber'e emanet etti. Yüzündeki kesiğe rağmen kılıcını bir Talicialının koltuk altına saplarken sırtıyordu.

Elo, Kyaum Yesef'in diğerleriyle birlikte sanki elinde bir kılıçla doğmuşçasına savaştığını görebiliyordu. Güzel! Geralfi

de kadının çok uzağında sayılmazdı. Yeşil ceketiyle birkaç sıra arkada duruyordu. Korkuyordu ama oradaydı. Elo rahatlamıştı, aklındaki şüpheler dağılıyordu. Tulenne görev yerinden ayrılmamıştı.

O da ne? Yirmi sıra arkada beyaz ve sarı renkli bir pelerin gözüne ilişti. Kılığı bir er için fazla gösterişliydi. Elo'nun lordun savaşmayı daha fazla kaçırmak istemediğini anlamak için miğferin altındaki yüzünü görmesine gerek yoktu.

Aptal! Talicialılar üç koldan saldırmak varken neden iki kolla yetinecekti ki? Şimdiye kadar nehirden aşağı gönderdikleri yanan kayıklar küçüktü ama ağaçların arasında, doğu kıyısında daha büyüklerini yapmadıklarını kim bilebilirdi?

“Yüzbaşı Benjen!” diye bağırdı Elo. Ona ve diğerlerine doğruca bir çatışmaya gittiklerini söylemesi gerekiyordu. “Benjen!”

Ama Benjen savaşın gürültüsünün arasından onu duyamayacak kadar uzaktaydı. Birliği oluşturdıkları taburun sağladığı korumadan vazgeçerek rıhtımlara giden ara sokaklara yöneldi.

Karanlığın içinden oklar yağmaya başladı.

Cilean oracıkta öldü. Benjen kendini yere attı ama Lotta neyin geldiğini görmesine rağmen ne eğildi ne de saklandı. Kendini Perin'in önüne attı. Tıpkı savaş tanrısıyla yüzleştiklerinde Arren'in Elo'ya yaptığı gibi.

Oklar adamın zırhını delip geçerek gırtlığına, göğsüne ve eline saplandı, kocasına doğru devrilmesine sebep oldu.

Perin onu yakaladı.

“Lotta?” Elo ne söylediğini duymaktan ziyade görüyordu. Perin olanları o an idrak etmişti. Kocasını çoktan kollarında can verdiğinde Lotta'nın son nefesini onu korumak için harcadığını anlamıştı. Çığlık çığlığa haykırdı ama Benjen ve Ainne çoktan ayağa kalkmış, onu güvenli bir yere sürüklüyordu.

“Hayır!” diye haykırdı Perin. “Hayır, Lotta! Onu bırakmam!”

Daha fazla ok göğsüne yükseldi. Middren birliklerini vuran ikinci dalga gelirken Benjen, Perin'i yere eğdi. Elo kolunu Elseber'e dolayıp kadının başını aşağı eğdi ama ona gelmesi gereken ok arkasındaki adamı yanağından vurdu. Kan Elo'nun boynuna, zırhıyla miğferinin buluştuğu noktaya sıçradı.

"Ayrılın!" diye bağırdı Elo. "Sol kanat, limanları koruyun!"

Ancak bu anlaşılması zor bir emirdi. Yalnızca birkaç kişi harekete geçmişti ki kuzeyden gelen bir saldırı yan taraflarında koca bir delik açtı.

Talicialılar tam da önlemeye çalıştığı şeyi yapıp ördükleri etten duvarı yarıp ikiye bölerken Elo etraftan yükselen çığlıkları duyabiliyordu. Benjen ve Elseber'i artık göremiyordu. Ter, cesetler, kan ve ölümden başka bir şey göremiyordu. Ön saflar arbedeye tutuşmuştu.

Bir kılıç zırhını sıyrarak göğsündeki lapis taşından aslanın bir kısmını parçaladı. Bir balta miğferinin yanından aşağı inerken bir yumruk ya da çekiç –Elo emin olamıyordu– çenesinin altındaki korunmasız yere indi. Her şeye rağmen mücadeleyi bırakmayıp kırmızılara bürünmüş, saçlarında çanlar takmış ve gözlerini kan hırsı bürümüş herkese kılıcıyla saldırıyordu. Eller, bedenler, fal taşı gibi açılmış gözler ve uluyup bağırarak Talicialıları görebiliyordu.

Elo'nun etrafındaki Middrenliler şaşkınlığı atlatıp toparlanıp düşmanı püskürtmeye koyulmuştu. Talicialılardan farklı olarak Middrenlilerin çoğu Tanrılar Savaşı gazisiydi. Savaşın dehşetine ve taktiklerine yabancı değillerdi. Yine de böylesine sert bir darbenin karşısında uzun süre dayanamazlardı. Nehirden daha kaç tane düşman gelecekti?

"Limanlara geri dönün!" diye bağırdı Elo birliğin arkada kalan kısmının sesi duyacağını umarak. Yanlardan gelen baskı azalmış, bire bir savaşılmaya geçmişlerdi. Kapıya doğru baktı. Etrafları ceset doluydu. Çok yaklaşmışlardı. Hâlâ çok yakınlardı.

Fakat Elo kapıların ardında başından beri bir şansları olmadığını gördü.

Geçidin öteki tarafında toplanmış Talicia birliği, Elo'nun hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Kırmızılar içindeki savaşçılar sıra sıra dizilmiş hâlde ilerliyordu. Bu kez bir ateşin kıvılcımlarını değil, alevden dalgaları anımsatıyorlardı. Hseth ve rahipleri onlara neyin sözünü vermişti de ölümden korkmuyorlardı? Elo çok eski zamanlarda ünlü savaşçılara sevdikleri tanrılarla ziyafet çekebilecekleri bir cennet vadeden tarikatların olduğunu duymuştu. Ama Talicia'da böyle bir şeyin varlığı hiç kulağına çalınmamıştı. Yoksa başka bir yol göremeyecek, hayatlarını uğruna feda edecek kadar tanrılarının boyunduruğu altına mı girmişlerdi?

Büyük bir çan iki kez çaldı ve kapıya yakın olanlar kenara çekilerek omuzlarında büyük, bronz bir heykel taşıyan beyaz cübbeli ve zırhlı grubu ortaya çıkardı. Bir mabet. Heykelin içi boştu, gözleri yanıyordu ve ağzında, dişlerinin olması gereken yerde üzerinde duman tüten bir ızgara duruyordu. Aldıkları raporlar, onları heykeli dolduran, pirinç ve bridditeten göğsünü akkora çevirek kadar sıcak yanan kömürün parıltısının yaydığı dehşete hazırlamamıştı. Bir tanrı görmüş her şövalyenin kalbini korkuyla doldurmaya yetecek bir manzaraydı bu.

Hseth.

Kırmızı ceketli ve beyaz kuşaklı bir grup asker, hâlâ nefes alan yaralıları topluyordu. Aldıkları raporlara göre bunlar rahiplerin himayesindeki ordu liderleri krkalar değil, onun altındaki hvarlardı. Rahiplerin yardımcılarıydı. Yakalananları çırpınıp çırpınmamalarına, Talicialı veya Middrenli olup olmadıklarına bakmaksızın heykelin dibine doğru sürüklüyorlardı. Hepsi bronz heykelin ayağına getirildikten sonra boğazlarının kesilmesiyle attıkları çığlıklar aniden kesildi. Kanlar heykelin ayağına akıyor, değdiği yerde cızırdıyordu.

“Heykeli yıkın!” diye bağırdı biri Elo’nun arkasından. Çatılardan birkaç ok atıldı. Hâlâ yerlerinde duran okçular vardı. Bir rahip boğazına saplanan okla iki büküm olup düştü ama bir asker, rahibin yerine beyaz cübbeli biri geçene kadar mabedi kaldırmak için harekete geçti.

“Hayır! Bırakın!” diye haykırdı Elogast. Talicialıların yaylarını çektiğini görebiliyordu. Olup biteni izlerken bile iki askeri vurulmuştu. Tekrar bir savunma pozisyonuna geçmeleri gerekiyordu yoksa tek tek avlanacak ya da bir saldırıyla ezileceklerdi. “Etrafıma toplanın! Birbirinizi koruyun. Bulabildiğiniz tüm kalkanları kaldırın.”

Önden ve yandan gelen oklar üzerlerine yağarken kendilerini koruyabilecekleri pek bir şeyleri yoktu. Elo zırhının içine gömülüp eğildi. İki ok üzerinden sektiğinde Elo kendi zırhına ona hediye eden Naia’ya fısıldayarak teşekkür etti.

Savaşçıları geri dönüp birleşirken ayağa kalkıp kılıcını çekti. Hseth’in mabedinde boğazı kesilmeden önce çığlık atan bir kadının sesiyle irkildi.

Onu çağırmak için kaç kurban vermeleri gerekiyordu?

“Komutan!”

Kafasını çevirdi. Seslenen Safidah’ydı. Burnu, ağzı, kafası, çenesinden akan kanlar miğferine sıçramıştı. Kolunda bir kalkan vardı, her şeye rağmen ona tutunmayı başarmıştı. “Geri çekilmeliyiz!” Elo’yu omzundan tutup kapıdan uzağa, ağır darbe almış birliklerine doğru sürüklemeye başladı. Fakat çok geçmeden durdular.

Limanlardan, kapılardan ve ara sokaklardan gelen Talicialılarla etraflarını sarmıştı. Elo ordunun arkada kalan kısmının geri çekildiğini, ikinci barikata doğru kaçtığını görebiliyordu.

Onları ölüme terk etmişlerdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Arren

Arren uyuduğu batı kapı kulübesinden boruların sesini duydu.

Elogast'ın kullandığı sinyallere aşinaydı ve kulaklarını dolduran ses Talicialıların saldırıya geçtiği anlamına geliyordu.

Hayır, ilk barikatı geçtikleri anlamına geliyordu.

“Kalkın!” diye bağırdı yatağından fırlayarak. “Savaşa hazırlanın!” Geralfi'nin atalarına ait eve el koyup karargâhı yapmıştı. Muhafızlarının konuşlandığı avluya bakan pencereleri açık bırakarak uyumuştı. Boru sesinin ne anlama geldiğini bilmeyenler onu duyardı.

Düşünecek ya da giyinmesine yardım eden hizmetkârı bekleyecek vakti yoktu. Elo ön saflardaydı. Bir kez daha elleriyle oraya gönderdiği Elo. Huzur dolu fırınından çekip çıkardığı ve kendi savaşına sürüklediği Elo.

Arren, onu Crolle ve Elemni'yle kalması ve oradan ön safları buradan verdiği emirlerle idare etmesi için batı kapısına çağırmıştı. Ama tabii ki Elo savaştan kaçmazdı.

Arren bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Bu yüzden onu seviyordu.

Yatağın yanında duran ceketini alıp gömleğinin üzerine geçirerek titreyen ellerle önünü bağladı. Kaburgalarının ayrış-

tığı, kalbinin olması gereken yarığa gelince durdu. Teni değişmiş gibiydi, etinin yerini dallar ve sürgünlere bıraktığı çeper daha yumuşaktı. Hestra'nın alevi içeride usul usul yanıyordu.

Hestra? Ona ulaşmaya çalıştı.

Geliyorlar, dedi Hestra kederli bir fısıltıyla. Hseth geliyor. Bu işin sona ermesinin vakti geldi.

Arren kaşlarını çattı. Sonunda ona cevap vermişti ama söyleyecek iyi bir şeyi bile yoktu.

“Bu akşam olmaz,” diye mırıldandı elini göğsüne koyarak. Alevi daha yumuşak, daha sessizdi. Elini yalayıp geçiyor ama acıtmıyordu. Tıpkı bir elveda gibiydi. “Hestra, sevilmek istiyorsun ama sen bile kendine inanmazken başkaları bunu nasıl yapsın?”

Ateş geçtiği her yeri yakarken, diye cevapladı, kim bir ateş tanrısının yasını tutacak?

“O zaman onlara başka bir şey ver,” dedi Arren. Göğsündeki alev parlıyordu. “Onlara umut ver.”

Tanrı sessiz kaldı. Ardından konuştu, *Nasıl yapacağımı bilmiyorum.*

Odasının kapısı âniden açılınca Arren kılıcını çekmek için uzandı ama gelen Komutan Movenna'ydı, peşinde de Methsme vardı.

“Saldırıyorlar,” dedi Iuri nefes nefese. “Barikatı geçtiler.”

“Biliyorum,” dedi Arren. “Giyinmeme yardım edin.”

Komutan duraksadı. Arren hem onun hem de âlimenin etrafında belli belirsiz bir ışık gördü. Fener ışığı olamazdı. Renkliydi, keskin ve korku dolu görünüyorlardı.

Gözlerini kırptığında ışıklar solup gitti. Arren içliğini giyerken zincir zırhını durduğu yerden aldı. Methsme bir şey söylemek istiyormuş gibi duruyordu ama açlığı andıran bir şeyle dolu gözleri Arren'in göğsündeki yarığa kenetlenmişti.

Iuri zincir zırhı alınca Arren başından geçirmesi için dizinin üzerine çöktü. Çok yavaşlardı. Her geçen saniyede, verdiği

her nefeste Elo'nun savaştığını görür gibi oluyordu. Bir mızrak, kılıç veya ok yüzünden düştüğünü hayal edebiliyordu.

Neden onu öldürmeye çalışmıştı? Belki de bir gün Elo'nun saraya dönüp yanındaki yerini aldığı, onu sevdiği, kucakladığına dair hayallerle dolu defteri kapatmak içindi. Belki de özlem çekmektense güç sahibi olmak istediği içindi.

Movenna, Arren'in göğüs zırhını bağlarken iki yaver geldi. Arren bu zırhları özel olarak tasarlamıştı. Göğsünde yanan çemberden doğan altın varaklı güneş ışınları, geyik boynuzları gibi kıvrılarak omuzlarına ve göğsüne yayılıyordu. Yaverler durup hayranlıkla onu izlemeye daldı. Boru sesi tekrar duyulduğunda içlerinden biri irkildi.

"Sesle bize bir mesaj iletiyor," dedi Arren onu sakinleştirmek için. "Komutanımız bize birlik olmamızı söylüyor."

Elo bir tabur oluşturuyor olmalıydı. Bu da büyük bir birliğin yaklaştığı anlamına geliyordu. Talicialılar savunmalarını test etmiyordu. Köprüyü almaya gelmişlerdi.

"Düşmandan gelmiyor mu?" diye sordu yaver.

"Düşman çan kullanıyor." Movenna'ya döndü. "Teşekkürler," dedi. "Gidip Tiamh'la birlikte ikinci savunma hattını destekleyin, buna ihtiyacımız olabilir."

"Emredersiniz, Güneşgetiren."

Arren başıyla yaverlere işaret verdi. "Gelin, dizliklerimi takmama yardım edin."

"Hayır, durun," dedi Methsme. Yaverler söylediğini yaptı. "Güneşgetiren, Ateşyürek, savaşa gitmeyi mi planlıyorsunuz?"

Arren kaşlarını çatı. "Hiçbir zaman savaştan kaçmadım," dedi. Yine de bu tam olarak doğru sayılmazdı. Birkaçından türlü numaralarla sıvışmıştı.

"Siz kralsınız. Liderimizsiniz. Lesscia'da yaptığınızı söyledikleri gibi alevden kuklanızı gönderin."

Hestra'nın şu an bunu yapabilecek gücü varmış gibi. Ya da iradesi.

Arren eldivenlerini giydi. “Sen kimsin ki krala ne yapıp ne yapmayacağını söylüyorsun?” diye çıkıştı. Kadının yüzü düştüğünde Elo’yla aynı cümleyi kurduğunu fark etti.

Yaverler hâlâ öylece duruyordu. Geride durmuş kralla Methsme’ye bakıyorlardı.

“Bana karşı mı geliyorsunuz, yaverler?” diye sordu yumuşak bir sesle. Bağırıp çağırmanın kalpleri çalmakta sivri dilden bile beter olduğunu anlamaya başlıyordu. Dünya karşısında sessiz kaldığı müddetçe onu kendi sözleriyle dolduracaktı. İki yaver hemen işe koyuldu. “İsimleriniz ne?”

“Marion,” dedi biri. “Weild’dan.”

Diğeri yutkundu. “Nattino,” dedi. “Barkson.”

“Gefyri misin?” diye sordu Arren. Oğlan onu başıyla onayladı

“E-eyet. Üç hafta önce muhafızlara katıldım.” Dizlikleri aldı ve diğer yaverle birlikte zırhı hızlıca üzerine geçirdiler.

“Korkma, Nattino. Kalbim yandığı ve tebaam bana sadık kaldığı sürece ateş tanrısı Gefyrton’u alamayacak.” Dişlerinin arasından keskin bir nefes alan Methsme’ye baktı.

“Tanrılar âşıkları için savaşa atılmaz,” diye tısladı. Sanki yaverler söylediklerini duymayacakmış gibi alçak sesle konuşmuştu. Arren o ışığı tekrar gördü. Kadının etrafında altın renkli parıltılar dalgalanıyordu. “İnsanlar atılır. Aptallar atılır.”

“Bana bir daha aptal dersin, âlime, seni falakaya yatırırım,” dedi Arren. “Sör Elogast benim âşığım değil, komutanım.”

“Kralım...” dedi kadın çaresizce. “Sizi mahvedecek. Aslanınız bir kalp hırsızı ve size sadece acı verecek.”

Arren duraksadı. Haklı mıydı? Aptal bir âşık gibi mi davranıyordu?

“Ateşinizi söndüren o acıma hissini kalbinizden söküp atmalısınız, Güneşgetiren,” diye üsteledi Methsme. “Bir tanrı gibi davranın. İnsan gibi değil. Bir tanrının ölümünün anlamlı olması için kutsal ve önemli olması gerekir. Bir hiç uğruna ken-

dinizi riske atmayın.” Etrafındaki hare elini kalbine götürüp parmaklarını açtığında daha çok parladı.

Hestra göğsünde kabardı. Arren kanının ısındığını hissetti, kadının etrafındaki renklerin parladığını gördü.

İnanç. Bu parıltı inanç olmalıydı.

Onu tekrar görürse Elo’nun ışığı nasıl olurdu?

“Bana inanıyorsan, Methsme, gidip şarkı söyle,” dedi Arren. “Talicialılar korkmadığımızı duysunlar. Onların tanrısıyla yüzleşmekten *korkmuyorum*.”

“Beni seviyorsanız, Güneşgetiren,” dedi Methsme, “kutsal alevinizi güvende tutarsınız. Hainler uğruna harcamazsınız.”

Arren bakışlarını kadına dikti. Daha önce inançları uğruna öldürmüş insanlarda böylesi bir adanmışlığı görmüştü. Güçlü, insanı için için yiyip bitiren türden bir adanmışlık. Vahşi. Kadının arzuladığı şey onun maddi sevgisi değildi. Parıl parıl parlayan o ilahi sevgiydi. Onu yükseltecek, ciğerlerine nefes olacak ve yaşaması için bir amaç sunacak kadar büyük ilahi sevgi.

“Sevgim seninle, âlime,” diye yalan söyledi Arren geçmiş korkularını bir kenara bırakarak. “Fakat sevdiğim diğer kişileri alevlere terk etmeyeceğim.”

Zırhı üzerindeydi. Yeterince vakit kaybetmişti. Genç Natinno’dan miğferini alıp odasından çıktı. Geralfi evinin sarmal merdiveninden inip tüm vaktini kapının yanındaki seyisler ve atlarla geçiren vâris kızın yanından geçti. Elo’dan hoşlanmıştı ve kulübeden ayrılmayı reddediyordu. Üzerinde bir av bıçağı, bir de arbalet taşıyordu. Yanındaki iki hizmetkâr Arren geçip giderken fısıltıyla dua ediyordu.

Kapı kulübesinin avlusuna çıktığında sıcak ve boğucu gece yüzünden ter içinde kalmıştı. Avluda hummalı bir hareketlilik vardı. Şövalyeler, muhafızlar, askerler uykularından uyanmış, zırhlarını kuşanmış ve savaşa hazırlardı. Yaverleri ya da çıraklarıysa oklar, kılıçlar ya da kalkanlarla peşlerinden koşturuyordu. Bu esnada halk, arkalarında taşıdıkları büyük sepetlerle grup-

lar hâlinde şehirden ayrılıyordu. Elo, eli kılıç tutanlara çoktan kıyıda toplanmalarını emretmişti. Son bir savunma hattı kurmak için.

Arren'in kullanmayı planlamadığı bir savunma hattı.

“Yanıma on atlı istiyorum,” dedi korku dolu gölgeler ve hareket hâlindeki bedenlere doğru ilerlerken.

General Elemni hışımla ona döndü, tam ona azar çekmek için ağzını açmıştı ki karşısında kim olduğunu fark etti. Beti benzi attı. “Güneşgetiren,” dedi. “Gefyrton’da süvarileri kullanamayız.”

“Ön cephe şehrin yarısı kadar uzakta,” dedi Arren, “ayrıca on süvari köprüyü yıkacak değil ya.”

“Siz oraya mı...” General kendini dizginleyip başını eğdi. “Emredersiniz, Güneşgetiren,” dedi. “Sizinle geleceğim.”

Bu, Arren’i şaşırttı. Lord Elemni birliklerinin çoğunu geride tutmuş, ordunun ilerlemesi hâlinde Sakre’yi korumak istediğini söylemişti. Arren bu ‘korumanın’ ona olan inançlarını kaybettiklerinde topraklarına konması anlamına geldiğinden şüpheleniyordu.

Ama Elemni onunla gitmeye hazırdı. Belki de ona olan güveni artıyordu.

Dikkatle izle, ateşyüreğim, diye geçirdi içinden Arren. *İnsanların inancını kaybetmeyeceğiz.*

Henüz Hseth’in gazabını tatmadın, küçük kral. Neler yapabildiğini gördüm.

Elemni gözden kayboldu, kısa bir süre içinde yanında atlar ve gönüllü süvarilerle geri döndü. Hepsi farklı Hanelerin renklerini kuşanmıştı: Regna, Elemni, Tiamh ve Gerafi. Atlarına binerlerken halk duraksayıp onları izledi. Gecenin karanlığında bir gölgeden farklı görünmeseler de Arren gözlerini kıstığında etraflarındaki mavi ve altın renkli parlaklığı görebiliyordu. Bu, onun renkleri idi.

Bindiği atı yavaşça dürtükleyip hızlı adımlarla yürümeye teşvik etti. “Gefyrton için!” diye kükredi. Elcmni de dâhil olmak üzere diğer süvariler ona katıldı. “Middren için!”

“Güneşgetiren için!” diye bağırdı bir başkası. Tüm avludan nidalar yükseldi. Bu, Sakre’deki karmaşık alaya benzemiyordu, daha ılımlı ve daha kendinden eminlerdi.

“Ateşyürek!”

“Güneşgetiren!”

Şehrin batısı Methsme’nin ona taktığı isimleri bağırırken atını doğuya doğru döndürdü.

İnsanlar ikiye bölündüklerinde Arren önce tırıs gitti, yol yeterince açıldığında atını dört nala koştu.

Diğerleri onu takip ederken savaş atlarının soluk alışlarını, toprak zemini döven nal seslerini duyabiliyordu. Gecenin karanlığında çevresinde yalnızca bir dizginin parıltısını, bir zırhlı eldivenden yansıyan ışığı, doğu kapısındaki yangının turuncu ışığının bir miğferin üzerine düşüşünü seçebiliyordu.

Merkezdeki barikatı henüz görememiş olsalar da seslerini duydular. Şövalyeler, savaşçılar, askerler her yerdeydi, çoğu nefes nefeseydi, koşmaya devam ediyordu. Geri çekiliyorlardı.

Arren atını dizginledi. “Elogast!” diye bağırdı. “Komutan general!” Şelalenin durmaksızın uğuldayan sesi arasında uzaktan gelen çığlıkları ve çarpışan metallerin sesini duyabiliyordu. İleride savaş hâlâ devam ediyordu. İkinci barikatı aşmış birkaç Talicialının kana bulanmış bedenlerini görebiliyordu ama ateşe tapanlar hâlâ ön cepheye odaklanıyor gibiydi.

Ön taraftan başka işaret sesi daha yükseldi, boru iki uzun ve bir kısa nefesle üflenmişti.

Yardım çağrısı.

Arren kımıldamadan ileriye bakan Tiamh’ı tanıdı. Yanında yüzü ve elleri kan içinde kalmış, omzuna derin bir kesik açılmış bir ulak vardı. Tulenne de sarı peleriniyle oradaydı,

barikata sırtını dönmüş, nefes nefese kalmıştı. Geralfi, Yesef. Hepsi buradaydı.

Elo hariç hepsi.

“Tiamh!” diye bağırdı Arren. “Neler oluyor?”

General kafasını kaldırdı ve Arren’i görünce bembeyaz kesildi. “Majest... Yani, Güneşgetiren! Batı kapısında olmanız gerekiyordu.”

“Gerekirse düşmanın karşısına dikilirim, Tiamh. Rapor ver!”

“Üç taraftan geldiler,” dedi ulak yaralı olmasına rağmen sözü alarak. “Önce güneyden saldırdılar, sonra kapıdan hücum ettiler, ardından nehrin yukarisından üç kayık dolusu insan gelip savunmamızı deldi.” Sertçe yutkunan Tulenne’e baktılar.

“B-biz merkeze çağrılmıştık,” dedi. “Yardıma geldik!”

“Sana limanda kalman emredilmişti,” diye çıkıştı sırtından bir ok sarkan Yesef. Bir şifacı okun tırnaklı ucunu bıçakla çıkarabilmek için yarayı deşiyordu. Kadın acıyla haykırmamak için dişlerini sıktı. “Yediğin onca boka rağmen kalkıp *lanet* görev yerini bırakacağını tahmin etmemiştim.”

“Benimle bu şekilde konuşamazsın, komutan,” diye çıkıştı Tulenne.

Arren onları susturdu. Tulenne’le daha sonra görüşecekti. Şu anda savaşa odaklanmalıydılar. “Komutan general nerde?”

Yesef başını kaldırdı, yüzünde mahcup bir ifade vardı. “En öndeydi,” dedi.

Önleri kesilmişti. Etrafları çevriliydi. Arren’in daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. “Elli savaşçı!” diye bağırdı. “Mızrakları ve kısa kılıçları alıp bana doğru gelin, yakın muharebeye hazır olun. Gefyrleri önde ve merkezde istiyorum. Kendi şehrinizi herkesten daha iyi biliyorsunuz.”

“Güneşgetiren, ön cepheyi kaybettik,” dedi Tiamh. “Komutan general iyi direndi ama yine de yeterli olmadı. Hseth heykelini getiriyorlar, Geralfi görmüş. Onu çağıracaklar.”

“Ben gelirim.” Konuşan Lord Geralfi’ydi. Bacakları ve dizlikleri kan içindeydi ama duruşuna bakılırsa bu kendi kanı değildi. Elo bu yaşlıca lorda her ne söylediye onu Talicialılardan beter korkutmuştu.

“Onlara önderlik edeceksin, komutan,” diye emretti Arren. “Limanlara gidin ve onları şaşırtın. Yolu açabildiğiniz kadar açın ve kullanabileceği her yolu yıkın. Sesinizi kimseye duyurmayın. Onları tutamazsanız ben söylediğimde geri çekilin.

“Emredersiniz, Güneşgetiren.”

“Gidin.”

Geralfi arkasını dönüp gür bir sesle etrafına emirler yağdırmaya başladı. Çivit mavisini kuşanmış savaşçılar verilen emirle toplanıp silahlarını kaldırdılar.

“Bana okçu lazım,” dedi Arren savaş konseyinin kalanına dönerek.

“Bende on tane var,” dedi Yusef barikatın ardında çömelmiş oklarını düzenleyen grubu işaret ederek. “Yüzbaşı!”

“Okçulardan biri başını kaldırıp baktı.

“Kralın yanına!”

Okçular ayağa fırlarken Yusef, şifacının oku nihayet çıkarılmasıyla haykırdı. Kanayan yaraya hemen bir bitki kesesi bastırdı.

Hızlı davranmaları gerekiyordu. Elinde bir avuç okçu, kendi süvarileri ve birkaç şaşırtma taktiği dışında bir şey yoktu.

“Beni takip etmeye ve insanlarımızı kurtarmaya hazır olun!” diye bağırdı Arren. “Barikatı açın!” Elo’nun tekerlekli bariyerleri kaydırarak bir yol açmış olduğunu çoktan biliyordu.

Okçular emirlere itaat ederek atların yanına dizildiler. Elemni atından inmedi, tereddüt etmedi. O da hazırды. Arren, Tulenne’in onları izlediğini umuyordu.

Verdiği emir boruyla üflendi. Bir uzun nefes.

Hazırlanın.

Middrenlilerin tamamı barikatı tutmuş emirlerini bekliyordu.

Direnmenin ne manası var? dedi Hestra. *Bütün bunların ne manası var?*

“Şimdi!” diye haykırdı Arren ikinci barikattaki askerlere.

Bariyer hareket ettiğinde Arren atıyla ileri atıldı. On süvari ve diğer savaşçılarla da peşine takıldı. Bu yeterli olmaydı. Geralfi de bir yandan kuzey limanlarına doğru harekete geçmiş olmalıydı.

Son barikat da arkalarından kapandığında temkinli bir hızla ilerlemeye başladılar. Önlerinde halkından eser kalmamış boş bir yol uzanıyordu.

“Dağılın!” diye bağırdı Arren. “Bir sıra oluşturun! Birbirinize ayak uydurun!” Onlara kral olmadan önce bir komutan, komutan olmadan önce ise bir şövalye olduğunu hatırlatacaktı.

Bunu neden yapıyorsun? diye sordu Hestra. *Neden kendini tekrar tekrar ateşe atıyorsun, Kral Arren?*

İnsanlarımızı kurtarmamız gerek, Hestra, diye yanıtladı kalbinin sorusunu. *Halkımızı. Ateş ve güneş, ocak ve umut. Geleceği oluşturan bizleriz. Ya kendi hikâyemizi yazarız ya da bu uğurda canımızı veririz.*

Arren adamlarını dar binaların arasındaki doğu köprüsünden geçirirken Hestra içinde ısınıyor ve kemiklerinin ağrısını hafifletiyordu. Etrafta kırmızı ve mavi renkler kuşanmış, çelik ve deri zırhlı cesetler yatıyordu. Yer kırmızıya boyanmıştı.

Hiçbiri Elo değildi.

Arren önüne döndü. Atının üzerinden kırmızılı Talicialıların bir şekilde koruma çemberi oluşturmayı başarmış son taburun üzerine çullandıklarını gördü. Etrafları tamamen çevrilmişti ve ötelerinde rahiplerin taşıdığı heykel görünüyordu. Bronz bir heykel. Alevler içindeydi. Hestra.

Heykelin ayağı kanla boyanmıştı. Arren olan biteni izlerken bile yaralılar heykelin dibine sürüklenip suratları sıcak yüzeyine bastırılıyordu. Oracıkta, heykelin üzerinde can veriyorlardı.

Kurban ediliyorlardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elogast

Heykel giderek yaklaşırken sayıları azalıyordu. Elo atılan çığlıkları duyabiliyordu.

Mabet taşıyıcıların ellerindeki kurbanlar bitmişti. Hseth henüz gelmemişti ama heykel giderek ısınıp kızarıyordu.

Elo'nun savunması işe yarıyordu ama her şey pamuk ipliğine bağlıydı. Kırılmış barikat tahtalarını bir kalkan gibi kullanmaya başlamışlardı ama arka saflar yavaş yavaş zayıflıyordu. Solundaki nefes nefese kalmış Larsen tüm gücüyle ağır bir tahta parçasını kaldırmaya çalışıyordu. Elo ona yardım etti ve birlikte parçayı kaldırdılar. Tam da o sırada iki ok tahtaya isabet etti. Tahtanın ağırlığı kollarını titretiyor, göğsündeki yaraların gerilip yanmasına neden oluyordu. Her yanı buz gibi ter içinde kalmıştı. Homurdanarak duruşunu değiştirip tahtayı daha yükseğe kaldırmayı başardı. Kasları can çekişiyordu. Artık kılıcı ustaca savurmak bile onları kurtarmazdı.

“Takviye birlikler gelene kadar dayanın!” diye bağırdı Elo. “Ateşten korkmayın! Bu ateş bizim de ateşimiz! Kralımızın yüreği ateşten! Güneşgetiren!”

“Güneşgetiren!”

“Ateşyürek!”

“Korkmayın!”

“Güneş doğuyor!”

Hepsi ölecekti. Buradan çıkış olmadığını biliyorlardı ama yaşayacakları umuduna sımsıkı sarılmışlardı. Yaşamayacaklarsa bile ölümlerinin bir anlamı olacaktı. Çıkmadık candan umut kesilmezdi.

Birden nal sesleri duyuldu. Bir cızırtı, gıcırdayan tahtalar, ardından da Talicia lisanında atılan çığlıklar. Elo risk alıp arkasına baktı ve gördüğü şey hem nabzını hızlandırdı hem de kalbini durdurdu. Arren bir atın üzerinde, yanında süvarilerle birlikte geliyordu. Bu yine bir kukla mıydı? Hayır. Miğferi açıktı ve Elo, gözlerini ve saçının buklesini görebiliyordu. Sıcak metal, sıcak kan, kömür ve odun dumanı kokusunu alabiliyordu. Kulaklarında son sürat alınıp verilen nefesler, homurtular, bağırışlar yankılanıyordu. Askerlerin kendilerini ve diğerlerini teselli eden sözlerini duyuyordu. Hayattalardı, hâlâ yaşıyorlardı.

Sol taraflarındaki baskı azalmıştı. Daha az ok atılıyordu ve itilip kakılmalar durmuştu.

“Ne oluyor?” dedi Elseber.

Elo acı dolu çığlıkları, kılıcın eti ve kemiği kesip geçtiğini duyabiliyordu. Bu sefer yakında değildi, ses limandan geliyordu. Tahtayı alçaltarak üzerinden baktı. Lord GERALFI kendi birliğiyle dar bir sokaktan ilerliyor, kana bulanmış göğsü ve elindeki kılıçla Talicialıları püskürtüyordu.

Bir an. Bir nefes. İstedikleri olmuştu.

Elo derin bir nefes aldı. “Geri çekilin!” diye bağırdı. “Geri çekilin!”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kissen

W sirin limanı karanın kendisinden çok daha önce göründü. Adına Uzun Liman demişlerdi.

Gemiler usulca sallanan köprülerle birbirine bağlanmış ve etraflarındaki tekneler, kayıklar ve salları açtıkları tezgâhlarda atıştırmalıklardan hazır mabetlere kadar her şeyi satan yüzen bir pazar oluşturmuştu.

Pruvadan kıça binbir renkten bayrakla süslenmiş, Kissen'in bir daha asla denize açılmayacağını bildiği, iskelenin bir parçası hâline gelmiş midye kaplı gemilerin yanından geçtiler. Kuşlar balıkçı teknelerinin üzerinde büyük sürüler hâlinde süzülüyordu ve karadan gelen esinti beraberinde baharat, dağ, orman ve göl kokularını getiriyordu.

Kissen kokuyu içine çekti, ciğerleri sızlasa da öksürmedi. Yanıkları artık güneşte çok fazla oturmaktan oluşmuş kızarılıklar gibiydi. Diğer yaraları daha yüzeyseldi ve başı artık çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Kolunun altına sıkıştırdığı koltuk değneğiyle güvertede yürüyebiliyordu ve bir anda hipgininin yanında en az çürümüş greenlingi yemeye ve ekmeği ilk seçen olma hakkı kazanmıştı.

Şans ondan yana gibiydi. Yeniden.

Gömleğinin yakasını bir arada tutan iplerin altında duran, babasının hediyesi beyaz ize dokunarak gülümsedi. Elinde zekâsı ve deniz dışında hiçbir şey yoktu ama başarmıştı.

Tanrılar dünyaya ayak uydururdu, dünya onlara ayak uydurmak için değişmezdi. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar ateş ve su hâlâ buhar oluşturur, metal hâlâ hızlıca soğutulduğunda çatlardı. Demirci tanrısı Satuan'ın bunu bilmesi gerekirdi.

Ama onu kurtaran bir diğer şey de Satuan'ın nefretiydi. Yamaçtan onu izleyen herkesin ona dua edeceğini, onu ölümsüz bir varlık oluncaya dek güçlendireceğini fark etmişti.

Dövmesine dokundu. "Siktir git, demirci tanrısı," diye fısıldadı ve ciğerlerinin daha az acımasını diledi.

"İşte orada!" dedi Skedi yanındaki yerinden. Wsir'in, Lesscia'daki Cloche'u andıran kubbeli kaleleriyle kırmızıya çalan bir sisin üzerinde, havada süzülen bir saraya benziyordu.

Skedi'nin bağırmasıyla Inara baş güverteden koşarak geldi. Lessa'ya barış ve ticaret, Middren ve yas, ayrıca silah ve hayvan taşıdıklarını belirten ortasından bir çizgiyle bölünmüş daire sembollü bayrağı göndere çekmesinde yardım etmişti. Bu, belki de korsanlara karşı alınan bir önlemdi ama Kissen diğer renklerle birlikte korsanların siyah bayrağını da sandıkta tuttuklarını fark etmişti.

Arren'in güneş ve geyik armalı sancağını bile göndere çekmişlerdi.

Inara, sancak tarafında duran Kissen ve Skedi'nin yanına gelince durdu. Elleri halatlara asılmaktan çatlamıştı ama bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Genç Craier güneş ve denizin etkisiyle iyice bronzlaşmış, koyu renkli bukleleri aralarında güneş parlıyormuşçasına sararmıştı. Deniz hayatına yakışıyordu ama gülüşünde ve rahat tavırlarında bir yapmacıklık vardı. Sanki korkularını ve hayal kırıklıklarını saklaması gerektiğini düşünen, olması gerektiğine inandığı çocuk gibi davranmaya

çalışıyordu. Yarı tanrı olsun veya olmasın, kendini zorluyor olsun veya olmasın, Inara özünde hâlâ küçük bir kız çocuğuydu.

“Bakın, mabetler!” dedi Inara üzeri balık kılçıkları ya da tütsü, şekerlemeler ya da sırf bu iş için yapılmış gibi görünen minik şarap şişeleriyle dolu sepetten kayıkların ortasında yüzen heykelciklerin yanından geçerlerken.

Skedi kanatlarını çırtığında Kissen, Yusef’in mabedi ya da kendi totemini arayıp aramadığını merak etti. “Irisialıların tek bir tanrısı var,” dedi. “Neden bu kadar çok mabet var?”

“Burası Ticaret Denizi üzerindeki bir liman, değil mi?” dedi Kissen. Sesi hâlâ çatallıydı. “İnsanlar gelirken kendi tanrılarını da beraberlerinde getiriyor olmalı.”

“Ayrıca Irisialılar tüm tanrıların kendi değişim tanrılarının bir parçası olduğuna inanıyorlar,” diye ekledi Inara. “O yüzden hepsini hoş karşıyorlar.”

“Küçük, kıytırık yarı tanrıları bile mi?” dedi Kissen.

Geminin küpeştesinde ileri geri sallanan Inara dudağını ısırıp ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Ne olduğumu ne zaman anladın?” diye sordu sonunda.

Kissen omuz silkti ama hareketi canını yakınca yüzünü buruşturdu. “Sende bir tuhafılık olduğu belliydi,” dedi. “Tabii şu küçük sıçanın da—”

“Artık *sıçan* muhabbetini kapattığımızı sanıyordum,” diye araya girdi bir tilki boyutuna büyümüş Skedi.

“İnsanlara ruhlarını görebiliyormuş gibi bakıyordun,” diye devam etti Kissen onu duymazdan gelerek. “Bir tanrı gibi. Bir tanrının gücünü bastırıldığında...” başıyla kulakları düzleşmiş Skedi’yi işaret etti. İyi bari, hâlâ utanıyordu. “Bir insandan çok daha fazlası olduğu kafama dank etti.”

“Bir canavar olduğum,” diye mırıldandı Inara.

Satuan öyle dememişti ama bunun bir önemi yoktu. Onu incitmişti.

“İnsanlar da bir canavardır,” dedi Kissen. “Kötülük sadece gölgelerde kol gezmez. Hepimizin içindedir. Merhametsizliği-mizde, kıskançlığımızda. Korkumuzda.”

“Sen korkmazsın ki.”

“Sürekli korkuyorum,” dedi Kissen gülerek. “Zamanında birkaç tanrıyı gerçekten sinirlendirmiş akli başında herkes kork-malı da zaten. Ama kendimi iyi tanıyorum. Hiçbir kayıp yaşa-mamış, hiç acı çekmemiş insanlardan çok daha iyi belki de.” Elindeki yanıkları ovuşturup ışığa doğru tuttu. Eski ve yeni yaralar. “İçimde hem bir kırılganlık hem de bir acımasızlık var. Acı içinde yaşıyorum çünkü bu dünya bana yalnızca acı verdi. Ben de gücü onda buldum.”

Inara onu sessizce, düşüncelere dalmış gibi dinliyordu. Boyu giderek uzuyor, her geçen gün biraz daha büyüyordu. Genç bir kıza bu gibi şeyleri anlatmak için doğru an ne zamandı? Kissen Telle'nin bunu bileceğinden emindi. Ama Telle burada değildi.

“Demem o ki, Ina,” diye devam etti Kissen, “saf iyi veya saf kötü diye bir şey yoktur. Yanlış veya doğruyla ilgili bir so-runun cevabı hiçbir zaman basit olmaz. Bu havaya fırlattığın bir sikkenin iki yüzü gibi değildir. Asıl önemli olan sorunun kendisidir.”

“Eh,” ellerini belinde kavuşturmuş Kaptan Lertes yanlarına geldi, “şu an önemli olan soru üzerindeki kıyafetleri değiştirip değiştirmeyeceğin, genç Craier.” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerinin mavisi Irisia kıyılarını andırıyordu. Kıyafet-leri oldukça resmiydi, normalde giydiği canlı renklerden ziyade üzerine koyu yeşil ve kömür grisi bir tunik tunik geçirmişti. Leydiyle arasında hissettiği gerilime rağmen Craier Hanesi'nin renklerini kuşanmıştı.

“Kıyafetlerini değiştirmek mi?” dedi Kissen.

“Küçük kaptan diplomatik bir görüşmeye bu kılıkla gi-demez ya.” Inara'ya dönüp usulca gülümsedi. “Savaşın yarısı

doğru ekipmandır, ufaklık. Zannediyorum annen senin için bir şeyler hazırlamış.”

“Ortalık kızışacak mı dersin?” diye sordu Kissen.

“Olsa olsa küçük bir atışma çıkar,” dedi Lessa kamarasından çıkarak.

Kissen derin bir nefes alıp tuttu. Lessa'nın saçı ilk kez açıktı ve tutamları öyle özenle taranmış, uçları güzelce yağlanmıştı ki âdeta ipek gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Üzerinde ince ketenden yakası açık, işlemeli bir elbise vardı. Üzerineyse kol-suz açık yeşil renkli ve altın renkli iplikten nakışlarla bezeli bir yelek giymişti.

“Sana bir hediyem var, Kissenna,” dedi kucağındaki yığını ona uzatarak. “Sen de bir sintine sıçanı gibi görünmezsen insanlar kız kardeşlerini bulmana yardım eder.” Inara'ya imalı bir bakış attığında kız kıkırdayarak küpeşteyi bırakıp kamarasına doğru gitti. Giderken Kissen'a manidar gözlerle bakmayı da ihmal etmedi. Kissen bir kez olsun çenesini kapalı tutmanın iyi olacağını düşündü.

“Biraz daha dinlenmek istersen,” diye ekledi Lessa, “gemi senindir.”

“Yeterince dinlendim,” dedi Kissen kıyıya bakarak. Müzik sesi duyuyordu, flütlerin, davulların ve yaylı çalgıların sesleri dalgaların üzerinde yankılanıyordu. “Gitmemi istediğini sanıyordum.”

“Irisialıların felsefesi değişim üzerine kuruludur.”

Lessa yanma geçip gözlerini kıyıya dikti. Bir kolu yanıklar yüzünden sargılı ve merhemli olsa da gemiyi tek eliyle bile ustaca çekip çeviren Aleda'nın kaptanlığındaki *Silverswift* limana iyice yaklaşmıştı.

Kissen kıyıyı daha net görebiliyordu. Liman boyunca sıralanmış kireçtaşından evler kıpkırmızı ve mor çiçeklerle bezeliydi. Bir çoğu rengârenk çinilerle kaplıydı. Lesscia'daki gibi yalnızca pencere pervazları da değil, daha çok Blenraden'daki

genelev bölgesinin boyalı evlerine benziyordu. Her biri birer bayrağı andıran oyulmuş, boyanmış, fırınlanmış ve cilalanmış çinilerdi bunlar.

İçlerinden birinde kız kardeşlerini bulmayı umuyordu. Elo'nun mektuplarını almışlar mıydı? Hâlâ hayatta olduğunu ve onlara döndüğünü biliyorlar mıydı?

İyi de Kissen... neden kendini ikilemde hissediyordu? Neden bir yanı Lessa'yla birlikte bu gemide kalıp Middren'e dönmek, canını dişine takarak savaşmak istiyordu? Evi bellediği toprakları korumak istiyordu?

“Gidip karımın yardıma ihtiyacı var mı bir bakayım,” dedi Lertes dümene uzanan merdivene yönelerek. *Silverswift*, Uzun Liman'ın büyük bir kısmını aşmıştı ve pruvası yüksek kumtaşı duvarları ve büyük bir kaleye benzeyen gözetleme kuleleriyle başka bir limana doğru yönelmişti.

“Ben de, şey, gidip gözcü yerinden etrafa bakınayım,” dedi Skedi. Onun da kaçır gibi gitmesiyle Kissen herkesin onları baş başa bırakmaya çalıştığını fark etti. Lessa'yla yalnız kalmak istemiyordu, ona ne diyeceğini bilmiyordu.

En azından hisleri karşılıklıydı. Lessa bir gömlek ve pelerine benzeyen kıyafet yığınının küpeştenin üzerinde bıraktı ve parmağıyla bir kez üzerine dokunup Kissen'a doğru kaydırıldı.

“Bir elbise giymek isteyebileceğim ihtimali aklına gelmedi mi?” dedi ortamı yumuşatmaya çalışarak. Lessa gülümsedi. Tanrılar aşkına, dudaklarını bile hoş bir gül rengine boyamıştı. Kissen'in hayatı boyunca bir elbise giymeyi bırak, bir elbiseye bakmamış gibi görüldüğünü söylemedi. Söylese de haksız sayılmazdı. Etekler bacağına engel oluyordu. Tek artısı içlerine daha büyük cepler dikilebilmesiydi.

En azından Lessa kadar güzel bir kadının elbise giydiğini görene kadar böyle düşünmüştü. Gerçi istediği şey kıyafet değil, içindeki kadındı.

Kötü düşüncelerdi bunlar.

“Etek koltuk değneği kullanmanı engelleyebilir,” dedi Lessa. “Ayrıca pantolonunu protezine uygun olacak şekilde ayarladığını gördüm. İstersen senin için bir elbise dikebilirim. Elim iğne tutar...” Ölçülerini alacakmış gibi elini kaldırdığında Kissen alaycı bir nefes verdi.

“Gerek yok, teşekkür ederim,” dedi kıyafetleri inceleyerek. Gömlek açık mavi renkteydi ve kıvrımlı desenlerle süslenmişti. Pelerin ondan da gösterişliydi. Lessa’nın elbisesinden daha canlı bir yeşildi, sarı çizgileri vardı ve üzerine gümüş kuşlar işlenmişti.

“Bu...” dedi Kissen. “Leydim, bu çok fazla.”

“Ödünç veriyorum,” dedi leydi. “Hanemizin simgeleriyle kaplı olmayan çok az kıyafetim var. Irisia konseyi Mithrik’le görüşmeye gittiğimizde aileni bulmak için onların yardımını isteyeceğiz. Bir Craier temsilcisi olarak sana yardım etmek zorundalar.”

“Ben sizin Hane’nizden değilim.”

“Sana borçluyuz.”

Leydinin beline kadar uzanan saçları dalgalanıyordu. Geminin mürettebatı yanından geçip giderken ona seslenip el sallasa da hepsini cevapsız bıraktı. Beyaz ve mavi renkli, dalga ve pençe motifli Irisia bayraklarıyla süslenmiş küçük tekneler onları karşılamaya çıkmıştı. Muhtemelen konsey tarafından gönderilmişlerdi. *Silverswift*’in gelmesini bekliyorlardı.

“Hayatımızı kurtardın,” dedi Lessa.

Kissen dilini altın dişinde gezdirdi. “Kim olsa aynı şeyi yapardım,” dedi.

Leydi başını iki yana salladı. “Demek istediğim o değil.” İç geçirdi. “Her şeyden öte...” Dudaklarını büktü. Kissen sessiz kaldı, Lessa’nın kıvranmasından keyif alıyordu.

“Kızımın hayatını kurtardın,” dedi en sonunda. “Defalarca kez. Ben,” yüzünü buruşturdu, “...sana minnettarım.”

Minnettar mı? Leydi Craier? Gerçekten de ona ısınıyordu. “Bilmiyorum,” dedi Kissen çarpık gülümsemesiyle. “Inara tuttuğunu koparan biri. Başının çaresine bakardı.”

Lessa güldü ve taktığı altın küpelerin ağırlığını yadırgıyormuş gibi elini kulaklarına götürdü. “Daha fazla yanında olmalıydım,” dedi. “Benim yapmadığımı yaptığına memnunum. Hâlâ yapıyor olmana.”

Kissen aptalca bir şey söylememek için dilini ısırdı. Yoksa son nefesine kadar güzeller güzeli leydiye ve korkutucu kızına sadık kalcağını söyleyebilir ya da kalkıp ona bağlılık yemini edebilirdi. Hikâyelerdeki aptallar hep öyle yapardı. Kissen aptal değildi. Yolları şimdilik kesişmiş olsa da bu sonsuza dek sürmeyecekti. Bir gün ayı düşecekler, Inara’yla Kissen’in gitmeyeceği, ait olamayacağı bir yere gidecekti.

Ama şimdilik güzel bir gömlek ve pelerin giyebilir, Elo’nun kazanacağından artık pek de emin olmadığı savaşa katılmak uğruna gemiye dönmek için yalvarıp yalvarmayacağına sonra karar verebilirdi.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Lessa. “Yaraların...”

Kissen duraksadı. Gömleği değiştirmek için kollarını kaldırdığını düşünmek bile ona acı veriyordu. Yardım alması iyi olabilirdi. “Evet,” dedi. “Lütfen.”

Lessa, Kissen’in göğsünün üzerindeki bağcıklara uzanıp göbeği ortaya çıkana dek hepsini bir bir açtı. Utangaç değildi. Açık denizlerde serin rüzgâra karşı üstsüz gezmek yaygın bir şeydi. Ne de olsa gömlekler pahalıydı ve çabuk yıpranıyordu. Lessa gömleğin kollarını omzundan aşağı indirdi, sonra da kumaşı katlayıp güverteye bıraktı. Bir gözü Kissen’daydı. Bakışları artık kanaması durmuş yaralarında, buhar yüzünden kızarıp soyulmuş teninde ve altındaki yaralarda gezindi.

“Göründükleri kadar kötü değiller,” dedi Kissen.

Lessa yeni gömleği Kissen’in elinden alarak başına geçirdi. Bunda bağcık yoktu, tek parçaydı ve uçları bir etek gibi pilele-

niyordu. Lessa'nın bakışlarında acıma belirtisi yoktu, yalnızca anlayış, ilgi ve sıcaklık vardı. Gözleri buluştuğunda Kissen nefesinin hızlandığını ve kanın karnına hücum ettiğini hissetti. Koyu renkli gözleri, kemerli burnu... Leydi ne kadar nefes kesici olduğunun farkında mıydı?

"Inara bana," dedi Lessa yumuşak bir tonda, "öz ailene olanlardan bahsetti."

Kissen şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"İlk değillerdi," dedi bakışlarını kaçırıp gömleğin eteklerini kemerinin içine sokarak. Yine plakası ve Osidisen'in hançeriyle kalakalmıştı. Daha fazla silaha ihtiyacı vardı. Fakat gömleğin hakkını vermeliydi, mahvolmuş teninin üzerindeki kumaş yumuşacıktı. "Son da olmayacaklar."

"Bunun gibi şeyler kulağıma çalınmıştı," dedi Lessa, "ama Blenraden'in dışına taştıklarından haberim yoktu. Satuan'ın bize yardım edeceğini düşünmüştüm."

"Tanrılar yalnızca bir çıkarları olduğunda birine yardım eder," dedi Kissen. Sonra tereddüt etti. Skedi'yi ve zorunda olmadığı hâle sevgisini âşığının çocuğundan esirgemeyen Osidisen'i düşündü. "En azından çoğu öyle."

"Tanrıları hep iyi bilirdim," dedi Lessa. Sıra pelerinine gelmişti. Sahiden çok güzel bir parçaydı. Üzerindeki gümüş kuşlar güneşin altında bir ormanın üzerinde süzülüyormuş gibi pırıl pırıl parlıyordu.

"Genç kadınlardan faydalanan tanrılar bile mi?" diye sordu Kissen.

Lessa duraksadı, sıcak ve nazik elleri pelerinin kopçasında, Kissen'in boğazına çok yakındı. Kissen nefes almaya cüret edemedi.

"Duydun demek," dedi leydi. Kissen sesine karışan soğukluğu duyunca bunu söylediğine pişman oldu.

"Neyi?" diye sordu. Kaçırıldığı, anlamadığı bir şeyler olduğunu hissediyordu. Başını iki yana salladı ve elini kaldırarak

Lessa'nın dirseğine dokundu. "Hiçbir şey duymadım," dedi. "Yalnızca... insan âşıkları olan tanrıları kendimden biliyorum."

Lessa dudağını dişleyip pelerini omuzlarına daha iyi oturtmak için kumaşı çekiştirdi. Ucunu bir yanına atıp kopçayı bağladı. "Benim adıma öfkelenmene ihtiyacım yok," dedi. "Bunlar benim seçimimdi. Bir tanrıyı sevdim ve o da beni sevdi."

"Öyle olsaydı seni rahat bırakırdı," dedi Kissen.

"Belki de haklısındır. İnara dünyaya nasıl gelmiş olursa olsun, onu ben seçtim. O bir armağan."

Kissen'in buna verecek bir cevabı yoktu. İç geçirip elini tuzlu saçlarının arasından geçirdi.

"Yapma şöyle," dedi Lessa elini yakalayarak. "Bırak olduğu gibi kalsın."

"Darmadağın."

"Daha da dağıtacaksın. Dokunma yeter. Ya da bırak ben düzelteyim."

"Saçımı mı düzeltmek istiyorsun?" dedi Kissen şaşkınlıkla.

"Hayır. Yani..." Bu kez yüzü kızaran Lessa'ydı.

Bir boru sesi duyulduğunda kıyıya döndüler. Mürettebat, küçük teknelerden oluşan filoya halatlar atıyor, onları yakalayanlarda gemiyi yüksek duvarlı kale limanına doğru çekmeye başlıyordu.

Kissen daha önce böyle bir kale görmemişti. Masmavi sudan yükselen kırmızı taşlar, kirişlerle süslü heybetli yuvarlak kuleleri çevreleyen yüksek, eğimli duvarlar. Taşların üzerinde kırmızı, sarı ve mavi renkli büyük sancaklar asılıydı. Kissen, Elo'nun nameen ekmeğinin ve yanından ayırmadığı ot ve yağ karışımının kokusunu duyduğuna yemin edebilirdi. Onun da yanlarında olmasını diledi.

"Şehirde bir şenlik falan mı var?" diye sordu. Lessa'nın bakışları yaklaştıkları küçük limanın gözetleme kulelerine kaydı. Duvarlarının üstünde ve girişi koruyan kulelerde Irisia'ya özgü

uzun yaylarlarını kuşanmış devriyeler vardı. İnsanların içeri girmesine mi yoksa dışarı çıkmasına mı engel oluyorlardı?

“Burada hep bir şeyler olur,” diye sorusunu cevapladı Lessa. “Saçaklardaki örülmüş otları görüyor musun?” Kalenin üst tarafını işaret etti. Eğimli duvarların üzerinde, tepelerindeki çatı gibi koyu renkli ahşaptan pencereler vardı. Hepsinden asılması cesaret isteyen örülmüş uzun otlar sarkıyordu. “Bunlar yazın gelişi için,” dedi Lessa, “ya da güney Irisia’daki kurak mevsim için. Yazın ortalarında bunları palmiye yapraklarıyla değiştiriyorlar.”

Silverswift kapalı limana girdi ve gözetleme kulcelerini geçerken dışarıdan gelen müzik sesi ve gürültü kesildi. Artık etrafları takırdayan balıkçı tenekleri ve sallanan pis ticaret gemileri yerine temiz, özenle bakıldığı belli güzel gemilerle çevriliydi. Kissen arkalarında bir hapishane kapısı kapanıyormuş gibi hissetti. Wsir’in neşesi ve sıcak karşılaşmasına rağmen Irisia’nın bir zamanlar bir savaş ülkesi olduğunu hatırladı.

“Kalacağım,” dedi Kissen, “Seni koruyacağım. Olur da bir şey ters giderse diye.” En son Hseth’in alevlerinin ışığında gördüğü bir gemi pruvası fark etti: Restish. Limana çekilmişti ve güvertede kimse görünmüyordu. Lessa da aynı şeyi fark etmiş olacaktı ki kaşlarını çatı.

“Korktuğum şey şiddet değil,” dedi. “Harekete geçmemek beni korkutuyor. Irisia, Middren ve Restish Belhaven anlaşmasını imzaladı. Bu anlaşmayla düşmanlarımızı veya birbirimizi silahlandırmayacağımıza ve aramızda barış dengesi kuracağımıza söz verdik. Anlaşma sadece Talicialı kerller ve Pinet arasındaki çatışmayla Tanrılar Savaşı’nda çiğnendi. Buna üç devlet de onay vermişti ama daha sonra müttefiklerimiz pişman oldu.”

“Restish, Talicia’ya gemi sağlıyor,” diye karşı çıktı Kissen. “Buna barış mı diyorsun?”

“Kanıtımız yok,” dedi Lessa sakın ve kendinden emin bir tavırla. “Eğer Restish tarafsız olduğunu söylüyorsa, Irisia da tarafsız kalabilir.”

“Bana sorarsan tam bir saçmalık,” dedi Kissen. “İnsanlar yardım istiyorsa yardım edersin.”

“Ticaret Denizi’nde kâr etmek uzun zamandır insanlardan daha önemli,” dedi Lessa. “Kendi güvenlik ve sevgi tanrılarına sırt çevirip yüzlerini zenginlik ve ticaret tanrılarına döndüler. Çoğu bir kuruş almadan yardım eli uzatmaz. Tanrısına bak, halkını al misali.”

“Bak bu doğru işte,” dedi Kissen. Kadının zihnine dalmak, denizler ve tarih hakkındaki bilgisini, tanrılar hakkındaki ne nefretle bulanmış ne de sadakete kör olmuş görüşlerini öğrenmek istiyordu.

Fakat limana gelmişlerdi. Küçük teknelerdeki halatlar uzun, ahşap iskelede bekleyen insanlara fırlatılmıştı ve gemi limana çekiliyordu. Sallath ve Slim gemiyi bağlamayalarına yardım etmek için aşağı atlamışlardı. Diğerleriyse rampayı hazırlıyordu.

“*Yameti’i melikami yataghayar!*” diye bağırdı biri. Safran sarısı bir cübbe giymiş ve halatlardan birini bağlamayı yeni bitirmişti. “Değişim tanrısı size müjdeler getiriyor!”

‘*Kama alaik yatagha,*’ diye cevap verdi Lessa kendinden emin bir şekilde. “Müjdeler de tanrıyla değişir!”

“Ah, Leydi Craier, Irisia lisanını biliyorsunuz!” dedi bağırarak kişi. “Sizden aksi beklenmezdi zaten.”

“Çat pat,” dedi. “Peki siz kimsiniz?”

Konuşan kişi uzun boylu ve esmerdi. Saçları kısacık kesilmiş, kulakları değerli taşlar ve halkalarla süslenmişti. Birkaç dakika önce halatlara asılmış olmasına rağmen her yanından zenginlik akıyordu. Kissen cinsiyetini kestiremiyordu.

“Güzel başkentimiz, güney Ticaret Denizi’nin cevheri ve dilediğiniz sürece sizin de eviniz olacak,” dedi konsey üyesi, Middren lisanında devam ederek, “Wsirin’e hoş geldiniz.”

“Bu nazik karşılamanız için teşekkür ederiz,” diye karşılık erdi Lessa. Inara koşarak yanlarına geldi. Başına yeşil bir şal örtmüş, denizci kıyafetleri yerine mor ve kırmızı işlemeli bir ctek ve hareket etmesini kolaylaştırmak için eteğine ufak bir yırtmaç açılmış kısa kollu bir tunik giymişti. Yanında Rhiyande ve Shah vardı. Shah yapılı, uzun boylu bir Irisialıydı, hafif bukleli saçları ensesine kadar uzanıyordu. Shah, Shahiraen’in kısaltmasıydı ve Kissen’in anladığı kadarıyla adam isminin uzun hâinden nefret ediyordu . Onlar da resmî kıyafetler içindeydi, hatta Craier armalı göğüslükler bile takmışlardı.

Rhiyande, Kissen’a göz kırptı. “Jilet gibi olmuşuz değil mi?” dedi.

“Jilet gibi parlasak da çizikler ortada,” dedi Kissen yaralarla dolu bedenini işaret ederek. Rhiyande güldü. Shah ona başıyla küçük bir selam verip gülümsedi.

Inara ufak bir şaşkınlıkla Kissen’ı süzerken Skedi gözcü yerinden aşağı uçarak kızın omzuna kondu.

“Seni hiç böyle rengârenk görmemiştim,” dedi Skedi.

“Sus bakayım.”

“Güzel olmuşsun,” dedi Inara.

“Hımm. Sen de.”

Lessa rampaya doğru yürürken arkasına bir bakış atıp Inara’ya işaret verdi, *Selam ver*.

“*Yameti’i melikami yataghayar*,” dedi Inara annesinin arkasından iskeleye inerken. Aksanı neredeyse bir Irisialınıninki kadar kusursuzdu.

Kissen daha ihtiyatlıydı, dik yokuştan hareket eden tahlalara inerken koltuk değneğinden yardım aldı. Liman duvarlarına uzanan yol boyunca göğüs ve karınlarını örten deri ve pullu zırhlar giymiş muhafızlar dizilmişti. Middrenli bir şövalyenin zırhından daha hafifti ve muhtemelen bu sıcakta çok daha rahattı.

“*Kama alaik yatagha*,” dedi Irisialı, Inara’ya. “Ben Tioron ve Nala’dan Mitha Aslani, Irisia’nın büyük konseyi Mithrik’in bir üyesiyim.” Lessa’nın önünde eğildi. “Siz de Leydi Craier, Middren temsilcisi ve... Kral Arren’in müttefikisiniz zannediyorum. Yoksa düşmanı mı demeliyim?”

Lessa ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “İşgalcilere karşı müttefikiz, Mitha Aslani,” diye yanıtladığında Irisialı sırtıttı. “Onun mührünü taşıyorum.” Elini kaldırarak Arren’in ona verdiği yüzüğü gösterdi. “Birliğimizin ve Irisia’yla kurmak istediği ittifakın bir nişanesi olarak.”

Aslani belli belirsiz gülümsedi. “Peki ya bu kim?” dedi Skedi’ye dönerek. “Bir *quya* mı?”

Kissen bu sözü Blenraden’daki günlerinden hatırlıyordu. *Quya*. Irisia lisanında ‘tanrı’ demekti ama aslen ‘parça’ ya da ‘kalıntı’ anlamına geliyordu. Lessa Skedi’ye saklanmasına gerek olmadığını söylemiş ama küçük kalıp göze batmamasını tavsiye etmişti. Skedi şimdi bir kedi yavrusu kadar küçüktü.

“Bu Skediceth, beyaz yalanlar tanrısı,” dedi Inara. “Lakaii’den gelen gezgin bir tanrı. Mabetlerinden çok uzağa gidebiliyor.”

Kissen, Skedi’nin iradesini Aslani’ye yönelttiği hissetti.

Mabetler, bir sürü mabet, Lakaii’den gelen gezgin bir tanrı.

Bu güçlü bir yalan değildi ama öyle olması gerekmiyordu. “Bunlar da Middrenli bir veiga olan Kissenna,” dedi Lessa, “*Silverswift*’in kaptanı Lertes ve mürettebatından Rhiyande ve Shah.”

Mitha’nın sırayla üzerlerinde gezinen bakışları bir süre Kissen’in yüzündeki tanrı lanetinde oyalandı.

“Irisia lisanında konuşmaktan memnuniyet duyarız, Mitha Aslani,” dedi Lessa. “Bir süredir pratik yapıyorum, gerçi yabancı diller kızımdan sorulur.”

“Ah, hayır, lütfen,” dedi Mitha. Kissen rahatladı. “Bir yıldır Middren lisanını konuşma fırsatı bulamadım. Bize iyilik yapmış olursunuz. Gerçi Middren lisanında üçüncü bir cinsi-

yet için kelimeniz yok sanırım, yanılıyor muyum? *Asha, ashi'i, ashil?* Bunun yerine erkek, kadın ve çoğul zamirlerini kullanıyorsunuz.”

“Doğru,” dedi Lessa. “Middren dili biraz... kısıtlayıcı olabiliyor. Fakat bunu tartışabiliriz, değişime her zaman yer vardır.”

Aslani güldü. “O hâlde benim için çoğul zamirlerini kullanın,” dedi. Lessa’nın ittifak imâlarına rağmen rengini belli etmiyordu. Kissen politikadan nefret ederdi. Kılıçlar yerine dille yapılan bu kibar dans, söylenen şeylerin altında hep başka bir anlam yatması ve sonunda herkesin memnuniyetsiz bir şekilde ayrılması kime yarardı? Cesareti ve taktikleri haricinde sunabileceği bir şeyi yoktu. Tanrı aşkına, Irisia lisanını konuşmayı bırak, daha Middren lisanını bile okuyamıyordu.

“Gelin,” dedi Mitha. “Mürettebatınız dilerse Middren’de ticaret yapabilir ama uzun zamandır sizi bekliyorduk, Leydi Craier.”

Mitha’nın rehberliğinde limana doğru yürümeye başladılar. Lertes hâlâ dümenin başında duran Aleda’ya bir bakış atıp işaret diliyle, *Tetikte ol. Kimseye güvenme*, dedi. Ardından Kissen’a döndü ve onları izlediğini görünce gülümsedi. Aynı el işaretini ona da yaptı. *Kimseye güvenme*. Ardından ekledi, *Ticarette tek dil edilecek kârdır*.

Kissen en azından bunu anlamıştı. Mitha Aslani onları bir yükselip bir alçalan tahtaların üzerinden kaleye doğru götürürken Kissen bir kez daha Restish gemisine baktı. Her ne kadar zararsız görünse de liman duvarından Wsir’in büyük kale duvarının derinliklerine gömülmüş açık bir kapıya doğru giderken elini kılıcına götürmek istiyordu.

Gölgelerin arasına ayak basar basmaz havanın alnına konmuş soğuk bir el misali tenini serinlettiğini hissetti. Arka kapıdan yukarı uzanan sarmal merdiven dış duvardaki küçük pencereler sayesinde aydınlanıyordu.

Zirveye ulaşmak Kissen'a bir ömür gibi geldi. Serin havaya rağmen vücut sıcaklığı yeniden yükseliyor, sağ bacağıysa sanki uzun iğneler yavaşça kaval kemiğine saplanıyormuş gibi acıyordu. Basamakları aştıklarında Mitha bir kapıyı açarak onları geniş bir salona soktu. İçerisi üzerine bulut ve dalga desenleri oyulmuş, parlak altınla bezenmiş koyu ahşapla süslenmişti. Kırmızı taş zemin, eğimli çatının tepesindeki elmas şekilli pencerelerden gelen ışığın altında parlıyordu. Doğu tarafına bakan açık pencereler gölgeler arasında hafif bir esinti dolaşmasına ve öbek öbek güneş ışığının içeriye dolmasına müsaade ediyordu. Kissen'ın aklı Osidisen'in mağarasındaki ay ışığına kaydı.

“Kissen.”

Kissen kimin konuştuğunu görmek için etrafına bakındı. İnara değil ama Skedi ona bakıyordu. Salonu çoktan aşmış, öteki ucuna varmışlardı. Kirişlerden uzun ipek kumaşlar sarkıyordu. Uzun, rahat koltukların önünde üzeri leziz yemeklerle dolu alçak masalar onları bekliyordu. Kissen gül, bal, kavrulmuş kuruyemiş ve alkolün kokusunu alabiliyordu. Bakışları masanın etrafına dikilmiş, bekleyen sekiz kişiye ve oturduğu yerde ona bakan kadına kaydı.

“Yatho,” diye fısıldadı. Çok geçmeden yanındaki kadını gördüğünde kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. “Telle!”

Düzenleme
Ny.ozlem

YİRMİNCİ BÖLÜM

Arren

“Neden geldin?”
Elo öfkeli ama hayattaydı.

Geralfi'nin limanda Talicalıları şaşırtarak sağladığı kısa süreli rahatlama sırasında peşlerinden koşarak ikinci barikatın ardına geri dönmüşlerdi. Onun birliği de dönmüştü ve Mid-drenliler kendi mevzilerinin arkasında güvendeydiler.

Düşman henüz peşlerinden gelmemiş, Hseth'in heykeli etrafında tekrar toplanmışlardı. Aslında yaylıların menzilindeydiler ama karanlığın içine yağdıracakları oklardan kaçma boşaydı.

Elo'nun zırhı kanla kaplanmış ve ezilmişti. Katran ve is kokuyordu ama hayattaydı, hâlâ yaşıyordu. Öfkeliydi. Fakat bu kez öfkeli olduğu kişi Arren değildi.

“Köprüyü tutacağımıza yemin etmiştim,” dedi Elo kraldan ziyade kendi kendine konuşur gibi. “Yemin etmiştim!” Dönüp miğferini başından çıkardığı gibi kapanan barikata doğru fırlattı. “Tulenne nerede? Onu tutup en ön safa *sürükleyeceğim*.”

Tulenne ortalarda yoktu. Tiamh barikatı desteklemeleri için etrafa emirler yağdırıyor, Elemni kalan birliklerin sayımını yapıyor, Yesef ise düşürülen ya da kırılan kılıçların yerine yenilerinin konmasıyla ilgileniyordu.

“Elo,” dedi Arren kollarını tutup onu sakinleştirmeye çalışarak. Yaraları çok kötü durumda değildi, yalnızca savaştan ve kaybetmiş olmaktan dolayı deliye dönmüştü. “Komutan general, sakinleş. Seninle konuşmam lazım.”

“Köprüyü alabilirdik,” diye tısladı Elo boğuk bir sesle. “Çok yaklaştık.”

“Biliyorum,” dedi Arren. Başını göğe kaldırdı. Sis ve dumanın arasında hiçbir yıldız görünmüyordu ama gökyüzü koyu kadifeden taş grisine dönmeye başlamıştı. Gün doğuyordu.

“Tanrılarını çağırıyorlar.” Elo hâlâ Talicialıların toplanıp saldırıya hazırlandığı doğu kapısına bakıyordu. “Köprüyü bir an önce geri alamazsak kaybettik demektir. Sayı üstünlüğü zaten onlarda, kaç kayıp verdikleri umurlarında değil.” Elinden kurtulmaya çalıştı ama Arren müsaade etmedi. “Bırak beni! Hücum etmemiz lazım!”

“Elo!” Arren onu sarstı. “Beni dinle!”

Elo sanki onu ilk kez görüyormuş gibi suratına baktı, savaşın yarattığı öfke uçup giderken nefes alıp veriş yavaşlıyordu.

“Başka bir planım var.”

Irisia yardıma gelse bile Gefyrton’u kaybederlerse iş işten geçmiş olacaktı. Lanet Craier geldiğinde karşısında yitip gitmiş topraklar ve ölü bir kraldan başka bir şey bulamazdı. Gelirse tabii. Talicia hızlı davranmış, tüm gücüyle ve vahşice saldırmıştı. Veiga onları işgal hakkında uyarmamış, darbeyi durdurmamış olsa ne olduğunu bile anlamadan hepsi yok olurdu.

Arren etrafa bakındı. “Gel,” dedi. Elo’yu barikattan uzaklaştırıp kıyafet satan bir dükkânın kırık kapısına doğru çekti. İçerdeki tüm masalar, aynalar ve mobilyalar barikata konmak için alınmış, geriye sadece yere üşmüş ve ayaklar altında ezilmiş bir kaç top kumaş kalmıştı. İçerde hâlihazırda iki kişi vardı. biri ağılıyor, diğeri de ona sarılıyordu. Arren içeri girdiğinde toparlanıp onları yalnız bıraktılar.

“Ne planı?” dedi Elo her zamanki sabırsızlığıyla. Arren yüzünü ona döndü. Olayların bu noktaya gelmeyeceğini ummuştu.

“Fıçılar,” dedi. “Hepsini aşağı köprüünün girişlerine bağlatmıştım.”

“Su fıçıları mı?” diye sordu Elo.

Arren parmaklarıyla burun kemerini sıkıştırdı. “Su değil, Elo. Kara barut.”

Elo nihayet anlamıştı. İfadesi değişti ve öfkesi hepten sö-nüp buz tuttu. “Hayır.”

“Köprüyü patlatırsak Talicialılar Middren’e geçemez.” dedi Arren.

Darbeyi takip eden haftalarda Arren’in muhafızları Sakre sarayının altında Craier’in diğerlerinin aksine alev almamış kara barut zulasını bulmuştu.

Zamanı geldiğinde işine yarayacağını biliyordu.

“Neyin var senin? Kendi şehirlerini yakıp yıkmadan duramıyor musun?” dedi Elo kulaklarına inanamıyormuş gibi. “Senin için hiçbir anlam ifade etmiyorlar mı? Blenraden’i yerle bir ettin, Lesscia’ya saldırdın, şimdi de Gefyrton’u patlatmaya mı niyetlisin?”

“Kendin söyledin. Köprüyü kaybedersek savaşı da kaybederiz. Zaten doğu kapısının ve limanların yarısının kontrolü onların elinde, yakında bu tarafa gelecekler. Hseth olsun veya olmasın, bu şekilde insanlarımız hayatta kalır.”

Elo hayatta kalırdı.

Şafak öncesi karanlığı inleyen çanları ve davulları duyabiliyorlardı. Talicialılar tanrılarının gelip hepsini yok etmesi için dua ederken yanan et kokusunu alabiliyorlardı.

“Kendi krallığını yakarsan,” diye tısladı Elo, “sen kaybedersin.”

“Başka bir yol varsa söyle, Elo,” dedi Arren. Arkadaşının omzunu sıkarak onu yüreklendirmeye çalışıyor, ondan daha akıllı, daha bilge olduğunu ve başka bir yol bulabileceğini umu-

yordu. “Bizi kurtaracak herhangi bir çare bul, deneyeceğim. Gerekirse tanrılara yalvarırım, kendi atlarımızı kurban ederim, kendimi onların kılıçlarının arasına atarım, yeter ki bana işe yarayacağını söyle.”

Elo sessiz kaldı. İhtimalleri, seçenekleri tartıyor, bir umut kırıntısı arıyor ama eli boş dönüyordu.

Ya köprüyü kral yakmazsa?

Hestra'nın sesi ikisinin de zihninde çınladı. Elo tanrisesini duyunca yüzünü buruşturdu. Arren göğsünün ısındığını hissetti. Zırhının ardından bir ışık süzüldü ve alevler odayı aydınlattı.

Ya Talicialılar tanrılarının önderliğinde ordularını köprüye getirirse ve tanrıları onları yakarak öldürürse?

Arren, Elo'yu bırakarak, “Hestra?” dedi Tanrının sesi kulağa utangaç, tereddütlü geliyordu. Onlara yardım mı ediyordu?

Hseth'i yenmenin tek yolu Talicialıların ona olan inancını kırmak.

Elo başını salladı. “Onu şelaleye atsak bile ölmez, bu kadar güçlüyken mümkün değil.”

Bu her şeyin başlangıcı olur. Kazanmaya hazır ama kendi tanrıları tarafından yok edilen bir ordu. Hikâye dilden dile dolaşarak kıyıya kadar ulaşır. Zaten çok yorgunlar, açlıktan ölecekler. Hseth bu yüzden gelmedi. Onlara tanrılarının duyacağı umudu ver ve sonra da onu yok et. Hiçbir şey sevgiyi hayal kırıklığı kadar çabuk söndüremez.

Arren elini göğsüne koydu, metalin sıcaklığını teninde hissetti.

Gerçekten umudun var mı? diye sordu Hestra'nın zihnine.

Hestra bir an sessiz kaldı. *Belki de hâlâ anlatacak bir hikâyem vardır.*

Arren'in gözleri Elo'nunkilerle buluştu. Yapabilirler miydi? Elo ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Gefyriler köprüleri avuçlarının içi gibi biliyor,” dedi Elo. “Fıçıları yerleştirdiğini gördüler. Buna kanmazlar.”

“O hâlde bunu bir fedâkârlık olarak say,” dedi Arren, “yine de bir başarıdır. Yaptığım seçimlerin sorumluluğunu alacağım ama Talicialıların bunun farkında olduğunu sanmıyorum.” Duraksayıp volta atmaya başladı. “Tek endişem köprüyü boşalttığımızda bir tuzığa yürüdüklerini anlayacak olmaları. İşte o zaman planımız yatar.”

“Ya da,” dedi Elo etrafını bir renk dalgası sararken. Altın ve gümüş renkleriyle çevrelenmiş koyu mavi görüldüğü hızla kaybolup gitti. “Ya da onları kandırırız,” dedi. “Savunmayı sürdürecektir kadar az sayıda savaşçıyı orada bırakalım. Talicialılar geri dönemeyecekleri kadar ilerlesin.”

“İlerlemelerini yavaşlatalım,” diye ona katıldı Arren, “ama durdurmamalıyım.” Çok uzun zamandır Elo’yla böyle konuşmamıştı. İğneleyici sözler ya da birbirinin üzerine çıkma gayesi yoktu, yalnızca bir savaş planı vardı. Bu, hem onları var eden hem de mahveden şeyin ta kendisiydi.

Elo zırlı elini kafasına koyup düşündü. Bitkin görünüyordu. Bu plana onay verecek miydi? Yoksa bir kez daha kılıcını bırakarak çekip gidecek miydi?

“İşe yarayabilir,” dedi sonunda. “Savunmanın başında ben olurum.”

“Elo, hayır.”

“İyi bir plan yaparsak kaybımızı en aza indirebiliriz. Kendim yapmayacağım hiçbir şeyi bir başkasından isteyemem.”

Arren başını iki yana salladı. Elo’yu kurtarmak için savaşın ortasına dalmıştı. Onu tekrar kaybedemezdi. “Buna izin vermem.”

“Senden izin isteyen yok,” dedi Elo. Az önceki birlikleri parçalaniyordu. “İstediğin şey bu değil miydi? Kendimi senin için kurban etmemi istemiyor muydun?”

Arren yüzünü buruşturdu. “Elo,” dedi, “neden seni kurtarmaya geldim sanıyorsun? Sana *ihtiyacım var*.”

“Başka birinden iste!” diye çıkıştı Elo. O akşam gördükleri, Lesscia ve önceki savaşlarda yaşadıklarının ağırlığı altında kalan ve hâlihazırda yeterince zorlanan kalbi artık eziliyor gibiydi. “Benden çok şey istiyorsun. Benden *hep* çok şey istedin.”

Çanların çaldığını duyabiliyorlardı. Zaman akıp gidiyordu ama henüz kimse Talicialıların ilerlediğine dair işaret vermemişti.

Elo zırhlı elini yüzüne bastırdı. “Başkasından iste,” diye tekrar tekrar söyledi.

Arren eldivenli elini Elo’nun elinin üzerine koyarak tuttu. Hestra göğsünde sessizliğini koruyordu. Saygıdan mıydı yoksa acıdığından mı?

“Biliyorum,” dedi Arren çatallı sesiyle. “Çok üzgünüm, Elo. Biliyorum. Ama senden rica ediyorum. Kendini kurban etme. Elogast, benim hâlâ atan kalbim. Lütfen hayatta kal.”

Birlikte bunun gibi kaç an yaşamışlardı? Böylesine samimi, öylesine kırılgan. Arren’in düşünebildiği tek şey Elo’yu öpebilecek, ona sarılabilecek kadar yakın olduğuydu.

Ama Elo geri çekilirdi ve aralarında tekrar bir duvar örülürdü. Prens ve şövalye, kral ve komutan, soylu ve tüccarın oğlu. İki arkadaş. Arren şansını hiç denememişti. Elo ona hiç müsaade etmemişti.

Elo, Arren’in düşüncelerini duymuşçasına gerilip bir adım uzaklaştı. Gözleri karanlıkta iyice koyulaşmıştı, duruşu gururluydu.

“Benden önce ölmemi sonra da yaşamamı istiyorsun,” dedi. “Hayır. Yeter. Beni komutanın yaptın, Kral Arren, bırak da işimi yapayım. Ateş tanrısını buraya gelmeye zorlayacağım ve ona kendi adamlarını öldürteceğim.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Inara

Renkler. Kissen bile onlara söz geçiremiyordu. İçinden tuz ya da buzla parlıyormuşçasına deniz mavisi bir sevgi seli taşıyordu. Telle'nin sevgisi yeşil tonlarındaydı ve aralarından güneş ışığını andıran sarılar süzülüyordu. Yatho'nun sevgisiyse kıvılcımın, ateşin, sıcak bir metalin kırmızısına benziyor, me-nekşe tonuna karışıyordu.

Sevginin tüm renkleri. Üçünün birbirine sarılmasıyla et-raflarındaki ışık dalgası yumuşayıp sakinleştiğinde Inara bo-ğazına yükselen hıçkırığı tuttu.

Omzunda bir el hissetti. Lessa. Kaşları çatılmıştı. *Kız kar-deşleri*, dedi Inara işaret diliyle.

Burada ne işleri vardı?

Lertes yarısına kadar çektiği kılıcını iç çekerek kınına geri soktu.

“Sizi gidi serseriler,” dedi Kissen. Onlardan ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. İşaret diliyle ekledi. *Güvende misiniz?*

Gemin görüldüğünde bizi davet ettiler, dedi Telle. İyi görü-nüyordu. Koyu renk saçları yakın zamanda kesilmişti, bronz-laşmış teni yaralarının daha çok göze çarpmasına neden olu-yordu. *Bize yardım ettiler.*

Inara'ya dönüp kollarını açtı. Küçük kız koşup kendini arşivcinin kollarına bırakırken Skedi neredeyse düşecekti. Telle avucunu kızın sırtına yasladı, dokunuşu yumuşak ama güven vericiydi.

“Bir araya gelmenize vesile olduğum için mutluyum,” dedi biri ön taraftan. Inara kimin konuştuğunu görmek için gönül-süzce de olsa geri çekildi.

Bir kadın öne çıkmıştı. Açık bıraktığı kıvrıcık, aralarından göze gümüş parıltılar çarpan kıvrıcık saçları bir hâle gibi başını sarmalıyordu. Inara'nın gözü onu bir yerden ısırtıyor gibiydi. Kısa boyu, dar omuzları ve kıvrımlı kaçlarından ziyade, duruşuydu ona tanıdık gelen. Sırtı dikti, çenesi yukarı kalkmıştı, kendinden emin ve gururluydu.

“Ben Antioc ve Ellim'den Mitha Bahba. Sanıyorum oğlumla tanıştınız.”

Telle doğrulup ellerini önüne kaldırdı. *Bizi kurtaran bu kadındı. Elogast bizi kurtardı. Ona mektup yollamış.*

Skedi omzuna dönerken Inara, Bahba'ya baktı. “Siz Elo'nun annesi misiniz?”

“Annelerinden biriyim,” dedi başını eğerek. “Kalbimin sahibi Ellac evvelsi kış hayatını kaybetti.” Kadının gür, güçlü bir sesi vardı. Ağaçları devirecek, fırtına çıkaracak kadar güçlü bir ses.

“Sör Elogast'ın annesinin bir Mithrik olduğunu bilmiyordum,” dedi Lessa temkinli bir tavırla. Kissen'a sert bir bakış attığında tanrıkatili omuzlarını silkip başını iki yana salladı.

“Sekiz ay önce seçildim ve göreve getirildim,” dedi Bahba. “Middren'in aksine Irisia'da yönetim seçimle belirlenir, soyla değil.”

Lessa'nın bir kaşı yukarı kalktı. “Seçimleri çoğu zaman selefin bir akrabası kazanıp koltuğa geçer. Yanılıyor muyum?”

Bahba, Inara'yı şaşırtarak gülümsedi. Öte yandan diğerleri arasında Irisia lisanında bir şeyler fısıldaşıyordu. Tüm Irisia'yı temsil etmeye yetecek kadar konsey üyesi yoktu herhâlde. Mor

cübbeler giymiş iki kişi diğerlerinden biraz uzakta duruyordu. Birinin renkleri gizliydi. Diğerinkilerse tatmin dolu mercan tonlarıyla parlıyordu.

Yatho elleriyle Kissen ve Telle'ye hızlıca bir şeyler söyledi. Onu fark eden Kissen kadına döndü.

Onlar Restish, dedi Yatho.

Inara göğsünün sıkıştığını hissetti ama Lessa hâlâ konuşuyordu. "Tanrıyazılarının güvenli bir şekilde Irisia'ya ulaşmasına sevindim."

"Lesscia'nın zenginlikleri âdeta koşarak kollarımıza sığıyor," dedi masalardaki ziyafetin etrafında toplanmış Mithalardan biri. "Kralınız her yıl biraz daha zayıflıyor." İçerideki hava şeker ve kuruyemiş kokusuyla ağırlaşmıştı.

"Buna rağmen kaybedecek çok şey var," dedi Lessa sakinçe. "Bir o kadar da kazanacak şey var. Talicia istilasının derin su limanlarımıza telafisi mümkün olmayan zararlar verecek. Hepimiz bu limanların batıya seyahat eden tüccarlar için değerli olduğunu biliyoruz."

"İstila mı?" dedi mor cübbelilerden renklerini saklamayan. "Kralınız birkaç yaz baskınıyla baş edemiyorsa bundan bize ne?"

Lessa bakışlarını konuşan kişiye diktiğinde Inara, Telle'nin elbisesini sıkıca tuttu, kadın konuşmak isterse diye ellerine uzanmamıştı.

"Ortada bir yanlışlık var sanırım," dedi Lessa yumuşak bir sesle. "Ben buraya Irisia'yla anlaşma yapmaya geldim, Restish'le değil. Siz kimsiniz?"

"Ben Danışman Efana'yım," dedi adam. Ardından başıyla kırmızı boncuklardan bir kolye takan arkadaşını işaret etti. "Bu da Danışman Mirim. Middren'e dönmeden önce Restish'e kadar gitmeyin diye buraya geldik. Kralınızın korku tacirliği yüzünden ta buralara kadar gelmenizi beklemiyordum, Leydi Craier."

Yalancı, dedi Skedi. *Kendi çıkarları için geldiler.*

Kissen'in sırtı dikleşti, kaşları çatıldı. "Korku tacirliği mi?" dedi. "Talicialıların neler yaptığını *ve* istilaları için kullandıkları, aynı dışarıdakine benzeyen Restish gemilerini bizzat gördüm. Tanrıları için küçük çocukları yaktıklarını biliyor musunuz?"

"Kissenna," diye uyardı Lessa. Aslani sesli bir şekilde boğazını temizledi ama kulaklarına kemik küpeler takmış olan başka bir Mithrik konseyi üyesi lafa daldı.

"Bir *tanrıkatilinin* sözüne neden inanalım?" dedi. "Ben Mitha Chalada. Wsir'in'den seçildim. Şehrimde bir *harasa* olması fikrinden hiç hazzetmiyorum." Bu muhtemelen Irisia lisanında *veiga* demekti. Inara'nın öğretmeni bu kelimeyi ona öğretmemişti.

"Ah, kapat çenen, Chalada," dedi Bahba. "Kissenna benim korumam altında. Kendisi oğlumun arkadaşı. Ayrıca sırf bir meslekten hoşlanmıyorsun diye bu erbaplarını hor göremezsin." Lessa'ya döndü. "Belki de ailesine geri dönmesine izin vermeliyiz."

Kissen başını iki yana salladı. "Craierlerle kalacağımı söyledim." Yatho şaşkınlıkla ona dönerken Lessa gülümsedi ve biraz gönülsüzce de olsa başını iki yana salladı.

"Lütfen," dedi Kissen'a. "Ailene dön. Ne de olsa bunun için buraya geldin."

Kısa bir bakışmanın ardından Kissen onu onaylarcasına bir şeyler mırıldandı. Telle, Inara'ya döndü. *Bize katılır mısın?* diye sordu.

Sonra, diye karşılık verdi Inara annesine doğru bir adım atarak *Ben buraya aitim*.

Telle onu başıyla onayladı. Yatho'yla Kissen'i da alıp koltukların sağında kalan bir kapıdan çıktılar. Inara, annesi ve *Silverswift* mürettebatı, Mithrik ve Restish'le baş başa kalmıştı. Skedi'nin pençesi omzunu daha sıkı kavradı.

Burada tehlike seziyorum, diye fısıldadı kızın zihnine. *Bir anlaşmazlık. Bahba'da bile küçük yalanlar görüyorum.*

Bahba, Elo'nun annesi olduğundan Inara onu sevmeye meyilliydi ama Skedi haklıydı. Kadının renklerinde aldatıcılığın akik tonları ve kurnazlığın grisi dolaşıyordu. Tuhaftı.

Lessa sakince diğerlerinin hamlesini bekliyordu. Ellerini gevşek, omuzlarını dik tutuyordu. Inara annesinin eskiden ona söylediği bir şeyi anımsadı: *Sivri bir dil, temkinli bir dilden daha hızlı körelir.*

Sonunda yaşlıca bir adam sessizliği bozdu. Bastonu yardımıyla koltuklardan birine oturdu.

“L-lütfen, gelin oturun,” dedi. Soluk pembe renkli ince kumaştan bir cübbe giyyordu ve omuzlarına yün bir ceket atmıştı. “Biz milletimizin liderleriyiz, ç-çocuk değiliz.”

Inara annesine baktığında Lessa onu başıyla onaylayıp koltuklara yöneldi. Aslani de yanına yerleştğinde diğerleri de gence yanlarına katıldı.

“Adım Sosul,” dedi ihtiyar Mitha, “g-g-örüyorum ki aramızda b-bir *quya* var.” Başını eğerek Skedi'yi hürmetle selamladı.

“Skediceth, Middren'de hâlâ mabetleri olan tanrıları temsil ediyor,” diye yalan söyledi Lessa. Tanrı iradesiyle istemsizce yalanı güçlendirirken Inara elini götürüp onu okşamamak için kendini zor tuttu.

“Kendisi ne tanrısı?” diye sordu Mirim.

“Gezginlerin,” dedi Aslani hafifçe. “Mabedinden uzağa gidebilen çok az *quya* var. Yarı vahşi ve belli ki kadim bir tanrı. Sohbetimize katılmakta özgür.”

Beyaz bir yalan. Skedi heyecanan hafifçe büyüdü. *Bir müttefik mi?*

Ya anlamadıysa?

Sanmıyorum, renklerine bak.

Aslani'nin renkleri parlatılmış bir metal gibi ıslıl ısıldı, keyifle kımıl kımıllardı. Skedi haklıydı. Müttefiklerdi, ya da en azından düşman değillerdi.

“Tanışma faslına devam edelim,” dedi. “Ben Mitha Aslani, Traada’dan seçildim.”

Başıya sıradaki konsey üyesi kadını işaret etti. “Mitha Imani, Cicara’dan seçildim.”

Herkes zoraki bir nezaketle kendilerini tanıtmaya devam ederken Sosul, Inara’ya hafifçe gülümseyip başıyla bal ve Antep fıstığıyla süslenmiş tatlıların arasındaki cilalı siyah kutuyu işaret etti.

Onara kutuyu açtı, içi parlak aynalarla kaplıydı. Dipteki büyük buz parçalarının arasında bir kâse kar, nar taneleri ve zither otu vardı. Inara, Rhiyande’nin nefes aldığını duydu.

“Burada olmayan yaklaşık otuz Mithrik var,” dedi Lessa tanışma faslı bittiğinde. Skedi, Inara’nın kucağına indi, dikkat çekmemek için küçülmüştü. “Çoğu dost bildiğim insanlar. Onlarla sonra mı görüşeceğim?”

Sessizlik rahatsız ediciydi, yosun ve gölgelerle çevrili bir yer gibi görünmeyen tehlikelerle doluydu. Lessa öne eğilerek sunulan ikramların arasından bir hurma aldı. Inara bakışlarını konseyin renklerinde gezdirdi ama hiçbir değişiklik yoktu. Ardından iki üye de aynı tabağa uzandı. Zehirli değildi demek. Sosul’un ikramını kabul ederek kâseye bir kaşık dolusu bembeyaz buz koydu. Önce ona ikram etti. İhtiyarın elleri sanki onları kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi titreyip hareket ediyordu. Kıkırdayarak başını iki yana salladı.

“*Bikul, bikul.*” Ye, ye.

Inara ağzını tıka basa doldurdu. Craier malikânesi yandığından beri buz yememişti. Eskiden karla birlikte gelirdi. Buz ağzında enfes bir şekilde çıtırdıyor, nar tanelerinin tatlı ve asidik aroması damağını şenlendiriyordu. Gözlerini kırptırıp sırtarak Rhiyande’ye döndü. “Denemen lazım,” dedi kâseyle kaşığı ona uzatarak.

Rhiyande şaşırmıştı, dönüp Lertes’e baktı. Adam buna karşılık omuzlarını silktilti. Diğer herkes otururken üç mürettebat

üyesi ayaktaydı. Belki de konsey üyesinden ziyade koruma gibi görünmek istiyorlardı. Yine de Rhiyande kâseyi ve gümüş kaşığı ağzına götürdüğünde gözleri ışıldadı. Buzu hemen Shah'a uzattı. Gerginlikleri hafifleme başlamıştı.

Daha sonra biraz daha isteriz, dedi Skedi. Onları ikna edebileceğime eminim.

Inara gülmemek için dudağını ısırды. *Tüm mürettebata yetecek kadar mı?*

Pasımı atmama bakar.

“Burada gördüğünüz konsey üyeleri ülkemizin çıkarlarının büyük çoğunluğunu temsil ediyor,” dedi Bahba. Bu sırada Imani fincanlara çay doldurup servis etmeye başladı. “Bunun kralınızın mesajını ve bizden istediği şeyi anlamak için yeterli olacağına karar verdik.”

“Anladığımız kadarıyla,” dedi Chalada, “Taliaia’yla bir tür sınır anlaşmazlığı yaşıyorsunuz, değil mi?”

“Taliaia, Middren’i işgal etti,” dedi Lessa. Efana’nın genzinden alaycı bir ses döküldü.

“Size onların deniz yağmac—”

“Daesmouth’un yarısı yandı,” dedi Lessa adam hiç konuşmamış gibi devam ederek. “Vittosk toprakları işgal edildi, Benin düşmek üzere ve Daes’in doğusundaki topraklarım zor kullanılarak boşaltıldı.” Bakışlarını Efana’ya çevirdi. “Açıp bir haritaya bakarsanız, danışman, toprakların denize değil, Benite Dağları’na sınırı olduğunu görürsünüz.”

Mitha’ya dönüp Arren’in mühür yüzüğünü gösterdi. “Buraya kral adına, Talicialılar ve tanrılarıyla savaşmak için silah, mühimmat ve asker yardımı istemeye geldim.”

“Uzun zamandır süregelen... ee... tarafsız kalmak üzerine yaptığımız bir anlaşma var,” dedi Sosul. “Mühimmat desteği vermek bu a-anlaşmayı bozar.”

“Biz de Middren’de iç savaş çıktığına dair raporlar aldık,” dedi Bahba. “Size destek verdikten sonra toplu tutuklamala-

rın, protestoların, ölü tanrıların ve dökülen kanların haberini aldık. Kendi içinde savaşa tutuşmuş mutsuz bir krallığın hikâyeleri bunlar.”

“Oğlunuz durumu abartıyor olabilir,” dedi Lessa sertçe. Gafil avlandığına sinirlenmiş miydi? Ya da Kissen’in Bahba yüzünden yanlarından ayılmasına mı bozulmuştu?

“Oğlum bana hiçbir şey söylemedi,” dedi Bahba sakince. “Irisia aptal olmadığı gibi kör de değil. Siz bizzat kralınıza karşı bir darbe düzenlediniz, şimdi de bizden birbirinize karşı kullanmak üzere asker yardımı bekliyorsunuz.”

Lessa çayını alıp fincanı elinde döndürdü. “Buna rağmen kralın mührünü taşıyorum,” dedi. “Kendi isteğiyle bana verdiği yüzüğü takıyorum. Bu, kulağa bir iç savaş gibi mi geliyor?”

“Malikânenizi yaktığını duyduk,” dedi Mirim usulca.

Inara, Lessa’nın renklerinin öfkeyle bembeyaz parladığını gördü. Sonra tekrar kayboldular. Küçük kız kararmış bedenleri, kralın şövalyelerinin attığı kahkahaları hatırlayınca yutkundu.

“Aramızdaki anlaşmazlık çözüldü,” dedi Lessa alçak sesle. “Ki bu da kuzeyden gelen tehdidi ne kadar ciddiye aldığımızın bir göstergesi.”

Çözüldü, anlaşmazlık çözüldü. Inara Skedi’nin gücünün iş başında olduğunu hissetti ama renklerini gizleyen Restishli Lessa’ya değil onlara bakıyordu. Inara ona aynı şekilde karşılık verip tüm masumluğuyla gözlerini kırptırdı. Renklerini gizleyebiliyorsa Kissen gibi tanrıların fısıltılarını duymak üzere eğitilmiş de olabilirdi.

“Irisia *ve* Restish’i tanrılarıyla birlikte topraklarınızdan süren bir krala desteğinizi esirgemediniz,” dedi Imani. “En son size yardım ettiğimizde karşılığında hiçbir şey almadık ve dünyadaki kudretli tanrılar öldürüldü.”

Mirim soğuk bir ifadeyle başını sallayarak onu onayladı.

“Bizi kralla sırf onur ve şeref meselesi yüzünden iş birliği yaptığınıza inandıramazsınız,” dedi Chalada. “Bir çıkarınız var.”

Inara tam buna karşı çıkacaktı ki annesinin uyarı dolu bakışı onu durdurdu. Kissen'in yanlarında olmasını diledi. Öyle bir öfkelenirdi ki bundan herkes nasibini alırdı.

"Tabii ki çıkarım var," dedi Lessa. Fincanını dudaklarına götürüp çayından bir yudum aldı. "Kızıma küllerden başka bir miras bırakmak istemediğimi mi düşünüyorsunuz? Bunun alelade bir zıtlasma olduğunu mu sanıyorsunuz? Hayır, bu Ticaret Denizi'nin kalbi için verilen bir mücadele, herkesi boyunduruğu altına almak isteyen bir tanrıya açılmış bir savaş. Ateş ve savaş tanrısı. Bildiğim her şeyden çok daha kudretli."

"Hseth'ten bahsediyorsunuz," dedi kendini Narikast olarak tanıtmış bir diğer konsey üyesi. Lessa onu başıyla onayladı.

"Saçmalık," dedi Mirim. "Hseth birkaç ay önce öldürüldü. Ulu Yusef'in bile öldükten sonra geri dönmesi üç yıl sürdü."

"Dahası, biz *quya* işlerine k-k-k-arışmayız," dedi Sosul, sol eli henüz daha konmaya hazır olmayan bir kuş gibi gergince titriyordu. "Eğer s-siz de aynısını yapsaydınız, t-tanrılarınız bu k-k-kadar öfkelenmezdi."

Diğerleri Sosul'un konuşmasını bölmedi, sabırla sözünü bitirmesini beklediler. Ağzından çıkan her şeyi hürmetle, sessizce dinlediler.

"Hseth sıradan bir tanrı değil," dedi Lessa nazikçe. "Öfkesi Tanrılar Savaşı'ndan çok önce başladı. Hikâyeleri duymadınız mı? Yüzlerini yanmış gibi boyuyorlar. Şanslı olanlar böyle şeyler yapıyorsa, onlar kadar şanslı olmayanlara ne yapıyorlardır sizce?"

Bahba kaygılı gözlerle Sosul'a döndü.

"Ayrıca, Mirim, bunu bilmiyor olmaman çok ilginç," dedi Lessa. "Talia'nın üç büyük rahibi, Hseth'i hayata döndürmek için nefes alan her şeyin kurban edilmesini emretti. Hseth savaş tanrısı olarak yeniden doğdu ve hepimizi yok etmek için geliyor."

Inara'nın içi ona duyduğu hayranlıkla dolup taşıtı. Annesi susmayı reddediyor, sözünün üzerine söz söylenmesine müsaade

etmiyordu. Hepsinin üstü kapalı iğnemelerine bile aynı şekilde karşılık veriyordu.

“Buraya bize acımanız için gelmedim,” diye ekledi Lessa. “Buraya geleceğiniz için savaşmanızı tavsiye etmeye geldim.”

Konsej üyeleri suspus olup birbirlerine baktı. Odaya girdiklerinde renkleri çok net ve belirgindi ama şimdi tüm tonları belirsizlikle dalgalanıyordu.

“Peki kralınız ne olacak?” diye sordu Imani.

“Ne olmuş kralımıza?” dedi Lessa. “Onun adına konuşuyorum.”

“Irisia inançlarımıza hoşgörü göstermedi,” dedi Chalada. “İnsanlarımıza da öyle. Mitha Bahba yirmi yılı aşkın bir süre Middren’den yaşadı ama kralınızın hoşgörüsüzlüğü yüzünden şehri terk etmek zorunda kaldı.”

“Özel hayatlarımızın da pazarlığa dâhil olduğunu fark etmemiştim,” diye mırıldandı Bahba.

“Her şeye rağmen kralımız da bir insan,” dedi Lessa. “Ölümlü ve hata yapabilir. Hseth’in aksine onun gücü tıpkı suyun üzerindeki ay gibi güçlenip zayıflayacak. Verdiği hükümler de öyle. Yardımlarınız karşılığında ne gibi teminatlar istediğinizi söylerseniz hepsini gerçeğe dönüştürürüm. Kralımız her şeyden önce barıştan yana.”

“O hâlde söyleyin lütfen...” dedi Efana, “Kral Arren’in kendine *Güneşgetiren* dediği doğru mu?” Gülümsedi. “İnan-dığını söylediği şeylerin aksine kalbinde bir tanrının alevini taşıdığını duydum.”

Yalan söyleyebilir miyiz? diye sordu Inara Skedi’ye.

Benim gücüm buna yetmez, dedi Skedi. *Çok büyük bir yalan.*

“Böyle bir adamın kıl payı kurtulan tahtında oturmasına yardım mı edeceğiz?” dedi Imani içi boş bir kahkaha atarak. “Davası uğruna kendi insanlarımızı, canımızı mı feda edeceğiz?”

“Bu sadece onun davası değil,” dedi Inara kendini tutamayıp. “İnsanlar ölüyor. Yardıma ihtiyacı olan insanlar.”

Imani başını iki yana salladı. “Ülkeler merhamet üzerine inşa edilmez, evladım.”

“Belki de öyle olmalı,” dedi Inara. “Belki o zaman daha iyi olurlardı.”

Lessa hafifçe gülümsediğinde Inara onu gururlandırıp gurulandırmadığını merak etti.

“Hseth dünyamızın tamamını tehdit ediyor,” dedi Lessa. “Diğer tanrıların diktatörlüğe soyunduklarında neler yaptığını bünyenizdeki arşivcilere sorun. Middren’i, Talicia’yı ve Ticaret Denizi’ni kurtarın. Sizden istediğim şey bu.”

“Bize göre *siz* dışarıdan gelen bir tehditsiniz, Lessa Craier,” dedi Efana. “Siz ve şu korsan kaptanınız.” Başıyla yüzünde kocaman bir gülümseme olan Lertes’i işaret etti. “Bir zamanlar oldukları şeyi silip atacakmış gibi tüccar ve soylu kılığına giriyorlar.”

“E-evet,” dedi Sosul dalgın dalgın. “K-kralınıza k-karşı isyan çıkardınız, Leydi Craier. Şimdiyse kendi anlaşmalarını çoktan yapmış başka bir ulusa karşı size k-katılmamızı bekliyorsunuz.”

“Mitha Sosul,” diye çıkıştı Chalada. Efana’nın renkleri âni-den bulanık bir pembeye büründü. Ah... bu bir sırdı.

“Ah, Mithrik’in bazılarının Restish ve Talicia’yla ticaret anlaşmaları yaptığı yalan mı? Yoksa bu da senin özel hayatına mı giriyor, Chalada?” dedi Bahba tüm masumluğuyla. Chalada’nın kaşları çatıldı ve renkleri soluk bir maviye döndü.

Belli ki bu anlaşmalar onlar henüz Uzun Limanı görmeden, hatta yelken bile açmadan önce yapılmıştı. Inara annesinin öfkesini soğuk esen bir rüzgâr gibi hissedebiliyordu. Yanakları al al oldu. Skedi biraz daha büyüüp kulaklarını dikti.

“Konuşmama müsaade var mı?” dedi tanrı.

Skedi?

Skedi, Middren’i de kralı da sevmezdi. Hayatının son yıllarını Inara’ya bağlı bir şekilde saklanarak, avlanmaktan ve öldürülmekten korkarak geçirmişti. Böyle kapana kısılmış yaşa-

maktan ve dünyanın onu unutmuş olmasından nefret ediyordu. Inara, Skedi'nin gücünü kullanarak özgür olmayı denemesinin üzerinden çok zaman geçmediğinin farkındaydı. Ondan önce bile özgürlüğün tadını azıcık aldı mı ondan uzağa uçardı. Yeteri kadar mabedi olursa belki aynı şeyi yine yapardı. Onlar adına konuşmak için hiçbir sebebi yoktu.

Bana güven, diye mırıldandı Skedi. *Tanrılar da değişir.*

İlk ihanctinden sonra kendini ona pek çok kez kanıtlamıştı. Aralarındaki güven zedelenmiş olsa da tıpkı yarasının üzerinde budaklanan bir ağaç gibi yenilenerek daha güçlü bir hâle gelmişti.

Sana güveniyorum.

“B-b-buyrun,” dedi Sosul.

Skedi nazikçe masadaki ikram tabakların arasına atlayıp arka ayaklarının üzerine oturdu.

“Siz orada mıydınız?” Önce Imani'ye sonra Efana'ya baktı. “Tanrılar Savaşı'nda mıydınız? Gemilerle limana gelmiş miydiniz? Irisialıları, Middrenlileri, Restish halkını vahşi tanrıların gazabından kurtarmaya çalıştınız mı?” Kimseden çıt çıkmadı. “Onları neyin sinirlendirdiğini hatırlıyor musunuz?”

Efana cevap vermedi. Hiçbiri cevap vermedi.

Skedi başını kaldırdı. “Ben oradaydım,” diye devam etti. “Leydi Craier de oradaydı. Gazaplarının nedeni sadece Middren değildi. Onlara duyulan inancın Ticaret Denizi'ndeki yeni tanrılar yüzünden zayıflaması, değişmesi ve kaybolup gitmesine öfkelenmişlerdi. Kadim ve yeni, vahşi ve kârlı karşı karşıyaydı. İster *quya* ya da halk ister şövalye, leydi ya da kral olsun, kime ne sebeple zarar verdikleri umurlarında değildi.”

Söylediklerinin yarısı yalandı. Zar zor hatırladığı anılardan geriye kalanlardı. Fakat gücüyle sözlerini sarmalıyor, iradesiyle diğerlerinin renklerini yatıştırıyor ve ona inanmalarını sağlıyordu. Nazikçe.

“Ben bizzat savaştım,” dedi. Doğruydu. “Yüce güvenli sığınak tanrısıyla omuz omuza direndim.” Mirim kaşlarını çatı. Fincanını yerine koydu. “Merhamet dileyerek öldü. Kendi için değil, gözettileri için.” Yalan mıydı? Artık Inara bile emin değildi. Anlattığı bu hikâyeye çok inanmıştı. “İnsanları için.”

Skedi dikkatini çekmişti, Restishliler bile onu dinliyordu.

“Hseth, Yusef gibi değil,” dedi. “Lessa Craier’in sırf karşısına çıktığı için kızını ateşe atmaya çalıştığına şahit oldum.” Inara kızardı. “Hiçbir ayırım yapmadan, merhamet göstermeden ve acı çektirerek insanları öldürdüğünü gördüm. Rahipleri insanları kurban ediyor, ona karşı gelen tüm tanrıları öldürüyor. Bu bir *quyanın* işi mi? Değişim tanrınızın işi mi?”

Kimse bir şey söylemedi. Mirim biraz utanmış gibi görünse de Efana’nın renkleri öfkeyle patlıcan moruna dönmüştü.

“Blanraden’in hikâyesi bir cesaret hikâyesidir,” diye devam etti Skedi. Sözüünü kesmesinler diye hafifçe büyümüştü. “İnsan gücünün ve tanrıların merhametinin, delilik ve öfkeye karşı durmasının hikâyesi. Fakat bu hikâye henüz bitmedi. Ticaret Denizi’nin kalbi, barış ve ticaret, korku ve inanç, zalimlik ve baskı için verilen savaş hâlâ devam ediyor. Bu, yıllar evvel başlamış hikâyenin bir sonraki bölümü.”

Inara gururla kabarmamaya çalışarak nefesini tuttu. Skedi’nin iradesi hikâye anlatımını güçlendirmişti. Hiçbir tehdit, büyük yalan ya da doğasına karşı gelen bir şey kullanmamıştı. Yalnızca bildiği şeyleri anlatmış, bilmediklerini de biliyor gibi davranmıştı. Tanrı olduğunu biliyorlardı ve gücünü kullanabileceğinin farkındaydılar. Belki bu güce direnebilirlerdi ama sesine ve gururlu duruşuna dayanamazlardı.

“Ben insanların tanrısıyım,” dedi Skedi. “Küçük yalanların, küçük umutların ve küçük hikâyelerin tanrısı. Middren bana karşı nazik olmadı ama insanları nazikti. Bir tanrıkatili bana yardım etti, bir çocuk beni kurtardı ve bir şövalye bana değer verdi.” Bahba’ya baktı. Kadının yüzü ifadesiz kalsa da

Skedi'nin kimden bahsettiğini biliyordu. "Topraklarımızda hâlâ umut var. Kral için de hâlâ umut var. Fakat şimdi Middren'e sırt çevirerseniz Irisia ve Restish hakkındaki hikâyeler korkaklığınızdan bahsedecek."

Aslani yutkundu, umutlu görünüyordu. Göz ucuyla Sosul, Narikast ve Chalada'ya baktı. Chalada etkilenmiş görünüyordu, yanakları al al olmuş, renkleri yumuşayıp koyu bir menekşe tonuna bürünmüştü.

Sonunda Efana sırtını dikleştirerek dikkatleri üzerine çekti. Dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Harika bir hikâye," dedi masadan ufak bir hamur işi alarak. "Ama anlaşıma anlaşımadır. Irisia Middren'e yardım ederse sözünden dönmüş olur."

Ayağa kalkıp tatlı hamur işini ağzına attı. Mirim arkasından ayaklandı. Sonra Imani ve Chalada da gönülsüzce onları takip etti. Kimse itiraz etmedi. Efana'nın renkleri ne tuhaftır ki parlak ve muzafferdi. Görüşme bitmişti, Irisia'nın açıkça söylenmemiş tehdidi hissediliyordu.

Inara titrek bir nefes alarak bakışlarını annesine çevirdi. Skediceth'in kanatları hayal kırıklığıyla aşağı düştü. Mitha onlara yardım etmeyecekti. Bunca çaba boşa gitmişti.

Inara birden gördüğü renklerin ne anlama geldiğini çözdü. Hepsi için için yanıyormuş gibiydi.

Şiddet gibi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kissen

V icdan azabı Kissen'i için için kemiriyordu. O, bir at arabasının içinde kardeşleriyle şehre giderken Elo yalnız başına Middren'de savaşıyordu. Tanrılar aşkına. Kissen yalnız olmadığını, birlikte vakit geçirebileceği ilginç birini bulduğunu umdu. Annesi, Elo'nun sözüne güvenerek ona ve kız kardeşlerine yardım etmişti. Kissen karşılığında için hiçbir şey yapmamıştı. Skedi ve Inara bile ondan daha fazla işe yarıyordu.

Liman şehrinin gürültülü sokaklarına doğru ilerlerken biraz Yatho ve Telle'yle konuştu. İşaret dili kullandıkları için minnettardı. Hava ağır ve pusluydu. Araba şehrin kalabalığına dalıp, pazar yerinin, hayvanların, baharat, kömür, tatlı şarap ve gübre kokularının arasında ilerlerken kendi düşüncelerini zar zor duyabiliyordu.

Nereye daldın öyle? diye sordu Yatho işaret diliyle.

Kissen yüzüne zoraki bir gülümseme kondurdu. Yanında oturan Telle sanki kendini gerçek olduğuna, sahiden burada durduğuna inandırmaya çalışıyormuş gibi Kissen'in dirseğini sıkıca kavramıştı. Yatho önü açık gömleği ve bol pantolonuyla sıcağa uygun giyinmişti ama üzerinde Kissen'in alışkın olduğunun aksine is lekeleri ve yanık izleri yoktu. *İkinizi de iyi gördüğümü düşünüyordum,* diye yanıtladı Kissen.

Yalancı.

Bu kez konuşan Telle'ydi. Keyfi yerindeydi, huzurluydu.

Kissen boğazının düğümlendiğini, gözlerinin yaşardığını hissetti. Bu... bu rahatlama hissini tarif edebilecek bir kelime bulamıyordu. Bu mutluluğu. Bu korkuyu. Bu suçluluk hissini.

At arabası çok geçmeden yavaşladığında dilenciler ve dolandırıcılar ellerini açıp yer kapmak için birbirleriyle yarışarak üzerlerine koştu. Şehre güzel bir araba yanaşmıştı ne de olsa, üstelik kaleden geliyordu.

Aklıma bizi getiriyorlar, dedi Kissen. Yanına biraz bakır almış olayı diledi. Yatho sırtarak tekerlikli sandalyesine diktiği gizli bir cebe uzandı ve içinden uzun bir ipe dizili bakır sikkeler çıkardı. Birazını önlerine uzatılmış avuçlara döktü.

Sahiden bize benziyorlarsa sikkelerin hiçbirisi onlara kalmayacaktır, dedi Telle. El işaretleri küçük ve üzgün olsa da teşekkürlere, gözyaşlarına ve daha fazlasını isteyen ellere boğulan Yatho'ya gülümsedi. Onları dilendiren Maimee, kazandıkları bütün parayı 'borç ve oda kirası' adı altında ellerinden alırdı. Yatho'nun parası bittiğinde boşta kalan ellerden itirazlar yükseldi. Çabucak dağıldılar ve araba yoluna devam etti.

Bize benziyorlarsa bir yolunu bulurlar, dedi Kissen. *Bu arada, birkaç kitap için kendinizi tehlikeye attığınız doğru mu?*

Yatho onu uyarırcasına kaşlarını çatı. *Nefret ettiğimiz bir kral için kendini tehlikeye attığın doğru mu?*

Kissen kıkırdadı. *Gözüme iki kötünün iyisi gibi göründü,* dedi.

"O kendini beğenmiş bir dallama," dedi Yatho yüksek sesle. Ardından işaret diliyle ekledi, *Pısırtığın önde gideni.*

Telle iki seferde de Yatho'nun ne dediğini çok iyi anlayarak ona katılırmışçasına güldü. *Peki ya leydi?* diye sordu.

Middren için ittifak yapmayı kabul etti, diye yanıtladı Kissen. Telle imalı bakışlarla tek kaşını kaldırdı.

Ne? dedi Kissen.

Seni o mu böyle giydirdi?

Asil görünmemi istedi.

“Hadi ya,” dedi Yatho. İşaret diliyle ekledi, *Bana bir şeyleri sahiplenmiş gibi geldi.* Yanağının içini ısırarak Telle’yle birbirlerine baktılar. *Senin de canına minnet.*

Kissen kızardı, sonra gülerken elini saçlarının arasından geçirdi. İşaret diliyle ekledi, *O kadar belli ediyor muyum?*

Tam senin tipin, dedi Telle.

Benim tipim falan yok.

Elbette var. Gücü çekici buluyorsun.

“Ne?” diye itiraz etti Kissen. İşaret diliyle cevap veremeyecek kadar şaşkıındı. Kız kardeşleri kahkahalara boğuldu. *Hayır,* dedi ama yüzündeki ifade apaçık, *Siktirip gidin başımdan,* diyordu.

Tekrar eğimli bir yola girmiş, içi zerzevat dolu pek çok arabanın şehirle arasında mekik dokuduğu büyük ambarlara doğru ilerliyorlardı. Buradaki sokaklar Kissen’i sinir eden yuvarlak taşlardan yapılmıştı ve kaldırım kenarları yüksekti. Durduklarında inip koltuk değneğini arabaya yaslayarak dengesini sağlamaya çalıştı, ardından da şoförle Telle’nin Yatho’nun tekerlekli sandalyesini indirip kardeşinin söylediği yere taşımalarına yardım etti. Tıpkı limanın dış duvarları gibi rengârenk çinilerle süslenmiş kemerli bir girişin önünde duruyorlardı. Yeşile boyanmış kapı genişti ve kapı tokmağı çakal başı şeklindeydi.

Telle kapı tokmağını kaldırırken Kissen bastonunu almaya gitti.

“Burası biraz fazla gösterişli değil mi?” dedi.

“Mitha Bahba’nın ambarlarından biri,” dedi Yatho. Araba şehre doğru dönerken tekerlekli sandalyesinin frenlerini açtı. “Bizim için de yazıtlar için de güvenli olduğunu söyledi. Ayrıca sadece bir depo değil, bitişiğinde bir ev de var.”

Kapı açıldı ve ardında beliren genç bir adam üçüne şöyle bir bakıp kenara çekildi.

Çabuk döndünüz, dedi Telle'ye işaret diliyle. Ardından Kissen'a tiksinti dolu bir bakış atıp yüksek sesle ekledi, "Sanıyorum sen şu veigasın." Bir zamanlar Kissen'in işe yarar bir şeyler ceplemek umuduyla peşine takılacağı Blenraden soylularına has aksanından nefret akıyordu.

"Nazik ol, Cal," dedi Yatho. Kissen tekerlekli sandalyeyi tutup kapıya uzanan rampaya iterek Telle'nin arkasından içeri girdi. "Sen de Kissen."

"Ben hep naziğim," dedi ikisi de aynı anda. Birbirlerine pis pis baktıklarında Kissen dilini çıkarmamak için kendini zor tuttu.

İçeriye bir sessizlik hâkimdi, herkes işiyle meşguldü. Etrafta üzerine Yatho'nun arması olan çekiç ve tekerlek basılmış bir sürü açık kutu ve sandık vardı fakat içleri metalle değil, boşluk kalmayacak şekilde yerleştirilmiş ve biraz saman ya da bir torba tahılla saklanmış yazmalarla doluydu. Etraflarını saran duvarlar yüksekti, pembeye boyanmışlar ve gökyüzüne açılan küçük pencerelerle donatılmışlardı. Üzerlerine monte edilmiş camlar yağmurun girmesini önlerken ışığın içeri süzülmesine olanak sağlıyordu.

Işığın vurduğu iki kolonun arasında ellerindeki kâğıtlara özenle notlar alan iki kişi duruyordu. Ön dişleri altından olan yaşlı bir adam ve gür, koyu renkli saçlarını gümüşle örmüş uzun boylu bir kadın. Kadın ne kadar solgun benizliyse, adam da bir o kadar koyu tenliydi. Üzerlerinde gri renkli hiçbir şey olmasa da ona ve Yatho'ya göz ucuyla baktıklarında Kissen birer arşivci olduklarını anladı. Öte yandan sıra Telle'ye geldiğinde kadına gülümseyip işaret diliyle onu saygıyla selamladılar.

Ambarın arka tarafında, Uzun Liman'a kadar uzanıyor gibi görünen bir makara sistemine açılan aralık bırakılmış bir kapı vardı. Kissen oldukları yerden makaranın hareketlerini ve rengini görebiliyordu. Fakat Telle sola dönüp makarayı geçti ve ambarın yanında bulunan kafesli bir kapıdan içeri girdi.

Kapıdan girdiklerinde onları hasırdan tekrar eden desenlerle örülmüş birkaç sandalyeye ev sahipliği yapan büyük bir oda karşıladı. Zemin bakır renkli çinilerle kaplanmıştı ve pembe boyalı duvarlar burada da varlığını sürdürüyordu fakat tavan ambarın diğer bölümlerinden daha alçaktı, içerisi daha loştu ve yaklaşan yağmurun grileştirdiği gökyüzüyle daha da kararmıştı.

İçerideki etrafı yeşilliklerle çevrili çeşmenin başında yaşlı bir adam oturuyordu. Beyaz saçları ve sakalları uzamıştı, teni solgun ve sağlıksız görünüyordu. Sağ kolu yakın bir zamanda kesilmişti, Kissen bunu üzerine bolca lapa sürülmüş kalın bandajlarının kokusundan anlayabiliyordu. Sol elinde tuttuğu fırçayla yazı pratiği yapıyordu. Yazdığı harfler Kissen'in gözüne bile yamuk yumuk ve özensiz göründü. Yatho'nun çırağı Bea de yanındaydı ve o da elindeki fırçayı mürekkebe batırarak bir şeyler karalıyordu, yaptığı işe odaklanmaktan kaşları çatılmıştı.

Adam başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Tanrılar aşkına, yanınızda bir veiga getirmişsiniz."

"Ah, deme ya," dedi Kissen, "bir tane daha mı?"

Yatho güldü. Bea başını kaldırdığında Kissen'i gördü. "Kissen," dedi. "Yatho Usta'nın kız kardeşi."

Kissen onu tanımasına biraz şaşırdı. Oğlanla yalnızca bir kez karşılaşmıştı ve birbirlerine taş çatlasın iki üç kelime etmişlerdi. Bae konuşmaktan pek hoşlanmıyordu.

"Seni görmek güzel, *ufaklık*," dedi.

"Adım Bea," dedi kaşlarını çatarak.

"Üzgünüm, Bea. Seni görmek güzel."

Oğlan başını sallayıp anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak kâğıdına geri döndü. İyi iş çıkarıyordu. Yatho, bir şey ilgisini çektiğinde Bea'nın çok sabırlı ve yanında Kissen'in esamesi okunmayacak kadar özenli olduğunu söylemişti. Eh, son kısmı sesli dile getirmese de Kissen anlamıştı.

"Erkek kardeşi bir iş buldu," dedi Yatho, "ama Bea demirciliği özlüyor." İç geçirdi. "Ben de öyle."

Geç otur, çay yapacağım, dedi Telle elleriyle. Merdivene yönelerek binanın üst kısmına, muhtemelen mutfağın odaların olduğu kata çıktı.

“Ah,” dedi Cal onu takip ederek. *Ben de yardım edeyim. Solom’un fenere ihtiyacı olacak.*

“Buranın sahibi Bahba mı?” diye sordu Kissen birlikte çeşmeye doğru giderlerken Yatho’ya. Kissen oturunca rahatladığını hissetti. O kısacık yürüyüş bile ciğerlerini acıtmaya yetmişti. Lessa ve Inara’nın neler konuştuklarını merak etti. Irisia kaç asker gönderecekti? Bu yeterli olacak mıydı?

“Mitha Bahba,” diye düzeltti Solom. Kissen kaşlarını çatı. “İşimizi gördü. Yardımımıza koşmadan önce limanda *haftalarca* izin bekledik.”

Onu bağışla, dedi Yatho. *Yolculuk sırasında yaraları kötüleşti. Kesmek zorunda kaldık.*

Burada bir uzvunu kaybeden tek kişi o değil. Buna rağmen şerefsizlik yapmamayı başarıyorum.

Yatho ona o bakışlarından birini attı.

Tamam bazen yapıyorum, diye ekledi Kissen.

“Uzuv demişken,” dedi Yatho tekerlekli sandalyesini karşısına çekerek. Kissen’in pantolonundan görünen protezinin yıpranmış, yanmış, eriyip kaynamış kısımlarına baktı. “Bu boktan şey ne böyle?”

Kissen bir kahkaha atıp sağ dizindeki yanıkları kaşıdı. “Son yaptığın protez yavaş ve acı verici bir sonla yüzleşti,” dedi. “Gerçi o piç kurusu tanrının eritmesine rağmen iyi dayandı.”

“Hseth’e dayanabildiği için kendimle gurur duydum,” dedi Yatho gülümseyerek. Sonra gülümsemesi kayboldu. Yutkundu.

“Yath...” dedi Kissen endişeyle kardeşine doğru eğilerek. Tam o sırada gökyüzünden boşanan yağmur canları dövmeye başladı.

“Üzgünüm,” dedi Yatho titrek bir nefes vererek. “Çok... çok zor bir süreçti. Öldüğünü düşünüyorduk. Middren’i terk

etmiştik. Şimdiyse burdasın, Ina ve o tuhaf şey de burda.” Gülüp gözünden akan yaşı avucuyla sildi. “Ona kötü şeyler öğretmişsin.”

“Hiç beni suçlama,” dedi Kissen. “Onu burnu beş karış havada bir şövalyeyle yalnız bıraktım.”

“Onun da en az senin kadar kötü olduğunu biliyordun.”

“Öyle olduğunu umuyordum.”

Yatho tekrar gülümsedi ama bu sefer gergindi, tereddüt-lüydü. “Onu affettin mi? Hserh’i çağırmasına... neredeyse ölü-müne sebep olmasına rağmen?”

“Hepimiz sevgi uğruna delilikler yaptık, güvendiğimiz in-sanlar tarafından incitildik,” dedi Kissen. Omzularını silkti. “Neyse ne. Hatasını başka şekillerde telafi etti.”

“Aman. Şu erkeklerde ne bulduğunu hiç anlayamadım za-ten,” dedi Yatho. “Etrafta bir sürü iyi kadın var. Sen kaosu seviyorsun.”

“Sevmiyorum.”

Peki ya leydi? diye sordu Yatho. Yazdıkları şeye gömülmüş Solom ve Bea duymasın diye işaret diline dönmüştü. *Pelerininle hava atarken neredeyse zevkten dört köşeydin.*

Hiçbir şey olacağı yok.

Görüyorum ki yalanların tanrısıyla vakit geçirmek seni daha iyi bir yalancı yapmamış.

Solom başını kaldırıp hareket eden ellerine baktığında dur-dular. Adam *cık cık*ladı. “Sırlarınızı işaret diliyle konuşacak-sanız başka bir yere gidin,” dedi. Gökyüzü daha da kararmış, yağmur şiddetlenmişti Çakan şimşek içeriği aydınlattığında Bea yerinden sıçradı.

“Bir şey yok, Bea,” dedi Solom onlara karşı takındığından daha yumuşak bir sesle. “Her şey yolunda.”

“Çok şanslısın,” dedi Yatho, Kissen’a. Bir gözü Bea’deydi. “Yaptığım yedek protezi atmamıştım.”

Kissen sırtını dikleştirdi. “Yedek mi? Yedek protezin mi var?”

Yatho sıırttı. “Evet, bir araya getirilmesi lazım gerçi. Çaldığımız yazıtları gizlemek için kullandık. Ama ölçünü alamayacağız.”

“Tuzlara şükür.”

Bu esnada Telle ve Cal geri döndü. Telle’nin elindeki büyük, bakırdan yapılmış bir çaydanlıktan yükselen buhar içeriği adaçayı kokusuyla doldurdu. Cal’ın kollarından sarkan iki fener de odayı biraz olsun aydınlatmıştı.

“Ah, çok yaşa, evladım,” dedi Solom ilk kez samimi bir şekilde gülümseyerek “Benim için çok zahmete giriyorsun.”

Hep birlikte çaylarını içip birbirlerine başlarından geçenleri anlatmaya koyuldular. Cal onlara Inara ve Skedi’nin arşivlere sızmasına nasıl yardım ettiğini anlatırken ambardan gelen hışırtı Kissen’in dikkatini çekti. Koltuk değneğini alarak doğruldu ve elini palasına götürdü ama gelen Bahba’ydı. Lessa, Inara ve kafasını kızın kolundan çıkarmış Skedi de arkasındaydı.

Keyifsizlikleri yüzlerinden okunuyordu.

“Kahretsin,” dedi Kissen. “Irisia yardım etmeyecek mi?”

“Daha da kötüsü,” dedi Inara kasvetli bir tavırla. “Restish’in bir saldırı planladığını düşünüyoruz.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

Elo'nun bir planı vardı. İşe güvendiği insanlarla başladı: Benjen, Larsen, Ainne, Safidah, Elseber. Yaşadığı kayıp yüzünden mahvolmuş Perin. Her şey yolunda giderse Lotta'nın cansız bedenini kurtaramayacaklarını biliyordu.

Hepsi kalmayı seçti.

Yanlarına savaşçılar toplayıp emirler vermeye başladılar. Düşman hâlâ organize olamamıştı, kendi içlerinde didişip gruplaşıyorlardı. Nehrin yukarısından daha fazla Talicialı geliyor, işgal ettikleri limana iniyor ve oradan köprüdekilere katılıyorlardı.

Soylulara şehri terk etmeleri söylenmişti. Geralfi ağlayarak başlarını çekiyordu. Tiamh, Elo'nun sırtına vursa da giderken dönüp yüzüne bakmadı. Batı Hanelerinin muhafızlarının çoğu da gitmişti. Fakat gitmeden önce kalkanlar, oklar ve büyük silahlar ön saflara taşınmış, marangozlar küçük sabotajlar ve bubi tuzakları hazırlamakla görevlendirilmişti. Talicialıları aşağı düşürmek ya da ana caddeye yönelmeye zorlamak için Gefyriler çıt çıkarmadan direkleri ve destekleri sökerek kendi limanlarını elleriyle her an yıkılacak kıvama getirmişti.

Geriye sadece bir avuç asker kalmıştı. Kalmayı seçenlerin büyük bir kısmı kralın renklerini taşıyordu ve yüzleri kasvetliydi. Öte yandan diğerleri...

Elemni askerlerine son kapıya barikat kurmalarını emrederken, “Seni tanıyorum,” dedi yanından geçtikleri sararmış sakallı bir adam. Elo duraksayıp kaşlarını çatı.

“Sen Leir’sin,” dedi. “Balıkçının Yeri’nden.”

“Sen de neredeyse tavernayı başımıza yıkan o şarkıcısın.” Leir gülümseyene kadar Elo bunun bir şaka olup olmadığını anlamadı. “Yarım bıraktığın işi bitirmeye geldin, ha.”

Elo kendine hâkim olamadı, dudaklarının titrediğini hissetti. İster hüzünden ister mutluluktan ağlasın yaşlar görüşünü bulanıklaştıracaktı. “Kalmak zorunda değilsin,” dedi.

“Çoğumuz buralarda büyüdük,” dedi Leir etrafına bakarak. Elo diğerlerini de tanımıştı. Aralarında Balıkçının Yeri’nin sahibi Tip de vardı. Görünüşe bakılırsa yaşlı gaziler savaşma azimlerini kaybetmemişti. “Diğerleriyse savaştan sonra burada huzur ve iş buldu. Daha önce Middren için hayatımızı nasıl riske attıysak şimdi de aynısını yapacağız. Güneşgetiren ve onun Ateşyürek’i için.”

“Bunun için size minnettarım,” dedi başka bir ses.

Leir gözlerini kırptırıp geri çekildi. “Kralım,” dedi eğilerek.

Elo döndüğünde arkasında Arren’in durduğunu gördü, miğferi kolunun altındaydı. Alevlerin ışığında hem çok güzel hem de üzgün görünüyordu. Başka bir göze çok huzurluymuş gibi görünebilirdi ama Elo sağ kaşının üzerindeki ve ağzının kenarındaki gamzeyi, gerginliği görebiliyordu. Elo’nun kendini Arren’in kollarına bırakmak istediği ufacık, savunmasız, kırılgan bir an olmuştu. Her şeyi bir kenara bırakıp yeniden başlamayı istemişti. Ama sonra aklını başına toplamıştı.

Arren’in yanında biri vardı. Adam miğferini çıkarmadan önce bile Elo onu sarı ve beyaz cübbesinden tanımıştı.

“Tulenne,” diye hırladı midesi öfkeyle kasılırken.

Yakınlarda un çuvaları dizen Perin lordun ayaklarının dibine tükürünce adam yüzünü buruşturdu. Hepsi limanı savunup onları sürpriz bir saldırıdan koruması gerektiğini bili-

yordu. Gözünün önüne okların hiddetiyle geriye savrulan Cilean geldi. Kendini kocasının önüne atan Lotta'yı anımsadı. Kaybettiklerini anladığı o ânı hatırladı.

“Size kılıcımı sunmak istiyorum,” dedi Tulenne alçak bir sesle.

“Bir aptalın kılıcına ihtiyacım yok,” diye karşılık verdi Elo gözlerini Arren'dan ayırmadan. Bu onun başının altından mı çıkmıştı? Kral başını hafifçe iki yana salladı. Hayır. Bu Tulenne'in fikriydi. “Bir lordsun,” diye ekledi Elo. “Soyluluğa geri dön.”

Tulenne yutkundu, sakallarının ardındaki yüzü kızarıyordu. “Bunu ben de düşündüm,” diye itiraf etti. “Hepsinin gidişini izledim. Ama bunu Güneşgetiren'e, Gefyrton'a ve kendime borçluyum.”

“Hepimize borçlusun,” dedi Elo. “Ölenlere borçlusun.”

“O hâlde borcumu ödememe izin verin.”

Elo adamın pelerinini, zırhını, kafasını parçalamak istedi. Buradan sağ çıksalar bile onu hapse atacaktı.

Fakat ona sunulan yardımı kabul etmezse adamın iki katı aptallık etmiş olurdu.

“O zaman burada komutan olan sen değilsin,” dedi Elo. “Soylu değilsin. Sıradan bir şövalyesin. Yüzbaşı Benjen'in emrinde olacaksın. Kaçacak olursan seni Talicialılar kadar hızlı gebertirim ve insanlar bana bunun için teşekkür eder.”

Tulenne'in çenesi titrese de onu başıyla onayladı.

“Defol şimdi.”

Benjen fena topallıyordu. Yaralı bacağının ağrıdığı belliydi ama Tulenne'i yanına alarak ona planı, tuzakları ve nasıl bir yol izleyeceklerini anlatmaya koyuldu. Hakkını yiyemezdi, lord sesini çıkarmadan anlatılanları dinledi.

Elo hâlâ bıraktığı yerde duran Arren'a döndü. Yine göz gözelerdi.

Elogast, Arren'in ne istediğini biliyordu. Tekrar onunla gelmesini istediğini söylemek istiyordu. Birlikte kaçmalarını.

Sırtı dikleştirip yavaşça başını eğdi.

Hayır.

Arren onu başıyla onayladı, Elo'dan ziyade kendini temin ediyor gibiydi. Sonra toplanan savaşçılara doğru döndü. Hestra uzun zamandır olmadığı kadar parlak yanıyordu. Göğsündeki ateş, zırhın altından dışarı sızıyordu.

Arren gerçekten de bir tanrı gibi görünüyordu.

“Savaşın hakkını verin, Middrenlilerim,” dedi. “Hayatta kalın, sizinle batı kapısında buluşacağım.” Elo'ya baktı. “Köprü düşmeden seni oradan kurtarmak için her şeyi yapacağım.”

Arkasını dönüp atına atladı ve batıya doğru sürdü. Onun da gidişiyle köprü bomboş kalmıştı. Barikatın duvarını Talicialıların koştukları yeri görmemeleri için yüksek yapmışlardı.

Son saldırılarını yaparken onları neyin beklediğini göremeyeceklerdi.

Gökyüzü aydınlanmaya devam ediyordu. Hazırlardı ve Talicialılar hâlâ harekete geçmemişti. Belki de tereddüde düşmüşlerdi. Onca kana rağmen Hseth hâlâ gelmemişti. Belki de tanrı, Middrenlileri küle çevirmesi için uğruna daha başka ne kurban edeceklerini merak ediyordu.

Eh, madem düşman gelmiyordu Elo onlara gidecekti. Barikatın ardındaki ikinci sırada kalan birkaç savaşçıyla birlikte duruyordu. Savaş borusunu dudaklarına götürüp üfledi. Bir kez.

Artık yalnızca tek sinyalleri vardı.

Yüksek binaların üzerine konuşlandırılmış okçular tahıl ispiertosuna batırılmış okları karartılmış fenerlerle yakıp saldırıya geçti. Havada süzülen alevler yeni yeni aydınlanmaya başlayan gökyüzünde güneş ışığını andıran izler bıraktı.

Çoğu havadaki nem yüzünden düşmeden sönse de bazıları yanmaya devam etti ve Talicia saflardaki hedeflerini buldu. Ceketlerine isabet eden oklar kumaşı tutuştururken bazıları

Hseth Bleannat, Kutsal Hseth, diye bağılıyor, kalanlarsa sadece can havliyle çığlıklar atıyordu.

Talicialılar tam da beklendiği üzere karşılık verdi. Beklemek buraya kadardı. Çanları çaldı ve beyazlar içindeki rahipleri gezgin mabetlerini tekrar kaldırarak saldırı çağrısı yapmaya başladı.

Bir saniye bile oyalanmadılar.

İlk Talicia kuvvetleri birliklerini olduğundan daha büyük göstermek için ön barikatın boşluklarına sıkıştırıp bir miğferle gizledikleri mızraklara çarptı. Oyuna geldiklerini fark edene kadar kafa karışıklığıyla kontrolsüzce saldırdılar. Barikatı yıkmaya, üzerine tırmanmaya ve yığını kenara iterek Hseth'in mabedinin sığabileceği kadar yer açmaya çalıştılar.

Bir sonraki savunma hattına ulaşmaları uzun sürmedi.

Elo ve yanındaki bir grup savaşçı önceden hazırladıkları fıçıları tutan destekleri çekti. Hepsi büyük ve ağırdı, içleri balık ve midye doluydu. En az beş Talicialı altlarında ezilerek can verdi. Hücumu geçip kılıçlarını çekerken tutundukları o aciz yaşam kıvılcımı da tahta ve kokuşmuş ağırlığın altında ezilip yok oldu.

Fakat mesele fıçıların ağırlığı değil, içindekilerdi. Kan ve balıklar dört bir yana saçılarak düşmanın kayıp tökezlemesine, birbirine çarpıp Talicia lisanında bir şeyler bağırmalarına neden oldu.

Kolay olmuştu. Elo borusunu tekrar üfledi.

Etrafındaki fıçıların üzerinde duran bir grup cesur okçu saldırıya geçti. Şaşaalı arbaletlere ihtiyaçları yoktu. Hepsi birer Gefyri'ydi, doğuştan avcıydı ve oklarından kimse kaçamazdı. Yüzbaşı Larsen ve hancı Tip düşmanı boğazından ve gözünden vururken Tulenne, Ainne ve Leir de şişelerdeki ispirotları ateşe verip işgalcileri yakması ve gece görüşlerini mahvetmesi için aralarına fırlattı.

"Ateşyürek!" diye bağırdı Benjen. "Güneşgetiren!"

“Güneşgetiren!” diye tekrar etti grup. Elo da onlara katıldı. Geceye doğru tüm öfkeleriyle *Siktirin gidin*, dercesine bağırıyorlardı.

İnanacak bir şeye ihtiyaçları vardı.

Talicialılar planlandığı gibi gitmeyen ilk saldırı dalgasını telafi etmek için daha saldırgan bir biçimde köprüye üşüştü.

Elo olan biteni tahtaların arasındaki açıklıktan izliyordu. Bennite Dağları’nın arkasında yavaş yavaş yükselerek geceyi aydınlatan güneş sayesinde düşman dalgalarının kaygan balıklar ve cesetler arasından ilerlemeye çalışmasını, binaların arasına dalıp daha iyi görüş açısı kazanmak için çatılara tırmanmalarını izledi. Midren’in kaçtığını, kazandıklarını düşünerek bocalıyor, kendi hararetlerine ve çanların sesine kapılıyorlardı. Elo düşman askerlerinin arasında kömürle doldurulmuş, ayakları üzerinde dökülen kandan kararmış heykelin parıltısını görebiliyordu. Etrafına saçtığı duman aldığı her nefeste ciğerlerine doluyordu.

Birkaç Talicialı ön saflara ulaşmayı başardı. Barikata tırmanarak bir sonraki oklarını yaylarını geçiren şövalyelere saldırdılar.

Elseber ve Larsen üzerlerine atıldı. Elseber usta elleriyle kısa kılıcını, Larsen de savaş baltasını savurdu. Talicialılar dağılmış birliklerini görünce tereddüt edemeyecek kadar kana susamışlardı. Elseber iki tanesini öldürdükten sonra arkadan gelenleri durdurmak için barikatın üzerine atladı. Sırtını Larsen’a emanet edip kılıcını aşağıya savurarak onları püskürttü.

“Siktir olun gidin!” diye hırladı. “Lotta için! Cilean için! Si—”

“Elseber! Aşağı in!” diye bağırdı Elo.

Talicia tarafından fırlatılan bir mızrak loş gökyüzünü yarararak kalçasına saplanıp kadını yere düşürdü. Talicialılar toplanırken birkaç ok atıldı. İçlerinden biri Perin onu aşağı çekmeden önce Safidah’nın miğferine isabet etti. Diğeri yanan su kabağı fırlatan Benjen’in omzuna saplandı. Geriye sendelediğinde Tulenne onu yakaladı ama Benjen onu iterek nişan

aldı ve bir Talicialıyı tam suratından vurarak göğüslüğünü kırmızıya boyadı.

Yakında daha fazlası gelecek, ne kadar az kişi olduklarını görecekti.

Elo borusunu üfledi. Bir sonraki aşamaya geçmişlerdi.

Geri çekilme.

Larsen, Elseber'i kaldırdı. Mızrak çoktan düşmüş, yarası kanamaya başlamıştı ama hayattaydı. Kadını zırhıyla olduğu gibi kucaklayıp Elo ve diğerleriyle birlikte barikattan uzaklaşmaya başladı.

Kapılara uzanan yol bitmek bilmiyordu. Elo her an sırtına bir ok saplanmasını ya da bacağına bir mızrak isabet etmesini bekliyordu. Tulenne, Benjen'in kılıçlarını taşıırken dudağından kanlar akan yüzbaşı topallayarak koşuyordu. Perin nefes nefeseydi ama hâlâ yaralanmamıştı. Tip ve Leir birlikteydi, diğer gaziler de arkalarından geliyordu. Kalanlar güvendeydi. Herkes hayattaydı.

Başarmışlardı. Son barikatın daracık ağzından içeri girip arabaları ve tahta kasaları boşluklara doğru çekerek deliği arkalarından kapattılar. Yalnızca iki kişinin yan yana geçebileceği kadar bir boşluk bırakmışlardı. Nehir kenarındaki geçitler kırılıp parçalanarak kullanılamayacak hâle getirilmişti. Şimdi son savunmalarını yapacakları yere giden tek bir yol kalmıştı: Kissen, Skedi ve Inara'yla Gefyrton'a girdikleri meydan.

Middrenlilerin kalanı emirlerine uymuştu. Etraf bomboştu. Şafağın solgun ışığında Elo yalnızca birkaç parça battaniye, yarısı içilmiş bir şişe şarap ve birinin renkli iplerle ördüğü küçük bir kemer görebiliyordu.

Borusunu tekrar üfledi. Bu sefer anlamı farklıydı. *Bekleyin. Açılın. Etrafa yayılın.*

Talicia ordusu geliyordu. Elo parlayan heykelden yükselen dumanı görebiliyordu. Artık gökyüzünde kapkara bir iz bırakıyordu. Köprüyü neredeyse tamamen kontrol altına sa-

nıyorlardı, inançları zirvede olmalıydı. Hseth savaşın kendi lehlerine dönmesinden bu kadar emin olmalarından güç alıp kendini gösterir miydi?

Haydi, diye geçirdi içinden Elo, Hseth onu duyacakmış gibi. Yeteri kadar kurban verilmiş olmalıydı, değil mi? Tanrılar yalnızca dua değil aynı zamanda insanların niyeti ve iradele-riyle çağrılırdı. Talicialılar şu anda gelmesini her şeyden çok istiyor olmalıydı.

Hseth gelmezse köprüyü kaybedecek, ellerinde Talicia verdikleri ufak zarardan başka bir şey kalmayacaktı. Şimdi moralini bozmanın, inancını yitirmenin vakti değildi. Düşman birlikleri ikinci barikatın bu kadar çabuk yıkılmasından şüphelenmiş olmalıydı ama arkada kalanların neden kazandıklarına dair bir fikri olmazdı, yalnızca zafere bir adım kaldığını düşünüyor olmalıydı.

İhtiyaçları olan tek şey kendi tanrılarının onları yok edeceğine dair inançlarıydı.

Elo'nun dişini biraz daha sıkması gerekiyordu.

Benjen ve Larsen onları bekleyen fıçıları almış, Arren'in el koyduğu kara baruttan kalanları etrafa yayıyordu. Perin bilinci gidip gelen Elseber'i sürüklerken kadın homurdanıyordu. "Hayır.... hayır, beni geri götürüyor."

Perin, Elo'nun gözlerinin içine baktığında aralarında sözsüz bir anlaşma geçti. Elo onları durdurmayacaktı. Sayıları yüzün altına düşmüştü ama yararlılar savaşmaya devam edemezdi ve onları bir köşede ölmeye terk etmenin bir manası yoktu.

Dahası, Perin zaten yeterince kayıp vermişti.

Elo gözlerini barikatların arasındaki dar geçitten ayırmadan kılıcının kabzasını sıktı. Talicialılar yaklaşırken botlarıyla dövdükleri köprünün sallandığını hissedebiliyordu.

Sonra bir ses duydu. Bir şarkı. Talicialılardan gelmiyordu. Arkalarındaki kıyıyı koruyan Middrenliler, Gefyriler, lordlar ve çocuklar şarkı söylüyorlardı.

*“Ateşyürek, ılıkgetiren,
Kralların en cesuru
Fedakâr, tanrı deviren
Zaferdir onun yolu.”*

Talicialılar dar geçide ulaşmışlardı. Hseth için, Zafer için, Batı kapısı için naralar atıyorlardı. Dehşet dolu bir geceden sağ çıkıp sabaha kavuşmuşlardı.

Middrenlilerin oluşturduğu duvara geldiklerinde bağırmaya devam ettiler.

İlk kanı Leir döktü, ardından da Tulenne. Elo nefesinin hızlandığını, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissediyordu. Fakat bu iyi bildiği bir işti, damarlarında akan kanda savaş azmi vardı. Bir Talicialı nefes nefese üzerine koşuyordu. Elo adamın yüzündeki ifadeden ölmek üzere olduğunu bildiğini görebiliyordu. Kılıcını göğsüne sapladı, kırmızı ceketini onu koruyacak kadar kalın değildi. Yanı başında acıyla inlemesine rağmen Benjen de savaşıyordu.

“Gitmelisin,” diye tısladı Elo. “Yaralısın.”

“Henüz değil,” diye homurdandı Benjen çenesiyle önünü işaret etti. “Önüne bak, komutanım.”

Heykel üçüncü barikatın üzerine kaldırılmıştı. Altındakiler onu geçitten geçirmekte zorlanıyordu.

“Hseth! Hseth! Hseth!” diye ona sesleniyorlar, bir yandan heykeli itip bir yandan zaferlerini kutluyorlardı. Beyaz cübbelilerden biri diğerini yakalayıp boğazını kestiğinde kan yukarı doğru fışkırdı. Rahipler rahipleri öldürüyordu.

Sonunda kıvılcımlar heykelin kolu boyunca ilerledi, ardından bir diğeri pileli eteklerine yayıldı. Artık tutuşuyordu. Nihayet. Talicialıların inancı onu buraya çağırmaya yetecek kadar güçlüydü. Alevler toplanıp kükreyerek bir dalga gibi kopardı ve Hseth yaklaşan bir fırtına misali mabedinden boşandı.

Sıcak. Çok sıcak. Elo'nun derisindeki tüyler tüttü, miğferinin altındaki örgüsü gidercek ısındı. O kadar ki Hseth'in eli yine göğsünün içineymiş de kalbine uzanıyormuş gibi hissediyordu.

Fakat bu eski tanrıyla ilgili bildikleri ne varsa artık geçerli değildi.

Hseth'in yeniden doğmuş bu versiyonu göklere doğru çığlık attı. Bir insanın kaburgalarının olduğu yerde kara bir metal yığını duruyor, bedeni bu yığının etrafını titreşen alevlerle sarmalıyordu.

Daha önce karşılaştığı Hseth bu değildi. O tanrı güzeldi, temkinliydi, akıllı ve korkutucuydu. Buysa bir kaleden bile büyük tanrıdan bozma bir şeydi. Hâlâ güzeldi ama yalnızca çekilen acılardan doğmuştu. Yükselirken bile çatlıyor, parçalara ayrılıp kendini biraz da farklı şekillerde yeniden toparlıyordu.

Yanındaki askerlerin hiçbir yere kaçmamış, tereddüt dahi etmemiş olması Elo'yu gururlandırdı. Hepsini öldürecek olan tanrıyla yüz yüzeydiler. Bazıları altlarına işerken, gözlerinden yaşlar akıp yere düşerken bile gülümsüyordu. Dimdik durmaya devam ediyorlardı.

Arren'in istediği şey tam da buydu. Ona uğruna ölecek kadar inanan bir ordu, insanlar. Elo borusunu son kez üfledi.

Geri çekilin.

Hseth'in alevi dar geçite dökülen barutu tutuşturup Talicialıları yaktı.

Geri çekilin.

Kapıya doğru koştular. Elo tökezleyen, düşen herkesi kaldırıp güvenli bölgeye doğru itiyordu.

Hseth müritlerinin haykırıışlarına katılarak uludu. Ne tatlı bir çan sesi ne de kutsal bir çağrıydı bu. Elo'nun kemiklerini titreten bir *gong* sesiydi. Tanrı delirmiş gibi çığlık atıyordu.

Yaratıp üzerlerine fırlattığı mızrak üzerlerinden geçip kapıya saplandı.

Batı kapısı hızla tutuşup cehennem ateşiyle yanmaya başladı. Elo geriye doğru sendeledi. Çıkış yolları yok olmuştu. Kapana kısılmışlardı.

Hseth bir dalga gibi öne atılarak Middrenlilerin sol kanadına saldırdı. İki kişiyi oracıkta öldürdü.

“Ateş açın!” Elo bağırdı. Yapabileceği başka ne vardı ki?

Okçuları, Ainne, Leir, Larsen, briddite cevherinden yapılma oklarını yaylarına takıp titreyen ellerle fırlattılar. Ateşten tenine bir iğne gibi isabet eden okları onu incitmedi, neredeyse dikkatini bile çekmedi. Kömür gibi yanan gözlerini üzerlerine dikip akkor elleriyle onlara uzandı.

Elo onlara doğru koştu ama Tulenne yanlarına ondan önce ulaştı. Kendini affettirmeye kararlıydı. Kılıcını çekip tanrının bacağına sapladı. Pek çok şövalyenin kılıcı gibi bridditeten yapılmış ucu Hseth’in derisine battı.

Hiçbir şey olmadı. Hseth dikkati ona çevrildi.

Geber.

Sesi zihinlerinde çınladı.

“Tulenne!” diye haykırdı Elo ama artık çok geçti.

Hseth lordun üzerine atıldı, onu parşömen gibi, tutuşmuş ipek gibi kül etti. Zırhı eridi, bedeni yok oldu.

Elo sendeledi. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Yansa da yanmasa da ya o kapıdan geçecekler ya da şuracıkta öleceklerdi. Diğer taraftaki insanların bağrıışmalarını, alevleri yatıştırmaya, onları kurtaracak bir yol bulmaya çalıştıklarını duyabiliyordu. Tanrının dikkatini dağıtmaları gerekiyordu ama ellerinde hiçbir şey yoktu. Savaşçıları bir bir hedef almak ona büyük zevk veriyor gibiydi. Talicialılar alevlerin sakinlemesiyle yanan barikattan geçmenin bir yolunu bulmuştu. Hseth’in rızasını kazanmak uğruna yanmayı göze alıyorlardı.

“Koşun!” diye haykırdı Elo. “Kapiya koşun! Yol açın!”

Kimileri canlarını riske atıp fiçileri alarak hepsini alevlerin arasına attı. Fakat Benjen’in aklında başka bir şey vardı. Doğ-

ruca Hseth'in üzerine koşuyordu. Miğferi düşmüştü, başında yalnızca başlığı, elindeyse bir yerden bulduğu mızrak vardı. Tanrının ayaklarına yaklaşıncı mızrağını fırlattı ve uzaklaştı.

"Benjen" diye bağırdı Elo.

Benjen, Tanrılar Savaşı'ndan sağ çıkmış, Elo'yu komutan olmaya ikna etmişti. İncittiği, ondan yardımı isteyen ve onun öldürmeye çalıştığı Benjen. Elo'yla gurur duyan Benjen.

"Ben!" diye haykırdı Elo üzerine yağan ateşten mızrakların arasından sıyrılarak arkasından koşarken. Hseth öfkeyle kükreyip bir binayı yıkarak barikata doğru savurdu. Ordusunu bir kısmını öldürmesi umurunda değildi. Kızgın kırılganlar yıkıldı, tuğlalar, kül, duman ve sis birbirine karışarak âdeta dans ediyor, boğucu bir atmosfer oluşturunuyordu. Tanrı artık dökülen kanları anımsatan pembe ve kırmızı tonlarına boyanmış gökyüzünden bile parlaktı.

"Ben." Elo nihayet yanına ulaşip omuz zırhını kavrayarak onu kapıya doğru sürüklemeye başladı. "Gidiyoruz!"

"Dikkatini dağıtacağım!" dedi Benjen. Ayaklarını sürerek kendini kurtardı. "Sen diğerlerini kurtar!"

"*Lanet* olsun, Benjen!" Elo bileğini kavradı. Arren, Hseth ortaya çıktığı an fiçileri patlatacaktı. Belli ki kaçmalarını bekliyordu. Elo'nun kaçmasını bekliyordu. "Ölüp ölmemen Hseth'in umurunda değil. Kralın umurunda değil! Umursamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor bile!"

Benjen yine Elo'nun elinden kurtuldu, yakınlarına gelen bir Talicialıyı kesti.

"Fark etmez!" diye bağırdı. "Asıl önemli olan tüm bunlardan sonra, her hatadan, her tanrıdan, her ölümden sonra bizden geriye bir şeylerin kalmış olması. Bir şarkı, bir hikâye, bir umut. Umut uğruna kalbim, kanım, hayatım!"

Bir ok onları teğet geçtiğinde ikisi de irkildi. Elo dönüp alevden teni artık güçle parlayan tanrıya baktı. Daha da büyü-

müştü ve üzerlerinde bir dev gibi yükseliyordu. Alevlerin ışığı doğrudan bakılamayacak kadar parlaktı.

Benjen ona gülümsedi. “Benim için bir şarkı söylemelerini iste,” dedi. “Komutanım.” Sonra koştu. Kapıya değil, tanrıya doğru koştu.

Elo onu bırakmayacaktı. Arkasından koşmaya başladı.

Aniden kapılar ardına kadar açıldı. Batı kıyısından paniğe kapılmış hâlde koşan bir grup at görüldü. Dört, beş, on, yirmi. Elo sayamıyordu. Bunlar savaş atları değil, midilliler, uzun bacaklı kısıraklar ve tıknaz beygirlerdi. Kişneyerek alevleri yarıyorlardı. Beraberlerinde ormanın serin havasını da getirmişler, alevleri dağıtarak Middrenlilere kaçma fırsatı sunmuşlardı.

Hseth’in dikkati dağılmıştı. Atlar, insanlar, kılıçlar ve gürültü. Benjen hâlâ onu yormaya çalışıyor, atlar da kişneyerek koşuşturuyordu. Hseth tıslayıp eğilerek onları defetti. Benjen yumruğundan kaçmayı başarsa da yanında koşan at onun kadar şanslı değildi. Tutuşan yelesi ve kuyruğuyla enkaza dönmüş barikata doğru koşup önündeki Talicialıları ezdi.

Benjen’in planı işe yarıyordu. Hseth’in dikkati dağılınca kapıdaki alevler azalamıştı ve birlikleri yanmaz pelerinler giymiş şövalyelerin yardımıyla kaçmaya başlamıştı.

Elo meydandaki atlardan birini tanıdı. Korkuyla kişniyordu. Bacak.

“Hayır!”

Buna dayanamazdı. Bir ölümü daha kaldıramazdı. Bacak’ı kaybedemezdi. Kissen’a söz vermişti. Benjen, Hseth’e tehditler yağdırırken Elo ata doğru koştu ama zırhında, kollarında onu kapıya doğru çeken eller hissetti.

“Komutan! Gelmek zorundasınız!”

“Hayır! Geri dönmem gerek! Bacak’ı almalıyım! Onu bırakmam!”

Kemerli kapıdan dışarı sürüklenirken çırpınıp direniyor, muhtemelen anlaşılmayan bir şeyler geveliyordu.

Ateş tanrısı akkor gibi yanmaya, etrafına alevler damlatmaya başlamıştı. Artık kızıl saçlı Talicialı kadın yoktu, yalnızca savaş ve ölüm vardı.

Ben tanrıyım. Elo sesinin kafasının içini yakıp geçtiğini hissetti. *Ben öfkeyim.* *Ben kudretim.*

Dönerek yükseldi ve kalanların, Benjen'in, atların, yaralıları ve ölümlerin üzerine sertçe indi. Ateşli bir zafer ve akıllalmaz bir yıkım gösterisiydi bu.

Alevi de onunla birlikte yere çakıldı. Köprünün altına, kırıslara, evlere, kemerlere, çukurlara, şelaleye ve barut dolu fiçılara ulaştı. Kıvılcımları onları tutuşturdu.

Elo kapıdan geçer geçmez fiçılar patladı. Önce şarapnel parçaları, molozlar ve alevler etrafa sıçradı, kayalıkları parçalayarak ağaçları darmaduman etti.

Bir anlığına nefesler tutuldu. Yalnızca şelalenin gürültüsü ve kafası karışmış küçük bir kız çocuğu gibi ellerine ve gücünün sebep olduğu patlamalara bakan Hseth'in sonu gelmeyen alevlerinin çıtırtısı duyuldu.

Bir de atların çığlıkları.

"Bacak," Elo fısıldadı. "Tanrılar aşkına, Kissen. Çok özür dilerim."

Alevler ve dehşet içinde ölen Bacak. Savaşta ölen Bacak. Tutulamamış bir başka söz.

Ardından köprüden sesler yükseldi. Çatırdayan kırısların sesi havayı delip geçti. Köprünün alevlerden zarar görmüş temelleri parçalanıyor, şelalenin tazyikli suyuna dayanamıyordu.

Şehrin batı tarafını ayakta tutan büyük Sali heykeli çarlamaya, kolları ve gövdesi parçalanmaya başladı. Batı kapısı kıyından koparken çıkan toz, şelaleden saçılan suları griye çevirdi. Köprüyü dolduran Talicialılar avazları çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Birkaç kişi kapiya doğru koşup kıyıya doğru atladı ve kaçmayı başarmış birkaç atı yakaladı. Fakat hiçbirı Elo'nun aşına olduğu burnundan beyaz bir şerit geçen kahverengi at değildi.

Hiçbirı Benjen değildi.

Köprü uçurumlardan kopuyordu. şehrin üstündeki ve altındaki evler, çok katlı hanlar, pazarlar ve limanlar yıkılıp şelalenin içine düştü ve suyun ağırlılığıyla dibe çöktü. Nehrin derinliklerine oturarak gözden kayboldu.

Beraberlerinde yuvarlanan, bağıran küçük kırmızı noktacıktan ibaret binden fazla askeri de götürdüler.

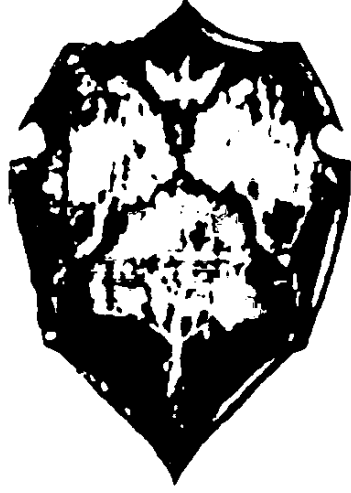
şehir çökerken Hseth kıpırdamadı. Ayaklarının dibinde paramparça olan şehirle hiçbir ilgisi yokmuş gibi umursamazca olan biteni izliyordu. Kalan Talicialılar karşı kıyıda zaferlerinin alev ve küle dönmesini izliyordu.

Tanrıları birden güldü. Yaptığı şey çok hoşuna gitmiş gibi attığı kahkahalar çağlayan suyun, çatırdayan kayaların ve yitip giden tarihin gürültüsüne karıştı.

Güneş, Bennite Dağları'nın üzerinde yükselmeye başlarken başını göğe kaldırdı ve başka bir kurban ya da sular altında kalmamış bir mabet bulmak üzere yokluğa karıştı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

Lessa Craier şchirden geçerken sessizliğini korusa da etrafa ters bakışları atıyor, bir kavanoza hapsedilmiş ve ağzı açıldığı anda çevresine musallat olacak bir ruhu andırıyordu. Bahba ve Chalada ile Sosul isimli diğer iki Mithrik de yolculuklarında onlara katılmıştı. Hep birlikte aniden bastıran yağmurdan korunmak için tenteli, dışı altın yaldızlarla süslenmiş şatafatlı bir arabada ilerliyorlardı. Yağmur damlaları hiddetle sokakları dövüyor, kanallara akıyor, pislikleri, düşen meyveleri, tozu ve pazar artıklarını denize sürüklüyor, geriye yalnızca sıcak taşların ve yükselen buharın kokusunu bırakıyordu.

Pazarın merkezine vardıklarında diğerleri kibar vedalarla arabadan inmiş, Lessa da onlara karşılık vermeyi başarmıştı. Skedi renklerine baktığında Lessa'ya inanmadıklarını anlayabiliyordu.

İnsanları anlama konusunda giderek geliyordu.

Inara'nın renkleri âdeta kaynayan bir tencereyi andırıyordu. Skedi de öfkeliydi. Konseyi etkilemek için gösterdiği çaba iradelerine toslamıştı.

Haklısın, dedi Inara'ya. Konseyden sonra Restishlilerin renklerinde şiddet vardı. Annene söylemeliyiz.

Ama bunun neden olduğunu veya ne anlama geldiğini bilmiyoruz.

Belki o biliyordur.

Bahba onları izliyordu. İşaret dilini bilip bilmediği belirsizdi ama Skedi kılını bile kıpırdatmadan Lessa'yla konuşabiliyordu. Tabii izin verirse.

Leydi Craier, diye seslendi zihnine. Sertçe. Sonra daha sertçe. İnsan renkleri bir giriş noktasıydı. Renkler gizlendiğindeyse bu iş çatıdan sızan ışığı gözü kapalı vaziyette bulmaya benzerdi. Boynuzlarını indirip iradesini daha sertçe onunkine çarptı. *Leydi Craier!*

Leydi irkilip yüzünü buruşturdu. Ona bir bakış attı.

Restish'in bir planı var. Şiddet içeren bir şey. Inara'yla renklerini gördük.

Kadın dudaklarını birbirine bastırıp duygularının bir kısmını serbest bıraktı. Yeşil ve gümüş tonlarıyla bezeli yoğun renkler etrafını sarmaladı. Hanesini düşünüyordu. Middren'i.

Bahba'ya temkinli bir bakış atıp Inara'ya döndü. Hafifçe başını salladı.

Muhtemelen bir saldırı planlıyorlar, diye yanıtladı soğukkanlı ve ciddi bir sesle.

Bize mi saldıracaklar?

Middren'e. Sosul ve Bahba, bazı konsey üyeleriyle ticaret anlaşması yaptıklarını açık açık söylemiş kadar oldu. Bahse varım bu anlaşmaya bizim limanlarımız da dâhildir.

Ambara vardıklarında aralarındaki sessizlik öyle ağırlaşmıştı ki Skedi en ufak bir hareketin bile her şeyi mahvedeceğini hissediyordu. Ne var ki Kissen'in böyle endişeleri yoktu.

"Ne demek Restish saldıracak?" dedi ve kısa bir duraksamanın ardından aklına yeni gelmiş gibi konuşmalarını işaret diliyle Telle'ye ilette.

"Al benden de o kadar," dedi Bahba, Inara'ya dönerek. "Bunu nereden çıkardınız?"

Inara ona sert bakışlar atsa da bir şey söylemedi.

“Restish’in savaş gemileri yaptığını herkes biliyor,” dedi Lessa. “Talicia işgaline destek oldukları da öyle. Sakladıkları şey hepi topu birkaç geçiden ibaretse anlamaya neden sıkı sıkıya sadık kalsınlar?”

“Doğrusu,” dedi Bahba, ellerini göğsünde kavuşturup şaşkınlıkla arkasına yaslanarak. “Sandığımdan daha zeki bir kadınmışsınız, Leydi Craier.”

Lessa’nın kaşları yukarı kalktı. Elo’nın annesinin renkleri artık durulmuştu, bir an için şaşkınlıkla dalgalansalar da çabucak sakinleşmişlerdi.

Her şeyden haberi vardı.

“Yemek ayarladım,” dedi kadın Skedi’yi şaşırtarak. “Gece pazarında. Her birlikte karnımızı doyuracağız. Hepimiz.” Kissen’a gülümsediğinde tanrıkatili biraz gergince de olsa ona aynı şekilde karşılık verdi. “Samimi olsun istedim.”

“Üzgünüm, Mitha Bahba ancak gitmemiz gerekiyor,” dedi Lessa. Skedi içindeki öfke fırtınasını açıkça görebilse de Lessa bunu elinden geldiğince gizlemeye çalışıyordu. “Restish’e gidip onları yollarından döndürmeliyiz.” *Onları değilse de tanrılarını,* diye düşündü Skedi. “Boşa harcayacak vaktimiz yok.”

“Deniz çekildi,” dedi Bahba. “Mürettebatınız şehrin bambaşka yerlerinde. Gelin ve ekmeğimi yiyin. Neler yapabileceğimizi konuşuruz. Geminizin limana çarpıp parçalanmasını istemiyorsanız bu gece burdan ayrılamazsınız.”

Skedi, dedi Inara. *Renkleri...*

Bunu Skedi de fark etmişti. Bahba’nın kaledeki renkleri tuhaf bir ametist moru ve koyu yeşim tonlarıyla çevriliydi. Aykırı, zıt. Aldatıcı. Öte yandan şimdi hepsi saftı ve altın renginde parlıyordu. Onlara cömertlikle yaklaşıyordu.

“Leydi Craier,” dedi, “Aramızdaki buzları eritmek isterim.”

“Anne, bence onunla gitmeliyiz,” dedi Inara.

Lessa kaşlarını çattı. Muhtemelen başından beri yelken açmaya niyeti yoktu, yalnızca öfkesini kamarasında yaşamak istemişti. Önce kızına, sonra da Skedi'ye baktı. "Pekâlâ," dedi.

"Tanrı Skediceth," diye seslendi biri Yatho'nun yakınlarından. Skedi kafasını çevirdiğinde kulakları sevinçle dikildi. Bu, ona en güzel adaklardan birini, boynuzlarına taktığı yeşil boncuklu bileziği vermiş Solom'du. Arşivci onu son görüşünden bu yana zayıflamış gibiydi ama renkleri... Ah, o renkleri! Gök mavisi ve yakut kırmızı tonları solgun bir parşömen üzerindeki taze mürekkep kadar parlaktı. Skedi bu istikrarlı parlaklığı tanıyordu: inanç. Bunun başka bir tanrı için olmadığını tüylerinde, boynuzlarında hissediyordu. Bu inanç onaydı. "Size göstermem gereken bir şey var."

Skedi sevinç, şaşkınlık, heyecan ve gerginlikle pençelerini Inara'nın tenine batırdığında kız sesini çıkarmadı, usulca arşivciye doğru yürüdü. Solom'un peşinden çeşmeyi geçip odanın arka tarafına doğru ilerlerken Skedi, Inara'nın onlarla gelip gelmesi gerektiğini bile sorgulamadı. Çatıya vuran yağmurun sesi bir sepetten kâseye dökülen boncuklar misali hafifti ve havada belli belirsiz bir tütsü kokusu vardı. Sandal ağacı.

Arka tarafta, merdivenin atında kırmızının capcanlı bir tonuna boyanmış küçük bir ev vardı. İki duvar ve bir çatıdan oluşan sıradan bir şeydi ama güzeldi. Bir mabet.

İçinde Skedi'nin bir heykeli duruyordu. Kesildiği ağacın budaklarıyla bezeli cilalı ahşaptan yapılmıştı. En ince detayına kadar özenle oyulmuş kanatları gövdesine yaslanmıştı. Beyaz kemiklerden oyulmuş boynuzları, akikten gözlerine bile taş çıkaracak kadar parlaktı. Yağmurun sesi ve içeriden gelen mırıltılar kaybolup gitti. Skedi'nin tüm dikkati totemdeydi. Postunda, kanatlarında, her detayındaydı.

"Umut ve hikâyelerin tanrısı," dedi Solom. "Kadim bilgi tanrılarının karşısına dikilip bizi korudunuz. Buraya gelir gelmez yaptığım ilk şey bu mabet oldu."

Onun için yapmıştı. Yalnızca onun için. Skedi ne yapacağını bilemeyip İnara'nın omzunda heyecanla kıpırdandığında kız açtığı elini ona doğru uzattı. Küçük tanrı kanatlarını hafifçe açarak içlerine atladığında İnara onu mabede doğru kaldırdı. Boyutunu biraz küçültüp içeriye girdi.

Renk. Heykel, totem renkliydi. Işıklar. Duygular. İnanç. Önündeki kâseye adak olarak biraz mürekkep konmuştu ve kenardaki bir oyuğa iliştirilmiş kalaydan yapılma bir kıskaçta sandal ağacı tütsüsünü yanıyordu.

Bu, Yusef'in mabedini paylaşmaya, küçük bir kızın kalbinde yer edinmeye benzemiyordu. Sevgiyle yapılmış bu küçük ev yalnızca onun içindi.

Bunu hak ediyorsun, Skedi, dedi İnara. *İnsanların sana inanmasını hak ediyorsun.* Duraksadı. *Skediceth.*

“Teşekkürler, Solom,” dedi Skedi.

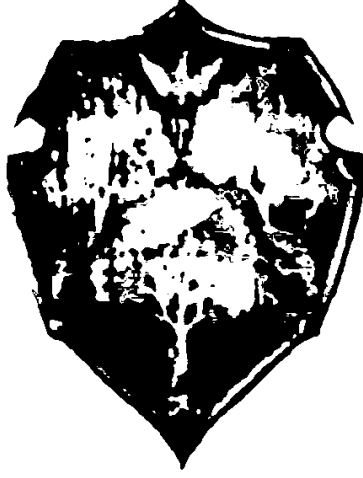
Son zamanlarda kendini daha güçlü, daha parlak ve daha büyük hissettiğinin farkındaydı. Bunu Lessa'nın koyduğu heykelcikle Yusef'e sunulan adaklara ortak olmasına yormuştu. Fakat bu ihtiyar arşivci yaralı ve yorgun olmasına rağmen Skedi'ye kendi evini inşa etme sözüne sadık kalmıştı.

İnsanlar gibi renkleri olup olmadığını, olsaydı nasıl görüneceklerini, ağlayıp ağlayamayacağını merak etti. İnara'nın duygulandığını görebiliyordu. Soluk kırmızı ve şeftali tonları etrafında ölü tanrı Makioron'un gülleri gibi çiçek açıyor, Scian'ın kâğıt ve mürekkebi gibi kıvrılıyordu. Anıları ve duyguları hem kendi etrafını hem de Skedi'ninkini sarmalıyordu. Sevgi ve kayıp, bir gün birbirlerinden ayrılacaklarını bilmek ve bir evi, ait olacağı bir yeri olmasının sevinci.

İnara, Skedi'nin insanı, onun için ağladı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Inara

Tekrar at arabasına binip şehre doğru yola çıktılar. Yatho ve Telle de Bahba'nın ısrarları sonucu onlara katılmıştı. Yağmur neredeyse durmuş olmasına rağmen gökyüzü giderek daha da kararıyordu ve gece pazarı, Uzun Liman'a doğru inen dik yamaçların eteklerinde parılıyordu.

Soylulara elini verdin mi kolunu geri alamazsın, dedi Yatho. Oturduğu sırmalı koltukta pek rahat görünmüyordu. Tekerlekli sandalyesi, Kissen'in yeni protezinin parçalarıyla birlikte arabanın arkasına bağlanmıştı. Hiçbir zaman tek bir işle yetinmezdi.

Soylular seni anlayabiliyor, dedi Kissen. Lessa dikkati dağınık olmasına rağmen ona gülümsedi ama yüzü hemen yine düştü. Inara, Bahba'nın neyin peşinde olduğunu bulmaya çalışan annesinin zihninde dönen çarkların sesini duyar gibiydi.

Burası tekerleki sandalyeni kullanmaya elverişli bir yer değil, dedi Kissen kardeşinin moralini düzeltmeye çalışarak. *Her yer yokuş*.

Yatho gözlerini devirip onu başıyla onayladı. *Eve dönmek için sabırsızlanıyorum*, dedi. Sonra tereddüt etti. *Dönebilirsek tabii*.

Dönecek misiniz? diye sordu Inara işaret diliyle.

Telle dudağını ısırp onu teselli edercesine karısının koluna dokundu. Fakat renkleri utandığını söylüyordu. *Evet*, dedi. *Ama arşivlere değil. Okul inşa etmek istiyorum*.

Yatho gururla gülümsedi. *Bizim gibi, Bea gibi çocuklar için. Engelli ya da bir tür sorunu olan çocuklar için. İşlerine yarayacak şeyler yapabilirim.* Başıyla Kissen'i işaret etti. *Sen de yeşil alanlar, bitki örtüsü, dövüş ve rehabilitasyon üzerine ders verirsin.*

Benim öğretmenlik yapacak sabrım yok, diye karşılık verdi Kissen.

Onunla tanışmadan önce ben de öyle düşünüyordum, dedi Telle başıyla Inara'yı işaret ederek.

Haklı, dedi Inara sırtarak, *hiç sabrı yok.*

Yatho alaycı bir nefes verdiğinde Bahba onlara döndü. "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Misafirleriniz eve dönmek istiyor," diye yanıtladı Lessa iğneleyici bir dille.

"Ben de dönebileceklerini umuyorum," dedi Bahba. "Leydi Craier, zannediyorum bütün Mithrikleri kendi tarafıma çekecek gücüm olduğu izlenimine kapıldınız."

"Siz de ülkem yıkımın eşiğindeyken tüm bu nezaket kurallarının umrumda olduğu izlenimine kapılmış gibisiniz."

Çok ilginç bir akşam yemeği olacak, dedi Inara tüylerini çırpıp Skedi'ye. Yağmur da etkisiyle akşam giderek sıcak ve nemli bir hâle geliyordu. Dahası, Skedi ıslanmayı hiç sevmezdi.

Yokuş aşağı giden araba bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Dövizcilerin, batı udlarından güney koralarına kadar çok sayıda telli enstrümanların, ot içenlerin, tuz satıcılarının, tatlıcılarının, fırıncıların önünden geçtiler. Sokaklar o kadar genişti ki her yer tezgâh doluydu, daimi olanlar kenarlara dizilmişken geçici olan üzeri kapalı stantlar merkezden dışarıya doğru yayılıyordu.

Pazarın ortasında, tezgâhların arasında üzeri kapalı, direklerden sallanan fenerlerle aydınlatılan bir yemek alanının yanında durdular. Kömür, zither ve tatlı kekik, pişen ekmek ve ot kokusu havayı dolduruyordu. Tentenin üzerine Inara'nın tanımadığı tanrılar için bir sürü tılsım asılmıştı.

“*Yameti’i melikami yataghayar!*” dedi onları karşılamaya gelen kadın.

“*Kama alaik yatagha,*” diye karşılık verdi Bahba. Lessa, Inara, Yatho ve şoförleri de onu takip ederek selam verdi.

“Sonunda Middren’den dostlar getirmişsin!” dedi kadın aksanlı Middren lisanıyla. “Acıkmış görünüyorsunuz! Bir şeyler yediniz mi?”

Bahba’ya dönüp ayrıca Irisia lisanıyla iyi bir yemeğe ihtiyaçları varmış gibi göründüklerini söyledi. Aralarındaki renkler sıcak, parlak ve aynı ritimdeydi. Sevgi dolu. Kadının renkleri onları selamlarkenki renkleri çok hoştu, tıpkı Bahba’nın çilli yüzü gibi toprak ve sarı tonlarındaydı.

“Leydi, Irisia lisanı konuşabiliyor, Albia,” dedi Bahba onu üstü kapalı bir şekilde uyarıyormuş gibi.

“Middren’in ünlü korsanından başka türlü de beklenmezdi,” dedi kadın bozuntuya vermeden. “Hadi, içeri gelin. Biraz çay için.”

Kenarda üzeri dumanı tüten acı çaylarla dolu işlemeli bir gümüş tepsi tutan bir adam vardı. Inara bir bardak çay aldı ve Albia’yla Bahba’yı takip ederek parlak renkli tentelerin, boyalı ipeklerin ve mevsim geçişlerinin, dalgalı denizlerin, iskeletlerin ve dans eden çocukların resmedildiği müslin kumaşların arasından geçti.

Değişim tanrısı her yerde ve hiçbir yerde, dedi Telle, Inara’ya. Ellerini kullanabilmesi için çayını Yatho almıştı. Bu, küçük ama sevgi dolu bir jestti. *Totemi yok ama temsil ettiği şeyler burada. Ölüm, yaşam, mevsimler, gökyüzü ve deniz, gelişim ve çürüme. Buradaysa bile görünür olmadığı kesin.*

Inara onu başıyla onaylayıp üzerindeki capcanlı renklere baktı. *Değişim, değişimden başka nedir ki?* dedi. Telle onu takdir edercesine elini başının üzerine koydu.

Yanından geçtikleri kalın perdelerin arkasındaki odalarda başka müşteriler de vardı. Biri yanından geçtiğinde Inara birden

dünyanın dört bir yanından gelmiş, pazardan aldıkları yemeklerle doldurdukları alçak masanın etrafına toplanmış kalabalığın uyumsuzluğunu gördü. Sohbetlerine ve pazarlıklarına öyle dalmışlardı ki onların farkında bile değillerdi.

Tehdit yok, dedi Skedi. İnara onu başıyla onayladı Aldatmaca ya da yalan da öyle.

Peki ne istiyor?

Bilmiyorum.

Albia perdelerden birini kaldırarak fenerler ve maltızlarla aydınlanmış küçük çadırı ortaya çıkardı. Kalabalık pazar yerine açılan bir tarafı içerinin havalanması kadar olan biteni görmelerine de olanak tanıyordu. Kalan üç tarafa sessizlik ve mahremiyet için kapalıydı. İçerideki sandalyeler de farklı dizilmiş, üzeri sıcak yemeklerle dolu bir masanın etrafında birbirlerine bakacak şekilde açılı konmuşlardı. İnce, sade kıyafetler giymiş bir kadın yemeklerin üzerini açıyordu. İnara'nın bakışları kuş üzümlü sarı pilav, mor sebzeler, ceviz, soğan ve tavuk butlu, üzerine serpiştirilmiş nar taneleri birer cevher gibi parlayan tatlı kokulu, yoğun bir güvecin buharında pişmiş yeşilliklere kaydı. Yanında, etrafı koyu pembe meyveler ve boz cevizle çevrili bir çömlek dolusu kuş eti duruyor, kömürlerin üzerindeki fokur fokur kaynayan kırmızı sosun içinde bir balık pişiyordu.

Ardından içi otlar, pirinç ve yumurtadan oluşan bir karışımla doldurulmuş kırmızı renkli yuvarlak su kabaklarına, ortadan ikiye kesilip pişirilerek baharatlandırılmış sarı renkli uzun kök sebzelere, hemen yanlarında duran peynir ve kuruyemişle doldurulup kızartılmış hurmalara baktı. Kırmızı, pembe, bej ve beyaz renkli yoğurttan yapılmış gibi görünen dört, beş sos vardı.

Ekmekler bile çeşit çeşitti: mısır unundan yapılmış kek gibi görünen küçük toplar, Elo'nun yaptığı, aynı baharat ve tohumlarla kaplı yuvarlak bazlamalar ve Skedi'nin pazarda gördüğü kil fırınlarında pişirilmiş, yer yer yanmış düz ve yassı krakerler.

Her şey taze ve sıcaktı. Lessa şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi görünüyordu. Bahba onları karşılayan kadının elini tutup parmak uçlarını bir bir öptü.

“Bunlar Irisia topraklarının dört bir yanındaki yemeklerin bir karışımı,” dedi ellerini bırakırken, “gerçi aralarında güney, doğru ve batı topraklarına ait lezzetler de var. Bu pazar yorgun gezginler için âdeta bir sığınak, yeni insanlarla tanışıp birkaç lokma paylaşmayı çok seviyorum.” Kissen’a gülümsedi. “Elogast küçükken, eli daha kılıç tutmazken onu da buraya getirmiştım.”

“Ah, oğlunu hatırlıyorum,” dedi Albia. “Boğazına pek düşküdü!”

“Ellac yüzünden şımardı. Yedikleri boyuna gitmese bir gemi kadar genişlerdi.”

“Anneler bunun için var, Bahba. Ah,” dedi Yatho’ya dönerek, “arkanı destekleyecek sandalyelerim var, arkadaşım.” Tekerlekli sandalyesini andıran arkalıklı alçak bir sandalyeyi işaret etti. “Karın herkesin ifadesini görüp dudaklarını okuyabilsin diye sandalyeleri yüz yüze bakacak şekilde ayarladım.”

“Yine de çok hızlı konuşursam söyleyin lütfen,” diye ekledi Bahba mahçup bir gülümsemeyle.

Telle, Yatho’nun çevirisini izleyip sonra gülümsedi. “Ziyafet için teşekkür ederiz,” dedi yüksek sesle.

Masanın etrafına oturup çaylarını bırakırlarken Bahba cam bir şişe alarak hepsine birer kadeh renksiz likör doldurdu, ardından da içine bir kaşık pekmez ve bal ekledi. Bardağın dibine çöken bal, kan ve altını anımsatıyordu.

“Kadehlerinizi kaldırın lütfen,” dedi bardakları elden ele uzatırken. “Arkadaşlık, güzel yemekler ve değişim tanrısına.” Arkasındaki zemine bir damla döktü. Halının kenarının ötesindeki taze sazlıklardaki tanrıya sunulmuş bir adaktı bu.

“Değişim tanrısına,” diye mırıldandı Inara. Yere bir damlasını akıtıp bir yudum aldı. İçki sert gelince tükürükler saçarak öksürdü. Kissen hâline gülüp tanrıya adak sunmadan kadehin-

den bir yudum aldı. O da aynı şekilde gözlerinden yaşlar gelene dek öksürmeye başladı. Skedi ayaklarının üzerinde doğruldu, muhtemelen içkilerin zehirli olduğundan korkmuştu.

“Söylemeyi unuttum,” dedi Bahba, “bir hayli serttir.”

İnsanlar yemeklerin tadını çıkarırken Skedi onları izledi. İnara bunun yemek yemeyen biri için tuhaf bir insan adeti gibi göründüğünü biliyordu. Dünyada, memleketlerinde sevdiklerinin yaşadığı vahşet düşünüldüğünde nasıl olur da böyle fellekten bir gece çalarlardı? Etrafındakilerin karınları doydukça renklerinin değiştiğini, zevkten dört köşe olduklarını ve içlerinin ısındığını görebiliyordu. Annesinin oturuşu bile gevşemiş, Bahba’yla diğerlerine tabaklar uzatıp yeni yemekler isterken yüzündeki ifade yumuşamış gibiydi. Baharatlı, berrak bir sosla marine edilmiş taze midyeler, yağlar, sirke ve limon kabuğu rendesiyle hazırlanmış bir kâse yeşil sebze.

“Elo neden buraya dönmedi?” diye sordu Kissen sonunda. “Neden küçücük bir kasabada tek başına yaşamayı seçti? Buraya gelip kendine ziyafet çekebilirdi.”

Bahba iç geçirdi. “Middren’de kalınca zamanını sarayda geçireceğini düşünmüştük. Fakat sonra orayı da terk ettiğinde yanımıza döneceğini umduk. Ne kadar acı çektiğini anlamadık ve kendi işlerimize daldık. Çok meşguldük. Sonra Ellac vefat etti ve...” Renkleri bir yas çiçeği gibi açık maviye boyandı. Bu, İnara’nın daha önce gördüğü gibi keskin bir acı değildi. Renklerini aşip ruhuna işleyen derin bir sızıydı. Acıyla işlenmiş bir özlem.

“Bana ondan bahset,” dedi Bahba, Kissen’a. “Yazdığı mektuba bakılırsa birbirinizi iyi tanıyorsunuz.”

Veiga kafasını tabağından kaldırıp bir parça su kabağı ve pirinçle dolu elini indirdi. “Hoşunuza gidecek şeyleri mi duy-mak istiyorsunuz yoksa dürüst olmamı mı, Mitha Bahba?” dedi. “Aramızda dobralıktan hazzetmeyen bir tanrı var ama benim doğam böyle.”

“Dürüst olmanı istiyorum,” dedi Bahba.

Kissen dilini altın dişine götürüp iç geçirdi. “Oğlunun kalbi kırık,” dedi. “Onu incitmekten başka bir şey yapmayan bir krala vurgun. Zor zamanlardan geçmek bazılarının hem bedenini hem de zihnini etkiler. Kâbuslar, titremeler, acı... En büyük düşmanı kendisiymiş gibi gelir.”

Telle başını usulca sallayarak onu onayladı. Inara, Blenra-den’da Hseth’in çanını ilk duyduğunda hissettiği acı ve paniği hatırladı. Korkudan donakalmış ve tüm bedeni zangır zangır titremişti.

“Tanıştığımda... hâline acımiştım. Çok gururluydu. Omuzlarında ağır bir yük taşıdığını görebiliyordum.”

Bahba’nın renklerine saf acının bakır kızılı karıştı. Yüzündeki ifade hâlâ temkinliydi, değişmemişti ama Skedi biraz da olsa küçüldü. Muhtemelen Kissen’in dediği gibi acı gerçekleri beyaz yalanlarla süslemekte daha iyi olmasını diliyordu.

“Aynı zamanda kalbindeki iyiliği gördüm,” diye devam etti Kissen. “Ne kadar güçlü olduğunu. Dürüst olmak gerekirse biraz muhallebi çocuğu.” Telle’nin gözleri onu uyarırcasına açılrsa da Bahba güldü. “Çocukları olsaydı ve onlara ekmeklerine gösterdiği özenin yarısını gösterseydi çok mutlu bir hayatları olurdu.” Kissen’in Elo’ya dair ilk izlenimine üzülen Inara da artık gülüyordu. “Ayrıca çok zeki. Çoğu zaman öyle daha doğrusu. Fakat giderek kendini kaybetti ve şimdi de geri dönüş yolunu bulamıyor.”

Bahba bir nefes verdi. “Kalbi her daim krala aitti,” dedi. “Onu saraya bir yaver olarak gönderdiğimizizden beri. Arren çok yalnız ve üzgün bir çocuktur.”

“Şimdiyse yalnız ve üzgün bir kral,” dedi Kissen. Bahba hafifçe güldü.

“Eskiden evimize gelirdi,” dedi. “Çok sevimliydi ama gözleri kalbinin aynası gibiydi. Daima sevgiye aç biri olmuştu. Elo’nun tek isteği onu korumaktı.”

Inara kadının sözlerini düşündü. Bahba'nın renklerinden oğluna ne kadar değer verdiğini görebiliyordu. Aynı hisleri paylaşan iki annesi olduğu düşünülürken, Flo'nun çocukluğu sevgi dolu geçmiş olmalıydı. O kadar ki kalbine sığmayan bu sevgiyi başkalarıyla paylaşmak istemişti.

İnsanlar tanrılara ne çok benziyor, dedi Skedi. *Hseth'in sevgi dururken neden acıdan beslendiğini hiçbir zaman anlayamayacağım.* Inara ona uzanıp elini sırtına koydu. Lessa parmağını bardağında gezdirerek konuştu.

“Krala pek acıdığım söylenemez,” dedi. “Evet, çocukken kötü şeyler yaşadığı doğru ama acı dolu hayatlar yaşayıp güç uğruna başkalarını incitmeyen insanlar da var.”

Bahba bardağının üzerinden sırttı. “Buraya kralınız adına geldiğinizi sanıyordum, leydim,” dedi.

“Buraya ülkem için geldim, Mitha.” Başıyla Kissen'i işaret etti. “Veiga bana kralın bu savaştan sağ kurtulacağımızın garantisini verebileceğini, onunla birlik olmanın eski müttefiklerimizle aramızdaki güveni tazeleyebileceğini söyledi.” Kadına sert bir bakış attı. “Onca uğraş boşa gitmiş gibi görünüyor.”

Kissen dilini şaklattı. “Bilgelerden aldığım tavsiye bu yöndeydi,” dedi.

“Sana tavsiye veren tanrılardı,” dedi Inara büyük bir keyifle. Konuşulanları bir yandan işaret diline çeviriyordu. Yatho ve Telle buna gülünce Kissen onlara dik dik baktı. Skedi tüylerini kabarttı.

Gece pazarının içinde küçük bir geçit töreni başladı, küçük tahtırevanlara müzik ve sallanan bayraklar eşlik ediyordu. Ahenksiz ama neşeli ezgi, perdelerin ardından gelmesine rağmen yüksek sesliydi.

“Sizin tanrılarınız da Hseth'e karşı mı?” diye sordu Bahba, Kissen'a dönerek. “Bir tanrıkatilinden yardım isteyecek kadar hem de?”

“Ben Talicia’da doğdum,” dedi Kissen. Konuşurken bir yandan da söylediklerini zahmetsizce işaret diline çeviriyordu. “Zenginlikten çöküşe geçişlerini gördüm. Sonra da Blenraden’da gelmiş geçmiş en berbat tanrı müsved–”

Bize böyle demen çok kaba, dedi Yatho işaret dilinde. Telle’nin genzinden alaycı bir ses döküldü. Renkleri birbirine karışmaya başlamıştı, belki de o sert likörü fazla kaçırmışlardı.

“Ama Hseth’in ne hâle geldiğini görünce... tanrılar onlara inanacağını biliyordu. Kuzey denizinin Osidisen’i, nehrin Aan’ı,” kaşları daha da çatıldı, “kuzey rüzgârının Faer’i. Hepsi bir zamanlar Talicia’da çok sevilirdi ama Hseth tarafından sürüldüler. Ateş tanrısı daha fazla güçlenirse, daha çok inananı olursa, uğruna daha fazla kurban verilirse yoluna çıkan her şeyi ezip geçecek.”

“Elogast, Hseth’in safında tanrılar da olduğunu söyledi,” dedi Bahba geçit törenine bakarak. Tahtırevanların üstü örtülüydü ama Inara etraflarını saran renklerin parıltısını görebiliyordu. İçlerinde tanrılarının totemleri vardı ve insanlar etraftan geçenlerden adak niyetine sikke topluyordu. Sohbetin ilginç yerlere kaymıştı, bir çift oğlan ve çocukluktan bahsederken birden tanrılar ve savaş hakkında konuşmaya başlamışlardı.

“Eskiden öyleydi,” dedi Inara. Skedi şaşkınlıkla ona baktı. “Ocakların tanrısı Hestra bir zamanlar müttefikiydi ama Hseth ona sırt çevirdi.”

“Ah, hasat, sığınak ve ocak. Hestra’yı duymuştum. Bir zamanlar Restish’te popülerdi, ticaret ve sığınak tarikatları türemeden evvel. İnsanlar paranın kokusunu aldı mı evlerini önemsemez, Restish kralı da hazinesine faydası olacak diğer tanrılara yöneldi.”

Bahba, Lessa’ya baktı. “Harika bir kızınız var,” dedi. “Bir tanrı sizi kutsamış olmalı. Etrafınızdaki kadınlar çok akıllı. Bir geminiz, iyi bağlantılarınız, korsanlarınız ve servetiniz var. Irisia yardım etmeyi reddettiğine göre şimdi ne yapacaksınız?”

Inara, Lessa'nın bardağını indirmesini izledi. Kalbi neyin doğru olduğunu, etrafı böyle güzelliklerle çevriliyken bile Middren'deki savaşın sıcak nefesini ensesinde hissedebildiğini biliyordu. Eve gitmek istiyordu. Peki annesi ne istiyordu? Lessa derin bir nefes alıp verdi.

“Ülkemi savunmak için döneceğim,” dedi sonunda. “Hane’me ve topraklarıma sadığım. Elogast’ın zekâsı ve Kral Arren’in acımasızlığının onlara zaferi getirebileceğini düşünüyorum. Onlar benim halkıma yardım ederken el el üzerinde oturamam. Kızımı onurlandıracağım.”

Onu neden sevdiğini anlayabiliyorum, dedi Yatho Kissen’a. Lessa ve Inara’nın söylediklerini anlayabildiğini yine unutmuştu. Kissen bir an için avucuyla yüzünü kapattı, ardından bıkkınca kız kardeşine işaret diliyle cevap verdi.

Senden nefret ediyorum.

Inara bunu görmezden geldi, Lessa’nın bakışları zaten Bahba’ya kenetlenmişti. “Farkındasın, değil mi, Mitha?” diye ekledi annesi, “Restish ve Talicia, Middren’i ele geçirip ittifak kurarsa sonraki hedefleri Irisia olacak.”

Bahba arkasına yaslanıp çenesini sıvazlayarak kadının sözlerini düşünüyordu. Sonra renkleri durgunlaştı ve dudakları bir tebessümle kıvrıldı. Inara kadının Lessa’yı neden buraya getirdiğini, alkol ve güzel yemekler sunduğunu anlamıştı. Savunmasını zayıflatıyordu. Bu bir sınavdı. Kararlar burada, bir ziyafet ve özel, farklı türden yalanlar eşliğinde gözlerden uzak görüşmelerle verilirdi.

“Evet,” dedi Bahba. “Farkındayım. Diğerleri de farkında. Savaşın sonucuna kesin gözüyle bakan birkaç Mithrik, Restish’le kendi anlaşmalarını yaptı ve bunun karşılığında olan bitene göz yumdu. Kalanlarsa... eh, ortaya çıkacak farklı sonuçlar için hazırlıklıyız.”

Lessa’nın ifadesi donuklaştı. “Nasıl hazırlıklısınız?” diye sordu bardağını indirerek.

“Değişim tanrısı hiçbir şeye seyirci kalmaz,” dedi Bahba. “Bazıları geleceği kaçınılmaz olarak görür, bazılarıysa fırsat olarak. *Ben* oğlumu, ülkemi ve geleceğimizi kurtarmak için bir fırsat olarak görüyorum. Emrim altında asker ve malzeme dolu birkaç gemi var. Irisia da o çok ihtiyaç duyduğunuz iyi eğitilmiş orduya sahip.”

“Ordunuz konseyin onayı olmadan hareket etmez. Zaten yardım etmeyi reddettiler.”

Kissen ve kardeşleri sessizliklerini koruyor, konuşulanları işaret dilinde Telle’ye aktarıyorlardı.

“Restish savaşa sebep olabilecek bir hamle yaparsa bu değişir,” dedi Bahba.

Lessa’nın kontrol altında tutmakta zorlandığı öfkesi alevlendi. “Kıyımıza yapacakları bir saldırıyı öylece *oturup* bekleyeceğimizi düşünüyorsan—”

“Kıyıya yapılacak bir saldırıdan bahsetmiyorum,” dedi Bahba sakince. “Kralın mührünü taşıyan elçiye yapılacak bir saldırıdan bahsediyorum.”

Lessa duraksadı, Kissen oturduğu yerde dikleşti. Yatho hâlâ Telle’ye işaret dilinde olan biteni anlatıyordu ama karısı onu durdurdu. Geçit töreni yanlarından geçiyordu ve hepten artan gürültü seslerini bastırıyordu. Biri el hareketlerini okuyabiliyorsa, dikkati üzerlerindeyse tüm sırlar açığa çıkabilirdi. Bu da Bahba’nın planlarından biri miydi? Inara, Elo’nun stratejik zekâsını kimden aldığını şimdi anlıyordu.

“Yalan söylemiyor,” dedi Skedi arka ayaklarının üzerine oturarak.

“Size yalan borcum yok,” dedi Bahba öne eğilip sesini alçaltarak. “Tehlikedesiniz. Müttefiklerim Restish’in sizi yakalamak ya da yelken açmanıza mâni olmak istediğine inanıyor. Muhtemelen dönüş yolculuğunuzda sizi pusuya düşürmeye niyetliler.”

Lessa gerildi, birden ayağa kalktı. “Mürettebatım,” dedi. “Onlar tehlikede mi?”

“Onlara güveniyor musunuz?” diye sordu Bahba. “Sorgusuz sualsiz güveniyor musunuz?” Lessa sessiz kaldı. Inara nedenini biliyordu. Mürettebat sadıktı, güvenilirildi ama aynı zamanda Lessa’nın onlara kaptanlık etmediği on üç yıl geçirmişlerdi. Satuan olayından sonra ona tam anlamıyla güvenmiyorlardı.

Uzun lafın kısası cevap hayırdı, onlara güvenemezlerdi.

Bahba başını salladı. “Söyleyeceklerimi dinledikten sonra kararınızı verebilirsiniz,” dedi. “Casuslarım Restish’in mevcut kral öldürüldükten sonra Middren’i kukla bir hükümdar altında birleştirmeyi planladığını söylüyor. Anladığım kadarıyla Regna Hanesi’yle bir bağınız var.”

“Pek çok Hane’nin var,” dedi Lessa kılıcının kabzasını bırakmadan yavaşça yerine tekrar oturarak.

“Pek çok Hane ülkenin yarısını galeyana getirerek bir darbe düzenlemedi,” dedi Bahba. “Siz kalan Middrenlilerin kabul edebileceği tek hükümdarsınız. Hâliyle büyük bir tehlike altındasınız.”

Leydinin çenesi gerilirken Skedi koruyucu bir tavırla büyüdü. Inara bunu ona güven vermek için yaptığını biliyordu ama nafileydi. Gücünü saklamalıydı. Geçit töreni artık çok yakınlarındaydı ve dansçılardan birkaçı küçük toplantılarını izliyordu. Renkleri şiddet içermese de aldatmaca vardı. Inara tahtırevanların iki insan taşıyabilecek büyüklükte olduğunu fark edip eteğini sıktı. Bahba ağzındaki baklayı bir an önce çıkarmalıydı yoksa kaçmak zorunda kalacaklardı.

“Asıl planım sizi burda tutmak ve saklamaktı,” dedi Bahba, “Gerekirse bunu zorla yapacaktım.” Geçite bir bakış attı. Inara haklıydı. Tahtırevanlar o ve annesini taşıyacak kadar büyüktü. Bahba elinin tersini kaldırdığında dansçıların renkleri yumuşadı, dönerek uzaklaşıp mabetleri pazarın içine taşımaya devam ettiler. “Fakat zannediyorum hâlâ savaştığınız gücünüz var, leydim.”

Lessa ne gururlanmış ne de sakinleşmişti. “Mürettebatının satın alındığını belki de öldürüldüğünü *bile bile* beni oyaladın.”

“Ya onlar ya sizdiniz. Ya da hepiniz birden,” dedi Bahba. “Bu bir ölüm kalım meselesi, Leydi Craier. Savaşta dengeleri zannettiğinizden daha iyi biliyorum.”

“Lanet olasıca...” diye tısladı Kissen.

“Geminize dönerseniz Restish tarafından yakalanacaksınız,” diye devam etti Bahba. “Irisia topraklarında. Muhtemelen önce mürettebatınızı yakalayacak, sonra da sizi Uzun Liman’ın ötesine, gözlerden uzak bir yere yanaştırılmış kendi gemilerine götürecektir.”

Bir savaş sebebi. Inara’nın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Annesi tahta mı geçecekti? Restish saldırı planı mı yapıyordu?

“Hayır,” dedi Kissen. “Bu saçmalık. Planın sarpa sarması işten bile sayılmaz.”

“Bu, Mithrik’in Middren’e yardım etmesini sağlayacak mı?” diye sordu Lessa. “Bu, diğerlerinin kararını geçersiz kılmak için yeterli bir sebep mi?”

“Oğlumun üzerine yemin ederim,” dedi Bahba. “Ona yeterince yardımcı olmadım.” Kissen’a baktı. “Aklıma gelen tek yol bu. Haftalar sürecektir konsey müzakereleri, bir keşif görevi ve bir dilekçeyle harcayacak vaktimiz yok. Restish’i suçüstü yakalayacağız ve misilleme için hızla Middren kıyılarına yelken açacağız. Inara benimle gelebilir...”

“Annemle kalacağım.”

“Olmaz,” dedi Lessa.

Inara böyle diyeceğini tahmin etmişti. “O zaman... Yatho ve Telle’yle gideceğim.” Onlar Inara’yı tanıyor, neler yapabileceğini biliyordu. Bahba’yla kös kös oturup şeker kemiremezdi. Ayrıca Skedi’nin mabedi onlardaydı. Küçük tanrı onu bir kez daha görmeyi hak ediyordu. Telle uzanıp Inara’nın kolunu sıktı.

Kissen başını iki yana salladı. Ağzını açıp konuştuğunda Inara şaşkına döndü. “Seninle *geliyorum*.” Inara’nın yerinden

çıkacakmış gibi atan kalbi birden duruldu, sıcacık oldu. Kissen yardım etmek istiyordu. Kissen annesini korurdu.

“Saçmalama, veiga,” dedi Lessa. “Aileni buldun. Bu işle hiçbir ilgin kalmadı.”

“Ben...” Kissen kız kardeşlerine bakıp dudağını ısırды. Kontrolü bir an için teklediğinde Inara renklerinin baş döndürücü dansını gördü. Öfke, sevgi, nezaket, şiddet. Korku. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Inara, Kissen’in Middren’e geri dönüp savaşacağını biliyordu çünkü bunu yapmazsa kendini affetmezdi.

Seni durdurmaya çalışmanın bir manası yok, değil mi? dedi Yatho. *Bu gelgiti durdurmaya çalışmak gibi olurdu.*

Eve dönmenizi istiyorum, dedi Kissen işaret diliyle. *İnşa edeceğiniz o okulu görmek istiyorum. Elo’yu kurtarmayı ve Hseth’i durdurmayı istiyorum.* Lessa’ya döndü.

“Koskoca muhafızınım, dedi. “Seninle gelmemem tuhaf olurdu.”

“Geride kalmanı istediğimi söylemiştim.”

“Ben de sana işe yarayabileceğimi söylemiştim. Kızının güvende olmana ihtiyacı var, Craier. Bana ihtiyacın var.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kissen

Kissen etrafında gölgelere bürünmüş devasa birer gemi gibi göğe yükselen dağları aşmıştı.

Şimdiyse etrafındaki gemiler dağları andırıyordu. Bir yakınlaşıp bir uzaklaşıyor, gıcırdıyorlardı. Canavarı andıran gövdeleriyle insanı ürkütüyorlardı.

Lessa'yla muhafızlar tarafından korunan girişi aşıp Wsirin kalesinin duvarlarının altındaki kapalı limana dönmüşlerdi. İçerideki her gemi davet üzerine buraya gelmişti. Limana girip çıkan herkes Mithriklerin kontrolündeydi.

Restish gemisi hâlâ sessizdi. Kissen dikkatli gözlerle onu süzdü. *Silverswift*'in iki katı büyüklüğündeydi. En azından Uzun Liman'ın kaosu içinde gemiyi kaybetmek mümkün değildi. Lessa'nın arkasında yürüyor, her nefes aldığı anda ciğerlerinin acımasına ve yaralarının kaşınmasına odaklanmamaya çalışıyordu.

“Neden benimle geliyorsun?” diye sordu Lessa. Kissen'in kesik nefeslerini korkuya yormuştu muhtemelen. “Inara'yla birlikte kıyıda beklemeliydin.”

Diğer gemilerin arasındaki tahtalarda yürüyorlardı ve Kissen, *Silverswift*'in pruvasını güç bela seçebiliyordu. Bu mesafeden bakıldığında hiçbir şey tuhaf görünmüyordu. Ana direğin

repesinde ve güvertede birkaç fener yanıyordu ama karanlıkta hiçbir kıpırtı yoktu. Mürettebatın çoğu geceyi karada geçiriyor olmalıydı.

“Beklemeyi bir türlü öğrenemedim,” dedi Kissen. “Zaten tek seferde yalnızca tek bir Craier’e göz kulak olabilirim. Şu anda daha aptalca bir işe kalkışan sensin.”

“Ah,” dedi Lessa. “Öyleyse sebebi başka bir şey değil... ne demişti kız kardeşin?” Yatho’nun sözlerini işaret diliyle yineledi, *Benden “hoşlanman”?*

Kissen işaret ve başparmağıyla bir yuvarlak yaparak ona Talicia lisanında ‘siktir git’ anlamına gelen hareketi çektiğinde Lessa güldü. Onları izleyen biri varsa biraz rahatlamış olmalıydı.

“Inara için seninle geldim,” dedi Kissen. Bu artık bir yalana dönüşmeye başlamıştı. Lessa, Elo’dan bile daha sinir bozucuydu ve şövalyeyi çekilebilir kılan nezaketten yoksundu. “Sırf güzelisin diye uğruna ölüme gidecek hâlim yok.”

“Güzel olduğumu düşünüyorsun yani?” dedi Lessa gülümseyip yürümeye devam ederek.

Kissen arkasından kaşlarını çatı. Ölümüne doğru giden bir kadına göre oldukça neşeli görünüyordu. “Öyle olduğunu biliyorsun,” dedi usulca.

Lessa adımlarını yavaşlatıp ona bir bakış attı. Kissen yüzündeki ifadeyi anlayamıyordu ve anlamayı denemeye dahi çalışmamaya karar verdi. Onu istememesi gerektiğini biliyordu. Inara için de kendisi için de çok karmaşık bir konuydu bu. Lessa’ya karşı hissettiği bu... çekim onu sessiz bir arzuyla ve boş hayallerle dolduruyordu.

Yatho haklıydı. Karmaşayı seviyordu.

“Gel,” dedi Kissen başıyla repelerinde yükselen gemiyi işaret ederek. *Silverswift*’in yelkenleri düzgünce toplanmıştı ve halatlar arasından esen rüzgârın ıslık sesi dışında limana sessizlik hâkimdi. Kissen geminin gecenin bu vakti mürettebatla dolu olmasını beklemese de güvertede kalanları aralarında âlem ya-

parken ya da hiç değilse Inara'nın onlara gönderdiğini söylediği tatlıları yiyip sohbet ederken bulmayı beklemişti.

Ne var ki gemiye çökmüş sessizliği yalnızca iskeleyle gövdeye vuran dalgalar ve gemi direğine çarpan halatların sesi bozuyordu.

Kissen, Lessa'nın ne bulmayı beklediğini merak etti. Mürettebatın ona ihanet etmektense ölmüş olmasını mı yoksa onu düşmana satıp hayatta kalmış olmalarını mı ummuştur?

Lessa gemiyi iskeleye bağlayan zincirle tutturulmuş rampaya adımını attı. İçeride esen rüzgâr yumuşak ve tuzluydu, şehrin sıcağı ve kalabalığından sonra iyi gelmişti. Kissen temiz havayı içine çekti, ciğerlerini yenilediğini ve bedenine güç verdiğini hissetti. Yatho'nun briddite ve deriden yaptığı protezini takıyordu. Tam bir güzellik abidesiydi ve bacağına tam uyuyordu. Onundu. Kendisi gibi hissediyordu. Yaralarına rağmen gücünü belindeki palasında, ciğerlerini dolduran havada, kaslarında ve kararlılığında hissediyordu.

Kaçamaklar, aileler ve savaşlar arasında hayatında kesinliği olan bir şey varsa o da gücüydü.

Lessa güverteye çıktı, Kissen da hemen arkasındaydı.

“Kaptan Lertes?” diye seslendi leydi gösteriş olsun diye elini kılıcına götürerek. “Gemiye ne biçim çekip çeviriyorsun böyle? Gözcü bile bırakmamışsın. Yatağının altına sakladığın altınları çalabilirdim.”

“O gün bugün değil, leydim,” dedi geminin kış tarafından gelen bir ses. Kissen'in midesi kasıldı, bu sesi tanıyordu. Lertes kamarasından çıktı, kılıcı hâlâ kınındaydı. Yüzü asık, kolundaki yanıkları bandajlı Aleda da yanındaydı Lessa her ne düşünüyorsa bunu belli etmiyordu.

“Neler oluyor?” dedi Kissen hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi. İyi bir yalancı değildi, etrafın karanlık olduğuna sevimliyordu.

“Gitme vaktin geldi, veiga,” dedi Aleda. “Bu mevzu seni ilgilendirmiyor. Bizi demirci tanrıdan kurtarmandan duyduğumuz minnetin göstergesi olarak kabul et.”

“Bana olan minnetiniz ne olacak?” dedi Lessa buz gibi gülümsemeyle kılıcını daha sıkı kavrayarak. “Burnuma isyan kokusu mu geliyor?” dedi *cık cık*layarak. “Yazık sana, Lertes. Seni cin bilirdim, meğer pısıriğin tekiymişsin.”

Lertes kılıcını çektiğinde Kissen sol ayağının altındaki tahtaların yerinden oynadığını hissetti. Güvertedeki gölgele-
rin arasında hareket eden başkaları da vardı.

“Kaptan olmadığın için bu bir isyan sayılmaz,” dedi Lertes. Sesi çatallı ama kendinden emindi. Buna rağmen belli belirsiz utancı yüzünden okunuyordu. “Siz *beni* kaptan yaptınız, leydim. Bu geminin kaptanı olarak da mürettebatın çıkarını düşüneceğim.”

“Bu *benim* gemim,” diye hırladı Lessa. Takındığı maske düşüyordu.

Lertes başını iki yana salladı. “Bana bu gemiyi korsan Lessa emanet etmişti. Denizlerin belalısı, eli kılıçlı şeytan, tanrıların dostu Lessa. Karşımda duran Lessa sevmediği bir ülke uğruna mürettebatını riske atıyor, kaybedeceği bir savaşa yelken açmayı düşünüyor.”

Aleda’ya bir bakış attığında kadın çenesini kaldırarak sözlerini onayladı. Lertes tekrar onlara dönüp ayaklarını sertçe yere bastı. “Üzgünüm,” dedi, “ama ne kendimi ne de benim olanı kaybedileceği belli bir savaş için riske atmayacağım.”

Lessa kılıcını çekti, Kissen da palasını kınından çıkardı. “Kendi gemim için savaşmayacağımı mı düşünüyorsun?” diye hırladı.

“Ne yapacağınız mühim değil,” dedi Lertes. Ellerini kaldırıp çırpı.

Dört mürettebat üyesi fenerlerin ışığına çıktı. Kissen’in gözüne Rhiyande ilişti, üzgün görünüyordu. Yanında da elleri tit-

reyen Shah vardı. Sallath keyfi yerindeymiş gibi dursa da Slim'in çenesi gergindi ve boynundaki cam boncuklar şıngırdıyordu. Çok geçmeden alt güverteden Lessa'nın birlikte yelken açtığı, çalıştığı, yemek yediği ve emir verdiği daha fazla insan çıktı.

“Restish seni istiyor. Ölü ya da diri,” dedi Lertes. “Hangisi olacağı sana bağlı, Lessa ama güverteyi tekrar kirletmemeyi tercih ederim.”

“Ne dedin sen?” diye çıkıştı Kissen. Onu korkutan şey dövüşmek değildi. Ölü ya da diri mi? Bahba, Restish'in Lessa'yı diri istediğinden emindi. Buna bel bağlamışlardı.

Leydinin ölmesini umursamıyorlarsa, tahta çıkmasını istedikleri kişi Lessa değildi.

Inara'ydı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Skediceth

Skedi, Inara'nın bildiği en iyi şeyi yapacağını farkındaydı: başını derde sokmak.

Telle ve Yatho'yla arabaya binip depoya dönerlerken Bahba, Mithrik konseyindeki müttefiklerine haber göndermeye gitti. Görüşmelerine gösterdiği özen, leziz yemekler ve tehlikenin ne kadar yakında olduğu düşünüldüğünde Elo'nun annesi Albia'ya güveniyor olmalıydı.

Bir kurtarma operasyonu planladığını söylemişti ama Skedi'nin şüpheleri vardı. Sonuçta Inara ve annesini herkesin gözü önünde, kan dökmeden kaçırabileceğini de düşünmüştü. Tutsak olarak alıkonulmaktansa varlıklarının her bir zerresiyle dövüşeceklerini biliyordu.

Bahba onları hafife alıyorsa ona tam anlamıyla güvenemezlerdi. Kissen haklıydı, her şey sarpa sarabilirdi.

Yine de Inara'nın düşünebildiği tek şey Restish ve limanda gördüğü mabetti.

Bizi tanımaz, dedi Skedi. Tanrılar yeniden doğsa bile geçmişini hatırlamaz.

Biz hatırlatırız. Ya da adak sunarız.

Ne sunacaksın, Ina? Daha fazla saç mı? Kendi kanın mı? Ne kadar ileri gideceksin?

Diğer tanrı kutlamalarının, fener festivallerinin, rahiplerin, şehrin duvarlarındaki her taş ve tuğlaya iliştirilmiş yüzlerce küçük mabedin yanından geçtiler. Şehrin dili hareket, yaşam kaynağı bitmek bilmeyen insan, tüccar, korsan, liman işçisi, lord ve serseri seliydi.

Tanrılar da vardı. Bazı mabetlerin içinde yalnızca tütsüler yansa da bazılarının tanrısı çoktan tezahür etmişti. Bir şaka tanrısı, etrafında toplanmış, renkleri inançla parlayan insanların alkışlarıyla tutturduğu ritmle havada dans ediyordu. Tanrı yüzündeki ahşaptan oyulmuş, dudaklar kocaman bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmış maskesiyle havayı dövercesine tepelerinde süzülüyor, her bir adımından güç ve enerji akıyordu. Müzik ortalığı inletirken Skedi, Inara'nın ayaklarının da tanrının iradesine kapılıp kıpırdandığını, parmaklarının arasındaki sikkkeyi adak olarak ona uzattığını gördü. Tanrının altın gibi parıldayan gözleri büyüleyiciydi ve saçları uzun örgüler hâlinde ayak bileklerine kadar uzanıyordu.

Tin tın, bir hikâye yakın, koltuğuna kurul, ritim tutsun parmakların...

Küçük, siyah bir kedi formuna bürünmüş başka bir tanrı dört değil, altı beyaz patisiyle çığlık çığlığa kaçan bir grup çocuğun peşinden çıt çıkarmadan koşuyordu.

“İçinizden birbirinizle mi konuşuyorsunuz?” diye sordu Yatho. Inara irkildi. Skedi kafasını kaldırdığında araba yine durduğunu fark etti. Şehir çoktan geride kalmış, ortalık sessizliğe gömülmüştü. Ambara gelmişlerdi. Saat geç olmasına rağmen sokak hâlâ kalabalıktı. Civarda yaşayıp çalışan insanlar bir şeyler içiyor, Arnavut kaldırımında çocuklarıyla oyun oynuyorlardı.

Inara mahcupça gülümsedi. *Özür dilerim*, dedi işaret diliyle.

“Endişeleniyor,” dedi Skedi yüksek sesle Yatho’ya. Telle arabadan çabucak indi. “Annesi ve Kissen için.”

Inara ona bakmadı. Skedi ustaca yalanından memnundu. Inara annesi ve Kissen için *endişeleniyordu*. Bir balık uğruna didişen iki kcdiden farksızlardı ama Skedi birbirine göz kulak olacağını biliyordu. Inara çocuk aklıyla annesini hep yüce bir varlık gibi görmüş, öte yandan Kissen'la ilk tanıştığında ondan pek etkilenmemişti. Fakat şimdi ikisini de birer insan olarak görüyordu. Skedi kızın kendisini nasıl gördüğünü merak etti. Artık bir evcil hayvan ya da hain bir tanrı değildi. Birlikte o kadar çok şey başarmış, o kadar çok şeyi ellerine yüzlerine buluşturmuşlardı ki aralarında derin bir bağ kurulmuştu

Telle bu sefer ambara girmek için anahatarını kullandı. İçeride onları kâğıt ve parşömen kokusu sinmiş sessizlik karşıladı. Hayat dolu kalabalığın ardından bu sessizlik tuhaf ve ağırdı. Kasalar dolusu yazıtın yanından geçerken Skedi pek çok şeyin sağ salım Irisia'ya ulaşmış olduğunu görünce etkilenmeden edemedi.

Yine de Telle içlerinden birini ayırıp Inara'ya vermişti.

Inara'nın Telle'nin dikkatini çekmek için bir işaret yaptığında kadın tek kaşını kaldırdı. *Bana verdiğin parşömen*, dedi Inara işaret diliyle. *Fırtına tanrısının çocuğuyla ilgili olan şarkı*. Telle onu başıyla onayladı. *Bununla bana ne anlatmaya çalıştın? Çok acıktıydı*.

İnsanı zayıflıklarını anlayıp ihtiyacı olanı istemekte giderek iyiye gidiyordu. Skedi onunla gurur duyuyordu.

Ne olduğunu anlamak istiyordun, diye cevapladı Telle. *Ama bunu anlamak için bana ihtiyacın yoktu. Bunun yerine sana daha kıymetli bir şey vermek istedim*.

Neymiş o kıymetli şey?

Yalnız olmadığını bilmen.

Yalnız olmamak. Ne kadar da kıymetli bir şeydi bu. Skedi mabedini düşünüp Inara'nın omzundan uçtu, tozlarla kaplı kâğıtların üzerinde süzülerek akan çeşmenin bulunduğu sessiz salona doğru ilerledi. Karanlıktaki bir baykuş gibiydi. Yavaşça

kendi heykelinin yanına konduğunda sandal ağacı tütsüsünün külleri uçtu. Kâsesi yeniden mürekkeple doldurulmuştu, içinde bir sıcaklık hissetti. Solom ona ‘hikâyeler tanrısı’ diyerek kendince yeni bir özellik atfetmişti ama Skedi bundan rahatsız değildi. Solom bir arşivciydi ve kendine uyacak bir tanrı istemişti.

Çeşmenin yanındaki masada hâlâ beş tane çay fincanı duruyordu, ikisinin yarısı içilmişti. Bir tanesi küçük bir su birikintisinin üzerinde yan yatıyordu.

Yatho ve diğerleri de salona geldi. *Biraz uyumayı denemeliyiz*, dedi demirci iç geçirerek. Koyu gri renkleri kasvetliydi, neredeyse yası andırıyordu. Kissen, Middren ya da her ikisi için de endişeleniyordu. *Sabaha daha çok var...*

Gözleri çeşmeye kayıp kaşları çatıldığında Skedi bakışlarını takip etti. Su, ay ışığına rağmen tuhaf bir renkteydi. Kırmızımsıydı.

Biraz ilerisinde, sandalyelerin arasından yumuşak ayakka-bılar içindeki iki çift ayak görünüyordu.

Inara kireç kesilmiş yüzüyle öne doğru adım atarken Skedi arka ayakları üzerinde doğruldu. Cal ve Solom dehşet dolu yüzleri ve kesilmiş boğazlarıyla yerde yatıyordu. Ölmüşlerdi. Renkleri kaybolup gittiği için Skedi onları fark etmemişti.

Ona inanan ilk kişi ölmüştü.

“*Kaçın!*” dedi Yatho hem işaret diliyle hem de bağırarak. Tekerlekli sandalyesini elini dehşetle ağzına götürmüş Telle’ye doğru çevirdi. Ardından karanlığın içinden, Skedi’nin tepesindeki merdivenden ayak sesleri duyuldu. Yatho, Telle’nin elini tutup yukarıyı işaret etti. Bir ışık belirdi ve salona bir silüet girdi.

“Kımıldamayın,” dedi Skedi’nin aşına olduğu bir ses. Bedeni küçüldü. “Arbaletimiz var.”

“Mitha Imani,” dedi ona dönmeyi reddederek. Bunu nasıl yapabilirlerdi? Solom çabuk öfkelenirse de nazik biriydi. Hiç kimseden hoşlanmayan Cal bile onu severdi. Lesscia’dan bunca

şeyi kurtardıktan, bu kadar emek verdikten sonra ölmeyi hak etmemişlerdi.

Skedi önce hayatta kalmalıydı. Sonra yas tutardı.

Mabedin çatısının altından dışarı bakabilmek için usulca öne eğildi. Mitha yanında iki adamla merdivene kadar gelmişti, ateşlenmeye hazır arbeletleri ellerindeydi. Skedi'ye bakmıyorlardı. Onu görmemişlerdi.

“Belli ki Mitha Bahba'yla konuşmuşsunuz,” dedi Imani. Renkleri muhafızlarının üniformaları gibi mor, yoğun ve tehditkârdı, şüphenin turkuazının capcanlı tonuna tezat oluştuyordu. “Size ne anlattı?”

“Ne mi anlattı?” dedi Inara hiç bozuntuya vermeden. Telle ve Yatho'nun renkleri korku doluydu. “Annemi ve beni, arkadaşlarımızla birlikte yemeğe çıkardı.”

Yalan söylememe yardım et, Skedi, dedi. Bunu söylemesine gerek bile yoktu. Skedi, Inara'nın sözleri iradesiyle güçlendirerek Imani'nin renklerini nazikçe yumuşattı.

Hiçbir şey bilmiyor.

Telle karısına sokulup elini tekerlikli sandalyesinin arkasındaki çantanın içine kaydırırken Yatho dikkat çekmemek için yerine sindi.

“Oğlunu tanıyoruz,” diye ekledi Inara. “O-onu görmeye mi geldiniz? Cal ve Solom iyi mi? Ben–” Onlara doğru adım attığında Imani'nin muhafızlarından biri arbaletini ateşledi. Ok, hemen önündeki zeminden sekip arkasında çatlak bir çini bırakarak Inara'nın yanından geçip gitti. Inara tiz bir çığlık atarken Skedi de aynısını yapmamak için kendini zor tuttu. Inara ölümün ciddiyetini en az onun kadar iyi bilse de masum numarasının işe yarayabileceğini, hatta gardlarını düşürebileceğini düşünüyordu. Yatho ve Telle'den bir adım daha uzaklaştı.

“Olduğun yerde kal,” dedi Imani. Basamakları inmeye başlamışlardı. Okçular arbaletlerini de gözlerini de Inara'ya dikmişti.

Skedi iradesiyle onlara fısıldadı. *Tehlikeli değil, hiçbir tehlike teşkil etmiyor. Onu köşeye sıkıştırdınız. O yalnızca bir çocuk...*

“Şu *quya* nerede?” dedi Imani. Skedi kanatlarını gövdesine, kulaklarını başına yasladı. Sesini ve iradesini henüz fark etmemişlerdi.

“*Quya* mı?” dedi Inara. “O ne?”

“Irisia lisanını bildiğini sanıyordum.” dedi Imani kaşlarını çatarak. “Tanrı anlamına geliyor, ufaklık. Yanındaki o tanrı nerede?”

“Skediceth g-gemideki mabedine geri döndü,” diye yalan söyledi. “Arşivciler, Bea ve kardeşi nerede? İyiler mi?”

“Ah, güzel,” dedi Imani. Üçü de rahatladı. “Bir *quyayı* incitmek kötü şans getirir.”

“Lütfen,” dedi Inara. Elleri titriyor, Imani’ye yalvaran gözlerle bakıyordu. Skedi ne kadarının gerçek ne kadarının rol olduğunu kestiremiyordu. “Lütfen bana iyi olduklarını söyle.”

“Uslu bir kız olup bizimle gelersen kimseye zarar gelmez,” dedi Imani sert bir şekilde.

“Nereye? Neden?”

Kimse Inara’nın peşine düşmemeliydi. Onunla ne yapacaklardı?

Imani omzularını geriye attı, sanki idam emri verecekmiş gibi duruyordu. “Sen, ufaklık, Craier Hanesi’nin hayatta kalan son vârisi olacaksın,” dedi etrafındaki muhafızlarıyla merdivenle çeşmenin arasına geçerek. “Middren tahtına çıkmanda sana yardımcı olacağız.”

Renklerinde hiçbir aldatmaca veya yalan yoktu.

Lessa’yı değil, diye fısıldadı Skedi, Inara’nın zihnine, *Seni istiyorlar.*

Bir çocuk. Manipüle edebilecekleri biri.

“Annem öldü mü?” diye sordu Inara boğuk bir sesle. Skedi ne düşündüğünü biliyordu. Kissen’a ne olmuştu? İkisini de öldürürler miydi? Kendi ayaklarıyla ölümlerine mi gitmişlerdi?

Skedi, diye seslendi Inara. Gemideki mabede erişebilir misin?

Ben... bilmiyorum. Deneyebilirim ama... İstemsizce küçüldü. Geminin mabedini ağaçların arasında usulca esen bir rüzgâr gibi hissedebiliyordu ama erişmesi imkânsızdı. Mabede yeterince bağlı değildi. Korkuyorum. Ya ölürsem?

Bir tanrının en büyük düşmanına, inançsızlığa yenilebilirdi. Yavaş yavaş yeşeren umudu paramparça olabilirdi.

Etrafa bakınıp Kissen gibi düşünmeye çalıştı. Onları hafife alıyorlardı ve bu işlerine yarayabilirdi. Skedi'nin orada olduğunu bilmiyorlardı ve Imani silahsızdı. Yanına sadece iki muhafız almasına bakılırsa sıkıntı çıkmasını beklemiyordu. Cal ve Solom onları içeri alıp çay ikram etmiş olmalıydı.

“Ölecek,” dedi Imani belli belirsiz bir pişmanlıkla. “Yarın gelgitle birlikte Irisia sularının ötesine sürüklenecekler. Önce onu kullanmayı düşündük ama kralınıza duyduğu inancını kıramayacağımızı anladık.” Dudakları gergin, hüznü bir gülümsemeyle kıvrılırken okçuları bir adım yaklaştı. “Sana söylemiştim, genç Craier, ülkeler merhamet üzerine inşa edilmez. Bize sorun çıkarmayacaksın, değil mi?”

Sorun mu? Skedi yapabilseydi gülerdi. Middren, Arren ya da Hseth, Imani'nin umrunda değildi. Umrunda olan tek şey gizli kapaklı oyunuydu.

Benimle birlikte dövüş, dedi Inara.

Dövüşeceğimi biliyorsun, dedi Skedi.

Telle birden güldü. Skedi doğruldu. Arşivci, Imani'nin dudaklarını mı okuyordu? Neden dikkati üzerine çekiyordu? Bunlar Inara'nın hiç tanışmaması, isyana ve tehlikeye sürüklenmemesi gereken insanlardı.

Seni hiç tanımıyor, dedi Telle işaret diliyle Inara'ya. Kız istemsizce gülümsedi. *Kim olduğunu, ne yaptığını bilmiyor.*

“Ne dedi?” diye sordu Imani, Telle'ye gözlerini kısarak.

“Diyor ki,” dedi Yatho, “o cahil kıçını kaldır ve evimizden defolup git. Köpeklerini da yanında götürmeyi unutma.”

Mitha'nın tepesi attı. Yatho'nun renkleri yeni yakılmış, etrafını yakıp kavurmaya hazır bir ateş gibi parlak bir turuncuya dönüşmüş, Telle'ninkilerse yeşilin kararlılığına boyanmıştı.

“Şimdi, Skedi!” diye haykırdı Inara.

Skedi mabedinden dışarı fırlayıp muhafızlardan birinin arkasına doğru süzüldü. Kafasına tosladı ve adam çığlık çığlığa bağırırken büyüyüp ağırlaşarak pençelerini ve dişlerini ensesine geçirdi. Kralın şövalyelerinin aksine bu muhafızlar briddite taşımıyordu, tanrıların böyle durup dururken insanlara saldırabileceğinden haberleri yoktu. Muhafız Skedi'yi üzerinden atmak için elini başının arkasına götürünce arbaletini düşürdü.

Inara ise silah niyetine kullanabileceği bir şey ararken Telle sıkıldığı yumrukları ve öfke dolu gözleriyle diğer muhafızın üzerine koştu. Parmaklarını açarak üzerine bir avuç dolusu tohum attığında muhafız irkilerek hedefini ıskaladı. Telle muhtemelen masadan aldığı yarım greenlingi kaldırıp muhafızın boynunu kavrayarak meyveyi gözüne bastırdı. Kabuğunu hafifçe sıkarak asidini gözüne akıtmasıyla muhafız bağırarak geriye tökezledi.

Ardından hâlâ Skedi'yle boğuşan diğer muhafıza döndü. Küçük tanrı adamın yüzüne çullanmış onu kanatlarıyla dövüyordu. Telle onu saçından yakalayıp sertçe aşağı çekti. Skedi iki büklüm olan adamı bırakırken arşivci suratına sağlam bir diz geçirdi.

Karısının hemen arkasındaki Yatho tekerlekli sandalyesinden kalkmış, çekiçlerini kuşanmıştı. Bir tanesini hâlâ gözlerini ovuşturan muhafızın çenesine geçirdiğinde adam ağzından fışkıran kan ve dişlerle yere yığıldı.

“Durun!” diye bağırdı Imani. “Size emrediyorum...”

Yorulan Skedi bir kenarda yatıyordu. Muhafız, Telle'nin elbisesini tuttu. Boynu kan revan içinde olsa da kalan gücüyle kadını yere fırlattı. Telle sandalyelerden birine çarptı. Buna rağmen muhafız onu fırlatırken tırnaklarını adamın kılıç tutan

koluna batırmış ve ardında derin çizikler bırakmıştı. Adam bir küfür savurup kılıcını çekti.

Yatho'nun gözü döndü. "O pis ellerini KARIMIN ÜZERİNDEN ÇEK!" diye haykırdı. Adamın üzerine yürürken renkleri bir şimşegin ardında bıraktığı aydınlık kadar parlaktı. Tüm omuz ve üst beden gücünü kullanarak çekici adamın yüzünün yanına savururken diğeriyle dizini parçaladığında içeride mide bulandırıcı bir çatırtı yankılandı.

Inara bu karmaşayı fırsat bilip koştu ve muhafızın düşürdüğü kılıcı aldı. Ağır bir şeye benziyordu ama iyi bir silahşör olmasına gerek yoktu. Akıllı olması yeterliydi.

Mitha silahsızdı.

Inara kılıcı Elo'nun öğrettiği şekilde tuttu, bir eli kabzada, diğeriye topuzundaydı. Sivri ucunu Mitha'ya doğrultarak koştu.

"Merhamet edin!" diye haykırdı geri geri yürüyen kadın panik ve şaşkınlıkla. "Lütfen!"

Skedi ayağa kalktı. Inara'nın bunu yapabileceğini biliyordu. Daha çocuk sayılırdı ama onu, annesini ve ülkesini tehdit ettiği için kadını delip geçebilirdi. Inara'nın onu delip geçecek kadar güçlü olmadığını biliyordu. Elo bundan emin olmak için ölü bir keçinin bedeniyle ona pratik yaptırmıştı. Fakat ivmesi bu açığı kapatabilirdi.

Kissen insanları öldürmez, dedi Skedi ona.

Inara durdu, elindeki kılıç Mitha'nın göbeğinin hemen ötesinde asılı kaldı.

Ben Kissen değilim.

Uzaktan bir ok fırlatıp birini öldürmüştü. Bir tanrıya el uzatmış, onu dünyaya getiren adamı öldüreceği umuduyla onunla güreşmişti. Fakat şimdiye dek bir kılıcın deriyi, kasları ve kemikleri kesişini hissetmemişti.

Kim olacağına sen karar vereceksin, Inara.

Inara'nın kılıcı Imani'nin göbeğine değse de tenine saplanmamıştı. Greenling ve çekiçle saldırdıkları ilk muhafız ayağa

kalktı, yere kan tükürerek kılıcını çekti. Öteki hâlâ yerde inliyordu.

“*Onlara durmalarını söyle,*” diye tısladı Inara Irisia lisanında, “*ve diz çök.*”

Imani dişlerini sıktı. “Ben bir Mithrik'im, kızım,” diye çıkışsa da hızlı nefesleri korkusunu ele veriyordu. “Beni öldüremezsın.”

“Ben Leydi Craier'in kızıyım,” diye hırladı Inara. Kılıcı biraz daha itmesiyle kadının rengi korkuyla karardı. “Güçlü değilim, ölümün çok yavaş olacak.”

Kadının elleri titriyordu. Middren ya da Irisia değil, Res-tish lisanında konuştu. “*Twfei.*” Diz çök.

Ayağa kalkan muhafız önce ona, sonra Skedi'ye baktı. Beti benzi atarken kılıcını yere bıraktı ve yavaşça diz çöktü.

“Sen de,” dedi Inara, Imani'ye.

Mitha'nın gözleri üzerinden ayırmadan yavaşça, dikkatlice dizlerinin üzerine çöktü.

Sessiz bir arşivci, tekerlekli sandalyeye mahkûm bir demirci ve soylu bir kızın karşısına dikileceğini sanmış ama yanılmıştı. Blenraden batağından sağ çıkan iki kişi, bir tanrı ve onun güçlü koruyucusuyla boy ölçüşemeyeceğini tahmin etmemişti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kissen

“En azından düzgün bir hücre varmış,” dedi Kissen. Görünüşe bakılırsa hücre depolama haricinde nadiren kullanılıyordu. Elleri ve ayaklarına demirden kelepçeler geçirilmiş, uzun zincilerle bağlanıp kilitlenmişti. Neyseki duvara bağlı değillerdi.

“Berbat kokuyor,” diye mırıldandı Lessa.

“Koku alman mümkün *değil*,” diye karşılık verdi Kissen. Aşağı sürüklenirlerken mürettebata direnen Lessa’nın burnu kan içinde kalmıştı ve çenesinde morarmaya başlamış bir çürük vardı. Kissen da karnına darbeler almış, yediği leziz yemeklerin çoğunu olduğu gibi çıkarmıştı. Güzel pelerinine de el koymuşlardı. Onu en çok üzen de buydu.

Gemi bağlanmamıştı, Kissen sallanıp durmalarından bunu anlayabiliyordu. Şafak vakti gelip çatmış olmalıydı ve bu gerginin liman sınırını geçmeye yetecek kadar yükseleceği anlamına geliyordu. Üst güverteden bot sesleri geliyordu. Mürettebat dönmüştü, sohbet ediyor, bir şeyler fısıldaşıp bağırıyorlardı. Görünüşe bakılırsa yeni düzeni çabucak kabullenmişleri. Yanlarına inen tek kişi başlarında nöbet tutan Sallath’tı.

“Daha kötü kokular almışlığım var,” dedi Kissen.

“Seninle ilk tanıştığımdaya bundan daha kötü kokuyordun,” diye mırıldandı Lessa.

“Eh, o pislik Faer beni domuz ağılına atmanın komik olduğunu düşünmüştü.”

Kılıcını bileyen Sallath onlara sert bir bakış attı. “Yaşlı çifler gibi didişiyorsunuz,” dedi.

“Herkesle didişebilmek gibi bir yeteneğim var,” dedi Kissen. Ayakta, parmaklıkların yanındaki hücre duvarına yaslanmış dalgın dalgın sağ bacağını esnetiyordu.

“Ben de isyan çıkaran hainlere kulak asmıyorum,” dedi Lessa sertçe. Oturduğu yerde kollarını dizlerine yaslamıştı. Elbisesi paramparçaydı.

“Çok mu şaşırdın, soylu?” dedi Sallath. “O Restish blöfçüleri bize kaybedilecek bir savaştan daha fazlasını sundu. Doğu denizlerinde ve Middren düştüğünde batıda serbest ticaret hakkı. Komutan Samin’in filosunda olduğumuz için özel af. Bir de tadından yenmesin diye bir kasa dolusu altın.”

“Bunların hepsi çelimsiz Sallath için mi?” dedi Lessa acı bir tebessümle.

Sallath’ın kaşları çatıldı. “Bir kısmı. *Leydi*.”

“Seni Belhaven sokaklarından topladığımda kaç yaşındaydın?” diye sordu Lessa. Sallath doğrulup ona dişlerini gösterdi. “Altı mıydı? Tam bilmiyordun çünkü kız kardeşlerin seni açlıktan ölmeye terk etmişlerdi.”

“Sana hiçbir şey borçlu değilim,” diye hırladı adam. “Beni köpek gibi çalıştırdın. O değerli kızın yumuşacık ellerinin ve giysilerin keyfini sürüyor. Onu bir tutsak olarak tahta oturtuklarında da o kadar yumuşak olacak mı merak ediyorum.”

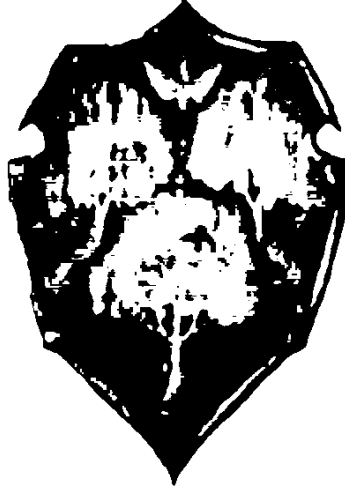
Lessa üzerine atıldı ama korsan kahkaha atarak kenara çekilince elleri boşluğu buldu. “Aptal olduğumu mu sanıyorsun?” dedi.

Lessa gülümsedi. “Evet.”

Kissen adamın ona yaklaşmasını fırsat bilip bir çırpıda onu gömleğinden yakaladı ve kafasını parmaklıklara iki kez vurarak onu bayılttı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Inara

Tnara, Wsir'in taş kaldırımli yollarını göze çarpmadan aşarken iyice küçülüp bir bir fare boyutuna gelmiş Skedi de yanında uçuyordu. Muhafıza saldırarak fazladan enerji harcamış olsa da bunu dillendirmemişti. Bir baykuş kadar sessiz ve kendinden emindi.

Yatho ve Telle'yi odalarına kilitlenmiş arşivcileri kurtarmaları ve Bahba'ya haber vermeleri için geride bırakmışlardı. Inara'nın başka planları vardı ve ona engel olmaya çalışmamışlardı.

Limanı bulmak zor değildi. Tüm yollar, çatıdan oluklara akan su misali limana çıkıyordu. Yapması gereken tek şey yokuş aşağı süzülen suları takip etmektir. Çok geçmeden tekrar akşam pazarına ulaştı. Artık her yer sessizliğe gömülmüştü, insanlar ertesi sabaha hazırlanıyordu.

Limanda Yusef'in bir mabedini görmüştü ama şimdi karanlıkta, yüzlercesi arasında onu tekrar bulması çok uzun sürecekti. Bu kadar büyük bir tanrının karada da mabedi olması gerekirdi.

"Güvenli sığınak tanrısının mabedi nerede?" dedi Irisia lisanında.

Soru sorduğu kişi uzun, canlı kırmızılat, sarılar ve mor şeritlerle bezeli rengârenk bir cübbe giymiş, boynuna altından telkârilere, başına da özenle sarılmış bir türban takmıştı. Denize

doğru bir araba itiyordu ve sesini duyunca göz ucuyla Inara'ya baktı. Ne dediğini anlamamıştı.

Inara çocukken öğrendiği lisanları, farklı kalıp ve yapıları düşündü. Skedi patilerini tenine daha sıkı bastırdığında tanrının sesini zihninde duyan kadının gözleri fal taşı taşı gibi açıldı.

“*Üç sokak aşağı inin,*” dedi. Inara şaşırdı, bu lisanı biliyordu: Batı Harisi, öğretmeninin babasının dili. “*Sağa dönün, kırmızı çiçeklerin açtığı bir avlu göreceksiniz.*”

“*Laquia,*” dedi Inara o zamanlardan bir sözük hatırlamayı başararak. *Teşekkürler.*

Kadın ikinci kez irkildi, bu kez gözleri parladı. “*Bu lisanı nasıl...*” Kadın konuşmasını bitirmeden Inara koşmaya başladı. Uzun zaman önce kaybettiği hocasına ve ona her fırsatta bir şeyler öğreten Erman'a içinden teşekkür etti. Onu yabancı bir şehirde, bir tanrıyla birlikte güzel kıyafetleri parçalanmış ve ıslanmış vaziyette bir mabet bulmak için koşarken görse şaşkına dönerdi.

Muhafızlar olması ihtimaline karşı etrafı kontrol et, dedi Inara.

Skedi kanatlarını açıp havalandı. Restish'in müttefiklerinden biri eninde sonunda Imani'nin henüz avıyla dönmediğini fark edecekti.

Muhafız yok ama mabedi görüyorum. Koşmaya devam et.

Orada. Dar avlu üzeri yeşil meyvelerin etrafında kalan son kırmızı çiçek yapraklarıyla bezeli nar ağaçlarıyla çevriliydi. Ağaçların altında düşen yaprakları çalı süpürgesiyle temizleyip bir şarkı mırıldanan mor cübbeli bir adam vardı.

İlerisinde, avlunun öbür ucundaysa mabet duruyordu.

Mermer levhalardan yapılmış çatıyı ayakta tutan sütunlar mabedin karanlık girişini koruyordu. Hepsi Irisia tarzında zarifçe oyulmuş, alt kısımları dalgalar, fırtına ve bulutlara doğru yükselen birer gamze gibi oyuk su damlacıklarıyla süslenmişti. Hepsi değişim tanrısına bir övgü niteliğindeydi.

Fakat kapının üzerindeki friz bu mabedin aslında kime ait olduğunu gösteriyordu. Kabartmada bir ziyafet masasının etrafında toplanmış davetliler, kollarında buğday ve tahıl demetleri taşıyan insanlar tasvir edilmişti, ortadaysa bir ateş yanıyordu: sığınak.

Inara avluya girdi, ağaçların ve taşların kokusunu alabiliyordu. Cırcır böcekleri nemli gecenin ağırlığını üzerlerinden atmaya çalışır gibi etraflarında ötüyordu. İçeride büyüyen sarmaşıklar avlu boyunca uzanan üzeri sıvanıp pürüzsüzleştirilmiş uzun çatlağı büyük ölçüde gizliyordu. Buradaki duvarlar farklı sahnelerle süslenmişti. İnsanlar yüzlerce gemiyle, yürüyerek, atla ya da arabayla merkezdeki umuda, tanrının vaadine gidiyordu.

Görevli başını kaldırıp ona baktı. Inara giydiği kat kat kıyafetin altında terliyordu, kıvrıkcık saçları başına ve boynuna yapışmıştı. Baştan ayağa etrafını saran bu sığağa alışkın değildi ve muhtemelen perişan görünüyordu.

“Gün doğumuna kadar ziyaretçi kabul etmiyoruz,” dedi adam Irisia lisanında. *“Tanrı her duayı duyamaz. Henüz sabah olmadı.”*

Inara gözlerini adama dikti, ona söylemek istediği çok şey olsa da kendini tuttu. Skedi’nin zihnine fısıldadı.

Kendini beğenmiş bir ahmağın ailemle arama girmesine izin vermeyeceğim.

Hay hay, dedi Skedi düz bir sesle ve gökten aşağı süzülerek kızın omzuna kondu.

Görevli başını hafifçe eğerek ona doğru baktı. Yaşlıca bir adamdı, beyaz saçları mor tonlarındaki boncuklarla süslenmiş prinç küpeleri yüzünden sarkmış kulak memelerinin etrafında kıvrılıyordu. *“Sen,”* dedi. *“Seni tanıyorum.”*

“Güvenli sığınak tanrısıyla çokça seyahat ettim,” dedi Skedi Irisia lisanında. *“Önceki hayatında.”* Inara kemerden mabedin içine doğru baktı ve karanlığın içinde fener ışığıyla aydınlanan oyulmuş ayaklar gördü. *“Adım Skediceth ve bu da benim Middrenli koruyucum, naçizane mabedimin müridi.”*

Bu, Skedi'nin özlemiyle güçlendirilmiş minik ve tatlı bir yalandı. İradesi adamın etrafını sardı ve onu tanımasıyla renkleri kiraz çiçeği pembesine döndü.

“Ah, evet,” dedi usulca. “Beyaz Yalanlar Tanrısı. Size dair kayıtlar var ama çoktan yitip gittiğinizi sanıyorduk, geri döneceğinizi düşünmemiştik.”

“Beyaz yalanlar düşündüğünden çok daha güçlüdür,” dedi Skedi. Inara sesindeki gücenmişlikten bunda bir gerçeklik payı olduğunu anlayabiliyordu. “Verilen bir söz tutulmadığı sürece yalandır. Yusef bana verdiği sözleri hep tutardı.”

Adam sözlerindeki haklılığı sezmiş gibi onu başıyla onayladı.

“Bir duamız ya da isteğimiz yok,” diye devam etti Skedi, “yalnızca şükredeceğiz.” *Yalnızca şükredeceğiz. İki tanrı arasındaki küçük bir mesele. Nezakete karşı nezaket. Yusef bize engel olmanı istemezdi...*

Görevli mabede baktı ve sonunda başını salladı. “Diğer rahipler henüz sabah şarkıları için uyanmadı,” dedi. “Elinizi çabuk tutun.” Inara'ya daha yakından baktı, kıyafetinin kaliteli kumaşını ve dağınık saçlarını süzdü.

“İçerideki her şeyi saydım,” dedi. “Dikkat edin bir şeyler kaybolmasın.”

Inara gülümsedi ve eğilerek ona selam verdi. Adam da ona ufak bir baş hareketiyle karşılık verip düşen yaprakları süpürmeye geri döndü.

Ardından Inara nar ağaçlarıyla dolu avludan geçip babasının mabedine doğru ilerledi. Çok yorulmuş gibi hızlı, kesik nefesler alıp veriyordu. Merdivenlere ulaştığında bir an için gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Sonra üç basamağı tırmanıp ve kapıdan geçti.

İçerisi serin ve sessizdi. Dört bir yanı renklerle, duyguların parıltısı, enerjisi ve tanrıya hayat ve güç veren iradeyle bezeliydi.

Renkler dışarıdan gördüğü oyulmuş ayakların yanında, alçak taş bir kürsüye yerleştirilmiş altı büyük kâsedan yük-

seliyordu. İlk kâse kül ve ağır ağır yanan tütsülerle doluydu. Her biri sevgisini, özlemini, umudunu, duasını sunmuş birini temsil ediyordu ve adaklar hâlâ oradaydı, parıldıyordu. Yusef'e inançlarını sunarak ona bir amaç veriyorlardı.

İkinci kâse üzerine yüzlerce farklı motif basılmış bakır sikkeler ve altınla doluydu. Bilezikler, küpeler, mücevherler.

Üçüncü kâsede ortadan iki yarılp kurumuş meyveler duruyordu. Etrafına gelişigüzel bırakılmış içi şarap dolu yüzlerce küçük bardak etrafa tütsünün dumanına karışan mide bulandırıcı, tatlı bir koku yayıyordu.

Dördüncü kâse üzerine daha fazlası eklenebilsin diye sıkıştırılmış deste deste kâğıt ve parşömenle dolup taşıyordu.

Beşinci kâse birkaç çöp saman ve dışkı dışında boştu. Bunlar tavuk, kuzu ve tavşan gibi adak hayvanlarıydı. Görünüşe bakılırsa Irisia hükümeti kan adakları konusunda Middren kadar katı değildi. Inara, rahiplerin aynı korsanlar gibi hayvanların kanını tanrıya adak olarak sunup etlerini yemeklerinde kullandıklarını düşündü.

Altıncı ve sonuncu kâsede el yapımı adaklar yer alıyordu. Kokulu odundan oyulmuş heykeller, ipe geçirilmiş boncuklar ve üzeri yazılarla dolu kâğıtlar. Bir de içi bebek dişleriyle doluymuş gibi görünen daha küçük bir kâse.

Inara'nın gözleri altısının da inanç ateşiyle parladığını görebiliyordu. Acı, sevgi, umut, özlem gibi duyguların hepsi bu hediyelere aktarılmış ve güvenli sığınak tanrısının ayaklarının dibine bırakılmıştı.

Inara başını kaldırıp babasının yüzüne baktı.

Yüzü genç bir adamı andıracak şekilde oyulmuştu. Mermerdendi ama boynu ve başının etrafına kumaş kurdeleler sarılıp düğümlenmişti. Bu, Inara'ya Bennite Dağları'nı yamaçların altındaki büyük gölün yanındaki güvenli sığınak ağacını anımsattı. Yeni olduğu belliydi. Yerinde daha önce her ne duruyorsa tanrı öldükten sonra mabedi parçalanmış, geriye yalnızca ayakları ve

elleri kalmıştı. Bu kısımlar yeni boyandığı apaçık ortada olan diğer kısımlara kıyasla daha grimsi ve koyu renkteydi.

Yusef onun için bir yabancıydı. Saçları omuzlarının üzerine dökülen sık bukleleri kı kıla çalan bir kahverengiye boyanmıştı. Gözleri bir yakutu anımsatıyordu. En azından burnu tanıdıktı. Inara'nın hep çok bulduğu annesinin eğri burnunun aksine düz ve genişti.

Inara.

Skedi heykelin sol ayağına kondu. Eski taşların üzerine dökülen cübbesinin ardında bir tavşan duruyordu. Geyik boy-nuzları ve kuş kanatları olan bir tavşan.

Üzerinde bir isim yoktu ama Inara kim olduğunu biliyordu. "Skediceth," diye fısıldadı.

"Buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Hep buradaydım."

Inara heykelin ayağına yaklaşıp oymaya dokundu. Onları birbirine bağlayan şeyin kanıtına. Babasının sözüne.

"Beni burada tutan şey sadece onun verdiği söz değil," dedi Skedi kafasından geçenleri duymuş gibi. "Beni sana getiren belki onun iradesiydi ama beni burada tutan senin armağanıdır. Yarı sığınak. Mabetten öte bir mabet."

"Ya bazı tanrılar bir mabedi hak etmiyorsa?" dedi Inara babasına, genç bir kadınla birlikte olarak onu dünyaya getiren kadim tanrıya bakarak. İnsanları ve tanrıları nefretiyle cezalandıran Satuan'ı düşündü. Annesine ve atalarının mabedinde ölen karısına bağlılık yemini eden Canovan'ı düşündü. İnsan kemiklerinden doğan Scian'ı düşündü. Hestra'yı ve dengesizliğini düşündü. Hseth'i ve insanların körüklediği dehşetini düşündü. Kissen'i, gördüklerini ve öldürmek için para aldığı tanrıları düşündü. En azından Inara'ya anlattığı kadarını. Belki hepsi beyaz yalanlardı. Belki de Inara'nın yolculuğunu meşakkatli hâle getirmek, yaşadığı dünyanın kötü yanlarının tadını alması için söylenmiş acımasız gerçeklerdi.

“Hiçbir şey kesin değildir,” dedi Skedi. “Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.”

Inara iç geçirip onu başıyla onayladı. Sonra cebinden küçük bir bıçak çıkarıp avucunu kesti. Yüzü acıyla hafifçe buruştu. İnsan kaç kere yaparsa yapsın buna alışamıyordu. Adağını görevliye göstermeden elindeki kanın tanrının ayağına damlamasına izin verdi.

“Güvenli sığınak tanrısı,” diye seslendi.

Yusef.

“Babam. Kızını hatırla.”

Kızını hatırla. Benim için tekrar yüksel.

Birkaç damla kan yeterli olur muydu? Zavallı Solom tanrının tekrar yükselip inanç, irade ve umutla dünyaya döndüğünün işaretlerini görmüştü. Bu yeni ticaret çağının büyük tanrısı vahşete karşı bir kale olmuştu. Ta ki vahşet onu öldürene kadar.

Hiçbir şey olmasa da Inara iradesinden ödün vermedi, sarılmasına müsaade etmedi. Heykelin ve adakların bulunduğu yere, tanrının değil, özündeki, *ötesindeki* ilahi güce doğru uzandı. Skedi omzunun üzerinden pürdikkat onu izliyordu.

Uzun, çok uzun bir sürenin ardından bir değişim hissetti. Bir koku. Yeşeren topraklar ve yağmur, odun dumanı ve kömür çıtırtıları. Koku öyle yoğundu ki neredeyse evde yakılmış bir ateşin sıcaklığını, dışarının soğuşundan içeriye girmenin insanın içinde uyandırdığı o rahatlığı hissedebiliyordu.

Sonra koku yeniden değişti. Cilalanmış ahşap ve kullanılmaktan eskimiş sikkelerden çam kokulu ipekler ve narın tatlı aromasına dönüştü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Kissen

“K imsesiz çocuklara korsanlık teklif ederken neden Blenraden’a gelmedin?” dedi Kissen baygın Sallath’ı yere bırakırken Lessa’ya. “Çok daha önce tanıştık.”

“Middren beni ölü biliyordu, unuttun mu?” diye karşılık verdi Lessa.

Kissen eğilip pantolonunun dizindeki bağcıkları çözdü. Korsanlar protezinin değiştiğini fark etmemişti. Sert ahşap ve derinin yerini sağlam gövdeye tellerle kaynatılarak protezine hem şekil hem de koruma sağlayan briddite plakalar almıştı. Ayak kısmını çıkarıp kelepçeyi aşağı sıyırarak kendini özgür bıraktı.

“Maymuncuğun var sanıyordum,” dedi Lessa.

“Böylesi daha kolay,” dedi Kissen. “Ayrıca çok komik.”

Ardından baldır kısmındaki plakayı kaldırıp. Yatho’nun yemeğe giderken yanına aldığı ve geçici olarak plakanın içine sakladığı bazı yedek parçaları çıkardı. Kız kardeşinin elleri hiç boş durmazdı ve uzun teller, çekiçler, cıvatalar, pense ve Kissen’in bacağının parçaları kilit açmasına iyi kötü yardımcı olabilirdi. Kissen hepsini Lessa’ya verdi. Sağ eliyle ayağını yerine takarken Lessa da sol elindeki kelepçeyi çözmeye koyuldu. Eli çabuktu, kilit kısa sürede açılıverdi.

Sallath'ın kendine gelmeye başladığını fark ettiğinde Kissen parmaklıkların arasından ona uzanıp kılıcına davranmasına fırsat vermeden onu ayağa kaldırdı. Adam acıyla inlerken zincirden kurtulmuş kolunu boğazına dolayıp diğer elini ağzının üzerine kapadı.

“Sessiz olup bize ne planladığınızı söyleyecek misin?” dedi adamın kulağına doğru. Lessa kendi kelepçeleriyle uğraşıyordu, işe ayaklarından başlamıştı.

Sallath çırpındığında Kissen nefesini kesene kadar boğazını sıktı. Adamın yüzü kıpkırmızı kesildi ve direnmeyi bıraktı. Kissen konuşabilmesi için kolunu gevşetti.

“Limanın ötesinde Restishlilerle buluşacağız,” dedi boğuk bir sesle. “Danışman Mirim ve Efana işlerini şansa bırakmamak için onu kendi elleriyle öldürmek istedi. Hepimizi Aleda ikna etti. Lütfen beni öldürme.”

“Ben insanları öldürmem,” diye mırıldandı Kissen bunun bir yalan olduğunu bile bile.

“Öldürmelisin,” dedi Lessa. Bir ayağını kurtarmış, diğerine geçmişti. “Öldüreceksin.”

Sallath'ın vücudu bağıracakmış gibi gerildi. Kissen eliyle tekrar adamın ağzını kapattı ve boğazına sardığı kolu sıktı. Adamın yüzü kızarana, dudakları morarana kadar durmadı. Çok geçmeden hareketsiz kalıp başı devrildiğinde onu yere bıraktı. Fazla vakitleri yoktu. Kissen limandan gelen bağırışmaları duyuyordu ama hiçbir kulağa endişeli gelmiyordu. Muhtemelen kalenin duvarlarını geçmişlerdi ve erken kalkanlar günlerine başlıyor ya da diğerleri gecelerini sonlandırıyor.

“Hücreyi açan mekanizma nerede?” diye sordu Kissen. Sallath'ın kılıcını tutup parmaklıkların arasından içeri sürükledi. Adam hareket etmedi. Kissen onu öldürmediğini umuyordu.

“Sol duvarda, üçüncü tahta,” dedi Lessa. Bir *klik* sesinin ardından diğer bacağı da özgür kaldı. Kılıcı almak için elini uzattığında Kissen bir anlığına tereddüt etti. Ne talepkâr bir

kadıncı. Kendi gemisinde hücreye atılmasına, kendi mürettebatı tarafından ihanete uğramasına rağmen gözlerinde ufacık bir şüphe kırıntısı bile yoktu. Büyüleyiciydi. Korkutucuydu. Bu kılıçla ne yapacaktı? Sallath'a saplayıp Kissen'in başladığı işi mi bitirecekti?

"Soylular hırsızlardan daha kurnaz," dedi Kissen kılıcı ona vererek.

"İkisi de oldum," dedi Lessa. Kılıcı eteğine saplayıp aşağı iterek kumaşı belinden ucuna kadar kesti, eninde sonunda dövüşmesi gerektiğinde daha rahat hareket edebilecekti. Yamuk bir sırtıyla Kissen'a dönüp kılıcı bırakarak maymuncuğu geri aldı. "O yüzden hepsinden daha kötüyüm."

Soylu, hırsız, isyancı, komutan. Fırınıc şövalyeden daha fazla ünvanı vardı. Kraldan bile fazla. Kissen yalnızca iki şey olmuştu: tanrıları öldürmek isteyen bir kız ve öldüren bir kız. Karanlıkta sol duvar üzerindeki tahtaları el yordamıyla yokladı. Biri diğerlerinden biraz daha hafifti ama üzerinde herhangi bir işaret yoktu. Kissen parçayı Lessa'nın ona gece pazarında söylediği gibi yukarıya doğru itti. Hareket edince tahtayı sağa doğru kaydırıp ardındaki kıvrımlı harflerden oluşan şifre mekanizmasını ortaya çıkardı.

"Şifre *Azim*," dedi Lessa.

Kissen mekanizmaya bir bakış atıp tekrar leydiye döndü. "Okuyamadığımı söylediğimde şirinlik yapmaya çalıştığımı mı sandın?"

"Okuyamıyor musun yoksa okumayacak mısın?"

"İkisi de?"

Lessa alaycı bir nefes verdi. Son zinciri de açtıktan sonra ayağa kalkıp maymuncuğu kalan kelepçeleri açması için Kissen'a uzattı.

Kissen hayatında pek çok kez maymuncuk kullanmıştı ama yaraları ve ara sıra vücudunu saran titremeler sebebiyle el becerisi kısmında çok da iyi sayılmazdı. Neyseki bunlar açılması

zor kilitler değildi. Yine de karanlık işini güçleştiriyordu. Lessa hızlıca sembolleri çevirerek söylediği kelimeyi yazdı.

“Kaptanın bunu bilmediğinden emin misin?” dedi Kissen dilini altın dişinde gezdirerek.

“Ona hiç söylemedim,” dedi Lessa. “Bunu Komutan Samin yaptırmıştı ve bana kimseye söylemememi tembih etmişti. Güzel bir gemiyle uçsuz bucaksız denizlere açılan gececik bir kadındım. Doğrusu bunu on yıl önce denemediği için şaşkınım.”

“Neden denemedi?”

“Belki de buna kalkışan son kişinin dilini kesip boğazına ‘hain’ yazan bir dövme yaptırdığım içindir.”

Kissen’in kilidi açmaya çalışan elleri duraksadı. Uzuvarın kesilmesine aşinaydı ama Lessa bunu çok duygusuz bir şekilde söylemişti. Duygularını bunun ne denli dehşet verici olduğunu göremeyecek kadar bastırmış mıydı?

“Bu... zalimlik,” dedi. Lessa onu başıyla onayladı.

“Her şeyin bir bedeli vardır,” dedi. “İnanç karın doyurmuyor.”

Kissen maymuncuğu oynatıp cıvataları hafifçe yukarı kaldırdı, *tık, tık*. “O konuda haklısın,” dedi.

Kilit açıldı ve Kissen’in sol ayağı özgür kaldı. Lessa duvardaki mekanizmanın son harfini de girip alçak sesli tangırtıyı duyunca geri çekildi. Bileğindeki son kelepçeyi çıkaracak vakit yoktu. Üst güverteden gelen ayak seslerini duyabiliyorlardı. Bunun yerine Kissen zinciri eline, parmak eklemlerinin üzerine sardı. Bir problem olacağına bir silah olması daha iyiydi.

Lessa duvardaki tahtaları dinliyordu. Elini havaya kaldırdı. *Bekle.*

Ayak sesleri, bir varilin çatırtısı ve mutfaktan gelen konuşma sesleri. Kissen, hipgin ve narenciyelerle yeni yolculuklarının kutsamak için yeni bir ritüel yapacaklarını anladı.

Ayak sesleri uzaklaştığında Lessa parmaklarını kapıya koydu ve bütün gücüyle *çekti*. Hareket ettirmesi zordu. Kissen de yar-

dıma geldi ve kulaklarını dolduran gıcırtı eşliğinde kapıyı el birliğiyle yana kaydırdılar. Kissen'in zor da olasa geçebileceği kadar bir boşluk açmışlardı.

İçeride biri vardı. Uzun boylu, sıska aşçı yamağı Glib. Elindeki yarı açık bez parçasının içindeki muhtemelen pazardan aldığı pembe hamur işini özenle tutuyordu. Pahalı, değerli bir şeydi. Kimse görmeden yemek için buraya gizlice gelmiş olmalıydı. Öyle sessizdi ki Lessa onu duymamıştı.

Onları görünce gözlerini kırıştırdı ve göğsü aldığı derin nefesle şişti.

“Sakın–” Kissen onu durdurmayı denedi ama Lessa çoktan Sallath'ın kılıcını kapıp aralıktan dışarı fırlamıştı. Hamlesi kendinden emindi, silahın ucu Glib'in boğazını yarıp geçti. Geri çekildiğinde fışkıran kan elbisesine sıçradı. Glib yere yığılıp tatlısını ezdi, kanı hâlâ akıyordu.

“Ne yapacağını bil–” diye tısladı Kissen ama iri cüssesi aralığa sıkıştığında duraksadı.

“Bana övgü yağdırmak için o kadar nefese ihtiyacı yoktu, değil mi?” Lessa dönüp ona baktı. Kan içindeydi, vahşi ve büyüleyici görünüyordu. “Kendi hayatımı, ülkemi ya da kızımı merhamet uğruna riske atmayacağım.”

Kissen hücreden çıkmayı başardı. Ağır yemek ıvır zıvırlarıyla dolu raf gizli kapının tamamen açılmasını engel olmuştu. “Onu bayıltabilirdin.”

Lessa dilini şıklattı. “Elini kana bulamak yerine ölmemi yeğliyorsan sana o şans tanıdıklarında kaçmalıydın.”

Kissen ona pis pis baktı. Çocukken dünyada nefret etmeyeceği birilerini bulmaya çalışırdı. Yatho, Telle ve zanaatkârların, fırınların, umut veren şeylerin küçük ya da ya da güvenli sığınak ve doğumun büyük tanrılarına inanan diğerleri gibi birilerini. Tanrılardan nefret etse de onlara inanan insanları sevmek istemişti.

“Ölmene izin vermeyeceğim, leydi,” dedi. “Inara’ya söz verdim.”

Lessa’nın dudakları gerilse de onu başıyla onayladı. Midye ayıklayıcı, satır, fileto bıçakları, bulabildikleri her türlü kesici aleti topladılar. Görünüşe göre aşçı bunları Ticaret Denizi’ndeki seyahatleri esnasında toplamıştı. Hepsi fırlatmaya gelmeyecek, dengesiz ve körelmiş bıçaklardı ama en azından can yakardı. Kissen daha çok onun ihtiyacı olduğunu düşündüğünden Lessa’nın kılıcı almasına ses etmedi, kendine fırından uzunca bir ekmek küreği kaptı. Uzun ahşap sapı ve ucundaki geniş yüzeyle iş görürdü. Dengede durmasına yardım edebilir, en kötü birkaç saldırıyı savuşturabilirdi.

Mediveni bir hayalet kadar sessizce tırmanıp mürettebatın kamarasına ulaştılar. Aşağı kattan çıt çıkmasa da üst güverte- den gürültüler geliyordu. Çalan davullar, dans eden insanlar, güverteye çekilen halatlar, emirler, telaşlı bağırışlar. Kissen artık Uzun Liman’ın seslerini net duyamadığını fark etti.

Ahşap geminin gövdesi bir gümbürtü ve gıcirtıyla sarsıldığında Lessa sürtünen ahşap canını yakmış gibi dişlerinin arasından tısladı.

Başka bir gemi yanaşıyor, dedi işaret diliyle. Beceriksizce ve erkenden.

Seni serbest bırakacaklarından endişelenmiş olmalılar.

Tam o sırada mürettebat kamarasında biri kıpırdadı. Kissen bıçağına uzanırken Rhiyande hamaklardan birinde doğruldu. Ya geminin ya da Lessa’nın sesine uyanmış olmalıydı. Gözlerinin altındaki morluklar yalnızca uykusuzluktan değildi. Lessa gibi, onun da burnunun altında pıhtılaşmış kan vardı.

Rhiyande döndü ve onları gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Lessa bıçağını çekip fırlatmak için döndürdü ama...

Kissen birini daha öldürmeden kolunu yakaladı. *Bekle,* diye işaret etti bir eliyle. Konuşmaya cesaret edemiyordu. Rhiyande

merhameti hak eden birkaç kişiden biriydi. Glib'in aksine birilerine seslenmek için nefes de almamıştı.

Üçü de uzunca bir süre birbirlerine baktıktan sonra Rhiyande elini kaldırdı ve işaret diliyle konuştu. *Özür dilerim. Çoktan gemiye biniyorlar.*

Kan dökmeden buradan çıkmanın yolu yoktu. Bahba'nın gelip Lessa'yı kurtarmasını ve savaş açmasını bekleyemezlerdi. Tutsak değildi, ölümüne götürülüyordu. Eğer Restishler gemiye bindiyse sonları beklediklerinden daha çabuk gelmişti.

Belki yardım edebilirim, dedi Rhiyande. Burnuna dokunduğunda acıyla yüzünü buruşturdu. *Seni serbest bırakmamız gerektiğini söylediğimde Aleda bundan hiç hoşlanmadı.*

Lessa biraz da olsa rahatlayınca Kissen kolunu bıraktı.

Neden? diye sordu leydi. *Beni alıkoymalarına yardım etmişken neden şimdi bizi kurtaracaksın?*

Rhiyande kızardı, Kissen'a yalvarırcasına bakıp omuzlarını silkti. *Daha önce hiç buz yememiştim.*

Çoktan geldilerse sıçtık, diye işaret etti Kissen. Lessa dudaklarını dişleyip yukarı baktı. Sallath'ın icabına bakmaları çok uzun sürmüştü. Ya Inara'yı çoktan yakaladıysa? Başka bir yol bulmaları mı gerekiyordu? Belki de hava kararıncaya dek saklanmalıydılar. Çoktan kaçmış gibi yapmalıydılar.

Kararsızlık gereğinden fazla oyalanmalarına sebep oldu. Üzerlerinde bir gölge düştü, bir çift ayak görüş alanlarına girdi.

"Şu işe bakın." Konuşan Aleda'ydı. "Ben de tam sizi almaya geliyordum, leydim." Sesi alaycıydı, karanlık gökyüzünün önünde bir silüetten ibaretti. "Altı tanrı tarafından kutsanmış ama yedi tanrı tarafından lanetlenmiş olmalısınız."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Inara

*K*imdir o sığınak isteyen?

Ses mabetteki fenerlerin alevlerinin titremesine, içi şarap dolu küçük bardakların sallanmasına sebep oldu. Inara atılan süpürgenin tıkırtısını, dışarıdaki taş kaldırımları döven ayak seslerini duydu ama umursamadı.

Kızın seni çağırıyor, dedi Inara.

Kızım mı? Tütsü dumanı etraflarını sardı, ardından tuhaf, çocuksu bir kahkaha duyuldu. Benim bir kızım yok ama sunduğun adak... tadı bal kadar tatlı. Biraz daha var mı?

Ağaçların arasından esen rüzgâr yaprakları kapıdan içeri üflüyordu.

Gelmişti.

Heykel kıpırdamadı. O sadece bir totemdi, tanrının kendisi değildi. Yusef âdeta bir rüyadan çıkmışçasına mabedinin gölgelelerinde belirdi. Mor ipekten yapılma, uzun, etekleri yere dökülen bir cübbe giyyordu. Boynundan kırmızı taşlar, güvercinler ve narlarla süslenmiş altın ve gümüşten ağır zincirler sarkıyordu. Parmakları kaplan gözü, safir, zümrüt gibi değerli taşlarla bezeli kalın yüzüklerle doluydu. Her tarafından ihtişam akıyordu.

Kızıl saçları, kahverengi gözleri ve dolgun teniyle genç görünüyordu. Kissen'dan bile genç. Tekrar doğması için dua eden

insanlar onu bir zamanlar olduğu gibi Restish'e yerleşen gezginlerin ulu ve kadim tanrısı olarak görmüyor gibiydi. Ölen tanrı yepyeni biri olarak dönmüştü ve yeni Yusef varlık içinde yüzüyordu.

"Ben Yusef," dedi tanrı, "güvenli sığınak tanrısı. Benden dileğin nedir... küçüğüm?"

Skedi, Inara'nın kafa karışıklığını sezmiş olacaktı ki bir köpek boyutuna büyüyerek kızın yanında arka ayakları üzerine kalktı. Inara'nın elini kulaklarının arkasına saklayabileceği kadar uzundu.

"Güvenli sığınakların ulu tanrısı," dedi Skedi. "Ben Skediceth..."

"Beyaz yalanların küçük tanrısı!" dedi Yusef. Sırıtarak kollarını iki yana açtı. "Seni görmek ne güzel!"

Skedi şaşkınlıkla kanatlarını hafifçe kaldırdı.

"Bana seninle ilgili yazıtlarımı okuyorlar," dedi Yusef heyecanla.

"Öyle mi?"

"Yollar tehlike kaynarken insanların inançlarını güçlü tutacak bir şey aradığımı söylediler." Tanrı, Inara'yı görmezden gelip eğilerek Skedi'nin patilerini yüzüklerle parıldayan ellerinin arasına aldı. "Çocuk masallarında ve halk hikâyelerinde sana bir mabet bulduğumu.

Skedi saklamaya çalışsa da Inara ne kadar heyecanlandığını bıyıklarının seğirmesinden anlayabiliyordu.

"Bana bir söz vermiştin," dedi tanrısı utanarak. "Mabetlerinde seninle birlikte yolculuk yapacağıma, moralleri yüksek tutup umutları yeşerteceğime söz vermiştin. Tüm gücünle beni güvende tutacağına söz vermiştin."

"Verdim tabii," dedi Yusef bir adım gerileyip ellerini belinde kavuşturarak. Başını kaldırıp kendi mabedine hayranlıkla baktıktan sonra ona sunulan adaklara ve renklerine göz gezdirdi. "Seninle bir asır boyunca yolculuk yaptık, küçük tanrı.

Aramızda bizi birbirimize bağlayan özel, ilahi bir bağ vardı.” İfadesi kasvetli bir hâl aldı. “Ta ki Middrenliler Blenraden’da ölmeme sebep olana kadar.” Gözlerini yere dikti. “Verecek daha fazla gücüm kalmamıştı. Sen de o zaman ölmedin mi?”

“Öldüm,” dedi Skedi. “Kısmen. Verdiğin söz beni hayatta tuttu ve ölümünden arda kalan bir güce bağladı.” Inara’ya baktı. “Ona.”

Yusef’in orada olduğunu unutmuşçasına attığı küçümseyici bakış karşısında Inara vücudunun titrediğini hissetti. Bir baba, bir kurtarıcı, bilge bir adam bulmayı ummuştu. Bu... çocuktan hâllice tanrıyı değil.

Inara gözlerinin içine baktı, Yusef’in gücünü fiziksel bir baskı gibi, boynuna sarılmış bir el gibi teninde hissetti.

Yusef kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. “Diğer insanlardan... farklı görünüyorsun. Parlıyorsun. Bir adak gibi.”

Bu sözler Inara’nın tüylerinin ürpermesine sebep oldu. “Ben Lessa Craier’in kızıyım,” dedi. “Önceki hayatındaki kızınım. Tanrılar bana yarımkan diyor, yarı tanrı...” Göğsü sıkıştı. *Ucube Canavar*. Hayır, bu sözcükler ona ait değildi. “Güçlerinden bir kısmına sahibim ama bana bundan daha fazlasını borçlusun.”

“Borçlu muyum?” Yusef gözlerini kırıştırdı. Cübbesinin etekleri dalgalanıp uçuşarak onu korumak istercesine mabedin üzerine döküldü.

“Restish anneme zarar vermeye çalışıyor” dedi Inara kendini toparlayarak. “Âşığına.”

Tanrı yüzünü buruşturdu.

“*Hamile* bıraktığın kadına.”

Göremiyor muydu? Anlamıyor muydu? “Ölüp onu çocuğuyla bir başına bırakana kadar seni kim korudu? Ben senin kızınım.”

“Önceki yaşamımda...” Tanrı omuz silkti. “Önceki hayatımda yaptıklarım beni ne ilgilendirir? Rahipler bana *senin* hakkında hiçbir şey söylemedi.”

Inara gözlerini kıstı. “Belki de rahiplerin sana duymak isteyeceğin şeyleri söylüyordur. Hseth’in rahipleri de aynı şeyi yapıyor.”

Hseth’in ismini duyunca tanrının yüz ifadesi değişti. Dudakları aşağı büküldü, kaşları çatıldı. “Ateş tanrısı başka,” dedi buz gibi bir sesle.

“Ateş tanrısı her mabedi, her evi ve ocağı işgal etmeyi planlıyor,” dedi Inara. “Tüm ocakları söndürmeyi, kendi işine yaramayan tüm gemileri yakmayı. Bana iyice bir bak ve yalan söylüyor muyum kendin karar ver.” Renklerine bakınca kendinden ne kadar emin olduğunu, lafı kıvırmaya, gerçeği saptırmaya ya da onu aldatmaya yeltenmediğini görmeliydi. Her tanrı yalanı ayırt edemezdi ama kesinliği görmek çok daha kolaydı.

“Craier,” diye tekrarladı Yusef sözcüğü tartarmış gibi. Volta atmaya başlamıştı. Birden neyde bahsettiğini hatırlamış gibi duraksadı. “Craier!” Heykelinin ayakları önünde durdu. “Kayıtlara göre bir Craier’le tanışmışım. Bir antlaşma müzakeresi için. Sonra komutanı bir Restish gemisine baskın yaparak bunu çiğnemiş.”

Bildiği her şey yazıtlarından, rahibinin saklamaya ve ona öğretmeye değer bulduğu satırlardan ibaretti.

“Onunla pek çok gece geçirdin,” dedi Skediceth.

“Sen bunları hatırlıyor musun?”

Skedi kanatlarını kabarttı. “Evet,” diye yalan söyledi. Bu beyaz bir yalan değildi ama Yusef’in saflığının işlerine yarayabileceğini düşünmüştü. “Bu kız tanrısal güçlere sahip. Bu kadar güçlü olması sana bir övgü, ulu Yusef.”

Tatlı bir dille, usul usul söylenen küçük yalanlar ve övgüler. Tanrının yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve ardında bir ışık ve duman bulutu bırakarak heykelinin kucağına yükselip onlara tepeden baktı. “Rahiplerim bana yalan mı söylüyor yani?” Öfkeli değildi, daha çok meraklanmış gibiydi.

“Hayır,” dedi Inara dikkatlice. “Sana bütün gerçekleri anlatmadıklarını söylüyorum.”

“Neymiş o gerçek?”

“Hseth’in bir tehdit olduğu ve Middren’e yardım etmen gerektiği gerçeği. Anneme yardım etmen gerektiği. Bana yardım etmen gerektiği.”

Sözlerinden etkilenmişe benzemiyordu. Inara yutkundu. Mabede sızan günün ilk ışıklarını görebiliyordu. Ya annesi bu esnada Restish tarafından alıkonuluyorsa? Ya onu öldürmek üzerelerse?

“Benim için değilse bile,” dedi Inara paniklememeye ve ağlamamaya çalışarak, “Hiç olmazsa... bir adak için yardım etsen?”

Tanrı bunu duyunca dikkat kesildi, yakışıklı yüzünü yana eğdi. İnsan formundayken tipik bir Restish erkeğine benziyordu. Mücevherleri haricinde insan dışı bir özelliği varsa, o da gözlerindeki donukluktu.

“Bana ne vereceksin?” diye sordu. “Adaktan yana pek sıkıntım yok.” Skedi’ye baktı. “Yardımcımı geri verecek misin?”

Inara’nın kalbi sıkıştı. Hâlâ arka ayakları üzerinde karşıındaki tanrıyı büyülenmiş gibi izleyen Skedi’ye temkinli bir bakış attı. Kulakları dikilmiş, bıyıkları öne eğilmişti.

“Skediceth bir tanrı,” dedi sonunda. “Bana ait olmadığı için onu birine vermek bana düşmez.”

Skedi ona döndü. İkisi de yalan söylediğini biliyordu. Kızın ona duyduğu sevgi bir adak sayılabılırdi. Yusef, Skedi’ye istediği her şeyi verebilirdi: güçlü bir koruma, özgürlük, amaç. Sığınak. Kudretli tanrı bakışlarını kızın tavşanına çevirdiğinde Inara hissettiği acı ve korkuyu görmemesi için renklerini gizledi.

Inara, dedi sonunda Skedi. Ona verdiği boncuk boynuzunda parlıyordu. Kissen ve anneni kurtarmak için onunla gitmemi istersen giderim. Ama... benim yuvam sensin. Artık benim yerim senin yanın.

Inara çencsinin titrediğini, gözlerinin yandığını hissetti. Hâlâ gözünü bile kırpmadan onları izleyen Yusef'e baktı. Ona gelmenin bütün problemlerini çözeceğine, güçlü bir tanrının nihayet onlara yardım etmesi gerektiğini göreceğine inanmıştı.

Fakat Lesscia'daki küçücük gül tanrısı bile ona bu adamdan daha fazla cömertlik göstermişti. Daha iyi bir adak düşünmeliydi, bir takas. Ne olursa.

"Senin adına bir mabet yapacağım," dedi Inara.

Yusef etkilenmiş görünmüyordu.

"Bundan daha büyük. Bir tapınak. Middren'de." Etrafındaki geniş odaya baktı. Gördüğü tüm mabetlerden daha büyüktü. "Middren'de çok az tanrı kaldı, sen en büyükleri olacaksın."

Bu sefer ilgisini çekmişti. Tanrı düşündü.

Inara, hayır, dedi Skedi. Bir tanrıya böyle bir söz verme. Beni seç.

Seçemem. Seçmek istemiyorum.

"Tanrılara sırt çevirmiş ülkede bir mabet," dedi Yusef. "Bu nasıl olacak?"

"Fikrimi değiştirdim," dedi Skedi yüksek sesle. "Seninle... seninle geleceğim."

Yusef ona baktı. "Bu yeterli değil," dedi. "Ayrıca benden bir şey isteyen oysa adak onun olmalı, senin değil."

Inara dişlerini sıktı. Kissen'in ona söylediklerini düşündü. Tanrılar açgözlüydü. Hep daha fazlasını isterlerdi. Daha fazla inanç, daha fazla güç. Aile bağlarını ya da arkadaşlığı umursamazlardı.

"Seni temin ederim," diye hırladı. Maymun iştahlı dalgakın artık Skedi'yle ilgilenmemesinden memnundu. "Kralı kendi başıma alt etmem gerekirse, bunu yaparım. Yapabilirim. Daha önce yaptım."

"Tanrısız bir ülkede bana bir mabet inşa edeceksin," dedi Yusef. "Böyle bir söz vermek istediğine emin misin? Kendi bedenine üzerine yemin ediyor musun? Kopmaz bir bağ ile bana

bağlanacaksın.” Artık daha bir tanrı gibi görünüyordu, daha ciddiydi. Tahtından süzülerek inip Inara’ya yaklaştı. “Eğer sözünü tutmazsan ya da sözünü bozacak bir tanrı bulursan seni lanetlerim. Elim her yere uzanır. Kalacak bir evin, çatlaksız bir ocağın ve selin alıp götürmeyeceği bir sığınağının olmaması için her şeyi yaparım.”

O ve babası birbirine bağlanacaktı. Sonsuza dek.

Kissen bundan hiç hoşlanmayacak, dedi Skedi. Bir kez daha sağduyu için Kissen’i öne sürüyordu.

Kissen bundan hoşlanmak zorunda değil.

Skedi kulaklarını indirse de ama onu başıyla onayladı.

“Söz veriyorum,” dedi Inara. “İster güzellikle ister zorla olsun, annemi, veigayı kurtarır ve Irisialı müttefiklerimizle güvenli bir şekilde topraklarımıza dönemizi sağlarsan Middren’de tekrar bir mabedin olacak.”

Yusef’in gözleri ışıldadı. “O hâlde bağlandık,” dedi sırtarak. “Yeniden doğduğumdan beri ilk bağım.”

Inara kendini... bomboş hissetti. Babasını bulmaya gelmiş ama karşısında açgözlü, kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir tanrı bulmuştu. Yine de kolunu kaldırdı.

Avluda koşan ayakların sesi duyuldu. Görevli rahipleri getirmişti. “*Hayır, ulu tanrım!*” diye bağırdı biri Restish lisanında. “*Yapma—*”

“Beni kendine bağla, baba,” dedi Inara.

Tanrı elini kaldırdığında etrafa sakin bir denizin üzerinde yükselen kış güneşi gibi koyu mavi ve gümüş renkli ışıklar saçıldı. Işık ona doğru ilerleyip bileğinin etrafını sardı. Üç rahip kendilerini içeri attı.

Çok geçti.

Kâselerdeki adaklar alevlenip fokurdamaya başladı. Inara bir başka tanrının, Yusef’in iradesinin bir kelepçe, bir zincir gibi tenine, bedenine ve ruhuna işlediğini hissedebiliyordu. Her biçimden ve renkten yapılmış, tepeleri ve dalgaları andıran ama

ne taşa ne de denize benzeyen, her ikisinin de tanrısından gelen kıvrımlı bir yazıyla çevrelendi.

Görünüşe bakılırsa babasından görüp görebileceği tek şey bu olacaktı.

Yusef çok fazla güç harcadığından küçüldü. Açgözlülüğün getirdiği bir anlık düşüncesizlikle kendini rahiplerinin istekleri ve politikadan soyutlamış ve bunun yerine tanımadığı bir çocukla bağ kurmuştu.

Rahipler mabedin girişinde huşu ve hayranlıkla dizlerinin üzerine çöktüler. Tanrılarının onlar olmadan, kayıtları ya da onayı olmadan böyle bir şey yapmasına sinirlenmişlerdi.

Ardından Yusef kahkahalarla gülmeye başladı.

Kollarını açıp öne atılırken uçuş uçuş cübbesi akan sular gibi dalgalandı. Skedi, Inara'nın kollarına atladı ve güvenli sığınak tanrısı ikisine de sarılıp gökyüzüne yükseldi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kissen

Savaşmayı denediler, ellerinden geleni yaptılar. Restish gemisinden başka gidebilecekleri bir yer olmasa da neredeyse geminin küpeştelerine ve ardındaki denize ulaştılar. Uzun Liman'daki küçük filolar artık çok geride kalmıştı.

İlk Lessa koştu, şaşkınlık ve tepki arasındaki o birkaç saniyeyi değerlendirerek kılıcını Aleda'ya doğru savurdu.

İkinci kaptan hızlıydı. Kendi kılıcı Lessa'ninkiyile buluştuğunda kıvılcımlar saçıldı.

Mürettebatın geri kalanı leydinin üzerine çullanmadan Kissen öne atıldı. Düellonun etrafından dolanarak ismini bile hatırlamadığı adama yöneldi. Lessa'ya savurduğu kılıcını ekmek küreğiyle karşıladı ve adamı güverte boyunca gerilemeye zorladı.

Etrafa bakınıp içinde bulundukları durumu tartmaya çalıştı. Vaziyet iyi görünmüyordu. Gökyüzü yavaş yavaş aydınlanırken güverteyi aydınlatan yalnızca birkaç fener vardı ve gemi halatlarla dört direkli, küt burunlu devasa bir Restish gemisine bağlanmıştı. Karşı güverte halatları sıkılamakla meşgul insanlarla doluydu.

“Lessa, koş!” dedi Kissen ama Lessa ikinci kaptanla tutuştuğu düellodan ne zaman sıyrılmaya çalışsa Aleda çevik ayakları ve ondan da hızlı savurduğu kısa kılıcıyla ona engel oluyordu.

Kissen'in rakibi dengesini sağlayıp palasıyla ona karşı koyarken bir bıçak daha çekti. Kissen geri çekilmek zorunda kaldı. Ekmek küreğiyle adamı belli bir mesafede tutup karnına ve bacaklarına vurdu. Adam geriye sıçrayınca sııttı.

"Neye gülüyorsun, *harasa*?" dedi tükürükler saçarak.

"Silah tercihim çok beğenecek bir arkadaşımı düşünüyorum," dedi.

Çok bariz bir şekilde ona vuracakmış gibi yapıp sol tarafına doğru atıldığında Kissen küreğin düz yüzeyini kaburgalarına geçirdi. Adam iki büklüm olurken sol ayağını yere sertçe basıp sağ bacağını tüm gücüyle yukarı savurdu.

Adam elbette bıçağına davrandı ama yeni metal protezini hiçbir şey kesemezdi. Sert protezi sonunda adamın kaburgalarına sertçe vurdu. Hayalet bacağı acıyla sızladığında Kissen yüzünü buruşturdu. Korsan darbenin etkiyle güvertenin öteki ucuna savruldu.

Kissen bacağını indirip ayağını yere basarak Wsir'in'e bir bakış attı. Arkalarındaki şehir şafak vaktinin gölgeleri arasında gri bir hayalet gibi yükseliyordu. Savaş sebebinin canı cehennemeydi. Birilerinin onları bulma olasılığı çok azdı, karaya ulaşma ihtimaliyse... hiç yoktu.

Silverswift mürettebatı baş kasaraya toplanmış, güverte adak olarak kestikleri hayvanların kanıyla çoktan kırmızıya boyanmıştı. Bu seferki bir keçiydi. Fakat kargaşayı duymuş, üzerlerine koşmaya başlamışlardı.

Kissen geriye çekilerek hâlâ Aleda'yla kılıçların ve küfürlerin havada uçuştığı bir mücadele içindeki Lessa'nın yanına döndü. Rengârenk gömleğinin içine sakladığı bıçakları çıkarıp fırlattı. Ucu kavisli ve kabzası kırık bir tanesi taklalar atarak Shah'a doğru uçup saplandı. İkincisi suya düşse de üçüncü bıçağın sivri ucu Graemar'ın bacağına battığında adam acıyla haykırdı.

Kissen, Lessa'nın sırtının onunkine değdiğini hissetti. Nasıl tek vücut gibi dövüşeceklerini biliyordu sanki.

Kissen da biliyordu. Küreğini hışımla arkasına savurduğunda Lessa eğilerek yana kaçtı

Aleda şaşkınlıktan kalakaldı. Lertes bağırarak onu uyardığında son anda geri çekilerek hem ekmek küreğinden kaçmayı hem de Lessa'nın aldatmacasını kılıcıyla savuşturmayı başardı.

Fakat Lessa'nın et bıçağıyla yaptığı ikinci hamleye hazırlıksız yakalandı. Bıçak kadının göğsüne saplandı.

İkinci kaptan acıyla inledi, öksürdüğünde dudaklarından pembe renkli tükürükler saçıldı.

“Aleda!” diye bağırdı Lertes.

Kissen eline doladığı zinciri salıp döndürerek koşmaya başladı. Ekmek küreği ve elindeki diğer her şeyle avazı çıktığı kadar bağırarak diğerlerine üzerine hücum etti.

“*Scal lufts!*” diye bağırdı Talicia lisanında. Onu öldürmeye çalışan, onu istemeyen dünyaya hep böyle demişti. Ağgözlülüğün, tanrıların ve canavarların dünyasına. *Siktir git.*

Öyle yaygara koparmıştı ki ahmak savunma hattının tüm ilgisi onun üzerindeydi.

“Koş!” diye bağırdı tekrar Lessa'ya.

“Hayır,” dedi Lessa.

Hayır mı? Kissen zinciri bir korsanın suratına savurdu, dizini diğerinin kasıklarına indirdi. Ekmek küreğini çektiği kılıcıyla öfkeyle haykırarak Lessa'ya koşan Lertes'in ayak bileklerine bile geçirdi.

“Elimde bir kılıçla savaşıırken öleceğim!” diye bağırdı Lessa. “Sırtımda bir okla denizde değil.”

Siktiğimin soyluları. Etik bir kadın olmak için bula bula bu ânı mı bulmuştu?

Kissen elinden geleni yapmıştı. Lessa'ya ağzının payını vermek için arkasına döndüğünde Aleda'nın kılıcının kabzası ona dönük biçimde üzerine uçtuğunu fark etti. Kissen zincirli eliyle silahı yakaladı. Leydi hâlâ Lertes'le cebelleşiyordu.

“Onu öldürdün!” diye bağırdı adam öfkeyle. “Karımı öldürdün!”

“Gemimi çaldın!” diye tısladı Lessa.

“Birinizi seçmem gerekiyordu! Onu seçtim.”

“Yanlış seçim.”

Acımasız bir dansa tutuşmuş kılıçları griye bürünmüş gökyüzünün altında parladı. Ölümüne bir dövüştü bu. Aralarındaki güven tamamen yok olmuş, mazileri ölmüştü. Kissen küfredip onu korumaya, Lessa’ya ulaşmaya çalışan herkese engel olmaya devam etti. Leydi aklını başına toplayana dek dayanacağını umuyordu.

“Durun!” diye bağırdı biri. Restish elçisi Efana, nihayet Restish gemisinden indirilen tahta rampadan güverteye ayak basmıştı. “Dövüşmeyi bırakın! Delilik bu. Leydi Craier, eğer durmazsanız top atışı—”

Lessa ve Lertes ona doğru dönüp aynı anda, “Gemime ateş edersen senin gözlerini oyarım,” gibisinden bir şeyler geveledi.

Silverswift’i tahrip etmeden ateş açmaları mümkün değildi ama Kissen bunu yapmaktan çekinmeyeceğini düşünüyordu. Zarar görmeden kurtulmaları imkânsızdı, sayıca azlardı.

“O hâlde bana başka bir seçenek bırakmıyorsun,” dedi Efana. “Ateş!”

Bir ok Kissen’in ciğerlerindeki havayı alıp götürecek kadar sertçe sırtına saplandı. Arbalet. Başka bir ok tam kendini yere attığı sırada Shah’ın uyluğuna isabet etti. Diğerleri de onun arkasından peş peşe güverteye yapışıp teslim olduklarını göstermeye çalıştı.

Kissen sersemlemiş vaziyette arkasını döndü. Lertes kolundan, Lessa da kalçasından yaralanmıştı ama öfkenin etkisiyle hâlâ savaşmaya devam ediyordu. Restish muhafızları kılıçlarını çekip arbaletlerini yeniden doldurarak *Silverswift*’e doluşmaya başlamıştı. Ciğerleri buna hazır değildi, bedeni daha neredeyse ölümüne haşlanmasını, dövülmesini ve bir hücreye atılmasını atlatamamışken dövüştüğü için titriyordu.

Buna rağmen ayağa kalktı.

Yaşlılıktan öleceğini hiç düşünmemişti zaten. Aptal bir soyluyu korurken öleceği de hiç aklının ucundan geçmemişti gerçi ama son nefesini güzel bir kadını kurtarmaya çalışırken verme fikri çok da şaşırtıcı değildi.

Kılıcını uyluğuna saplamaya hazırlanan bir Restish muhafızına doğru atılarak adamın silahını bir yana savurdu ve ekmek küreğini göğsüne geçirdi. Ardından küreği sivri ucunu İkinci muhafızın boğazına vurarak nefes almasına bile fırsat vermeden onu etkisiz hâle getirdi.

Çok geçmeden arkasında ayak sesleri duyduğunda tıslayarak zinciri savurdu. Yaklaşan Efana'ydı, kollarını kaldırıp savrulan zinciri yakaladı. Ardından Kissen'i kendine doğru çekti.

Kissen yere kapaklandı, sırtındaki ok tenini kanırtıyor, omzundan sıcak kanlar akıyordu. Dudaklarında da kanın tadını alabiliyordu. Kırmızı, bakır, ölüm.

"Leydi Craier, durun yoksa veiganızı öldürürüm!" diye hırladı Efana.

Kissen kılıcın ensesine değdiğini hissedip güldü. Lessa onun için durmazdı. Dahası, Inara ellerinde olsaydı Lessa'yı önce kızını öldürmekle tehdit ederlerdi. Demek ki kurnaz kız kaçmayı başarmıştı.

Kissen, Lessa'ya baktı, kaçmanın bir yolunu bulmasını umuyordu. Fakat leydi bunu yapmadı, kanayan yanını tutarak öylece durdu. Lertes tek dizinin üstüne çökmüş, kılıcını indirmişti. Lessa onu öldürebilirdi ama korkuya benzer bir şeyle dolu gözleri Kissen'a kenetlenmişti.

Tek gereken buydu. Bir anlık tereddütle indirilen kılıç. Ardından Restish harekete geçti. Lertes toparlanamadan Lessa'nın üzerine atıldılar, kılıç tutan kolunu çekiştirip onu yere yatırdılar.

“Korkak köpekler!” diye bağırdı Lessa. Leydiliği artık bir kenara bırakmıştı. “Kalpsiz, tanrısız hainler! Götü boklu orospu çocukları!”

“Ona zarar vermeyin,” dedi Kissen’in yakınlarından gelen bir ses. “Tanrıkatili mürettebatı öldürmesine yardım etti. Onu öldürmek mürettebata düşer.”

Konuşan Rhiyande’ydi. Sesi kendinden emindi. Elçi kaşlarını çattı ama bileğinin bir hareketiyle Kissen’i öldürebilecekken öldürmedi. Bunun yerine zinciri yere bırakıp Kissen yere bırakılmış bir çuvalmışçasına üzerinden atladı.

“İşe yaramaz, tuzsuz it,” diye hırladı Kissen arkasından ama adam onu duymazdan geldi. İki kolundan tutulup dizleri üzerine çöktürülmüş, üzeri aranan ve silahları bir kenara atılan Lessa’ya doğru yürüdü.

“*Silverswift* mürettebatı,” dedi Elçi Mirim, Restish gemisinden indirilmiş rampanın tepesinden. “Kaptanınıza bakın.”

Feci kan kaybeden Lertes hıçkırığa hıçkırığa Aleda’ya doğru sürünüyordu.

“Leda. Benim akılsız sevgilim. Korkusuz sevgilim...”

Aleda çoktan ölmüştü, şef bıçağı hâlâ göğsündeydi. Lertes yüzünü kadının omzuna koydu, kendi yaralarını umursamadan onun için ağladı.

Rhiyande gömleğini sırtından kavrayarak Kissen’i ayağa kaldırdı. “Eline bir fırsat geçerse,” diye tısladı, “değerlendir. Senin için yapabileceğim tek şey bu.”

Kissen olduğu yerde donakaldı. Bakışlarını kıyıya ve Uzun Liman’daki artan hareketliliğe çevirdi. Dalgalar üzerinde birkaç gemi vardı ama yalnızca biri, sivri burunlu ve çapraz direkli bir Irisia onların yönüne dönüktü. Gelen Bahba mıydı? Kissen umutlanmaya cesaret edemedi.

“Onu bırakmayacağım,” dedi.

Lessa onu bırakıp ölüme terk edebilirdi. Başına ne geleceğini hiç umursamayabilirdi. Hâlâ Efana’ya, Restish’e ve müret-

tebata küfürler yağdırıyor, annelerine ve onların da annelerine sövüyordu.

“Bu bizim gibi insanları aşar,” diye fısıldadı Rhiyande. “Bunlar büyük güçler. Uluslar ve soylular.”

“Ben lanet bir hain değilim,” diye karşılık verdi Kissen.

“Hayır, sen bir işçisin. Karnın tok sırtın pek, el bebek gül bebek büyütülmedin.” Bakışları Lessa’ya kaydı. “O kadın nasıl davranırsa davransın öyle yetiştirildi. Hiçbir zaman bizim gibi olmayacak. Bizi oyuncağı gibi kullanıyor. Korsanlığı, politikayı ve isyancılığı kendi seçti. Şimdilik seni de seçti ama tıpkı diğerleri gibi yarın öbür gün seni de bırakacak.”

Rhiyande haklıydı. Kissen ya zafer ya da ölüm için yaşayan bir kadına tutulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Burada bile olmaması gerekiyordu. Evinde, tekerlekli sandalyesindeki kız kardeşlerinin yanında oturmalı, büyük tanrıların, ülkelerin, konseylerin, kralların ve açgözlülüğün çatışmalarından uzak, sessiz bir köşede saklanmalıydı.

Ama Kissen verdiği sözleri tutardı. Inara’ya annesine göz kulak olacağına dair söz vermişti. Tanrılara ve Elo’ya, Middren’i Hseth’ten kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermişti. Kendine söz vermişti.

Sözünden dönmeyecekti.

Irisia gemisi iyice yaklaşmış, mürettebat direğe tırmanıp tüm yelkenleri açmıştı.

“Craier Hanesi’nden Leydi Craier,” dedi Efana net ve kendinden emin bir sesle. “Ticaret Denizi’ndeki barışa karşı tehdit arzediyorsunuz, buraya siz–”

Lessa adama hırladı. “Sözün bana geçmez, aşağılık herif. Korkaklığına yaraşır bir şekilde beni öldür de ne olacaksa olsun bitsin.”

Hayır. Kissen artık gemiyi daha net görebiliyordu. Irisialılar doğruca üzerlerine geliyordu, yalnızca biraz daha zamana ih-

tiyaçları vardı. Lessa onları görmemişti, onuruna yaraşır bir şekilde ölümle yüzleşmeyi seçiyordu.

“Nasıl isterseniz, leydi,” dedi Efana. “Bir tören istemiyorsanız ona göre davranırız.”

Lessa’yı tutan muhafızlardan birine başıyla işaret verdi. Az ileride duran adamlardan biri kılıcını çekerken diğer ikisi Lessa’yı kanla kaplı güvertenin üzerine yatırıp yüzünü tahtalara bastırdı.

“Kelle mi alacaksınız? Ne zavallıca,” diye hırladı Lessa kanlı ahşaba doğru. Hâlâ isyankârdı. “Gözümün içine bakmaktan mı yoksa herkes nişan almakta berbat olduğunu öğrenir diye mi korkuyorsun?”

Kimse Kissen’a ya da yaklaşan gemiye bakmıyordu. Rhiyan-de’nin eli gevşedi. Onu bırakıyor, kaçmasına müsaade ediyordu.

Kissen fırsatı değerlendirip ileri atıldı. Cellata doğru koştu, adam öne doğru bir, iki adım attı. Kılıcını kaldırırken Kissen kalan bıçaklarından birini çekti. Adam ona doğru döndü ve gözleri korkuyla açıldı.

Özür dilerim, diye düşündü Kissen. Ardından adamın havadaki kolunu kapıp bıçağı ucu göğsüne bakacak şekilde karnına sapladı.

Sivri ucu deri zırhını, tenini, karnını ve organlarını delip geçti. Sıcak, kırmızı kan ellerinin üzerine akmaya başladı. Adam geri doğru sendeleyip kendini bıçaktan kurtardı.

Düşünecek vakit yoktu. Hızla Lessa’yı tutan adamlardan birine dönüp bıçağı çevirdi ve yukarıdan aşağı savurarak omzuna sapladı. Adamın elinden kurtulan leydi dönüp diğer muhafıza çelme taktı. Efana bir küfür savurdu.

“Aptallık ediyorsunuz!” dedi Mirim sağduyulu olmaya çalışarak. “Sayıca azınlıktasınız! Neden böyle ısrar ed—”

Restish gemisinden bir haykırış, bir tür uyarı yükseldi. Mirim başını kaldırıp kafası karışmış gibi kaşlarını çatı. Ardından Kissen, Shah’ın haykırışı çevirdiğini duydu.

“Yere yatın!”

Havada bir ıslık sesi duyuldu. Sonra tahtalar çatırdadı, bir top mermisi kış güverte merdiveninin korkuluğunu parçalayarak Restish gemisinin yan tarafına doğru fırladı.

Kissen kendini yere attı, ok hareket edip sırtındaki ve kargalarınadaki kemiklere sürtünce bağırdı.

Lessa gözlerini Irisia gemisine dikip, “Gemimi rahat bırakın!” diye bağırdı öfkeyle. Gemi yan dönmüş, hepsini denize dökmeye yetecek kadar çok sayıdaki topu üzerlerine doğrultmuştu.

Pruvada dikelen Bahba herkesi gözleriyle durdurabilecekmiş gibi onlara bakıyordu. Sosul iki koltuk değneğin desteğiyle yanında duruyor, Aslani ise emirler yağıdırıyordu.

Efana tekrar kılıcını çekti, gözleri Lessa’ya kilitlenmişti. “Onlardan önce bu kaltağı ben öld–”

“Durun!” diye bağırdı Bahba güçlü sesiyle güvertedeki kaoslu delip geçerek. “Mithrik adına size durmanızı emrediyorum! Irisia sularında yaptıklarınız bir savaş sebebidir.”

“Limanın ötesindeyiz, Mitha!” diye bağırdı öfkeden kıpırmızı kesilmiş Efana. “Bu denizler sizin değil. Savaşa sebep olacak bir şey yapmıyoruz, buna korsanlık derler.”

“Burası Uzun Liman, elçi!” diye karşılık verdi Bahba. “Henüz kara sularından çıkmadınız.”

Bahba bir yeri işaret ettiğinde Kissen canı acısa da gösterdiği şeye döndü. Bir grup tekne birbirine bağlanıp demirlenmiş, üzeri tenteye dönüştürülmüş bir yelkenle örtülmüştü. İlk bakışta sadece birer balıkçı teknesine benziyorlardı, ta ki Kissen onları liman zeminine bağlayan midye kaplı ağır zinciri görene kadar. Güvertelerinde oluşturdıkları küçük adacıkların kenarlarına tutunmuş, ağızlarındaki çoktan sönmüş pipolarıyla ticaret yapıp biraz tütürmek için mola verdikleri noktanın hemen dibinde başlayan savaşı korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle izleyen altı kişi oturuyordu.

Efana her an patlayacak gibi görünüyordu. Mirim'e bir bakış attığında elçi başını hafifçe iki yana salladı. Yine de bu Efana'yı yolundan döndürmeye yetmedi. "Amma ince eleyip sık dokuyorsunuz," dedi Lessa'ya doğru yürüyerek. Leydi silahsız olmasına rağmen ayağa kalkarak onunla yüzleşmeye hazırlandı. Adam kılıcını kaldırdı. "Halkınızın ticaret yaptığı tüm suları sahiplenemez—"

Duraksadı, gözleri şehre takıldı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

Hayır... şoktu bu. Hayranlık.

Kissen acıyla inleyerek dizlerinin üzerinde doğruldu. Adamı bu kadar şaşırtan her neyse başlarına bir dert daha açmayacağını umuyordu.

Mor bir ışık hüzmesi, hayır, bir kumaş, puslu şafağın gümüş renki bulutları arasından aşağı süzüldü. İçinde altın renkli parıltılar, kıvrıkcık saçlar belirdi.

Kanatlar. Skedi. Hâlâ bir tavşan boyundaydı. Kissen küçük tanrının iradesinin fısıltısını duydu, onu değil ama gemideki diğer herkesi etkiliyordu.

Tanrınızın huzurunda silahlarla duramazsınız.

"Yusef," diye fısıldadı Mirim ellerini boynundaki kırmızı boncuklara götürerek. Restish lisanında bir şeyler haykırarak dizlerinin üzerine çöktü. Mürettebat da aynı şeyi yaptı, silahları Skedi'nin iradesi üzerine bir bir güverteye düştü. Kaliteli kumaşlar ve altınlarla bezeli ulu güvenli sığınak tanrısı, güneş ışığının bir parçasıymış gibi parlayarak aşağı indi. Güverteye ayak bastığında gemilerin etrafında dalgalar yükseldi, hepsini sağa sola savurdu.

Kissen güverteye tutundu, hareket etmeye korkuyordu. Sonra Yusef'in sırtından inen Inara'yı gördü. Güverte boyunca koşarak yanlarına geldi, endişesi yüzünden okunuyordu.

"Craier ailesine zarar veremezsiniz!" diye kükredi Yusef. Öyle bir güç ve iradeyle parlıyordu ki Kissen bile bundan et-

kilendi. Kendi iradesiyle hepsini bastırana kadar utanç ve korkudan başka bir şey hissedemedi.

Zarar veremezsiniz, diye yankılandı artçı depremleri aramayan iradesi. Vermeyeceksiniz.

“A-ama Yusef, ulu tanrımız, gemilerin ve denizcilerin koruyucusu...” dedi Efana. “O bizim düşmanımız.”

“O *sizin* düşmanınız,” dedi Yusef. “Tanrıların düşmanı olmaz. Tanrılar, hükümdarlar ve sınırlar konusunda ceviz kabuğunu doldurmayacak tartışmalara girmez. Tanrılar tanrıdır.”

Ben iyiyim, diye işaret etti Kissen, Inara’ya, annene git.

Inara, Lessa’ya döndü. Leydi koluna saplanmış ok ve kurgasına aldığı kılıç darbesi yüzünden kan kaybediyordu ama Yusef’e bakarken şaşkınlıktan bembeyaz kesilmişti. Eski heykellerine benzemediğini Kissen bile görebiliyordu. Delikanlılıktan daha yeni çıkmış bir adamı, ilk kez tezahür eden bir tanrıyı andırıyordu. Lessa eski âşığına, çocuğunun babasına bakıyor ama karşısında bir yabancı görüyordu.

“Defolun,” diye emretti tanrı Restishlilere, “ayrıca bana altın ve kan adayarak özür dileyin.”

İradesi yine bir dalga gibi üzerlerine hücum etti, elçileri titreterek secdeye etmeye zorladı. Restish gemisini bağlayan halatlar çözülüp koptu ve geminin kış tarafı hariç her şey bir gıcırtyla çıpasında dönerek batıya çevrildi. Tanrılarını vermeden isteyen, utanmadan taleplerde bulunan insan onurunun ötesinde bir güç olarak görmek Efana ve Mirim için korkutucu olmalıydı.

Inara annesiyle fısır fısır bir şeyler konuşuyordu.

“Yoksa,” diye ekledi Yusef yadsınamaz bir heyecanla, “geminiz Irisia kıyılarına vuracak. Denizlerde fırtınalarla parçalanacak ve kimse neden yelken açtığınızı bile hatırlamayacak.” Yelkenler kaparıp dalgalandı, akıntılar gemiyi sarstı. Yusef bir gemiye hem güvenli bir sığına vadedebilir hem de onu alıp parçalayıp yok edebilirdi. Kissen tanrının bundan *keyif aldığı*nı düşündü.

“T-tabii,” dedi Efana en sonunda. Tanrının gücü karşısında iradesi eziliyordu. “Elbette. Biz... döneceğiz.”

“Onlar da,” dedi Inara *Silverswift* mürettebatını işaret ederek. “Anneme ihanet edenleri de yanınıza alıp Restish’e dönün.”

“H-hayır,” diye haykırdı Lertes. “Lütfen, leydim. Kaptan. Gemide kalmamıza izin verin. Eşyalarımızı toplayalım...”

“Hayır, Lertes,” diye hırladı Lessa boğuk bir sesle. Kızı ayağa kalkmasına yardım ediyordu. “Kendimi ve benim olanı, kuzeydeki kaderimizi hain bir aptalın çoktan kaybedilmiş oyunuyla riske atmayacağım.” Yan tarafını tutup Aleda’ya baktı. “Asi karını kaybettiğin için dilini kesmeyeceğim.”

Kissen’in bakışları Inara’ya kaydı. Yusef’i onlar için savaşmaya nasıl ikna ettiğini anlayamıyordu. Sonra bir şey fark etti. Bir kelepçe gibi Inara’nın sol koluna dolanmış koyu renkli yazı. Kissen sözcükleri okuyamıyordu ama taşla işlenmiş deniz yazısına, denizlerin ve karaların tanrılarının tarzına aşinaydı.

Bir lütuf. Bir bağ.

“*Ufaklık*,” diye fısıldadı. “Ne yaptın sen?”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arren

Gefyrton'da yaşananların üzerinden bir hafta geçmişti. Bennite Dağları'ndan aşağı yaptıkları yolculuk uzun ve acı vericiydi. Şehir kırık tahta parçaları ve aralarından şelalenin akan şelaleden ibaret bir enkaza dönüşmüştü. Aşağıdaki toprakların çoğunu sel aldığından Arren orduyu Lesscia'ya gitmeden önce batıya ve güneye ilerletmek zorunda kalmıştı. Tiamh'ı Daes'te nöbet tutması ve nehrin geçilmesini önlemesi için geride bırakmışlardı.

Şimdi Yesef topraklarına mola vermişlerdi. Lord Farnhall Yesef ailesine ait malikânenin kullanılmasına izin vermişti ve mutfaklar kralın ordusunu ve bir şehir dolusu sığınmacıyı beslemek için gece gündüz mesai yapıyordu. Son çorba kâsesi boşalır boşalmaz insanlar tekrar acıkiyordu.

Lordun çalışma odası Arren'a verilmiş, içerideki mobilyalar boşaltılmıştı. Odada getirttiği yatağı dışında, şöminenin yanında duran biri uzun minderli diğeri yüksek sırtlı olmak üzere iki ağır, başka yere taşınamayacak kadar hantal koltuk vardı. Masanın ve pencerenin yanındaysa üç tane eskimiş mobilya duruyordu. Diğer bütün eşyalar salonlara ya da koridorlara, samanlıklara, mahzenlere veya köpeklerle birlikte masaların altına yerleşmiş askerler için kullanılıyordu. Her akşam

pencereler geceyi bir nebze aydınlatıyor, bacalardan yükselen dumansa karanlığı biraz daha koyulaştırıyordu.

Bu yalnızca malikânenin durumuydu. Arren'in duvarların ötesindeki halkı tepelerin üzerine yayılmıştı. Hepsi evsiz barksız kalmıştı ve tek bir umuda, Methsme'nin şarkılarına tutunuyorlardı. Geceleri müzikle birlikte ettikleri duaları, övgüleri ve zafer için yakarışlarını duyuyordu. Söylenen her bir söz kalbindeki ateşi canlandırıyordu.

Ateşyürek.

Methsme ateşin yakınındaki koltuklardan birine oturmuştu. Arren'a yakın olmayı seviyor, onu bir atmaca gibi izliyordu. Arren da ona izin veriyor, bir yandan mektuplarını okuyordu: kuzeyden gelen tahıl, güneyden gelen silah ve batıdan gelen sikke teklifleri. Bazıları ordusunu bölüp topraklarına bir birlik göndermesi için ona yalvarıyor, diğerleriye yegâne krallarına Gefyrton'daki zaferinden sonra sonsuz sadakat sözü veriyordu. Evlilik teklifleri, evlatlık çocuk teklifleri, hayvanlar, adaklar, dualar...

Arren elini dalgın dalgın göğsüne götürdü. Hestra daha önce hiç olmadığı kadar parlak yanıyordu. Kemikleri ve tanrının sürgünleri, sinirleri ve dalları, yosunla küçük alevleri birbirine karışır, birlikte büyür olmuştu.

Sıradaki mektubu aldı. Şövalye Komutanı Peta'nın el yazısıyla yazılmış şaşırtıcı derecede kısa, yalın bir şeydi. Arren mektubu burnuna götürdü. Narenciye. Elo'yu düşündü. Görünmez yazı sanatını daha çocukken ona ve kardeşine anneleri Ellac öğretmişti. Savaş boyunca bundan çokça yararlanmışlardı. Limon kokusu, Peta'nın kayıplar ve kazançlara dair kısa raporunun altında bir sır olduğunu söylüyordu.

Belki de mektubu okumasına yardım etmesi için Elo'yu çağırmalıydı. Belki komutanı bu bahaneyle onunla tekrar konuşurdu. Şehrin çöküşüne şahit olduğundan beri ağzını bıçak açmamıştı.

Arren mektubu alevin üzerine tutup gizli mesajı ortaya çıkarmaya fırsat bulamadan pencereden gelen bir gürültüyle

irkildi. Başını kaldırıp dışarı baktı. Sarılara bürünmüş, tertemiz pelerinleri gün ışığında parıldayan bir heyet malikânenin avlusuna girmişti.

Haberler kötü, dedi Hestra.

Arren, yeni Lord Yether'in atından inip bir dizi emir yağdırdığını görünce ona hak vermekten kendini alamadı. Komutan Yesef askıdaki kolu ve yanında lorduyla onu karşılamaya çıktı.

"Beni kralın huzuruna götürün, hainler!" dedi Yether.

Arren geri çekildi ve bir an kapıyı sürgülemeyi düşündü. Sonra bakışları birinci avlunun ötesindeki muhafızlara ve korudukları duvarları çamur ve gübreyle lekelenmiş ahırlara takıldı. Yakalanan Talicialılar içeride zincire vurulmuştu ve her Midrenli yanlarından geçerken onlara tükürmek gibi bir alışkanlık edinmişti. Arren onları içeride, ordunun geri kalanını dışarı tutmak için ahırın önüne disiplinli şövalyeler konuşlandırmıştı.

Belki bir işe yararlardı.

"Soylularınız önce saygılı olmayı öğrenmeli," diye mırıldandı Methsme.

"Hımm," dedi Arren. Merdivenden ayak sesleri geldiğinde yerine oturdu.

Beloris Yether içeri daldı, öfkesi yüzünden okunuyordu. "Kralım!" diye haykırdı. "Daesmouth düştü!"

Arren, Hestra'nın göğsünde daha da ısındığını hissetti. Duyguları karman çorman olsa da yüzünü ifadesiz tutarak sakin bir ses tonuyla konuştu. "Lord Yether," dedi. Komutan Yesef ve Lord Farnhall da kapıya gelmişti. "Sakin ol lütfen."

"Talicialılar çoktan güneydoğu kıyısında ilerliyorlar," dedi Yether. "Nehrin yukarısına gidiyorlar, gemiler inşa ediyorlar! Kız kardeşim ne derse desin Lesscia'yı savunmak için geri çekilmek zorundaydık."

"Yani... geri çekilme emri verdin," dedi Arren. Dehşete düşmüş gibi duran Kyaum'a bir bakış attı.

“Buna bir son vermelisiniz, Güneşgetiren,” dedi Yether. “Şehrim bir savaşı daha kaldıramaz. Yalvarırım bir anlaşma yapın, müzakere edin. Bu savaşı durdurun.”

Arren babasını öldüren adamı şöyle bir süzdü. Bunu onun önerisiyle yapmış olsa da ama ağzından çıkanları doğru düzgün dinlememişti. Yether’in elleri yumuşak ve temizdi. Kendi topraklarını savunmak için eline bir yay veya kılıç bile almamış, üstüne üstlük kız kardeşine karşı gelerek geri çekilme emri vermişti.

Midesi bulandı.

Yaptıkları, verdikleri onca kayba rağmen Talicialılar, Daes’i aşacaktı. Barajlarında bir gedik vardı ve ateş içeri doğru akıyordu. Gefyrton’daki fedakârlıklarının işe yarayıp yaramadığını, Hseth’in gücünün biraz olsun azalıp azalmadığını bile bilmiyorlardı.

“Lesscia’da kuş mu kalmadı?” diye sordu Arren buz gibi bir sesle.

Yether ona şaşkınlıkla baktı. “Hayır.”

“O hâlde neden savunmak istediğini söylediğin şehirden kalkıp ta buralara kadar geldin? Sana orada kalman *emredilmişti*.”

Tıpkı Tulenne gibiydi. Ticaretle zenginleşmiş, disiplinden nasibini almamış soylular savaş nedir bilmiyordu. Mücadeleyi bizzat üstlenmek yerine Kyaum, Crolle ve Elemni gibi elçiler gönderiyorlardı.

“Kız kardeşlerim takdire şayan bir iş çıkardı,” dedi Yether ufak bir hüznle. “Büyük olan öldürüldü ama Yüzbaşı Alianne...”

“O hâlde sorum şu,” diye böldü Arren, “sen ne işe yaradın, lordum?”

Lord Yether bakakaldı, zoruna gitmişti. “Kralım,” dedi. “Tüm sevgimi size adadım... yaptığım her ne varsa *sizin için* yaptım.”

O zamanlar huysuz Lord Yether’i öldürmek için ona yaklaşabilecek tek kişiyi kullanmak gözüne mantıklı görünmüştü. İşe de yaramıştı. Oynadığı oyunu kazanmasına, kalpleri fethetmesine yardımcı olmuştu.

Fakat oyun artık değişmişti.

Köprüleri yıkma, Arren, dedi Hestra zihnine fısıldayarak. Alevi göğsünden çıkacakmışçasına harladı. *Ona hâlâ ihtiyacımız var.*

Arren odaklandı. Lord Beloris Yether'in çevresini sarmış, Methsme'ninkine benzer, canlı renklerle yanan tutku parıltısını görebiliyordu. Yüzü Arren'in göğsündeki alevlerin kabarmasıyla aydınlanmış âlime parıldıyordu. Onun için Hestra ve Arren bir olmalıydı.

Tanrı haklıydı. Bu inancı, bu parıltıyı kaybedemezdi. Aynı şeyi ordularında, şövalyelerinde ve hatta tahrip ettiği şehirlerin insanlarında da görmüştü. *Ateşyürek. Güneşgetiren. Kurtarıcı.*

Fethettiği kalpleri kaybedemezdi.

"Afedersin," dedi Arren ses tonunu yumuşatarak. "Craier, Irisia ve Restish'le anlaşmaya gitti fakat hâlâ doğrudan bir elçi gönderilmedi. Gönderilmiş olsaydı çoktan pazarlığa oturmuş olurum."

Yether ona baktı, ağzı açılıp kapandı. Renklerinin arasına tuhaf bir yeşil karıştı ama göz açıp kapayıncaya dek solup gitti.

Bu ne anlama geliyor, Hestra? diye sordu Arren.

Şaşırdı, dedi Hestra. *Belki de sakladığı bir şey vardır. Yine de ben yalanları doğrulardan ayırt etme konusunda pek yetenekli değilim. Ateş bazı yalanları gizliyor.*

Arren iç geçirdi. Gördüğü renklere bile güven olmazdı demek.

"Craier'le barış anlaşması yaptığınızı duydum," dedi Yether en sonunda kaşlarını çatarak. "Hâliyle darbe girişimini destekleyenlerle de." Yanakları al al olmuş Lord Yesef'e bir bakış attı. "Restish'e katılıp şanslarını tekrar denemeyeceğini nereden biliyoruz?"

Arren da aynı şeyi merak ediyordu.

Lessa çok gururlu, dedi Hestra. *Kızının gururuna da şahit oldum, annesinden aşağı kalır yanı yok. Gemileri şu an kuzeye doğru ilerliyor.*

Arren şaşkın bir nefes verdi. *Orada mabedin mi var?*

Mabet denemez. Bir sembol, bir bağdan ibaret.

Yanlarında başka birileri var mı?

Bilmiyorum, yalnızca gemilerini hissedebiliyorum.

Lessa onları yardım etmeye ikna edemese bile döner miydi? Sözde müttefikleri bile onun için savaşmaya gelmezken Craier gelir miydi? Arren bunu umut etmeye bile çekiniyordu.

“Lord Yether,” dedi Arren başının üzerini ovuşturarak. Canı yanıyordu ve elinin altında kafasını bir yere çarpmış da şişirmiş gibi iki yumru hissediyordu. “Hiç ön saflarda bulundun mu? Talicialıların mahkûmlarımıza neler yaptıklarını gördün mü?”

Yether tiksinişmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Kurban edildiklerine dair söylentileri duydum.”

“Önüne çıkan her şeyi yakıp yıkan tanrılarını çağırmak için kurban edildiler. Bir kısmı sıradan halktı. Diğerleriye soy-luydu. Hepsini alıkoyabilir, daha sonra pazarlık yapmak veya kendi adamlarıyla takas etmek için kullanabilirlerdi. Sizce bu barış isteyen bir ulusun yapacağı bir şey mi?”

Lord Yether yutkundu. “Hayır, kralım.”

“Bizim de mahkûmlarımız var.”

Bunu söyleyen Methsme’ydi. Arren, Yether’i sakinleştirirken ona yaklaşmış ve konuşmaları can kulağıyla dinlemeye başlamıştı. “Âlimlerin bazıları onları cezalandırmanız gerektiğini düşünüyor,” dedi. “İnsanlarımızı nasıl kullandırsa bizim de onları öyle kullanmamız gerektiğini.”

Beyaz elbisesi içinde arpını bir kalkan gibi sıkıca tutan parlak gözlü kadının ne demek istediğini anlaması birkaç saniye sürdü. “Onları yakmamı istiyorsun,” dedi.

“Bu, onların tanrısını güçlendirdiği gibi sizi de güçlendirir. *Ateşyürek.*” Bakışları Arren’in göğsüne kaydı. “Potansiyelinizi açığa çıkarır, Gefyrton’da olanların bedel—”

“Mahkûmları yakacak değilim,” dedi Arren. Hestra’nın kaburgalarında kıpırdandığını hissetti.

Faniliğini değil, tanrılığını istiyor, dedi Hestra. İnancın fazlası da tehlikelidir.

Arren daha önce insanları yakmıştı. Çocukları. Bir malikâne dolusu masum insanı. O zamanlar zafere giden yolun acımasızlıktan geçtiğini sanıyordu. Talicia ve Middren üzerinde bir tanrının sahip olduğu güce sahip olacağına inanıyordu. Düzeni sağlamak uğruna aşırıya kaçmaktan çekinmiyordu.

Arren başını iki yana salladı. “Mahkûmlar mabetler et olarak sunulmaktan başka işlere de yarar,” dedi.

“Ne gibi?” dedi Methsme sinirle.

Arren kadına sert bir bakış attı, kadın da ona aynı şekilde karşılık verdi. Bu âlimeye yüz vermekle hata ettiğini düşünmeye başlamıştı. Savaşın ilk birkaç haftasında işe yaramıştı ama saygısı yerini haddinden fazla bir özgüvene bırakmaya başlıyordu. Lordlar, savaş stratejileri ve kral hakkında her şeyi biliyormuş gibi aklına geleni söylüyordu.

“Bilgi gibi,” dedi Arren. Sorguya çekilmekten sıkılmıştı. Hazırda bekleyen Kyaum’a baktı.

“Hepsini sorguya hazırla, Komutan Yesef,” dedi. “Daes’i aldıklarına göre bir sonraki hamlelerini öğrenmemiz gerek.”

“Lesscia’yı istiyorlar,” diye araya girdi Yether, Kyaum başını eğerken.

“Öyle bile olsa doğruluğunu onaylamamız gerek,” dedi Arren.

Kyaum iznini almak için lorduna dönüp bakmadı bile. “Emredersiniz, Güneşgetiren,” dedi. O da bronz ve altın renkli bir parıltıyla çevriliydi. Metalden ziyade gün ışığını andırıyordu ve Hestra’nın inanç dediği tonları andırıyordu.

“Komutan generali de getirin,” diye ekledi Arren. Madem Hestra yalanları ayırt edemiyordu, Elo’nun fikrine ve şüpheciliğine ihtiyaç duyacaktı. Kyaum duraksadı. Arren, Methsme’nin kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duydu.

“Elo iyi,” dedi Arren tereddütle, “değil mi?” Bir şey olsa biri ona mutlaka haber verirdi.

Kyaum başını biraz daha eğdi. “Fiziksel olarak iyi, Güneş-getiren,” dedi. “Onu bulacağım.”

Kadın çıkarken Arren kendini ne kadar yorgun hissettiğini belli etmemeye çalıştı. Ayağa kalktı ve açık yakasında yeni alev motifleri işlenmiş açık mavi renkli gömleğini düzeltti. Hestra içindi. Başka türlü bir ateşi simgeliyordu.

“Lordlarım,” dedi, “âlimem, dilerseniz bana katılabilirsiniz.”

Katılmamalarını diliyordu ama bunu onlara söyleyemezdi. Odadan çıktı. Dışarıda bekleyen muhafız onu görür görmez hazır ola geçti ve Methsme, Yesef ve Yether sessizce onun hemen arkasına geçmek için itişip kakışırken peşlerine takıldı.

Arren iç geçirdi. Yaz sıcağı boğucuydu. Kış aylarında taş duvarların tamamı sıcağı içerde tutmak için kalın duvar halılarıyla kaplanırdı. Şimdiyse duvarlar hava akışını sağlamak için çıplaktı. Gündüz vakitlerinde içerisi âdeta fırına dönüyor ve herkesi ter içinde bırakıyordu.

Yürümeye başlamasıyla biraz sakinleşen Arren, “Yether,” dedi, “Ticaret gemilerinin altısının kurtarılıp Weild’e ulaştığını duydum.”

Yanından geçtikleri iki hizmetkâr başlarını gayretle eğerek kralı selamladı. Ellerindeki bandajlara bakılırsa hayatta kalan yaralılarla ilgilenmeye gidiyorlardı.

“Evet, kralım,” dedi Yether, Arren ana merdivene uzanan koridora dönerken yanına sokularak. Burada zemin halı kaplıydı ve üzerinde kralla Yeseflerin sancağı asılıydı. Yeseflerin sancağı horoz amblemlili uzun kırmızı bir şeritti. Yesef ve Yether asırlar önce tek bir Hane olsa da uzun süredir güney kıyısında rekabet içindelerdi. “Üçü çoktan ticaret için açıldı.”

“Güzel. Onlara ihtiyacımız olacak,” dedi Arren. “Senin gemilerine de ihtiyacımız olacak, Yesef.”

“Emredersiniz, kralım,” dedi Yesef usulca. Öte yandan Yether sessiz kaldı.

“Beloris?” dedi Arren. Lord Yether boğazını temizledi.

“Elbette,” dedi. “Ne istiyorsanız sizindir.”

Arren üzerinde yürüdükleri zemine, incelikle oyulmuş desenli ahşaba baktı. Güneş ışınlarını ya da yapraklarının arasına pirinçten parlak topçuklar serpiştirilmiş bir çiçeği andırıyordu. Arren bunun Talicia pirinci olup olmadığını merak etti. Onları ne kadar küçümsemişti? Tanrılarının ondan yüzü ve tahtı dışında bir şey isteyeceğini düşünerek ne kadar aptallık etmişti? Başlarına bu derdi Arren açmıştı.

“Size anlaşma hakkında hiçbir haber gönderilmediğine emin misiniz?” diye sordu Yether.

“İstilacılarımızdan hangisiyle konuşmak istersiniz, lordum?” diye araya girdi Methsme. “Yoksa tanrılarından mı bir mektup istersiniz?”

Arren gülümsemesini bastırdı. Hedefi kendisi olmadığında Methsme’nin iğnelemeleri dinlemek, bir soyluya ters cevaplar verecek kadar küstalık etmesini iz eğlenceliydi. Belki de bir laf dalaşına tutuşup onu rahat bırakırlardı.

Birbirlerine girmelerine izin veremeyecek olması ne üzücüydü. “Herhangi bir savaş ilanı olmadı, Yether,” dedi Arren. “Restish savaşta yer alacağına dair hiçbir şey söylemedi. Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

“H-hayır,” dedi renkleri yeniden parıldarken.

Sanırım... yalan söylüyor, dedi Hestra.

Bunun Arren’a hiçbir faydası dokunmuyordu.

Bir zamanlar bitkilerle doluyken şimdi eşelenmiş çamur ve su içinde kalmış bahçeye açılan kapılara vardılar. Bazı atlar onları bekleyen uzun yolculuğa hazırlanmaları için seyisleri tarafından etrafta gezdiriliyordu. Komutan general biraz ileride tek başına durmuş, burnundan beyaz bir şerit geçen kahverengi ata bakıyordu.

Üzerindeki kızıl kahve tonlarında ince kumaştan dikilmiş, vücuduna oturan, geniş kolları büzgülerle bağlanmış bir gömlek vardı. Üstü başı temiz olsa da elleri un içindeydi. Teni ve kirli sakalı terden hafifçe parlıyordu.

“Ne? Burada ne işin var?” diye sordu Beloris kavurucu güneşin altında duran adamı tanıdığı anda

Elo, Lord Yether’e döndü, gözleri sert ama boştu. “Buraya çağrıldım,” dedi.

Sesi boğuk çıkıyordu, ses telleri emirler yağdırıp duman solumaktan tahriş olmuş sonra da kullanılmadığı için çatalanmıştı. Arren ona Daesmouth’ta olanları söyleyip acısını katlamak istemedi.

“Komutan General Elogast,” dedi Arren. “Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler. Beloris, komutanın terfi aldığını ve savaş meydanında yaptıklarını duymuş olmalısın.”

Beloris’in beti benzi attı. Görünüşe göre kız kardeşi ya da Peta, Elo’nun yeni pozisyonundan ona bahsetmemişti. Önce Arren’a sonra Elo’ya bön bön baktı. İkisi arasında mekik dokurken yardım arıyor ama bulamıyordu. “O benim babamı ö-öldürdü,” dedi parmağını suçlayıcı bir tavırla Elo’ya doğrultarak “Korunmaya ihtiyacım var. Muhafızımı istiyorum.”

“Gidip onları bul o hâlde,” dedi Arren sakince. “Benim komutanın tavsiyesine ihtiyacım var.”

Beloris önce geriye sonra Elo’ya doğru bir adım attı. Ardından topukları üzerinde dönüp öfkeyle bir şeyler mırıldanarak malikâneye girdi. Muhtemelen gelirken yanında getirdiği muhafız Hafil’i arayacaktı.

Arren ve diğerleri onun uzaklaşmasını izledi.

“Eh...” dedi Methsme sonunda. “Zaten onu sevmemiştin, Güneşgetiren.” Yesef öksürüyormuş gibi yaparak kahkahasını bastırdı.

“Sen kimseyi sevmiyorsun, âlime,” dedi Arren. Öylece onları izlemeye devam eden Elogast’a döndü.

“Komutan Yesef bana Daesmouth’un düştüğünü söyledi,” dedi.

Zaten biliyorsa bunu saklamanın anlamı yoktu. “Evet,” dedi Arren. “İki gün önce olmuş. Yether geri çekilmiş.”

Elo yavaşça başını sallayarak onu onayladı. Hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu, yalnızca yorgundu. Arren, Elo'nun hiçbir duyguyu hissetmeyecek kadar içine kapanmış olmasından korkuyordu. Gerektiğinde hâlâ askerlere emirler yağdırıyor, istendiğinde tavsiye veriyordu ama çoktan paramparça olmuş bir adama bir darbe daha indirmek neyi değiştirirdi ki?

“Orduyu toplamaya başlarım,” dedi sonunda.

“Bekle,” dedi Arren. Methsme, Yesef ve muhafızının hâlâ yanında olduğunun farkındaydı. “Henüz değil.”

Elo bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ama olduğu yerde durmaya devam etti.

“Emredersiniz, kralım,” dedi.

Benden çok şey istiyorsun, demişti. Başkasından iste.

Ama hâlâ buradaydı.

Elo'ya doğru yürümeye başladığında Methsme'nin dik bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Belki de Hestra'nın dediği gibi bir tanrı istiyordu ama Elo'nun ihtiyacı olan şey bir arkadaştı.

“O atı tanıyor musun?” diye sordu başıyla Elo'nun baktığı kahverengi atı işaret ederek. Elo önüne bakmaya devam etti.

“Hayır.”

Kısa bir duraksamanın ardından şansını tekrar denedi. “Fırını değil, bir komutan çağırdığımı sanıyordum.” Elo'nun un bulanmış ellerine bakıp gülümseyerek ona takıldığını vurguladı. Arren, Elo'nun gülümsemesine bayılırdı. Sıcak bir günde yağan yağmur gibi ferahlatıcı, pasparlak, yüzünün sert hatlarını yumuşatan ve gözlerinin çevresindeki çizgileri belirginleştiren gülümsemesine.

Fakat Elo gülümsemedi, sanki bunu yeni fark ediyormuş gibi avuçlarına baktı.

“Mutfakta yardıma ihtiyaçları vardı,” dedi en sonunda.

“Evet, aşçılardan bazı şikâyetler aldım,” dedi Lord Yesef. Arren kaşlarını çatarak adama döndü. Mutfaktakiler, Lesscia Aslanı'nın aralarında olmasından korkuyordu. Bu, Arren'in ku-

lağına gelse de Elo'ya biraz olsun huzur veren tek şeyi elinden almak istememişti.

“Bana alıştılar,” dedi Elo.

“Hepsinden daha iyi olduğunu fark ettiklerinde mi?”

Dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. Elo çocukluğundan beri ekmek türevi şeyleri çok severdi: hamur işleri, çörekler, bazlamalar, nameen, tatlılar, turtalar ve tartlar. Bunu annesiyle en güzel anılarının mutfakta bir şeyler pişirdikleri zamanlar olmasına bağlardı. Varlıklı bile olsalar Irisialılar kendi işlerini kendileri görmekten gurur duyardı. Arren, Elo'yla tanışmadan önce mutfağa yalnızca annesinin onu aç bıraktığı zamanlarda yemek çalmak için girmişti. Un, su ve ateş işin içine girince Elo ya bir şey yemek ya da bir şey pişirmek isterdi. Arren onu izlemeye, yaptıklarını tadıp ona takılmaya bayılırdı.

Elo'nun kalbine dokunmanın en kolay yolu yeteneğini övmekti.

Ufacık tebessümü hızlıca solup gitse de Arren'in aradığı şey oradaydı. Daha fazlası için umut vardı.

Arren sağa doğru ilerlemeye başladı. Atların ve eğilerek onu selamlayan seyislerin yanından geçip penceresinden baktığı ahırlara doğru ilerlediler.

Etraf çok hareketliydi. İnsanlar yiyecekler, kazanlar, fırçalar ve fiçiler taşıyor, atların pisliklerini kürüyor, yeni saman balyaları yapıyorlardı. Köpekler bir insandan ötekine koşup havlayarak yiyecek istiyor; bir kediye ağzına kadar dolu ahırlardan birinin tepesinden kuyruğunu sallayarak fareleri izliyordu. Kimsenin üzerinde zırh yoktu, bu topraklar henüz tehdit altında değildi.

Kyaum zindana çevirdikleri ahırın yanına birkaç Yesef şövalyesi dizmişti. Arren ve lordu görünce hepsi başlarını eğdi.

Mahkûmlar içerideydi.

Beş Talicialıyı canlı ele geçirmişlerdi. Ayrı ayrı bağlanmışlardı ama dördü bir arada duruyordu. İçlerinden biri rahipti. Bir zamanlar beyaz olan pelerini çamur, kan ve kendi dışkılarıyla

kirlenmiş, kahverengiye dönmüştü. Ayakları çıplaktı ve saçları boynuna dökülüyordu. Çanı muhtemelen muhafızlar tarafından çalınmış, kırılmış ya da satılmıştı ama makyajı dağılmış olsa da hâlâ duruyordu. Başkalarına çektirdikleri fakat kendilerinin nadiren deneyimlediği acıları taklit etmek için yüzlerine sahte yanık izleri yapıyorlardı.

Üstünkörü boyanmış çuval bezinden yapılmış, dirsekleri yamalı ceketlerine bakılırsa rahibin yanındaki üç kişi birer piyadeydi. Gençtiler, on beş, on altı yaşlarında olmalıydılar. İki büklüm oturmuş, titriyorlardı. Gefyrton'da iblisler gibi savaşmışlardı ama arkalarında bir ordu varken savaşmak bir şeydi, kendi pislikleri içinde oturmak bambaşka bir şey.

Gruptan ayrı oturan adamın ceketi daha düzgündü, yeni yapılmış olduğu belliydi ve prinç düğmeleri vardı. Arren bir krka olduğunu düşündü. Komutanlarından biriydi ve emir komuta zincirinde rahiplerin hemen altındaydılar. Arren'dan on yaş daha büyük duruyordu ve kapana kısılmış bir kurt gibi pis pis ona bakıyordu.

Arren kapıya yaklaşıp, "*İsimleriniz ne?*" diye sordu Talicia lisanında.

Piyadelerden biri, bir delikanlı, rahip ağzını açmaya fırsat bulamadan cevap verdi. "Tomek."

"Tanrısız olduktan sonra isimlerimizi bilseniz neye yarar?" diye hırladı rahip Middren lisanında. Aksanı o kadar ağırdı ki Arren söylediklerini güç bela anladı. "Bize ne yapacaksınız? Kılıç mı, ateş mi yoksa işkence mi? İstedığınızı yapın, elinize hiçbir şey geçmeyecek. Tanrımızı terk etmektense ölmeyi yeğleriz."

Rahip konuştuğu piyadeler cesaretleniyor, solgun renkleri durağanlaşıyordu.

"Hay hay," dedi Methsme. Arren ona bir bakış atarak kadını susturarak ahıra girdi. Şövalyelerin panikle önce doğru atıldığını hissetti ama Elo da ona katılınca sakinleştiler.

“Söyle bakalım, rahip,” dedi Arren Talicia lisanında. Konuşulanları piyadelerin de anlamasını istiyordu. “*Bütün hükümdarların seninki kadar acımasız olduğunu mu düşünüyorsun?*”

“*Senin hükümdarlığını da duyduk,*” diye karşılık verdi rahip. “*Tanrıları öldürüyorsun. Şehirleri yok ediyorsun. Batı kıyısından doğu kıyısına kadar, gerçek tanrı Hseth’e ibadet etmeye cüret eden inançlıları dövüyorsun. Onun ihtişamının gölgesinde kalan diğer küçük tanrılardan bahsetmiyorum bile.*”

Arren, Hestra’nın içinde ısınıp öfkelendiğini hissedebiliyordu. Kalbindeki ateş içeriği aydınlatır olmuştu. Piyadeler yerlerine sindi, onların da rahibin de renkleri korkularını ele veriyordu. Her birinin parıltısı farklıydı. Rahibin korkusu puslu bir mavi, piyadelerinkiyse kan kırmızısı ve turuncuydu. Alevin renkleri.

Fakat krka farklıydı. Onun korkusu beyazdı. Rahibin cübesi kadar beyaz. *O adam,* dedi Hestra. Arren ona yaklaştı.

“Rahiplerinizin acımasız olduğunu düşünüyor musun, krka?” diye sordu Arren.

“Ona cevap verme,” dedi rahip sertçe.

“Siktir git,” dedi krka Middren lisanında. Arren bunu rahibe mi yoksa kendine mi dediğinden emin olamadı. “Biz Talicialıyız, sadığız. Kılıçlarımızla, ateşimizle geri döneceğiz ve atalarının benim şehrim yapacağı gibi Middren’de taş üstünde taş bırakmayacağız.”

Arren, Elo’ya döndüğünde göz göze geldiler. Krka Middren lisanını temiz konuşuyordu, pratik yaptığı ortadaydı. Bu dili birinden öğrenmişti. Birinden ders alması da varlıktan geldiği anlamına gelirdi.

Komutanların eski Talicialı kerllerden geldiğini söylüyorlar, dedi Hestra. *Onları duydum.*

“Affedersin,” dedi Arren elini kalbine koyup hafifçe eğilerek. “Büyük akıncı ailelerinin Hseth’in istilasından sağ çıktığından bihaberdim.” Krka dudaklarını birbirine bastırdı.

“Taliaia’da nüfuzlu aileler yoktur,” diye tısladı rahip. “Hseth’in rahipleri *seçilir*.”

“Kral seninle konuşmuyordu,” dedi Elo.

“Çoktan kökü kurumuş bir soya yalakalık yaparak ne elde etmeye çalışıyorsun?”

“Ne dedin sen?” diye çıkıştı krka hırslayarak.

Elo temkinli bir tavırla kılıcını çekti. Günlerdir öfkeli Middrenlilerle bitmek bilmeyen yollarda yürümek, kurtlanmış ekmek yemek ve kendi pislikleri içinde bırakılmak tam da Arren’in umduğu gibi Talicialıların sinirlerini iyice yıpratmıştı.

Krka, Talicia lisanına döndü. “*Benim atalarım denizleri keşfe çıkarken seninkiler kıçlarından midye topluyordu, ciğeri beş para etmez herif. Kanı bozuk.*”

“Krka, *o’thoi alek*,” dedi piyadelerden biri. Tomek değil, dizleri üzerinde oturan başka bir genç adamdı. *Lütfen yağma.*

“*Biz Hseth için yaşar, Hseth için ölürüz,*” diye çıkıştı rahip.

“*Peki bu köprüde ne işinize yaradı?*” diye karşılık verdi adam. “*Hepimizi yok etti!*”

“*O bir hataydı,*” dedi rahip. Ardından krkayı bırakıp öfkesini Arren’a yöneltti.

“Bize işkence edebilirsin,” dedi, “öldürebilirsin, yakabilirsin. Bu topraklar acı ve kanla onun olacak. Onun ateşinde, senin ellerinde attığımız çığlıklardan çok daha fazlasını atarak öleceksin.”

Arren sakinliğini korudu ve aklını kullandı. “Benim kalbimde öfke yok,” dedi önce Middren, sonra Talicia lisanında. Söylediklerinin net bir şekilde anlaşılmasını istiyordu. Bunu rahip için yapmamıştı, onun dilini çözmek çok uzun sürerdi. Diğerleri içindi. “*Kalbimde sıcaklık ve hoşgörü, bir yuva ve ocak var. Ben bu topraklar için savaşıyorum. Senin çığlıklarını duymak gibi bir isteğim yok, rahip ama işlediğin suçların cezasını çekmelisin.*”

Piyadeler ona bakarken Elogast kendini tutup onlara dönmeyi. Arren kendi iki yüzlülüğünün acı tadını dilinde hissediyordu. Hepsini yutup ahırın kapısına döndü.

“İdam diyordun, âlime,” dedi Arren. Belki rahip fidiye için tutulabilirdi ama bu ceplerine birkaç altın sikke katmaktan başka ne işe yarardı ki? İnsanların hayatları yalnızca tanrılarına adak olmakla değer kazanıyorsa ne karşılığında serbest bırakılabilirlerdi? “İşte cezalandıracağın kişi burada. Bir tanrı uğruna insanları yakan ve onları aynı tanrının ellerinde ölüme terk eden kişi.”

Bu bir yalandı. Onları ölüme gönderen Arren'dı ama kırka söylediklerinden etkilenmiş benziyordu. Peki ya diğerleri? En azından kendi muhafızlarının renkleri parıldadı. Middren zarar görmüştü ve şimdi hepsinin tek isteği aynı acıyı onlara tattırmaktı. Öfke ve intikam. Lord Yesef ve Methsine de farklı değildi. Ondaki çok şey istiyorlardı.

“Onu kılıçtan geçirin!” dedi Arren, Methsine'ye bakarak. “Yakmak yok. Hızlı, temiz ve âleme ibret olsun.” Kadın başını eğdi. “Götürün.”

İki muhafız içeri girerek rahibi tuttu. Onu savunan delikanlı kendini muhafızlara doğru atsa da hızlıca bir kenara itildi. Rahip, Talicia lisanında bağırmaya başladı. “*Bir şehit!*” diye haykırdı yerde sürüklenirken. “*Beni şehit bilin! Onlara hiçbir şey söylemeyin, ölün daha iyi.*”

“Kalanlarla ne yapacağız?” diye sordu Elo başıyla yerlerine sinmiş genç adamları işaret ederek. Piyadeler çok genç görünüyordu. Neredeyse açlıktan öleceklerdi ve titriyorlardı.

Arren, Komutan Yesef'e döndü. “Diğer ahırda onlara yemek verin,” dedi. “Ayrıca yıkanmak için kullanabilecekleri bir şey verin. Kırkayla yalnız konuşmak istiyoruz.”

Kyaum onu başıyla onaylayarak iki çekingen şövalyeye emir verdi, yanlarındaki bir aşçı yamağına da yemek getirmesini söyledi. Genç Talicialılar rahiplerinin gidişiyle direnmeyi bırakmıştı, zorluk çıkarmadan askerlerin onları götürmesine izin verdiler.

Elo ve Arren krkayla yalnız kaldı. Adamın parıldayan açık mavi gözleri zeytuni bronz tenine tezat oluşturunuyordu. Saçları siyahtı ve kısa kesilmişti.

“Peki bana ne olacak?” dedi. “Sen de güç zehirlenmesi yaşayıp kışının öpülmesini isteyen o aptallardan mısın? Yoksa işkenceyi bana mı sakladın?”

Arren krkayayı süzdü. Yüzündeki ifade bir şeyi ele vermiyordu ve etrafını çevreleyen parıltı tuhaf bir şekilde durağandı. Arren bir an onun da acı ve intikam isteyip istemediğini merak etti. İşkence bir araçtı ama birinin yalanları doğrulardan ayırt edebilmesi için deneyim ve zaman gerektirirdi. Bu da bir cezaydı. Bu, Elo’nun acısını hafifletecek tek şeyse, Arren ona müsaade eder miydi?

“Bazen,” dedi Elo en sonunda, “kralımız tatlı dili sopaya yeğler.”

Bu bir şaka mıydı? Yoksa Talicialıyı germek için mi böyle söylemişti?

“İşgalin başarılı olması hâlinde Talicia’nın Lesscia’ya ne yapacağını bilmek istiyoruz,” dedi Arren.

“İşlerine yaramayacaksa yakarlar,” dedi kaşlarını çatarak. “Hatta işlerine yarayacaksa bile yakabilirler.”

“Aldığınız şehirleri neden elinizde tutmuyorsunuz?” diye sordu Elo. “Böylesine mantıksız bir yıkımın kime ne faydası dokunur?”

“Blenraden’a dokunmadık,” dedi krka, “kâr edebilmeleri için Restish’e verdik. Fakat rahipler Hseth’in kâra ihtiyacı olmadığını söylüyor. O hâkimiyet istiyor. Güç istiyor. Şehirleri, tanrıları, mabetlerini ve krallarını yakmak istiyor.”

Arren’in ayağının dibine tükürdü.

“Talicia sadece katliam peşinde. Senin bize yaptığın gibi Middren’i yerle bir edip Ticaret Denizi üzerine Hseth’in sancağını dikecekler. Restish, Irisia, Curliu, Usica... hepsi art arda düşecek ve yegâne tanrılarına dönecek.”

Bu fikirler Arren'a tanidik geliyordu. Kendisi de yakın zaman önce kıyıları himayesi altına aldığını, tanrıları gölgelere çevirip hepsinin yerine kendini koyduğunu hayal etmişti. Ticaret Denizi'ni ele geçirip herkese neler yapabileceğini göstermek istemişti.

Kendine anlattığı hikâye buydu. Ne yaparsa yapsın kendini istikrar, barış ve güç sağlama adına hepsinin mübah olduğuna inandırmıştı. Artık böyle şeyler umurunda değildi. Aklında tek bir şey vardı: hayatta kalmak.

“O hâlde istedikleri asıl şey Lesscia değil,” dedi Elo. “Lesscia'nın zenginlikleri ya da limanı değil.” Arren'a baktı. “Seni istiyorlar. Bizi istiyorlar.”

“Tüm orduyla,” dedi Arren, “Lesscia'dan çekilirsek... bizi takip edebilirler.”

Elo onu başıyla onayladığında Arren gözlerinde bir umut ışığı görür gibi oldu. “Onları meydan savaşına çekebiliriz. Şehri kurtarabiliriz.”

Yapabilir miydi? Yapmalı mıydı? Lesscia'dan çekilmek Talicialıları oraya davet etmek demekti. Eğer sonrasında onları hezimete uğratamazsa...

“Sizi ezip geçecekler,” dedi Krka. “Sayıca kalabalığız. Tanrımız var.”

“İnsanlarının içinde bulunduğu şehri yakan tanrı mı?” dedi Arren. Bunun bir yalan olması umrunda değildi, bunun üzerine oynuyordu çünkü olanları hatırladıkça Talicialıların renklerinin değişip soluklaştığını fark etmişti. Korktuklarını fark etmişti. “Adın ne?”

Krka bu soruyu cevaplamaktansa dilini ısırp koparmayı tercih edermiş gibi görünüyor, Arren'in gözlerine öfkeyle bakıyordu. Fakat göz temasını ilk bozan da o oldu.

“Estefin,” dedi. “Büyükannem kuzeyde bir kerldi. Adı Ru-och'tu. Hseth'i Talicia'ya getirmek için verdikleri ilk kurbanlardan biriydi.”

Arren onu başıyla onayladı. “Sana bir oda vereceğiz, Estefin,” dedi. “Yiyecek ve yeni kıyafetler. Talicia’da akıncı savaşlarıyla Hseth’in yükselişi arasındaki yıllarda neler olduğunu ve bundaki payımızı dinlemek istiyorum.”

“Oda mı?” dedi dışarıda dikilen Lord Yesef. “Güneşgetiren, hiç odamız yok. Bu Talicialı katili bırakın, kendi insanlarımız için bile odamız kalmadı.”

“Benim odamı alabilir,” dedi Elo yumuşak bir sesle. Arren’a bakıyordu. Her zamanki gibi onu anlayan kişi Elo’ydu. Öfkesini bilgeliğiyle dengeliyordu. “Tüy yataklarda rahat uyuyamıyorum, havalar sıcakken dışarda diğerleriyle kalabilirim.”

Arren yanağının içini ısırdı. Niyeti başkaydı. Methsme’yi dışarı yollayıp ona biraz alçakgönüllü olmayı öğretmek istiyordu. “Pekâla,” dedi. “Odayı ayarlayın.”

“Bu kadar mı?” dedi krka. “Size hiçbir şey anlatmadım.”

“İhtiyacımız olan her şeyi söyledin,” dedi Arren. “Krallığımızı korumanın bir yolunu gösterdin. Ama söyleyecek daha fazla şeyin varsa...”

Estefin ağzını kapatıp dişlerini sıktı ama zayıf noktasını çoktan göstermişti: gururu ve öfkesi. İşkence böyle bir adamı paramparça ederdi ama yiyecek ve şarap onu konuştururdu. O damara sonra basacak, krka sabah akşam Talicia’nın gücünü övse bile ondan koparabildiği her bilgiyi alacaktı.

Arren yorulmuştu ve yazacağı mektuplar vardı. Peta geri çekilme fikrinden hoşlanmayacaktı. Bu, gözünde bir zayıflıktı ve zayıflıktan en az Methsme kadar nefrete ediyordu. Hseth’le Lesscia’da yüzleşmeleri hâlinde şehrin olacağını anlamasını umuyordu. Arren kendi şehirlerini yok etmekten bıkmıştı.

Elo’nun gözündeki acıyı görmekten bıkmıştı.

Ahırın kötü kokusunu arkalarında bıraktılar. Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış Estefin, soğukkanlı Kyaum ve muhafızı tarafından odasına götürülmeyi bekliyordu.

“Peki ya diğerleri?” dedi Elo çok fazla uzaklaşmadan durarak. İkisi de dönüp arkalarına baktılar. Talicialı piyadeler zincirleriyle oturmuş, muhafızların verdiği çorbayı haftalardır boğazlarından tek lokma geçmemiş gibi hızla içiyorlardı.

Onları daha önce görmüştüm, dedi Hestra usulca. *Onlara acımıştım.*

“Aklından ne geçiyor?” diye sordu Arren yüksek sesle.

Elo kılıcını kınına sokmuştu ve başparmaklarını dalgın dalgın diğerlerine sürterek un kalıntılarını temizliyordu. “Ya öldürelim ya da serbest bırakalım,” dedi.

“Serbest mi bırakalım?”

“Evet.”

Onlar düşmandı. Her şeyi yakıp yıkmışlardı. Arren, Methsme’nin intikam ve kurban etme arzusunu, Elo’nun kendisine sunulmayan acıma ve merhamet isteğini düşündü. Belki de ona istediğini verebilirdi. Hestra ve Elo için kendince bir adak.

“Gerekeni yapacağım,” dedi. “Üçünü de Daes’in öteki kıyısına bırakıp evlerine, ocaklarına dönmeleri söyleriz.”

“Ordularına geri dönüp Talicia’ya stratejimizi anlatabilirler.”

“Anlatsınlar. Bilmeleri işimize gelir.”

Elo’nun yine belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. Arren renklerinin maviye döndüğünü gördü. “Beni yalnızca bunun için mi çağırdın, Kral Arren?”

Arren’in tek isteği bu değildi ama ondan kalmasını istemek için aklına *lütfe*n demekten başka bir şey gelmiyordu.

“Evet,” demekle yetindi.

Elo yoluna giderken Arren da onu belli bir mesafeden takip eden muhafızıyla birlikte kaleye geri döndü. Odasına gitmek üzere avludan geçerken hizmetkârlardan şövalyelere kadar üzerindeki her bakışı hissedebiliyordu. Göz ucuyla hepsinin parladığını, korkularını, umutlarını, inançlarını ve sevgilerini görebiliyordu. Hepsi öylesine göz alıcıydı ki.

Gün yerini ılık bir akşama bırakıyordu. Arren önden geçtiği pencerelerin ardındaki sonsuzluğa uzanan ufka baktı. Yalnızca birkaç kara bulut ve batıya doğru düşen yağmur bu güzelliği bozuyordu.

“Dışarıda bekle lütfen,” dedi Arren muhafızı çalışma odasına girdiğinde. Söylediğini yapıp kapıyı kapattı. Sonunda yalnız kalmıştı.

Hayır, yalnız değildi. Hestra vardı.

İyi iş çıkardın, dedi. Şövalyenin neden üzerinde bu kadar etkisi olduğunu anlıyorum.

Bu bir iltifat mıydı? Hem de Hestra’dan mı gelmişti? Şaşkınlıkla başını iki yana sallayıp masasına yöneldi.

Söylediklerinde samimi miydin? dedi Hestra. Kalbinin değiştiğiyle ilgili söylediklerin doğru muydu?

Hestra onunla daha fazla konuştuğu için mi başı ağrıyordu? Artık bir tanrıyla konuşurken başı çatlayacakmış gibi olmuyordu ama buna alıştığı da söylenemezdi.

Doğru değil mi? dedi Arren.

Tuhaf, dedi Hestra. Senden başka yuvam diyebileceğim pek bir yer kalmadı. Aramızdaki bağ derinleşiyor ama bu bağ ikimizi de terk edip giden biri tarafından kurulmuştu.

Haklıydı. Arren’in bir yuvası yoktu, bedenini bile başka biriyle paylaşıyordu. Yuvaya en yakın şey Elo’nun fırınında geçirdikleri, lokmalarını paylaştıkları anlar ya da savaş meydanındaki çadırlar ve yediği yemeklerdi.

Bu savaş bir inanç oyunu gibi yönetiyorsun, dedi tanrı sonunda. Belki de öyledir ama korkarım yaptığımız onca şey bile Hseth’in gücünü kırmaya yetmeyecek. Kız, böylesine büyük bir öfkeye galip gelebilmek için daha güçlü bir tanrıya ihtiyacımız olduğunu söylemişti. O öyle umsa da aradığı tanrı ben değilim.

“Kız mı?” dedi Arren oturarak. “Craier’in kızı mı?”

Hestra bir süre sessiz kaldı. *Benimle konuşabiliyor, dedi en sonunda. Beni çağırıp Middren’in safına katılmamı istedi.*

Inara Craier.

“O kız tam olarak ne?” diye sordu Arren.

Kime sorduğuna bağlı, dedi Hestra. Yıllar içinde onun gibi birkaç kişi geldi dünyaya. Kimi avlandı, kimine tapıldı. Yarımkan. Bir tanrı çocuğu.

“Tanrıların çocukları olabilir mi?”

Nadiren. Bazıları insanlarla derin bağlar kurar, fanilerin zevklerini ya da farklı türden bir sevgiyi tatmak ister.

Hestra ilk kez böyle konuşuyordu. Bir düşman değildi, ona fısıldayan öfkeli bir ses değildi, onu baskılayan bir irade değildi, diğer tanrıların iş birlikçisi değildi. Arren her ne kadar kendini kaybolmuş hissetse de ilk kez ona denk olduğunu düşündü.

“Senin var mıydı?”

Âşığım mı yoksa çocuğum mu?

“Her ikisi de.”

Hestra öylesine uzun bir süre sessiz kaldı ki Arren sorunu cevapsız bırakacağını düşündü. Gece çökerken aşağıdan gelen bağırışmaları ve toplanan birliklerin sesini duyabiliyordu. İdama hazırlanıyorlardı. Gitmesi lazımdı, farkındaydı. Fakat çok yorgun, çok yalnızdı.

Zamanında bir insan kadını sevmiştim, dedi Hestra yumuşak bir sesle. Ateşin başında şarkı söyler, nakış işlerdi. Şarkıları öyle güzeldi ki. Sizin şimdi yaptığınız gibi okuyup yazmaz, şarkıları duvarlara asmazdı ama... Sesi özlem doluydu. Tanrıları ağlatacak kadar güzel bir sesi vardı. Asırlık ömrümde onun şarkıları gibisini duymamıştım. Duraksadı. O zamandan beri de duymadım.

“Ne oldu?” diye sordu Arren.

Her zaman ne oluyorsa o oldu, dedi Hestra. Şimdi olan şey. Evini, ocağını savaş ya da veba yüzünden terk etti. Hangisiydi hatırlayamıyorum. Gitmesine çok öfkelenmiştim. Terk ettiği kulübeyi yakmıştım. Sesini tekrar duyabileceğim bir ocak bulamadım. Diğer insanlar ne yapıyorsa onun da onu yaptığını düşündüm.

Arren elini göğsüne koydu. “Neymiş o?” dedi.

Öldüğünü.

“Çok üzgünüm.”

İstedğin şey gerçekten ölümsüz olmaksızına buna alışmalısın. Güç için kalbini vermeyi çoktan denedin ve artık etrafını tanrı gözüyle görüyorsun.

“Bu insanları daha çok sevebileceğim ve onları daha iyi anlayabileceğim anlamına gelmeli.”

Sevgi senin içinden geliyor, kral, onlardan değil, dedi. İnanç, sevgi karşılığında verilen bir adak değil de ne?

Arren iç geçirdi. Peta'nın mektubunu alıp göğsüne bastırdı. Kalbindeki ateşin sıcaklığı mektubu ısıttı ve yazılanları ortaya çıkardı.

Daesmouth düştü, diyordu. En sadık müridi, şövalye komutanı, ona ilk kez Güneşgetiren diyen ve söylediklerinde samimi olan kişi. Kimseye güvenmeyin. Restish tahta başka birini çıkarmak için Crolle ve Yether'e elçiler göndermiş. Gücünüze ihtiyacımız var, Güneşgetiren. Tanrısal gücüne muhtacız. Bize yardım et.

Arren parşömeni indirip başını arkaya yasladı. Elbette. Restish, Talicia gibi değildi. Onlar şehirleri, kâr etmeyi ve hâkimiyet kurmayı istiyordu.

Haneleri istiyorlardı.

Artık Arren'in güvenebileceği sadece birkaç kişi kalmıştı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Elogast

İçinde hissettiği soğuk ne ekmekle ne de içini yakıp kavuran bir içkiyle ısınıyordu. Elo ikisini de denemişti ama soğukluk azalmak yerine artmıştı.

Benjen'in gülümsediğini görmüştü. Perin'in kocasının öldüğünü fark ettiğindeki haykırışını duymuştu. Tulenne'in alevler ve kemikler arasında kayboluşunu izlemişti. Kissen'in hayal edebileceği en kötü şekilde ölen Bacak'ın attığı çığlıklar içini ürpertmişti.

Olanları Kissen'a anlatmak zorunda kalmayacağını umuyordu. Bunu yapmaktansa elleri ve dizleri üzerinde Gefyrton'a sürünmeyi yeğlerdi. Ruhu gibi ölmüş olmayı, buz kesmeyi yeğlerdi.

Buna rağmen Arren, onu küçük şakalarla ve merhametiyle ısıtmaya çalışmıştı. Elo, bunları onun için yaptığının farkındaydı.

Bu yüzden de ona küçük bir armağan götürüyordu. Mutfaktan çıkıp hizmetkârların kullandığı merdiveni tırmanarak çalışma odasına yöneldi. Titreyen meşale ışığında iki muhafız nöbet tutuyordu. Elo yanlarına yaklaştığında hazır ola geçip kapıyı çalmasına izin verdiler.

"Gel."

Arren'in sesi kulağa hâlsiz geliyordu. İçeri girdiğinde onu sandalyesinden temkinli bir tavırla kalkarken buldu, eli belindeki kılıçtaydı. Onu görünce şaşırdı. "Elo?"

Elogast, Arren'a hazırladığı tencereyi uzattı. Üzerini kendi yaptığı Middren'e özgü otlu ekmeğin kalın bir dilimiyle kapatmıştı. "Ben..." diye söze başlamıştı ki kapanan kapıyı ikisini de içeri hapsetti. Gefyrton'dan beri ilk kez yalnız kalıyorlardı. "Yemek yememişsindir diye düşündüm."

Arren'in dudakları aralandı, sonra tekrar kapandı. Hizmetkârların daha önce getirdiği yemek tepsisine baktı. Şarap haricinde hiçbir şeye dokunmamıştı. En azından biri odadaki mumları yakmış, içeriyi loş bir ışıkla aydınlatmıştı.

Elo tencereyi yemek değil de onu düelloya davet etmek için bıraktığı zırhlı eldivenmiş gibi koltuğun önündeki masaya koydu. Arren bir süre tencereye baktıktan sonra ekmeği kaldırıp kapağını açtı. Elo, fasulye, yağlı et ve talchet adı verilen baharatlı sosislerden oluşan yahnisinden memnundu, içine bir önceki mevsimden saklanmış limon da katmıştı. Krala layık bir yemek değildi, en iyi etlerden yapılmamıştı. Asker yemeğiydi.

Elo eğildi. Göğsü sıkışıp ağırlaşıyordu. Hseth'in el izinden kalan yara buz tutmuştu sanki. Çıkıp gitmeliydi. Gitmek zorundaydı. "İyi geceler, Kral Arren."

"Kalmaz mısın?"

Arren öyle yumuşak bir sesle konuşmuştu ki Elo onu yanlış duyup duymadığından emin olamadı. Durdu, sırtı ona dönüktü. Kalmamalıydı. Çok öfkeliydi, çok üzgündü. Ekmek yapmadığı zamanlarda elleri titriyor, midesine kramplar giriyordu. Savaş sürekli gözlerinin önüne geliyordu. Her bir savaş. Tanrılar, savaşlar, Hseth, Kissen, Canovan.

Tanrılar aşkına, çok yalnızdı.

"Peki." Kanepenin başına döndü. Hayır, çok yakındaydı. Bunun yerine karşısındaki berjere oturdu. Arren'in yüzüne o sinir bozucu derecede çocuksu ve çekici gülümsemesi yayıldı. Sürahisine dönüp ikinci bir bardağa şarap doldurdu. Elo şarabı kabul etti. Başka ne yapabilirdi ki?

“Bunu sen yaptın, değil mi?” diye sordu Arren. Oturup tencerenin kapağını tekrar açtı. Ekmekten bir lokma koparıp suyuna batırdı. “Eskiden yaptığın av yahnileri gibi kokuyor.”

Elo kuzeydeki nehirler ve göletler boyunca saklanarak ördek avladıkları, kulübelerde hızlıca yemek pişirdikleri o günleri hatırlıyordu. Lord Yether’in gururlu oğlunu bir yaban domuzundan kurtardığı gün de buna benzer bir şey yemişlerdi. Arren sohbet etmeye çalışıyordu ama Elo ağzını açarsa aptalca bir şey söyleyeceğinden endişeliydi.

Ya da çılgılık atmaya başlayacağından.

Başını iki yana salladı, korkularını bastırdı. “Ekmeğe yardım ettim,” dedi. “Aşçıları ne kadar öfkelenirse de yahniyi yapmama Geralfi vârisi genç leydi yardım etti.”

“Talchet sosisi onun fikri miydi?”

“Böyle yapılması gerektiğinde ısrarcıydı.”

Elo, Geralfi kızı Freia’yı aromatik otlar topladığı bahçelerden birinde ağlarken bulmuştu. Inara’ya çok benziyordu. Halkının uçurumdan aşağı sallandırılmasını ve hayatı boyunca yaşadığı şehrin nehre karışarak yerle bir olmasını izlemişti.

“Başka bir lordun malikânesinin mutfağında çalışmamalı,” dedi Arren.

“Bir şeylerle meşgul olması onun için daha iyi,” dedi Elo. “İnsan dikkatli olmazsa acısı onu yer bitirir.” Duraksadı. “Ona bir at ödünç vermiştim. Kendi atımı. O da... batı kapısında-kilerin arasındaydı.”

Bacak. Ona göz kulak olacağına söz vermişti. Onu savaştan uzak tutmaya çalışmıştı. Boşaydı. Hepsi boşa gitmişti. Dolan gözlerini kırptırdı. Yeterince ağlamıştı.

Arren duraksayıp yavaşça oturduğu yerde doğruldu. “Elo,” dedi bakışlarını üzerinde gezdirerek. “Üzgünüm.”

Elo başparmağını bardağında gezdirip masadaki mumun titreyen alevine odaklanmaya çalıştı. Burada ne yapıyordu? Neden gelmişti? Elseber, Ainne, Perin ve diğerlerinin yüzüne baka-

madığı için miydi? Köprüde ölmüş olmayı dilediği için miydi? Öyle olsaydı kalbini sarıp ciğerlerine yayılan, tüm vücudunu titretip sızlatan bu yarayı tekrar hissetmek zorunda kalmazdı. Arren’la kavga edip suçu ona atmak istediği için miydi?

Yoksa onu tanıyan birine ihtiyacı olduğu için miydi?

“Benimle konuşabilirsin,” dedi Arren. “İstersen tabii.”

Elogast kadehine bakıp kaşlarını çattı, ardından Arren’in lezzetli şarabından bir yudum aldı. Neredeyse fazla tatlıydı.

“Nasıl yas tutacağımı bilmiyorum,” dedi sonunda. “Ben-jen’le eskisi gibi yakın değildik. Tüm arkadaşlarımdan uzaklaşıp kendi içime kapandım. Annem öldüğü zaman da yas tutamadım. Kendi karanlığımın içine gömülmüştüm.” Bir nefes aldı ve onu kurtarmak için kendini bir tanrının kılıcının önüne atan Arren’a baktı. Bir zamanlar karşısındaki yüze hayrandı. Her detayını aklına kazımişti. Şimdiyse yıllar önce tanıdığı birinin heykeline, bir yabancıya bakıyormuş gibi hissediyordu. Arren’in yanakları Elo’nun bakışları altında hafifçe kızardı. Dudakları bir şey söylemek istercesine aralandı.

Elo sözünü bitirmemişti.

“Sensiz bir hayatım olmasına müsaade etmedim, biliyor musun? Ne bir umut ne de tek nefes. Gözüm hiçbir şeyi görmedi.” Acıyla güldü. “Ne acımasız biri olup çıktığını bile görmedim. Yalnızca bana gösterdiğin adamı gördüm. Bunun için kendimi suçluyorum. Seni de öyle.”

Arren yutkundu. Söyledikleri ona acı veriyormuş gibi elini alnına götürdü. “Bizi inciten şeyler hakkında konuşmamaya karar vermiştik,” dedi.

“Birbirimize yalan söyledik,” dedi Elo. “Sessiz kalarak yaptık bunu.” Daha önce aynı şeyi yapmışlardı. Skedi’nin bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını ve hiç konuşmadan söyledikleri yalanların kibarlık mı yoksa acımasızlık mı olduğunu merak etti. “Sana karşı hiçbir zaman tamamen dürüst olmadım, Arren. Ne

sevgim ne de öfkem konusunda.” Ellerini Lotta ve Benjen’in ördüğü saçlarında gezdirdi. Bir daha asla saçını öremeyeceklerdi.

“Belki de seninle kalmalıydım,” diye devam etti Elo kendiyle konuşur gibi. “Belki de her gün sana meydan okumalıydım. Ama sen dünyaya öyle sıkı sıkıya bağlanmıştın ki hiçbir ışık görmüyordun. Tüm o yapmak *zorunda* olduğun şeyler uğruna acımasız birine dönüştün. Yapman *gereken* şeyleri düşünmedin. Yavaş yavaş kendini de kaybettin. Nefret ettiğin şeye dönüştün. Kime zarar verdiğini önemsemeden çaresizce elindeki güce sarılan bir tanrı oldun.”

İçindeki acı sözlerine yansıyor, Arren’a akıyordu. Kral konuşmadı, kılını bile kıpırdatmadı. Yalnızca... taşan bir nehir-miş gibi Elo’ya bakıyor ve onu durduramayacağını biliyordu.

“Bense,” diye devam etti Elo. “İçime kapana kapana bir hiçe dönüştüm. Hatta hiçten de beter oldum. Güç bela yaşıyordum çünkü onu bile nasıl yapacağımı unutmuştum” Güldü. “Yaşamamanın ne demek olduğunu bana bir tanrıkatili hatırlattı. Yaşamayı hak ettiğimi... yaşamak istediğimi. Doğru dürüst tanımadığım bir kadın beni kendime getirdi.” Tekrar Arren’a baktı, yüzündeki ifadeye ufak bir kıskançlık karışmıştı.

“Denedim,” dedi Arren. “Seni hayatıma dâhil etmeyi, seni ziyaret etmeyi denedim. Sessiz, küçük jestlerle tekrar tekrar seni sevdiğimi söylemeye çalıştım.”

Arren’ın küçükken yaptıkları gibi saraydan sıvışıp yanına geldiğini, ona yatağını verip yere kıvrılarak bir kol boyu mesafede uykuya daldıklarını hatırlıyordu.

“Ama bana gitmemi söylemedin,” dedi Elo. “Kalmamı söyledin, *tekrar tekrar* Middren’de kalmamı, yanında kalmamı istedin. Seni bırakıp gidemedim. Annelerimin beni beklediğini bilsem de başka bir hayat yaşayabileceğimi bilsem de gidemedim.

Arren gözlerini kaçırdı, duvara, pencereye baktı.

Benden çok şey istiyorsun. Elo, Gefyrton’da böyle demişti ve söylediklerinde ciddiydi.

“Seni gerçekten sevdim,” dedi Elo. Sıcaklamıştı, belirsizliklerde doluydu, kendini bir aptal gibi hissediyordu ama emindi. “Seni çok sevdim, Arren, bütün kalbimle sevdim. Savaş zamanı birlikte geçirdiğimiz günler, sonrasında birlikte geçirdiğimiz onca yıl... Sana karşı dürüst olmadığım için özür dilerim. Bundan daha iyisini hak ediyordun. Yine de bunun karşılığında bana yaptıklarını hak etmedim. Beni sevdiğini söylüyorsun ama beni incitiyorsun. Tanrılara ve güce takıntılı bir hâle geldin. Bizi mahvettin, kendini mahvettin. Yaşananları geri alamazsın.”

Savaş meydanında birlikte kılıç sallamış, omuz omuza dövüşmüşlerdi ama Elo yüreğindeki acıları ve ruhunun tüm derinliklerini şimdi burada, mum ışığında ekmek ve yahni yerlerken ortaya döküyordu. Artık bu yüklerle yaşayamazdı. Arkadaşlıklarından, aralarındaki sevgiden arda kalan küller içinde boğulamazdı. Artık bazı şeyleri olurluna bırakması gerekiyordu.

Bunun ona iyi geldiğini hissedebiliyordu.

Arren ayağa kalktı, öfkelenmişti. Masanın etrafından dolanıp oda boyunca volta attı. Sonra geri döndü. “Neden hiçbir şey söylemedin?” dedi Elo’yu şaşırtarak. Diğer tüm suçlamaları kabul etmiş, canını en çok yakan şeye odaklanmıştı. “Başka âşıkların olmuş!”

“İkimizin de oldu,” dedi Elo. Arren’in bu hâlini yıllardır görmemişti, enerji doluydu. İnatçıydı. Savunmasızdı. Mumun ateşi gözlerinden yansıyor, saçlarındaki bazı tutamları altın gibi parlatıyordu. Gömleği boğazından göbeğine kadar açıktı, alevleri açıkça görülebiliyordu. “Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Hissettiğin her acıyı, hayal kırıklığına uğradığın her ânı biliyorum. Sağlam bir dayanak aradığını ama hiçbir zaman bulamadığını biliyorum.”

“Sen hariç!” dedi Arren.

“Evet,” dedi Elo. “Sen bir prenstin, ikimiz de çok gençtik. Arkadaş olabilirdik ama kral şöyle dursun, prensler bile yabancı tüccarların çocuklarını sevemez. İstirabına şahit oldum ve sana

aynı şeyi yaşatma fikrine katlanamadım. Birbirimizin kalbini kırmak yerine uzaktan sevmek daha iyi.”

Arren öfkeyle başını iki yana salladı. “Bana ıstırap çektirdin,” dedi. “Beni *bırakıp gittin*.”

“Herkesin *senin* biçtiğin kalıplara uymasını istedin,” dedi Elogast. Bardağını masaya koydu ve odadan çıkmak için ayağa kalktı. “Yanında sessizce durmamı istedin, oysa ben bas bas bağırımalıyım. Bana yaptığın şeyi *hak etmedim*.”

“Yapmaya kalktığım,” diye çıkıştı Arren.

“Hayır, Arren,” dedi Elo gömleğini açıp yara izini, Hseth’in elini göstererek. “Yaptın. Bunu *sen* yaptın. Hseth kadar sen de insanları yaktın. Kalbimi kırıp adına aşk dedin. Beni kullandın.”

“Senden af diledim,” dedi Arren. Elo’nun yanına gelip tam karşısında durdu. “Affına layık bir adam olmaya çalışıyorum.”

Elo neredeyse gülecekti. “Bu affedilecek bir şey değil. Kendi tebaanı yakmanı, politika yerine şiddete başvurmanı, içindeki iyiliği, kendini ve kalbini feda etmeni affedemem.”

“Ne yaptıysam krallık için yaptım!” dedi Arren. “Gelecek için.”

“Güç için.”

Elo haklıydı ve bunu Arren da biliyordu.

“O hâlde beni affetme,” dedi kral. “Benden nefret et. Bana bağır çağır. Ama...” Sesi boğuklaştı, gerilip kasıldı. “Ama beni bırakma.”

Elo dişlerini sıktı, tekrar muma, hâlâ yenmemiş yahniye baktı. Söylemek istediği her şey, içinden atmak istediği her şey buradaydı.

“Seni bırakmayacağım,” dedi. “Çünkü... tanrılar şahidim olsun, hâlâ kazanmanı istiyorum.”

İstediği tek şey bu değildi. Kissen’in haklı olmasından nefret ediyordu. Arren’i affetmemişti. Affedemezdi. Ama içini saran o sıcaklık kalbinde hissettiği baskıyı azaltmıştı. Derinlerde, tüm

acıların arasında, ona yeniden insan olduğunu hatırlatan bir yaşam kıvılcımı belirmişti. Sadece bir an için.

Arren ona doğru bir adım attı. Gözleri onunkilere kenetlenmişti, başı dimdikti. Elo geri çekilmedi. Nefesi kesildi. “O zaman,” dedi. “Bu iş bitene kadar kalacak mısın?”

Elo yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öpmek istedi. Dünyadaki diğer her şeyi, tüm kötülükleri unutmak istedi. “Yalnız olmaktan çok yoruldu,” dedi Elo fısıltıdan farksız bir sesle. “Öldürmekten, ölmekten, canımın acımasından ve hiç yas tutamamaktan yoruldu.” Sesi çatallandı. “Her şeyden çok yoruldu Arren.”

Arren aralarındaki mesafeyi kapattı. Kollarıyla etrafına öyle sıkı doladı ki neredeyse ikisi de dengesini kaybediyordu. O eski, güzel günlerdeki gibi birbirlerine sarıldılar. Her şeyin basit olduğu zamanlardaki gibi. Arren’in çenesi omzuna mükemmel bir şekilde oturduğunda Elo’nun kalbi sızladı, şakağını Arren’in başına yasladı. Dünyanın sonu gelmiş, denizler kabarıp karaları yutmuş ve tanrılar birbirlerine düşmüşçesine birbirlerine sarılıyorlardı.

Bir süre sonra Elo geri çekildiğinde Arren gönülsüzce de olsa kollarını gevşeterek ellerini göğsüne indirdi. Elo’nun kalp atışlarını, onu ne kadar istediğini hissediyor olmalıydı.

“Ben...” dedi Elo. Söylememeliydi. Söyleyemezdi. “Bir süre hiçbir şeyi umursamak istemiyorum,” dedi. Arren’in ne yaptığını ya da olduğu kişiyi umursamamak istiyordu. Yalnızca bedenlerin ve arzuların basit dünyasında kaybolmak, birinin onu olduğu gibi tanımasını istiyordu. “Yaşamının ne olduğunu hatırlamak istiyorum.”

Sevgi ve acı birbirinden o kadar da farklı değildir.

“Ne?”

Elo eğilip dudaklarını Arren’inkilere bastırdı. Bu beklenmedik, beceriksiz bir öpücüktü. Arren’in ağzı şaşkınlıktan hafifçe açılmıştı. Ama çok geçmeden Elo’nun gömleğini sıkıca kavrayıp onu kendine çekti. Ona sertçe, daha sertçe karşılık verdi.

Elo temkinli bir tavırla ellerini Arren'in sırtına, sonra da beline kaydırıp onu kendine çekerek kalçasını birbirine bastırdı. Dudaklarını araladı. Arren'in göğsündeki alevin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Arren beceriksiz parmaklarıyla Elo'nun gömleğinin düğmeleriyle boğuşmaya başladı ve Elo hepsini açmasına inüsaade etti. Artık aralarına hiçbir şey girsin istemiyordu. Utanç, nefret, acı yoktu. Yalnızca, şimdiye kadar için için yanan, harlanmasına izin vermedikleri tutku vardı.

Elo, Arren'in ceketini omuzlarından aşağı indirirken kaslarını hissetti. Kumaş yeri boylar boylamaz tacına uzanıp onu da yanına attı. Ardından gömleğinin eteğini pantolonunun içinden çıkardı.

Kapı çalındı. Elo olduğu yerde donakaldı ama Arren bunu fırsat bilip onu koltuğa doğru itti.

"Bizi yalnız bırakın," dedi gür ve buyurgan bir sesle. Elo'yla işi bitince kendi gömleğini çıkardı, artık her şey ortadaydı. Savaş tanrısının baltasıyla vurduğu ağır darbe göğsüne çapraz bir yarık açmış, kaburgalarını kırarak kalbine zarar vermişti Şimdi, onun açtığı boşluğu Hestra'nın yosunlar, dallar ve alevlerden oluşan yuvası dolduruyor, tanrının kendisi ortasında ufak bir akkor gibi yanıyordu. Önceki hâline kıyasla daha çok teni andırıyordu, Arren'a karışıp bir parçası olmuştu sanki.

"Ondan hiçbir şey saklayamam," dedi Arren özür dilercesine. Elo'nun gözlerinin nereye kaydığını görmüştü. "Birbirimizin bir parçasıyız artık."

Hestra'nın ateşi cevap verircesine harlanarak Arren'in göğüs boşluğundan görünen kemikleri ve derisi etrafında dans etti. Elo boşluğa nazikçe dokundu, parmaklarını yaranın kenarlarında gezdirdi. Alevler usul usul cildini okşadı, onu yakmadı. Bu, Arren'in Elo'yu kurtarmak uğruna aldığı yaraydı. Arren'in dönüştüğü şeydi.

"Anlıyorum," dedi sonunda.

Arren rahatlayarak gülümsedi ve Elo'nun önünde dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini beline koyup göğsünün tam ortasına, Hseth'in yaktığı yere bir öpücük kondurdu. Her bir parmağının ucundan başlayarak Elo'nun kalbine ve karnına doğru uzanan yarayı takip etti. Elo'nun nefesi kesildi, başını arkaya doğru attı. İçindeki arzu giderek şiddetleniyordu. Saf, düşüncesiz, çaresiz, derin.

Ardından Arren kemerini gevşetti ve uylukları, dizleri, kaval kemiği görünene kadar pantolonunu aşağı sıyırdı. Kumaş ayak bileklerinin etrafında toplandı. Arkasındaki masadan şarap dolu bardağı alıp bir yudum içerek ağzını ıslattı. Ardından tekrar Elo'nun üzerine eğilip yumuşak dudaklarını kasıklarının üst kısmına bastırdı. Nazikçe. Çok nazikçe. Ardından onu ağzına aldı.

Elo'nun nefesi kesildi. Haykırıp muhafızları daha fazla rahatsız etmemek için dudağını ısırdı. Arren yavaş başlasa da çok geçmeden hızlandı. Giderek daha fazlasını arzuluyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Deneyimli değildi ama tutkuluydu. İçine attığı tüm sevgi ve nefret, dudaklarının, dilinin her hareketiyle özgür kalıyordu. Elo daha fazla dayanamayacaktı. Karşılığında bir şeyler vermeden ondan bir şey almaya içi elvermiyordu.

Arren'i durdurup eğilerek aralanmış dudaklarını öptü. Onu koltuğa çekip sırtüstü yatırdı. Mum ışığında parıldayan teni, arzuyla dolup taştan yüzüyle göz alıcı görünüyordu.

Elo, uzun zamandır yapmak istediği gibi onu nazikçe, hayalini kurduğu kadar derinden öptü. Bacaklarını kralinkilerin arasına kaydırды. Yine göğüs göğseydiler. Biri kalpsizdi, diğerrininse kocaman bir kalbi vardı. Biri yakmış, diğeri yanmıştı. Elo ateşi hissettiğinde yüzünü buruşturdu ama Hestra onu incitmedi. Dudaklarını onunkilerden ayırmadı, aksine Arren'i daha sertçe öpmeye devam etti. Aleve doğru eğildi. Vücutlarını birbirine bastırdı.

Nihayet birbirlerine kavuşmuşlardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Skediceth

Silverswift tekrar denize açılmıştı. Kış tarafından esen yaz rüzgârları onları hızla Middren'e doğru sürüklüyordu.

Skedi Solom'un yaptığı mabedin çekimini kalbinde az da olsa hissedebiliyordu. Inara'yla arasındaki bağ kadar acı verici değildi. Bu, daha çok onu bağlayan, ona diğer kıyıları, umutlarını ve hayallerini anımsatan bir ip gibiydi.

Geri dönebilirdi. Artık geri dönebileceği bir yer vardı. Telle mabede gözü gibi bakacağına, dönecek olurlarsa onu Middren'e getireceğine söz vermişti. Ne de olsa artık mabede göz kulak olacak Solom yoktu.

Fakat Skedi'nin önceliği Inara'ydı. Annesiyle geri dönmek konusunda ısrar etmiş, onu arkada bırakırlarsa bir sürü okyanus tanrısı çağırıp hepsini peşlerine takmakla tehdit etmişti. Bunu yapıp yapamayacağı başka bir konuydu ama Skedi'yi asıl endişelendiren Inara'yı kendinden korumaktı. Yalnızca şimdiye odaklanıyor ve geleceği düşünmüyordu. Yaptıklarının nelere mal olabileceğini kafa yormuyordu. Feda edebileceği başka ne kalmıştı? Çektiği acılar mı? Hayatı mı? Çoktan kendi bedene zarar vermiş, saçlarını kesmiş ve tehlikeli bir söz vermişti. Skedi, Inara'nın yalnızca gücünün sınırlarını zorlamak adında kendine zarar vermesini istemiyordu.

Bu sefer onunla gidecek ve vicdanının sesi olacaktı. Aptalca bir şey yapmasına izin vermeyecekti.

Şimdilik Inara'nın hedef vurma oyunlarında Kissen'i açık ara farkla yenmesini izliyordu.

"Kahrolasica korsanlar," diye mırıldandı Kissen oku Restishlilerin atmasına rağmen yüzüncü kez. Yine yaralı omzunu ovuşturdu. "Kahrolasica tanrılar."

"Kaybettiğin için mızızlanmayı bırak," dedi Inara yayını indirerek.

Tuttukları gemi marangozunun değiştirmek için söktüğü kırık tahtaları Kissen'in kapısının önüne dayamışlardı. Kissen şakayla karışık bir şekilde tanrıların mabetlerini hedef tahtası olarak kullanmayı önermiş olsa da bu önerisi diğerlerinin onayını almamıştı.

Kissen, Irisia pazarından kendine bir sürü bıçak alıp bi-letmiş, Inara'nınsa yeni bir yayı olmuştu. El birliğiyle tahta parçalarını delik deşik etmişlerdi.

Irisialılardan biri yanına geldi ve Inara'nın oku tahtaya isabet edince kaşlarını çatı.

"*Se'kes t'bliamich,*" dedi Inara'ya. *Oklarını körelteceksin.*

Bahba, Middren ordusuna olabildiğince hızlı dönebilmeleri için gemilerini deneyimli denizcilerle doldurmuştu. Şanslarına deniz çarşaf gibiydi ve rüzgâr lehlerine esiyordu. Belki de bu Yusef'in işiydi. Daha önce bir ay süren yolculuk, bu kez on günde geçip gitmişti.

"*Aleyi'i alma,*" dedi Inara. *Bileme taşını var.*

"Ne diyor?" diye sordu Kissen fırlatacağı bıçağı hazırlarken.

"Senden daha iyi olduğumu söyledi," dedi Inara muzır bir sırıtışla. Yayın ipini gerdi ve hedefin ortasına bir ok daha gönderdi. Yeni yayını çok sevmişti. Skedi bunu ona her dokunduğunda parlayan ellerinden anlıyordu.

Kissen kıza gözlerini kıstı. Sonra Skedi'ye hızlı bir bakış atıp dilini şaklatarak hedef tahtasına döndü. "Yalancının tekine

gerçeği sormanın bana ne faydası olacaksa.” Ağrıyan omzunu bırakarak silahını hedefe doğrultup fırlattı. Gün ışığında parlayan bıçak hedef tahtasını tam ortadan vurdu. Kissen sırttı, işaret parmağını başparmağının dibine doğru kıvrarak hedefe ‘siktir git’ işareti yaptı. “Sen de,” dedi Inara’ya altın dişini göstererek. Kız ona dil çıkardı. “Eli yüzü düzgün bıçaklarla neler yapabiliyorum görüyor musun?”

“Kızımın yanında o el kol hareketlerini yapmazsan sevinirim,” dedi dümenin başından yanlarına gelen Lessa. Görünüşe göre sekstantla güneşe göre konumlarını ölçmeyi bitirmiş, Rhiyanda’ye rotayı nerede değiştirmesi gerektiğini söylemişti.

Rhiyande eski mürettebattan gemide kalmasına izin verilen tek kişiydi. Kadın o günden beri Kissen, Lessa ve Inara’dan çekinmeye, etraflarında bir tuhaf davranmaya başlamıştı. Ama gidecek başka bir yeri yoktu ve diğer mürettebat üyeleri Restish’ten dönecek olursa onlarla karşılaşmak istemiyordu.

Rhiyande’nin ağlamaklı olduğu bazı günlerde Skedi onu, *Doğru olanı yaptın*, diyerek teselli ediyordu. *İhanetin kabul edilebilir bir yanı yok*. Bu onu sakinleştiriyordu. Bazen. Ara sıra teşekkür mahiyetinde içkisinin bir kısmını heykelinin yanına dökmesine bakılırsa kadın onu teselli edenin Skedi olduğunu biliyordu.

“Inara,” diye devam etti Lessa, “böbürlenmek iyi bir şey değildir.”

“*Böbürlenmek* de ne demek?” diye sordu Kissen. Yeni çektiği bıçağını elinde döndürüyordu. Rhiyande herkesin etrafında ne kadar garip davranıyorsa, o ve Lessa da birbirleri etrafında o kadar garip davranıyorlardı.

“Kazandığında kendini beğenmişlik yapmak demek,” dedi Skedi.

“Hımm. Yaklaştık mı?” Kissen bıçağı fırlattı, dönerken parlayan bıçağın sivri ucu Inara’nın hedefi on ikiden vurduğu

yerin birkaç santim soluna saplandı. Kissen *cık cıkladı*, sinir olmuştu.

“Gittikçe yaklaşıyoruz,” dedi Lessa. Tehlikeli bir yere demir atmadan neler olup bittiğini öğrenme umuduyla Weild’e gidiyorlardı. Kissen ve leydi arasındaki gerginlik zaman zaman hâlâ tırmansa da sırt sırta dövüşmüşler, birbirlerini en kötü anlarına şahit olmuşlardı. Skedi, Kissen’in en kötü hâllerini gördüğü insanları daha fazla sevdiğini biliyordu.

“Bıçaklar bir ok kadar isabetli değildir, üstelik menzilleri daha kısadır,” dedi Lessa delik deşik olmuş tahtaya bakarak. “Inara’ya bu kadar yaklaşmış olan çok etkileyici.”

Kissen’in bir kuyruğu olsaydı çılgınca sağa sola sallanırdı. İnsanlar arasındaki flörtleşme çok garipti. Didişiyor, birbirlerinin zayıf noktalarını yokluyor sonra da birbirlerini överek şımartıyorlardı.

“Neden bıçak kullanıyorsun?” dedi Inara. Kuzeye doğru ilerledikçe denizden gelen esinti serinlemiş, rüzgâr batıdan esmeye başlamıştı. Inara üzerine yün bir ceket giymiş, saçlarını da tıpkı Kissen gibi taç misali başının arkasına doğru örmüştü. “Yay kullanabilirsin.”

“Briddite okları tanrıları öldürmekten ziyade sinir etmekte daha başarılı,” dedi tanrıkatili. “Bıçaklar daha hızlı.” Başka bir bıçak daha çekip öteki elinde attı. “Tahmin edilebilir hamleler ölümüne sebep olabilir. Bazı tanrılar bir moruktan bile fazla gevezelik eder.” Bıçağı fırlattı ve hedefin hemen yanını vurdu. Bu, belindekini saymazsa son bıçağıydı. Skedi kabzasının renklerle usul usul parladığını görebiliyordu. “Özellikle su tanrıları,” diye ekledi hançerin kabzasına dokunarak.

“Onunla konuşmak istiyor musun?” diye sordu Inara elini beline götürdüğünü fark edince. “Deneyebiliriz.”

Kissen ona çarpık, içi boş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bir şey söylemek yerine hançeri belinden çıkarıp tahtaya doğru fırlattı. Taklalar atarak süzülen silah bir öncekinin hemen ya-

nına saplandı. “Artık aramızda hiçbir bağ kalmadı,” dedi. “Yusef’le de senin aranda da olmamalı. Kaypak herif.” Inara’nın kolundaki işarete baktı.

Skedi vicdan azabıyla küçüldü. Bunun olmasına o izin vermişti, Inara’nın tanrıya söz vermesine göz yummuştu. Evet, yaptığı şey annesini ve Kissen’i kurtarmıştı ama onu hiç umursamayan bir tanrıya bağlanmasına sebep olmuştu. Yola çıktıklarında Yusef bir ipek bulutu ve parfüm kokusu içinde kaybolmuştu.

“Kırabilirim,” dedi Inara koluna kelepçe gibi sarılmış lütfâ bakarak. “Daha önce de yaptım ama Yusef bunu kalkışırsam beni bulup lanetleyeceğini söyledi.”

Tıpkı Kissen ve Lessa gibi özgüvenli ve küstah bir tavır takınmaya çalışsa da Skedi sözlerinin altında yatan tereddüdü ve ufak korkuyu hissedebiliyordu. Gemideki mabette dikili duran Yusef heykeline baktı. Irisia mürettebatı yola çıkışlarını kurban verip içki içerek kutlamamıştı. Fakat geçerken mabetlerin önünde eğilmelerine bakılırsa *quyaya* saygı duyuyorlardı.

Yusef karşılığında hiçbir şey istemeden onlara yardım edebilirdi. Her şeyi vardı. Ait olmadığı bir şehirden, onu gerçek tanrıları değil, geçmişin bir kalıntısı olarak gören insanlardan kâseler dolusu sevgi almıştı. Lessa gibi, hatta Elo, Kissen ve tanıştıkları diğer insanlar gibi Inara’yı kızı gibi benimseyip basıp ona el uzatabilirdi. Bunun yerine daha fazlasını istemişti.

Yaptığı utanç vericiydi.

Skedi, Kissen’in yalan söylemek istediğini görebiliyordu. Inara’ya yaptığı seçimden onu koruyabileceğini ve tanrının onu bulmasına engel olabileceğini söylemek istiyordu.

“O ahmağa ölümü ikinci kez tattıracağım,” dedi tanrıkatili öfkeyle.

Lessa muhtemelen tuttuğunu dahi fark etmediği nefesi bıraktı. Her tanrı onlardan bir şey isteyecekti elbette. Tanrıların, takasların, paranın, anlaşmaların ve akıtılan kanların hüküm

sürdüğü bir dünyada yaşıyorlardı. Hiçbir şeyin karşılıksız olmadığı bir dünyada.

“Belki değişir,” dedi Skedi heyecanla. “Belki yaşlandıkça yumuşar ve insanlar hakkında daha fazla şey öğrenir.”

“Tanrılar değişmez,” dedi Kissen.

“Skediceth değişti,” dedi Inara.

Skedi bir insan olsaydı yanakları kızarırdı. Inara onunla gurur duyar gibi konuşmuştu. Değiştiğinden ya da Inara’nın gurur dolu konuşmasını hak ettiğinden emin değildi ama yine de bundan zevk almıştı.

Alt güverteden yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Kissen’dan bile daha açık tenli, tek kelime Talicia ya da Midren lisanı konuşamayan Irisialı aşçı koşar adımlarla Lessa’nın yanına geldi ve Irisia lisanında hızlı hızlı bir şeyler söylemeye başladı.

“Ne dedi?” diye sordu Kissen. Skedi kulaklarını dikti.

“Madem değişmedim,” dedi, “neden sana söyleyeyim?”

Tanrıkatili gözlerini devirdi. “Pekâla, kabul. Değişmiş görünüyorsun, küçük serseri.”

Skedi arka ayakları üzerine oturup ve tüylerini kabarttı, kulaklarını tekrar indirdi.

“Alevlerin Inara’yla konuşmak istediğini söyledi.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Inara

Inara merdivenden koşar adım inerken Lessa yetkiyi Rhi-yande'ye bırakarak kızının peşine takıldı.

“Hangi ateş tanrısı?” diye sordu Kissen en arkadan.

“Inara, cevap ver!” diye bağırdı Lessa.

Yanlarından geçip gittikleri birkaç mürettebat üyesi dönüp onlara baktı.

“Kaptan, saldırı altında mıyız?” dedi biri Middren lisanında.

“Henüz değil,” dedi Lessa en alttaki güverteye inerken. “İşinize devam edin.”

Inara onları doğru dürüst dinlemiyordu ama Skedi'yi duymazdan gelmezdi.

Onunla konuşuyordun, değil mi? dedi.

Hseth değil.

Ben de Hestra'dan bahsediyorum! O tehlikeli bir tanrı.

Inara dudağını ısırды. Küle çizdiği sembolü bozmalıydı. Neden bu dünyanın tanrıları ve kralları onu evsiz bırakmak için bu kadar çabalıyordu? Yarisının başkalarının evini işgal etmekle meşgul olduğu düşünüldüğünde bu epey adiceydi.

İnancını kaybetmeye başlamıştı. Tanrılara olan inancını. Belki de kendine olan inancını. Aan'ın son tavsiyesi hiçbir işe yaramamış olsa da ona nazik davranan, yardım teklif eden pek

çok tanrı olmuştu. Öte yandan Hseth, Hestra, Satuan... Yusef. Özellikle Yusef. Inara kendini huzursuz hissediyordu, grilerin içinde boğulmuş, diğer renklerin neye benzediğini unutmuştu. Bu büyümenin bir parçası mıydı? Yoksa umudunu mu kaybediyordu?

Mutfağın kapısından girmeden sıcaklığı yanaklarında hissetti, kokuları duydu. Akşam yemeğinde sarı bezelye vardı. Ezilip üzeri ançüezle süslenecek ve sirkeyle tatlandırılmış yeşillikler, çörek ve ekmekle servis edilecekti. Bekletilmekten rengi koyulaşmış, baharatlarla iyice kızarmış tuzlu etin kokusunu alabiliyordu.

Mutfağa girmesiyle bütün bunların ardına saklanmış başka bir kokuyu aldı. Akkorların isi, çam köklerinin keskin reçinesi ve neredeyse tatlıya çalan kuru ot yanıığının kokusu.

Hestra.

Dallardan oluşan kadın, Inara'nın daha önce onunla konuşmaya çalıştığı fırının ortasında oturuyordu. Gerçi artık bir avuç çer çöpten daha fazlasıydı. Inara onun bu hâlini daha önce görmemişti. İnsana benziyordu. Saçları kahverengiydi, tutamların arasına yosunlar ve yün iplikler dolanmıştı. Bedeni hâlâ yer yer yosunla kalınlaşmış dallardandı, aralarından ateşten kemiklerin parıltısı seçiliyordu. Küçük bir çocuk boyutundaydı ama genç görünmüyordu. Zamanın bile ötesinden, evlerin olmadığı, ocağın bir mağara, umudun yalnızca bir kıvılcım olduğu zamanlardan kalma kadim bir varlık gibi duruyordu.

Hestra başını yukarı kaldırdı. Gözleri... yine soluklaştı. Inara bir insana baktığını düşündü. Yumuşak bakışlı, mavi gözlü bir insana.

Lessa ve Kissen'in içeri girmesiyle bu illüzyon dağıldı. Tanrı tısladı, ağzındaki alevler parladı, dişlerinden etrafa kıvılcımlar saçıldı. *Sizi çağırmadık*, diye çıkıştı iç sesiyle.

“Şansına küs,” dedi Kissen. Alevlerin titrek ışığı kızıl saçlarını, boynundaki, çenesindeki ve ellerindeki yaraları aydınlatıyordu. Tüm bıçaklarını toplamış, yerlerine koyuyordu.

Skedi uçarak mutfağa dalıp Kissen’in omzuna kondurdu. Bir fare kadardı. “Buraya nasıl gelmiş?”

“Küçük yarı tanrımız sinsi sinsi yeni arkadaşlar edinmeye çalışıyormuş,” dedi Kissen. Sözlerine rağmen sesinde iğneleme yoktu.

“Satuan’dan sonraydı,” dedi Inara. “Ben sadece...” Hestra ve Kissen arasında kalmıştı. Sırtını dikleştirip ellerini beline koydu. Tıpkı annesi gibi. “Yardım etmek istedim ama Hestra beni dinlemedi.” Son sözlerini tanrıya ithafendi. Bu mabede dönmek için kendi gücünü harcamış olmalıydı.

“Kral öldü mü?” diye sordu Lessa tanrıya. Sesinden ne hissettiği anlaşılmıyordu. “Bu yüzden mi buradasın?”

“Hayır,” dedi Hestra. “Kral hayatta ve giderek güçleniyor. Fakat her geçen gün yeni düşmanlar edinip biraz daha toprak kaybediyor.” Akkorlar kıpırdanıp çatırdayarak kollarına tırmandı, birkaç yer alev aldı. Oda ısınmış olsa da sıcaklık bunaltıcı değildi. Rahatlatıcıydı. “Savaşın sonu yaklaşıyor. Bu sonun ne olduğunu anlamak için buradayım. Görevinizi başarıyla tamamladınız mı?”

“Irisia gemileri yola çıktı,” dedi Lessa. “Birkaç gün gerimizden geliyorlar. Aralarında okçular, piyadeler ve denizciler var. Toplam iki bin kişi. O zamana kadar dayanabilir misiniz?”

Hestra çıtırdadı, birini dinliyormuş gibi duraksadı. Kralla konuşuyor olmalıydı. Inara’nın kalbi sıkıştı, midesi kasıldı. Yine birlik olmuşlardı demek. Arren onu ikna etmeyi başarmıştı. Belki de tanrının fikrini başka bir şey değiştirmişti.

“Onları Lesscia’dan uzaklaştırıyoruz,” dedi Hestra. “Bir meydan savaşı planlıyoruz. Hseth başka bir yerde çarpışmak için fazla saldırgan. Gefyrton ve Daesmouth’un büyük bir bölümü çoktan küle döndü.”

“Gefyrton mu?” diye fısıldadı Inara. Kissen ve Lessa’nın birbirlerine baktığını hissetti. Denize açıldıklarından beri neler olmuştu? Haftalardır süregelen yolculuklarının amacı bir ordu toplamaktan ziyade son bir umut kırıntısı bulmak mı olmuştu? “Elo nerde? İyi mi?”

Hestra’nın dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kralın şövalyesi gayet iyi,” dedi. “Arren’in kalbine dokunuyor. Buraya gelmemi onlar istedi.”

Inara tanrıya baktı, Hestra da bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi.

“Bana bir adak sun, ufaklık, sana daha fazlasını anlatabilirim,” dedi Hestra. “Limandan limana, ocaktan ocağa gidecek gücüm yok. Beni buraya bağlayacak bir şey lazım.”

Inara göz ucuyla Skedi’nin kanatlarını açtığını gördü. “Inara tanrılara yeterince adak sundu, ocakların tanrısı,” dedi lafı Kissen’in ağzından alarak. “Başka bir şey iste.”

Skedi, bunu yapmak zorunda değilsin.

Daha ne kadar fedakârlık yapacaksın, Inara? Böyle giderse kendinden geriye bir şey kalmayacak.

Fakat... bu yapabileceği bir şeydi, değil mi? Bundan başka elle tutulur ne yapıyordu ki?

“Buraya kralın gücünü kullanarak geldin,” dedi Lessa. “Onu bir adak olarak kullan, bizi değil.”

Hestra dikkatini Leydi Craier’e çevirdi. Dallardan yapılma yüzünde hayal kırıklığı belirdi. “Rehberliğimi istiyorsanız ikimizin de bu gemiyle daha güçlü bir bağ kurmamız gerek.”

Lessa dilini şıklattı. Inara fırının içine, küllerin arasına çizdiği işareti görebiliyordu, biraz dağılmıştı ama hâlâ oradaydı. Yakında Hestra’nın bağlanabileceği bir mabet kalmayacak, gemiye geri dönemeyecekti.

“Mabetler,” diye mırıldandı Kissen. “Herkes lanet bir mabet istiyor. İnsanların bunu size duyduğu sevgiden, kendi hür iradeleriyle yapması gerekmiyor muydu?”

“Kimse senden bir şey istemedi, veiga,” diye fısıldadı Hestra.

“Bana bir bıçak ver,” dedi Lessa elini Kissen’a doğru uzatarak.

“Ciddi olamazsın,” dedi Kissen. Lessa ona dönüp tartışmaya yer bırakmayan sert bir bakış attı. Kissen iç geçirdi ve Osidisen’in hançerini çıkarıp Lessa’ya uzattı.

Leydi fırına yaklaştı ve küle Hestra’nın sembolünü, basit ocak motifini çizdi.

Çizgiler parlamaya başladı, önce sarı sonra turuncuya döndü. Odun kokusu yoğunlaştı, tuzlanmış sığır etinin kokusu çatırdayan akkorların ve isin gölgesinde kaldı.

Lessa, Inara’nın yanına döndü. “Bu senin için uygun mu, ocak tanrısı?”

Pazarlık, talep, daha büyük veya daha iyi adak yoktu. Inara dudağını ısırды. Yusef’e çok büyük bir adak sunmuştu, bunun farkındaydı. Savaş sona erdiğinde liman şehrini, Sakre’nin yarısını, Blenraden’i ve Gefyrton’u kaybeden Middren’in ne kadar fakir olacağını düşünmemişti. Ülke yerle bir olmuştu. Kendi ülkesi. Inara kendi yuvası yanıyorken yabancı bir tanrıya yeni bir yuva sunmuştu.

“Boynuzları olması gerek,” dedi Hestra sembole bakmadan. Inara dalların ve saçlarının arasından fırlamış iki küçük çıkıntıyı fark etti. İs gibi koyu renkli, mantar şekilli, uzamaya başlayan geyik boynuzlarının uçları gibi kadifemsiydi.

Birbirlerine giderek daha fazla bağlanıyorlar, dedi Skedi. Hestra ve kral. Görünüşe bakılırsa değişebilen tek tanrı ben değilim.

Lessa eğilip çizdiği ocaktan güneş ışığı ya da boynuz gibi yukarıya uzanan iki çizgi çekti. Sonra da bıçağı aşağı bakacak şekilde tahtalara fırlattı. Olmuştu.

Hestra onu başıyla onayladı. “Yesef topraklarının doğusunda demir atmalısınız. Deniz kabardığında yaşayabileceğiniz küçük bir balıkçı limanı var.”

“Haritaları getireyim,” dedi Skedi. Kissen’in omzundan atlayıp merdivene süzüldü.

“Irisialılar ne olacak?” diye sordu Lessa. “Hepsi küçük bir balıkçı limanına demir atamaz.”

“Yakınlarda derin bir Movenna limanı var,” dedi Kissen. “Daha büyük bir liman inşa edebilmek için suya inen basamaklar yapmışlar. Orayı kullanabilirler.”

“Bunu kralın konseyine bildirmediler,” dedi Lessa.

Kissen sırtıttı. “Bildirselerdi de daha inşası bitmeden bir ton vergi mi ödeselerdi? Biraz insan içine karışman gerek.”

Hestra başını yana çevirdi, ya yine Arren’i dinliyordu ya da ona bir şey söylüyordu. “Restish ve Talicia gemileri batıya giderken görülmüş. Karaya ulaşırlarsa tekrar iki cephede de savaşmak zorunda kalacağız ve bu savaş bitecek.”

Bitecek. Inara keskin bir nefes alırken Hestra ona baktı.

“Aradığın gücü sanırım bulamadın, canavar.”

Inara yutkunup başını iki yana salladı. “Hiçbiri bize yardım etmiyor,” dedi. “Verebileceğimizden daha fazlasını istiyorlar.”

Bakışlarını üzerinde hissetse de veiga da annesi de sessiz kaldı. O anda Skedi ağzında yuvarlanmış bir sürü kâğıtla uçarak geldi. Lessa hepsini alıp ocağın önüne açtı. Hestra ağzını araladı, dişlerinin arasından çıkan kıvılcımlar havada süzülüp haritanın üzerine düşerek ufak delikler açtı. Biri Yesef limanını diğerleri de doğudaki konumlarını işaretliyordu.

“Bu noktalar istilacıların gemilerinin görüldüğü yerler,” dedi. “Deniz savunması için Irisialılara ihtiyacımız olacak. Geri kalanınız Sorin’in doğusunda, Arrenon’da bizimle buluşacaksınız. Ateşyürek sizi orada aslanıyla bekliyor olacak. Ve benimle tabii.”

Alevler bir anda yükseldi ve Hestra yok oldu. Inara tuttuğu nefesi bıraktı.

“Ateşyürek mi?” dedi Kissen. “*Ateşyürek* mi? *Göt* herif.”

“Hestra için bu ismi seçti,” dedi Inara. “Güneşgetiren onu kendinden kopardı, Ateşyürek ise onu kendine döndürdü.”

Kissen akçak sesle birkaç küfür savurdu. Inara da içinde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti. Hestra’nın ona gelmesini, onunla iş birliği yapmasını ve kralı içten fethetmeyi istemişti. Tüm bunlar bittiğinde hâlâ intikam almak istiyordu. İkisi birlik olduysa gücü Arren’in karşısına dikilmeye yetmeyebilirdi. Hestra ve Arren tek bir varlığa, tek bir tanrıya dönüşüyor gibi görünüyordu.

Doğru olamazdı. Arren istediği her şeyi elde etmemeliydi. Bu doğru değildi.

“Önce en önemli soruna odaklanmalıyız,” dedi Lessa. Eğilip Kissen’in hançerini aldı ve ucunu inceledikten sonra ona geri uzattı. “Middren’deki durum korktuğumuzdan da kötü.” Elini Inara’nın omzuna koyup hafifçe sıktı.

“Tanrılara başka hiçbir şey verme,” dedi. “Ne olursa olsun. Onlara borçlu değilsin. Kendinden başka kimseye ait değilsin.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Elogast

Tanrıkatili döndüğünde sonuncu savaş konseyi toplandı.

Daesmouth ile Lesscia'yı koruyan ve Gefyrton'da savaşan tüm birlikler toplanmıştı.

Arren'in yanında duran Elo, önceki hafta Daesmouth çevresindeki hareketliliği anlatan Alianne Yether'le birlikte haritanın üzerindeki parçaları oynatıyorlardı. Kadının abisi Lord Yether'in suratı asıktı, ateşin yanında yeni Yüzbaşı Hafıl ve onlardan uzaklaşmaya fırsat kolluyormuş gibi görünen Yüzbaşı Faroch'la birlikte oturuyordu. Elo'yu zırhı ve peleriniyle birlikleri hizaya sokup yiyecek, su ve barınak düzenini ayarlamak etrafına için emirler yağdırırken gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Birileri Arren ve Elo'nun davranışlarında bir tuhaflık fark ettiyse bile kimse bu konu hakkında tek kelime etmemişti. Yine de Elo herkes olanları biliyormuş gibi hissediyordu. Her bakışta, her eğilişte ya da verilen her selamda... Belki de biliyorlardı. Artık Arren'in odasına, savaş toplantılarına sağ kolu olarak çağırdığı kişi Elo'ydu. Generali, âşığı.

Yaklaşık on yıldır prens ve yaver, kral ve şövalye, isyancı ve düşman olarak aralarına ördükleri duvar yerle bir olmuştu. Artık hiçbir engel yoktu. Elo tıpkı kaynayan kanına, sertleşen

bedenine ve sızlayan kalbine olduğu gibi Arren'a da daha fazla karşı koyamıyordu. Eğer bu acımasız dünyadaki son saatle-riyse, tek bir saniyeyi bile utançla heba etmeyeceklerdi. Olan olmuştu. Bağışlanmanın bir önemi kalmamıştı. Arren'in bencil diktatörlüğü ve Elo'nun kanlı isyanı yenilginin giderek artan kaçınılmazlığına karşı aynı safta birleşmişti.

“Kanaatime göre Talicialılar on beş bin kişi,” dedi Komutan Yether. “Tanrıları Daesmouth'a ilk gelişine kıyasla daha küçük olsa da hâlâ kontrolsüz. Onu her çağırdıklarında...” Sesi gerildi. “Önüne geleni yıkıp geçiyor.”

Elo, Alianne'i farklı bir isimle tanımıştı ama yeni ismi de ünvanı da ona yakıştıyordu. Ateş tanrısı kız kardeşini ve şehrini yakmış olmasına rağmen ağırbaşlı bir liderdi. Abisi Restish'in karşısına çıkacak gemilerin hazırlanmasıyla ilgilenirken komutan da Lesscialı mahkûmların serbest bırakılması ve şehrin boşaltılmasıyla ilgilenmişti.

Naiala. Elo'nun isyancı arkadaşı diğer Lesscialılarla birlikte salınmış olmalıydı. Belki de çoktan orduya karışmış broşür dağıtıyordu.

“Komutan Daesmouth'ta cesurca savaştı,” dedi Peta. “Fakat Lesscia'nın terk edilmesiyle birlikte moraller de düştü. Batıya giden Lesscialılar savunmasız.”

“Tiamh ve Elemni'nin birliğine haber verildi,” dedi Elo. “İç kesimlerdeki kasabalarda kamplar kuruldu ve yakında Iri-sialılar da gelecek.” Savaşta ve savunmada onlara fazladan destek sağlayacak ve gemilerle dengesi fırlıdak Beloris Yether'e yardım edeceklerdi.

Peta ona pis bir bakış attı. Arren, Lesscia'nın boşaltılmasını emrettiği için kadının ondan nefret edeceğinden korkmuştu ama öfkesinin hedefi Elo'ydu. Peta, Methsme'ye bile saygıyla yaklaşıyor, âlimeye şarkılarını ne kadar sevdiğini söylüyordu.

“Irisialıların yardımı karşılığında onlara ne sunuldu, komutan general?” diye sordu Peta sertçe.

“Şu anda bunun bir önemi yok,” diye yanıtladı Elo gözlerini ona dikerek.

“Bir haine güvenece–”

“Bunlar geçmişte kaldı, Şövalye Komutanı Peta,” dedi Arren usulca. “Her şeye rağmen Lessa Craier verdiği sözü tuttu. Önceki düşmanlarımızı bırakın, müttefiklerimizin bile yapmadığı bir şey bu.”

“O gemilerle sizi tahttan indirmek için gelmediğini nereden biliyorsunuz?” diye araya girdi Methsme’ydi. Peta da ona katılırcasına başını salladı. “*Düşmanlarınıza* çok sıkı fıkısıңыз, Ateşyürek.”

Elo, Arren’a bakmamaya çalışsa da kadının ima ettiği şey yüzünden kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Arren, Talicialı mahkûmları serbest bıraktığından beri Methsme onun gözlerine bakmamıştı, sürekli göğsünde yanan ateşe bakarak konuşuyordu.

“Aynı lafı kaç kere söyleyeceksin, âlime?” dedi Iuri Movenna gözlüklerini yukarı iterek. “Vittosklara ne diyeceksin? Yetherlere? Geralfilere? Topraklarını ve halkını kaybeden insanlara ne diyeceksin? Kurtarmaya geldikleri toprakları kaybedersek diye ihtiyacımız olan yardımı elimizin tersiyle geri çevirmemizi mi bekliyorsun?”

Lord Geralfi, Craier’in isyancılarından biri olan Regent Graiis ve Elo’nun Lesscia’da savaştığı Yüzbaşı Graiis’le birlikte tütsü maltızının yanında yüzü asık bir vaziyette duruyordu. Leydi Crolle da doğuya gelmiş ve Arren’in çağrısı üzerine askerlerini toplamıştı. Düşmanlar omuz omuza duruyor, dostlarsa birbirlerine pek dostane davranmıyordu.

Ortam ne zaman gerilse tüm gözler ilk Elo’ya çevriliyordu O, Lesscia Aslanı’ydı, kralın kalbine kılıcı saplayan kişiydi. Sakre’deki Reach düştüğünde oradaydı.

“Ah,” dedi Methsme. “Buradakilerin yarısı o kralımızı devirdikten sonra onu tahta çıkarmaya hazırdı. Sizi birleştiren

kişi, gerçek bir tanrı dururken hâlâ kuyuların ve nehirlerin işe yaramaz tanrılarını mı seçeceksiniz?”

Giderek daha cüretkâr olması Elo'nun hoşuna gitmiyordu. Avuçlarında henüz yeni yapıldığı belli olan bir güneş ve alev, göğsündeysen bir ocak ve boynuz dövmesi vardı. Elo onları temizlemek için kullandığı alkolün kokusunu kampın diğer ucundan almıştı.

“Methsme,” dedi Arren başını iki yana sallayarak. Kadının dudaklarını büzüp Movenna'ya alaycı bir tavırla selam vererek yerine oturdu. Arren asi askerlerine, kuşkuya kapılmış soylularına baktı.

“Dostlarım,” dedi. “Geçmişte yaptığım hataların farkındayım ve burada olmak için düşmanlığınızı bir kenara bırakmanızı takdir ediyorum. Fakat sizden ne uğruna savaştığımızı hatırlamanızı rica ediyorum. Middren. Yuvamız. Uzun zamandır Ticaret Denizi'nin kalbi, tüm toprakların bir araya geldiği ocak biz olduk. Bu toprakları buraya neredeyse hiç ayak basmamış o tanrıdan çok daha iyi biliyoruz ve yuvamızın daha fazlasını kaybetmeyeceğiz.”

İçeriye bir sessizlik çöktü. İlk konuşan Elo oldu.

“Doğru,” dedi. “Artık didişmeyi bıraktıysak savaş planı yapmaya geri dönebilir miyiz?”

Lord Yether ayağa kalktı, titriyordu. Elo bu öfke gösterisi karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Yether, Alianne'ye baktı ama kadın onu görmezden gelince Arren'a döndü. Fakat fikrini değiştirmiş olacaktı ki Güneşgetiren selamı verip kapıya yöneldi. Yüzbaşı Hafil de hemen peşine takıldı.

“Lord Yether,” diye seslendi Arren. Adam durdu, kral ondan af dileyecekmiş gibi umutlandı. “Gemiler hazır mı?”

Lordun yüzü düştü, başını eğdi. “Elbette kralım.”

Yerinden kıpırdamamış Faroch'a baktı.

“Yüzbaşı Faroch,” dedi Yether. “Gelin.” Yanını işaret etti.

“Bağışlayın, lordum” dedi Faroch gergince. “Ben bir gemi kaptanı değilim ama karada orduya faydalı olabilirim. Burada kalmayacaksanız yoluma kendi Hane’mle, Yeseflerle devam edeceğim.” Kyaum’a döndüğünde kadın ona gülümsedi.

Yether’in ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılacak da sessiz kalıp topuklarının üzerinde dönerek tek kelime etmeden dışarı çıktı.

“Başka?” dedi Arren çenesi gerilmiş, dişlerini sıkan Peta’ya baktı. Kadın ona inanıyordu, Elo’nun aksine Blenraden ve sonrasında da ona tüm kalbiyle inanmıştı.

“Hayır, Güneşgetiren,” dedi bakışlarını haritaya çevirerek.

“Burada gizli bir vadi var,” dedi Iuri. “Kanalların Roan’a bağlanmadan önce baraj ve Arrenon Nehri’nde birleştiği noktada.” Bir kömür parçasıyla haritayı işaretledi. “Tepeler çok dik.” Elo kralın haritaya çizdiği özensiz işaretlerden hoşlanmadığını büzdüğü dudaklarından anlayabiliyordu. Bir baraj kalın siyah bir çizgiyle belirtilmişti.

“Buradan geri çekilmek kolay olmayacak,” dedi Graiis yanlarına gelip haritaya bakarak. “Ayrıca Talicialıların kuzey ve güney birliklerini ne kadar hızlı bir araya getirebileceğini bilmiyoruz. Peşimizden gelmeden önce toplanabilirler.”

“Toplanmayacaklar.” Konuşan krka Estefin’di. Maltızın başında sessizce oturmasına müsaade edilmiş, önüne bolca Curlish şarabı ve krala ayrılan yemeklerden konmuştu. O da karşılığında onlara kimi yalan kimi doğru ufak bilgiler veriyordu. Yine de Elo ve Arren artık Talicia stratejileri, silahları ve planları hakkında eskisinden daha çok şey biliyordu. “Kaçtığınızı düşünüp sizi takip edecekler. Daesmouth’ta on beş bin değil, yirmi bin adamları var. Kendi topraklarında doğru dürüst kimse kalmadı.” Haritaya bakarken yüzünde ufacık bir hüznün kırıntısı bile yoktu. Bu topraklar evi olsa da Hseth’in rahiplerine duyduğu öfke, sadakatini yok etmişti. “Haklısınız, hep nehir hatlarını takip ediyorlar. Elllerinde Middren haritası yok.”

Görünüşe bakılırsa Estefin esaret altında bir tebaa olmayı rahip generallerin altındaki bir krka olmaya tercih ediyordu.

“Şövalye komutanı,” dedi Arren, “kaç askerimiz var?”

“Son sayımımıza göre dokuz bin,” dedi Peta. “Bin iki yüz atımız, bin beş yüz şövalyemiz, iki bin eğitilmiş muhafızımız var. Kalanlar da askerler, paralı askerler, zırh ustaları ve demirciler. Birkaç tane de tecrübesiz piyade. Kaybımız ağır oldu.”

Arren’in Lesscia’daki geçit töreninde altı bin, Gefyrton’daki ordularında iki bin asker vardı. Demek ki iki binin üzerinde kişiyi kaybetmişlerdi. Kaybedilen iki bin ruh. Üstelik bu sayıya, şövalyeler bile dâhil değildi.

“İhaneti önlemek için ne yapıyoruz?” dedi Graiis. Yanında aralarında Craier muhafızları ve topraklarından topladığı insanların da bulunduğu pek çok asker getirmişti.

“Eski yöntemler hâlâ geçerli,” dedi Peta. “Kaçaklar yakalandığında baskın olmayan elleri kesiliyor, yara kralın mühürüyle dağlanıyor ve ön saflara gönderiliyorlar. Bana sorarsanız hepsini idam edelim derim.”

“Bu, yeterince acımasız bir ceza zaten,” dedi Elo başka bir tartışma çıkmadan. Kralın birliklerine katılmış tanrıkatillerinin sözde lideri, Tanrılar Komutanı Hovan’a bir bakış attı. Hovan iri yarı bir adamdı, üzerinde veiga sembolü bulunan mavi pele- rin takmıştı. Fakat söyleyecek hiçbir şeyi yok gibiydi. Yalnızca Peta konuştuğunda onu onaylayan sesler çıkarıyordu.

“Hseth’i çağırırlarsa onu nasıl etkisiz hâle getireceğimize dair herhangi bir öneriniz var mı, Komutan Hovan?” diye sordu Elo. “En kötüsüne hazırlanıp kendimizi koruyacak, ona zarar verecek ve mümkünse öldürecek bir plan yapmalıyız.”

Veiga boğazını temizleyip çadırın bez tavanına, haritaya sonra da ondan yardım ister gibi Peta’ya baktı. Ne var ki kadın ona beklediği yardım elini uzatmadı. “Briddite ona zarar vermiyor,” dedi en sonunda.

“Onu durduruyor,” dedi Elo. “Üzerine yapışıyor.”

“Bu yeterli değil. Bir tanrı gibi iradesi ya da belli bir amacı varmış gibi davranmıyor. Bir iblis gibi her şeyi ve herkesi yakıp yıkıyor.” Ürperdi. “Briddite kullanamıyorsak veigaların elinden bir şey gelmez. Komutan Peta’nın tavsiyesiyle onları asker gibi kullanıyordum. Tek umudumuz Hseth’i çağırmamaları. Ya da Talicialıların Gefyrton’da olanları duyup ondan şüphe etmeye başlamaları.”

“Duyan da bir şey biliyorsun sanacak.”

İçerideki herkes kapıdan gelen sese döndü. Haftalardır görmeyi umduğu manzara karşısındaydı.

Kissen yeşil peleriniyle Leydi Craier’in yanında duruyordu. Omuzlarından dökülüştüne bakılırsa içine dikilmiş cepleri bıçak, zincir ve ıvır zıvırlarla dolu olmalıydı. Güneşin altında geçirdiği haftalar yanakları ve burnunun üzerindeki çilleri daha da belirginleştirmiş, yanık izlerini solgun birer ize çevirmişti. Göğsüne Irisia derisi ve metalinden yapılmış bir zırh geçirmişti. İlk tanıştıkları zamanki kadar büyüleyici ve tehlikeli görünüyordu.

“Selam, fırıncı şövalye,” dedi.

“Talicialı,” diye fısıldadı Peta. Arren’in kalbindeki alev harlanırken eli kılıcına uzandı.

“Siktir git başımdan da o kılıcını bir tarafına sok,” diye çıkıştı Kissen.

Elo ona doğru iki adım atıp kollarını boynuna doladı. Onu burada, Middren’de görmenin verdiği o rahatlama hissiyle nezaket kuralları kafasından uçup gitmişti. Kissen geri dönmüştü. Elo göğsündeki bir başka düğümün hafıflediğini hissetti.

“Buralara gelmemeliydin, deli kadın,” dedi. Kissen kendi kollarını etrafına dolayıp geriye eğildiğinde Elo’nun ayakları neredeyse yerden kesilecekti. Kadın her zamanki gibi güçlü ve kaslıydı. Birlikte kısa bir zaman geçirmiş olmalarına rağmen Elo yuvasına döndüğünü hissetmekten kendini alamadı.

“Ne yani, ölmene izin mi verseydim? Öyle bir insan olmadığımı biliyorsun.”

Elo gülerek geri çekildi ve bakışları arkalarında duran Inara'yı takıldı. Bir sincap boyutundaki Skedi de zamanki gibi omzundaydı. Inara'nın yüzüne mahçup bir gülümseme yayıldı. Elo yanına gidip ona da sarıldı, onu kucağına alınca Inara kırdadı.

Aynı anda hem bu kadar sevinmek hem de bu kadar üzölmek ne tuhaf şeydi. Kızı kucağından indirmek istemedi. Kral onu bu kadar incitmişken ona ve Arren'a bakıp olanları, ne kadar yakınlaştıklarını anlamasını istemedi. Açıklama yapmak, özür dilemek, zamanı durdurmak ve ondan nefret etmemesi için yalvarmak istiyordu.

Ondan nefret etmeyi seçecek olursa Elo onu suçlayamazdı. Kissen'i da öyle. Gerçi tanrıkatilinin imalı imalı başını sallayıp sırtına bir şaplak atması daha muhtemeldi.

Elo hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Sonunda Inara'yı yere indirip annesine döndü.

“Aklından bile geçirme, komutan general,” dedi Lessa alayla. “Kimseye sarılacak havada değilim.” Burnu ve gözleri morarmış, dudağı patlamıştı. Yeni kıyafetlerine rağmen Kissen da pek iyi görünmüyordu. Belli ki yolculukları umdukları kadar iyi geçmemişti.

Lessa, Elo'nun arkasına, savaş konseyine baktı. İçeriye bir sessizlik, bir korku, fırtına kopmadan önceki o gerilim çökmüştü. Lessa, Elo'nun yanından geçti ve tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi.

“Sabrınız için müteşekkirim, Kral Arren,” dedi yere doğru. “Irisialılar yardım için bir filo gönderdi ve emirlerinizi hepsine ilettik. Yardımları için Mitha Bahba, Mitha Sosul ve Mitha Aslani'ye bir teşekkür borçluyuz. Konseyin geri kalanı... bizi biraz uğraştırdı. Fakat fikir birliği sağlandı ve Belhaven anlaşması Middren'e yardım için bozuldu.”

Lessa dizinin üzerinde durmaya devam etti. Elo konseyden yükselen takdir dolu mırıltıları duyabiliyordu. Alianne Yether'in hayranlığıysa yüzünden okunuyordu.

Elo birden bir şey fark etti. Bahba. Bu, Irisia'da yaygın bir isimdi ama...

“Annen taşaklı kadınmış,” dedi Kissen usulca.

“Konseye mi katılmış?” diye mırıldandı Elo. “Ama o bir tüccar. Mithrik'e götleri kalkık pislikler derdi.”

“İnsanın söyledikleri ve yaptıkları her zaman birbirini tutmuyor.”

Elo ona göz ucuyla baktığında Kissen tüm masumluğuyla sırıttı.

“Karşılığında onlara ne vaat ettiniz, Leydi Craier?” diye sordu General Elema, şüpheyle.

“Restish pahasına yeni ticaret anlaşmaları,” dedi Lessa diz çöktüğü yerden. Elo kadının kralın söylemeden ayağa kalkmayacağını anlayınca Arren'a baktı. “Blenraden ve Weild limanları yeniden inşa edilecek ve büyük bir bölümü onlara verilecek. Kalan tanrıları da ya öldürülecek ya da korunacak. Hayatta kalmaları için yeterli adaklar sağlanacak.” Methsme, Peta ve Elo Arren'a döndü. Arren pürdikkat kadını dinliyor, sessiz kalarak bunu onaylamadığı gibi ret de etmiyordu. Bakışları bir an için Elo'nunkileri bulduğunda neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı. “Ticaret Denizi'nin batı tarafında bir Irisia-Middren birliği kurulacak,” diye devam etti Lessa. “Tüm mallar Wsir'in'de vergilendirilecek, kazançlar paylaştırılacak.”

İtiraza bu kadar hazırlıklı olması doğru ânı beklediğini gösteriyordu. Ya da bekleyen büyük olasılıkla Skedi'ydi. Tanrı iyi görünüyordu. Tüyleri taranmıştı, boynuzları parıldıyordu ve üzerinden sarkan adaklar tertemizdi.

“Ayrıca...” diye ekledi. Elo sesindeki tereddüdü duyabiliyordu. “Bir mabet. Güvenli sığınak tanrısı adına inşa edilecek bir mabet.”

“Hayır,” dedi Methsme. “Yeni mabet inşa edilmeyecek. Restish hainlerinin tanrısına ihtiyacımız yok. Middren’in yalnızca bir tanrısı var. Bir tane.”

Lessa bakışlarını kadının üzerine dikti. Methsme’nin Tarin’i öldürenlerden biri olduğunu fark ettiyse bile bir şey demedi. Fakat Inara’nın gözleri öfkeyle dolup taşıyordu. Elo onu tanıdığından emindi. Yine de kız, Elo’nun beklediğinden çok daha iyi bir şekilde kendine hâkim olmayı başardı. Hanelerin, generallerin ve kralın karşısında durmaktan ürkmüş görünmüyordu. Yaptığı yolculuk ona bir şeyler öğretmiş gibiydi.

“Kralla konuştuğumu sanıyordum,” dedi Lessa buz gibi bir sesle.

“Methsme,” dedi Arren, “etrafına nefret saçmaktan başka bir şey yapmayacaksan çıkabilirsin.”

Öfkeden yüzü kızarmış kadın hışımla krala döndü. “Beni kovuyor musunuz? Hikâyenizi yazan benim şarkılarım, Güneşgetiren. Benim sesim. *Benim*. Haneleriniz, şövalyeleriniz, generalleriniz, haritalarınız ve planlarınız değil. Ben.”

“Haddini aşıyorsun, âlime,” dedi Arren. “Seni buraya bana akıl ver diye getirmedim.”

Methsme öfke ve aşağılanma hissiyle titriyordu. “Henüz bir tanrı değilsiniz,” dedi tükürürcesine. “Henüz bir bütün olmamışken size sadık olanları unutmayın.” Elogast’a nefret dolu bir bakış attıktan sonra Kissen’la aralarından geçip gitti. Arkasından uçuşan lekeli beyaz eteğiyle dışarı çıktı. Peta arkasından bakakaldı.

“Ne tatlı kadın,” dedi Kissen.

“Teşekkür ederim, Leydi Craier,” dedi Arren. Lessa’dan ne kadar nefret etse de Elo sözlerinde samimi olduğunu biliyordu. “Ayağa kalkabilirsin. Yardımının karşılığını nasıl öderim bilmiyorum.”

Lessa tüm zarafetiyle ayağa kalktı. Bir süre Arren’la öylece bakıştılar. Elo kralın yüzündeki mahcubiyeti, yaptıkları için

ondan nasıl af dileyeceğini düşündüğünü görebiliyordu. Lessa'nın soğukkanlı ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Arren ne yaparsa yapsın Lessa onu affetmeyecekti.

Lessa dönüp odadaki diğer Hanelere selam vermeye gitti. Kadının gidişini izleyen Arren'in yüzü yine donuklaştı. Kissen'a döndü.

“Veiga,” dedi.

Kissen gözlerini kırptırdı, onunla konuşmasına şaşırmişti.

“Ateş tanrısını öldürmenin bir yolunu biliyor musun?”

Tanrılar komutanının genzinden alaycı bir ses döküldü. Kissen adama tehditkâr bir gülümsemeyle baktı. Altın dişi parıldadı.

“Onu öldürmenin bir yolunu bilmiyorum,” dedi Kissen. “Ama onunla savaşabiliriz. Büyük, kudretli tanrıların gücü bol olsa da akli kıt. Yeni tanrılarınsa bildiği birkaç taktik var.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kissen

Eh, laf ağızdan bir kez çıkardı.

Kissen ordunun leş kokusunu hemen fark etmişti. Ünvanı verilmeden önce birkaç küçük mabet yıkmaktan öteye gitmemiş, asil kanlı ama ahmak ‘tanrılar komutanının’ aptallığı da gözünden kaçmamıştı. En azından Kissen bir işe yarayabilirdi.

“Ah, Elo, canım,” dedi yumuşak bir sesle. Tenha bir köşede ateş yakıp başına oturmuşlardı. “Her şey yüzünden okunuyor.”

Geldiklerinden beri günlerdir planlarını hayata geçiriyorlar, birliklerini ovalar ve yollar boyunca yeniden konuşlandırıp bekliyorlardı. Talicianın savaşıacak kadar yakına gelmesini bekliyorlardı.

Yakında sıkışacakları ölüm vadisinden çok uzakta değillerdi ve Middren orduları normalde kış için yünlerini uzatan koyunlarla dolu olması gereken bayırların dört bir yanına yayılmıştı. Kuş uçuşu yaklaşık üç fersah ötedeki gözcüler nihayet Talicialıları gördükleri haberini ulaştırmışlardı.

“Çok özür dilerim, Kissen,” dedi Elo.

Bacak. Elo, Kissen’a bir okla gelen hızlı bir ölüm hikâyesini uydurmuştu. Beyaz yalanlar tanrısının usul usul fısıldadığını hissedebilse de Kissen, Elo’nun ona yalan söylenmesine müsaade etti. Savaştan önceki gece ağlayıp zırlayamazdı. Elo’nun

anlattığı hikâyenin ardında yattığından şüphelendiği o derin acıyı hissetmek için hayal gücünü kullanmasına gerek yoktu. Benjen, Gefyrton, Bacak. Elo'da kendini dizginlemeyi bırakmış bir adamın kararlılığı ve özgürlüğü hissediliyordu.

Inara sessizce ağlıyor, ellerinin arkasıyla yüzünü siliyordu. Kissen sadık yoldaşının yasını daha sonra tutacaktı. Gözyaşları onlara ihtiyacı olduğunda akacaktı. Elo oval ekmekler yapıp sıcak taşın üzerinde pişirirken Kissen da berbat bir bardaktaki daha da berbat biradan büyük bir yudum aldı.

“Peki sen ve kraldan ne haber?” dedi Kissen.

Elo duraksadı. “Nasıl yani?” dedi.

Kissen kahkaha attı. “Biliyordum.”

“Neyi biliyordun?” diye sordu Inara dibi tutmasın diye karıştırdığı yahninin başından. Burnunu çekip ağlamaktan kızmış yüzünü Elo'ya çevirdi “Neyi biliyordu?”

“Elo ve kral... şey... birlikteley,” deyiverdi Kissen. Inara'nın kralın kalbini söküp atmaya ne kadar yaklaştığını hatırlamakta geç kalmıştı. Elo ateşin içine karışıp ortadan kaybolmayı diliyormuş gibi gözlerini kapattı.

Inara neredeyse elindeki kaşığı düşürüyordu. “O seni öldürmeye çalıştı,” dedi. “Elo, nasıl hâlâ onu sevebilirsin?”

“Kendine yalan söylüyor,” dedi Skedi kendinden emin bir tavırla.

“Biraz heyecan uğruna hepimiz öyle yapmıyor muyuz?” dedi Kissen sırtarak.

Elo ona pis bir bakış attı. “Durum çok...”

“*Karmaşık* dersin elimdeki kaşığı kafana yersin,” dedi Inara.

Blenraden'dan beri ilk kez ateşin başında bir araya gelmişlerdi. O zamanki yolculukları çok kısa sürmüş ve sonu kötü bitmiş olsa da bu çok tanıdık bir andı. Dördünü de geri dönüşü olmayan bir şekilde birbirine bağlamıştı.

“Bir geleceğimiz olmayacağını biliyorum,” dedi Elo. “Aptalca olduğunun farkındayım. Ama... Ben sadece...” Gözlerini

ateşe dikti, göğsüne götürdüğü elleri titriyordu. “Çok yogundum,” dedi.

Inara şaşkın ve dehşete düşmüş görünüyordu. Skedi ona döndü. Onu sakinleştirecek bir şeyler mırıldanmış olacaktı ki kız alçak sesle bir şeyler mırıldanıp yahniyi karıştırmaya geri döndü. “Seni hak etmiyor,” dedi en sonunda. “Bokunda boğulmayı hak ediyor.”

“Ina!” dedi Elo şaşkınlıkla. “Bu kıza neler öğretiyorsun, Kissen? Daha on üç yaşında.”

“Annesine kız, bana değil.”

“Bu işte hiç payın yok yani?”

“Yok. Ekmeğin yanıyor.”

“Kahretsin.”

Elo’nun kralın aşçılarından istediği tavuk suyu ve kemikle riyle dolu bir tencerede zencefil kökü, zither ve Kissen’in adını bilmediği kokulu tohumlarla bir yahni yapmışlardı. Üzerine bir de yumurta kırıp tencerenin dibinden yükselen buharla pişirmişlerdi. Gerçek bir ziyafetti. Elo ateşte ekmeğin yanı sıra Inara’nın *Silverswift*’in alt güvertesinden getirdiği kalın yapraklara sarılı, sarı kabuklu uzun bir meyve pişiriyordu. Bunu annesi Elo’ya hediye olarak göndermişti.

Kissen, Elo’nun hafif yanmış ekmekleri üzerine koyabilmesi için elindeki bezi uzattı. İçlerindeki buharın çıkmasıyla ekmekler sönmeye başladı. Inara sırtıttı, Elo pişirdiği ekmeği unuttuysa sahiden dertli olmalıydı.

Şayet bu son yemekleriyse, Kissen mutlu öleceğini düşündü.

Ölüme yabancı değildi. Onunla defalarca kez yüzleşmiş, kabullenmişti. Fakat şimdi, Inara’ya bakarken bu sefer ölümden kaçabilmeyi diledi. Kızın büyüdüğünü görmek istiyordu. Telle ve Yatho’nun tutkularının ve ailelerinin büyüyüp serpilmesine şahit olmak istiyordu. Sevdikleriyle birlikte huzurlu bir hayat sürmek, şişmanlayıp yaşlanmak istiyordu. Elo da ziyaretlerine gelirdi. O zamana kadar yatağını ısıtmak için Arren’dan başka

birini bulacağını umuyordu. Onu nazikçe sevecek birini. Inara da gelir, hatta Skedi bile uğrar, onlara maceralarını anlatırlardı.

Kissen ihtiyar bir kadın olup çıkacak kadar uzun süre yaşayacağını hiç düşünmemişti ama artık bu kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

“Al bakalım.”

Elo üzeri birkaç dilim koyun peyniri ve kabuğu soyulmuş sarı meyve halkalarıyla süslenmiş bir kâse dolusu yahniiyi ona uzattı.

Eh, ona böyle yemek yemekler yapacaksa belki de Elo’nun yatağını ısıtan kişi kendisi olmalıydı. Bunu düşünmesiyle Lessa’nın yüzü çatlak bir kadehten sızan şarap gibi zihnine süzüldü.

Gözlerini kırptırıp kâseyi aldı, gece karanlığının kızaran yanaklarını gizlemesinden memnundu.

Elo, Inara için de bir kâse dolduktan sonra Skedi’ye de küçük bir lokma hazırladı.

“Benim yemek yemeye ihtiyacım yok,” dedi tanrı, fırıncı şövalyenin yanına koyduğu üzeri kızarmış ekmekli seramik kâseye bakarak.

“Daha çok paylaşmış olmak için verdim,” dedi kendi kâsesini doldurmaya geçmiş Elo. “Bir adak gibi düşün.”

Inara asık suratıyla yahniden bir kaşık aldı ve—

“Sıcak!” diye uyardı Elo. Skedi’nin kulakları kafasına yapıştı.

Çok geçti, Inara üzerinden dumanlar çıkan kaşığı çoktan ağzına atmış, ciyaklamaya başlamıştı. Kissen bir kahkaha patlattı. Elo ona biraz su uzattığında Inara hiç itiraz etmeden kurutulmuş kabağı alıp kana kana içti. Skedi kâsesine sanki *kendisi* yanmış gibi bakıyordu.

“Çok... lezzetli olmuş,” dedi Inara gözlerinden akan yaşlarla. “Özür dilerim.” Yutkunup kendi hâline güldü. Ardından daha ciddi bir tavrıyla tekrarladı. “Özür dilerim.”

“Ben de,” dedi Elo.

Kissen daha ihtiyatlı davranarak ekmeğini yahniye, ardından da yumurtaya batırdı. Sonra soğuması için üfledi. Kırmızı, yoğun sos ağzında baharatlı bir tat bıraktı. Gemideki tatsız tuzsuz yiyeceklerden ve haşlanmış bezelyelerden sonra çok iyi gelmişti.

“Ocakların tanrısı,” dedi bir süre sonra. “Gerçekten kimin tarafında?”

“Kendi tarafında,” dedi Elo tereddüt etmeden.

“Hiç şaşırmadım,” diye mırıldandı Skedi. Kâsesinin yanında sokulmuş, hatta ekmeğiden biraz tırtıklamak için üzerine eğilmişti. Kissen onu bir adak olarak mı aldığını yoksa kibarlık etmeye mi çalıştığını merak etti.

“Arren, Hestra’nın tek umudu. Birlikte güçleri...” Elo başını iki yana salladı. “İnsanlar ona bir tanrı gibi davranıyor. Onlara dokunmasını, kutsamasını, onları ısıtmasını istiyorlar. Hestra da bundan besleniyor.” Yutkundu. “İnsanlar ona hayvan kurban ediyor, kamp ateşlerini yakmadan önce altına kemikleri gömüyorlar. O âlime kadın ona şarkılar besteliyor ve insanlar da yürürken bunları söylüyor.” Tek eliyle ekmeğini bölüp Kissen’in çoktan mideye indirdiği yanık kenarlarını ateşe attı.

“Buna rağmen hâlâ onu beceriyorsun, öyle mi?” dedi Kissen.

“Kissen!” dedi Inara şaşkınlıkla.

“Ne var? Neyin ne olduğunu bilmiyorsun sanki.”

“Yanımdayken farklı biri oluyor,” dedi Elo. “Kendi gibi. İnsan gibi.”

Kissen dilinin ucuna kadar gelen diğer kaba şakaları yutmaya karar verdi. Elo’nun yüzündeki ifade acı dolu ve kasvetliydi.

“Onu kurtaramayacağını biliyorsun, değil mi?” dedi Skedi. “Yaptığı şeyleri geri alamazsın. Inara’ya yaptıklarını. Sana yaptıklarını.”

“Biliyorum,” dedi Elo. “Bazı insanlar kurtarılamaz.” Duraksadı, ardından Inara’ya baktı. “Sabah olduğunda bu düşüncüyü aklından çıkarmayacaksın, değil mi, Ina?”

Elo, Arren'in aptal olmadığını, Ina hakkında sorular sor-
duğunu ama onu güçlerinin Lessa'yı kendinen uzaklaştırma-
sını gerektirecek kadar güçlü olmadığı konusunda ikna ettiğini
söylemişti.

Inara dilini şaklatıp huysuzca yahnisinden bir kaşık daha
aldı. "Yine de yardım edebileceğimi düşünüyorum," dedi. "Uçu-
rumdaki okçulara katılabilirim. Tanrılar çağırabilirim."

"Onlara ne adak sunacaksın ki?" dedi Skedi bu mevzuyu
defalarca kez konuşmuşlar gibi bıkkınca.

"Bilmiyorum," diye homurdandı Inara.

Kissen'le Skedi göz göz geldi. Kissen gardını küçük tanrı-
nın iradesini kullanarak onunla konuşmasına izin verecek kadar
indirdi. *Savaşmak için elinden gelen her şeyi yapacak*, dedi Skedi.

Biliyorum, diye karşılık verdi Kissen. Başka bir planları
vardı. Inara'dan saklanabilecek tek kişi olduklarından yalnızca
onun ve Lessa'nın bildiği bir plan.

Kissen üzüntüsünü derine gömüp, "Belki kellik sana ya-
kışır," dedi alayla.

Inara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, bir süre bunu düşündü.
Sonra bir kahkaha patlattı. Hepsi gülmeye başladı.

"Düşünsene," dedi Inara. "Savaş meydanının kenarında
oturmuş jiletle kendimi kesmemeye çalışıyorum." Elo'nun gen-
zinden alaycı bir ses döküldü. Skedi'nin kanatlarını gövdesine
bastırmış kafası karışmış gibi onlara bakıyordu.

"Doğrusu, Ina, seni ilk kez öyle görsem kafayı kıldığını
düşünürdüm," dedi Kissen sırtarak. "Bir atın üzerinde otur-
muş, sokağın ortasına saçını kesiyorsun."

"Neden gülüyorsunuz?" dedi Skedi sırayla her birine ba-
karak. "Hiç komik değil."

Sözleri hepsini daha da güldürdü. Elo gözündeki yaşları
siliyor, Inara yahnisini kaşıklarken kıkırdıyordu. Skedi'nin bir
kulağı havaya kalktı, kaçmaya hazırlanıyormuş gibi dört ayak
üzerine kalkmıştı.

“İnsanlar çok tuhaf,” dedi.

Kahkahaların da yalan olabileceğini henüz anlayamıyordu. Kissen ölebileceğinin farkındaydı ve Inara’yla vedalaşmak istemiyordu. Ona bıçak fırlatmayı ya da vurduğu geyiğin derisini yüzmeyi, hangi mantarın daha lezzetli olduğunu öğretemeyeceğini bilmek zordu. Hepsini kendi başına öğrenmesi gerekecekti.

Bu yüzden gülüyordu. Daha sonra cesaretini toplamak için içki içecek, uykuları kaçacak ve Hseth’in hepsini öldürmemeye karar verdiğini umacaktı.

“Al bakalım,” dedi Kissen pelerinini açıp tanıdık bir hançer çıkararak. Silahı döndürüp uzattığında kızın kaşları çatıldı.

“Osidisen’in hançeri mi?” diye sordu.

“Saç kesmek için işine yaramaz ama birine saplamak, göz dağı vermek ya da deniz tanrılarını sinirlendirmek için bire birdir.”

Inara’nın genzinden alaycı bir ses döküldü. Hançeri aldı ve elinde çevirdi. “Onu istemiyor musun?”

“Bana bir yararı olmaz. Ayrıca her kızın iyi bir bıçağa ihtiyacı vardır. Bridditeten yapılma olanı sevmeyeceğini biliyordum.” Başıyla tekrar yanının yanına oturmuş Skedi’yi işaret ettiğinde minik tanrı bıyıklarını kıpırdattı.

“Sarhoşlardan ve tantanadan uzak bir yer buldum sanmıştım,” dedi tanıdık derin bir ses. “Ama burada da siz şenlikteki balıkçılar gibi kahkahalar atıyorsunuz.”

Inara hançeri kemerine sıkıştırıp başını kaldırdı. “Anne, gel de şunun tadına bak!”

Lessa boğazından kalçasına kadar ince bir zırhla donatılmış zincirden bir tunik giymiş, kol ve bacak zırhları takmıştı. Üstüne geçirdiği yeşil ve gümüş renkli ceket, belindeki kılıcı ve başı etrafına dolanmış uzun, siyah örgüsüyle eski hikâyelerden fırlamış bir savaşçı gibi görünüyordu.

“Yemek yedim, teşekkür ederim,” dedi Lessa. Kissen, Skedi’nin kabaran tüylerini görünce bunun beyaz bir yalan oldu-

ğundan şüphelendi. Hepsinin savaşıyla baş etme şekli farklıydı. Kiminin midesi bulanıyor, kimi de kendini aç bırakıyordu. Artık davulun gümbürtüsünü ve şarkı söyleyen bazısı güzel bazısı kötü sesleri duyabiliyordu. Birilerinin şanslarının yaver gitmesi için adak adayıp adamadığını merak etti.

“Ben biraz alırım,” dedi Lessa’nın arkasındaki karanlıktan çıkan başka bir kadın. Uzun boyluydu ve koyu teni ateş ışığında sıcacık parıltıyordu. İnce örgülerle toplanmış saçları uzamış ve desenli bir kumaş parçasıyla başının üzerine bağlanmıştı.

“Naiala,” dedi Elo ayağa kalkarak.

Kissen kadını tanımiyordu ama kadının Elo’yu tanıdığı belliydi. Kissen, Inara’ya işaret diliyle sordu: *Bu kim?*

Inara iki sözcüğü birleştirerek cevap verdi: “Karşı koymak.” *İsyancı.*

Kadın bir isyancıdan çok zengin bir şifacıyı andırıyordu. Nedeni belki de sıcacık bakan gözleriydi.

“İyi olmana çok sevindim,” dedi Elo mahcupça.

Naiala bir an sonra gülüp ona uzandı. Elo kadının elini güçlü, sıcacık avuçlarının arasına aldı. “Senin sayende bırakıldığımızı söylediler.” dedi kadın. “Teşekkürler.”

“Bu kadar geciktiği için üzgünüm.”

Kadın yüzündeki hüznü, yumuşak ifadeyle ona baktı. Ardından ateşteki yemeğe dönünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sinir otu mu var?” dedi uzun yumuşak meyveye bakarak. “Neren buldun bunu?”

“Annem Craierlerle göndermiş. Lütfen... otur.” Elo ateşin etrafına koydukları kütükleri ve yarım varilleri işaret etti. “Leydim, siz de buyurun.”

Lessa kızının eliyle vurduğu yanındaki boşluğa ilişti. Lanet kadın çamurlu bir kütüğü bile kadife bir taht gibi gösteriyordu.

“O pelerini savaşta da giyecek misin?” diye sordu Kissen’a.

“Ne varmış pelerinimde?”

“Yeteri kadar koruması yok ve çok gösterişli. O cepler dikilene kadar sadece boy göstermek için giyilirdi.”

“Cepleri severim,” dedi Kissen.

Lessa iç geçirdi. Inara kâsesini ısrarla annesinin eline tutuşturdu. “Tadına bak,” dedi.

Lessa kızına dönüp çencisini sevgiyle sıktıktan sonra yahniiyi aldı.

“Mahkûmların hepsi orduya alındı,” dedi Naiala. “Bazıları âlimenin müzisyenleri arasına katıldı ama ben yemek dağıtımında görevliyim. Mürekkepçilerin çoğu yakalanmadı. Canovan da öyle. O zamandan beri onu görmedim. Faroch bizim için yapabileceği her şeyi yaptı. Sen ve kral ortadan kaybolduktan sonra her şey kaosa sürüklendi.”

Bahsedilen isimler Kissen için bir şey ifade etmiyordu. Yalnızca tüm kalbiyle yavaş ve acı verici bir ölümle can verdiğini, o pislik tanrısı tarafından terk edildiğini umduğu Canovan’ı biliyordu.

“Çok üzgünüm, Naia,” dedi Elo.

Kadın ona uzatılan ve içi cömert miktarda sinir otuyla doldurulmuş kâseyi aldı. “Buradasın,” dedi. “Yeniden kralın yanındasın. Hâlâ büyükbabamın zırhını giyiyorsun.” Elo’nun göğsündeki çizilmiş lapis aslana baktı. Sesi kulağa onu suçluyormuş gibi gelmiyordu, sadece yorgundu. “Neden? Onu öldüreceğini söylemiştin.”

“Denedi,” dedi Kissen, Inara lafa atlamadan. “Onu durdurdum.”

“Kissen...” dedi Elo.

“Ah.” Naia onu bu kez merakla süzdü. “Sen şu veiga mısın?”

Kissen onu başıyla onayladı.

“Onu *durdurdun* mu?”

“Şiddete karşısınız sanıyordum,” diye karşılık verdi Kissen. “Kralı öldürmek biraz pis bir iş değil mi?”

“Şehrime saldırdı.”

“Evet, duydum. Orası benim de şehrimdi ama şimdi hepimiz onun ordusundayız.”

İsyancı kadın dudaklarını birbirine bastırdı. “Başka çarem yoktu.”

“Elo’nun da yoktu. Ya onu öldürecek ve ateş tanrısına boyun eğecekti ya da ona boyun eğecek ve savaşacaktı.”

“Kissen...” dedi Elo. “Beni savunmana ihtiyacım yok.”

“Kendini savunmayı beceremiyorsun,” dedi Kissen omuz silkerek. “Ahlaki değerlerin sorgulanmadan önce yemeğini yersen iyi olacak.”

“Bunu sen mi söylüyorsun?” diye çıkıştı Elo. “Kesilmemiş ekmek yüzünden beni defalarca kez aşağıladın.”

“Eh, ben özel biriyim,” dedi Kissen.

Naia önce Elo’ya baktı sonra da elindeki kâseye baktı ve yüzüne içi boş bir gülümseme yayıldı. “Haklısın,” dedi. “Şehrim, korumaya çalıştığım her şey mahvoldu. Şimdi de inanmadığım bir kral adına savaşmak için bir orduya katıldım.” Kâseyi elinde çevirip ekmeğiyle biraz sinir otu ve sebze aldı. “Hayatta kalırsak seninle konuşmak isterim, Lesscia Aslanı. Şimdilik hâlâ nefes aldığın için mutluyum.”

Ateş iyice geçene kadar oturup sohbet ettiler. Inara ve Lessa aynı kâsedden karınlarını doyurdular. Kız, Skedi’nin sırtına başını koyup uyuyakalıncaya leydi onu alıp götürdü.

Irisia, Bahba ve Wsir’in hakkında konuşmaları Naia ve Elo’nun keyfini yerine getirdi. Elo’nun arkadaşlarından bazıları da kısa bir süreliğine uğrayıp onlara sinir otu göndermesine teşekkür maiyetinde şarap ve higbin getirdi. İçlerinden birinin saç örgüleri Elo’nunkileri andırıyordu ve yanlarından ayrılmadan önce uzun, hüzünlü bir an boyunca şövalyesiyle el ele tutuştular.

Daha önce Blenraden’da tanıştığı bazı veigalar da Kissen’in ziyaretine geldi. Hepsi olmasa da çoğu kralın ‘tanrılar ordusunun’ renklerini taşıyordu. Hseth’e karşı neler planladıklarını

anlatmaya gelmişlerdi. Kissen biraz bootswill içti, yakıcı alkolün yanaklarını kızarttığını hissetti.

Ordularının geri kalanı hâlâ ateş ve fenerlerin yanında eğleniyordu. Dumanı tüten otların, alkolün ve boşaltılan midelerin keskin kokusu, çamur, ateş ve ter kokusuna karışıyordu. Kırmızı fenerlerle aydınlatılmış çadırların dizildiği kısım bir hayli işlekti. Ölmeden önce son kez sevişmek isteyen insanlar buranın yolunu tutuyordu. Kissen de çadırlara gitmeyi düşünmüştü ama artık ateşin başında yalnızca o, şövalye ve Naiala kalmıştı. Elo'ya ufak bir kaçamak teklif edebilmek için isyancı kadının gitmesini bekliyordu.

“Komutan General Elogast.”

Dolunay gökyüzünün tepesine yerleşmişti. Ateş sönmeye yüz tutmuştu. Yanlarına gelen bir ulak Elo'ya seslenmişti.

“Kral sizi huzuruna bekliyor,” dedi yakın zamanda ağlamış gibi görünen genç kadın. Belki de âlem yapıyordu. Muhtemelen her ikisini de yapmıştı.

Biri Kissen'dan önce davranmıştı. Elo duraksadı, başını kaldırıp önce ulağa sonra Kissen'a baktı.

“Gitsem iyi olacak,” dedi Naiala ayağa kalkarak. Güzel bir kadındı ama aşna fişneyle işi olmazmış gibi duruyordu.

Elo kararsız ve mahcup dursa da savaştan önceki geceyi biriyle geçirecekse Kissen bunun kim olacağını çok iyi biliyordu.

“Git hadi,” dedi. “Ben de içkimi bitirip kendi çadırıma gideceğim.”

Elo oyalanmaya devam etti. Bu hâli hiç değilse Kissen'ın gururunu okşamıştı. “Defol git, şövalye,” dedi bu sefer imâli bir sesle. Naiala sırttı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Kissenna,” dedi, sonra da karanlığa içinde gözden kayboldu.

“Birazdan geleceğimi söyle,” dedi Elo.

Ulak onu başıyla onaylayıp koşarak uzaklaştı.

Elo ayağa kalkıp Kissen'a doğru yürüdü. Ateş örgülerini ve elmacık kemiklerini aydınlatıyordu. Elo gerçekten de Kissen'ın tanıştığı en yakışıklı adamlardan biriydi. Üstelik artık olduğu kişiden ve yaptığı seçimlerden utanmıyor gibiydi. İyisiyle, kötüsüyle kendini olduğu gibi kabullenmişti. Bu da özgürleştirici bir histi. Güçtü.

Kissen'in önünde diz çöküp parmaklarını çenesine yasladı. Sonra eğilip dudaklarına uzun, nazik bir öpücük kondurdu.

"Şans için," dedi gülerek. "Yarın görüşürüz."

Ayağa kalktı ve Kissen'i gecenin ortasında yalnız bıraktı.

"Piç kurusu," diye mırıldandı Kissen dudaklarına dokunarak. Eskiden yalnızlığı severdi. Avare avare dolaşmayı, dövüşmeyi, nefretle dolup taşmayı, sevmeyi. Güzel bir hayatı olmuştu. Yaptıklarıyla gurur duyuyordu. Birkaç dakika sonra elindeki içkiyi sönmek üzere olan alevlere doğru kaldırdı.

"Siktir git, ateş tanrısı," dedi. İçkisini dudaklarına götürüp bir yudum alırken sandığı kadar yalnız olmadığını fark etti.

Lessa Craier geri dönmüştü. Ay etrafında bir hale gibi parlarken Kissen alevlerin ışığıyla altın renklerine boyanmıştı. Sessizce birbirlerine baktılar.

"Zırhımı çıkarmama yardım eder misin diye soracaktım," dedi leydi sonunda.

Kissen'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

"Bunu genelde Tarin yapardı, zırhçıyı da dinlenmeye gönderdim. Aklıma..."

"Tabii ki," dedi Kissen. Koltuk değneğinin yardımıyla ayağa kalkıp ve onu koltuk altına sıkıştırdı ve Lessa'yı çadırına doğru takip etti. İçerisi Kissen'in leydiyle ilk tanıştığı zamanki çadıra benziyordu. Küçük bir yatak, bir masa ve sandalye vardı. Bir fenerden etrafı loş bir ışıkla aydınlatıyor, hafif bir sıcaklık yayıyordu. Hava ılıktı ve atmosfer bir fırtına yaklaşıyormuş gibi gergindi.

“İşe yaradı mı?” diye sordu Kissen. Pelerinini çıkarıp Lessa’nın sandalyesi üzerine koydu.

“Uyanmaz,” dedi Lessa. “Daha önce sless tohumu kullanmadım. Skedi ona göz kulak oluyor.”

Sless tohumu. Uyku tohumu. Lessa, kızıyla paylaştığı yemeğin içine el çabukluğuyla biraz sless tohumu eklemişti.

“Güzel,” dedi Kissen. Başka çaresi kalmamış olsa da Inara’ya yalan söylemek hoşuna gitmiyordu. Kissen yalan söylemezdi. Bu, onun doğasında yoktu. Gerçi insanları öldürmediğini söyleyip dursa da bunu yapmıştı. Tanrılardan nefret ettiğinde direktse de artık hepsinden nefret etmiyordu.

Görüşüne göre yalan söylüyordu.

“Bir muhafız bütün çocukları kıyıya götürecektir,” dedi Lessa. “Uyandığında bizden yeterince uzaklamış olacak ve geri dönemeyecek. Keşke... bu sefer ona veda edebilseydim. Doğru düzgün bir şekilde.”

Bu Lessa’nın ağzından duyduğu en dokunaklı sözdü. Inara bir anneyi hak ediyordu. Birilerinin yanında olmasını hak ediyordu.

“Belki de savaşmamalısın,” dedi Kissen.

“Pek çok hata yapmış olabilirim, veiga ama kendi topraklarıma sadığım.”

“Ayrıca kralın sana korkak demesine izin vermeyeceksin.”

“Bir de o var.”

Lessa el zırhlarına açmaya başladığında koltuk değneğini masaya yaslayıp leydinin elini tuttu ve deri eldiveni çıkardı. Lessa’nın tırnakları kısıydı, avucunun kenarlarıyla başparmağı halat ve kılıç tutmaktan nasırlaşmıştı. Parmaklarındaysa yay ipinin bıraktığı izler vardı. Kissen kadının bileklerini, parmaklarını dudaklarına götürmek istedi. Ürperişini hissetmek istedi.

Fakat kendini tutup bunun yerinde leydinin ceketini çıkardı, kaburgalarını ve boynunu koruyan göğüslüğünün kayışlarını açtı. Lessa onu izledi, teni titrek ışığın altında par-

lıyordu. Kissen önüne geçip zırhı tuttu ve kaldırarak çıkardı. Dikkatli davranıyordu. Göğüslüğü yere bıraktıktan sonra kol zırhlarına geçti. Leydinin tenine, dirseğinin yumuşak kıvrımına çok yaklaşmamaya özen gösteriyordu. Ne de olsa bunu yapması istenmemiştir.

“Kollarını kaldır,” dedi Kissen.

Lessa söylediğini yaptığında Kissen zincir zırhı topladığı örgülerinin üzerinden yukarı kaldırarak ağırlığını leydinin omuzlarından kendi ellerine aldı. Zırhı sabaha hazır olması için masaya bırakıp bağlarını bir bir geçirdi. Bir nefes alıp verdikten sonra hâlâ bıraktığı yerde duran leydiye baktı. Zırhın altındaki kapitone ceket pamuk kadar beyazdı ve parıldayan teni, gür kaşları, kemerli burnuna tezat oluşturuyordu. Artık isterse kendi kendine soyunabilirdi.

“Hepsi bu kadar mı, leydim?” diye sordu Kissen.

Lessa hafifçe başını kaldırdı. Ona meydan okur gibiydi. “Hepsinin bu kadar olmadığını biliyorsun, tanrıkatilim,” dedi.

Kissen yutkundu. Yapabilir miydi? Yapmalı mıydı?

Fakat eğer yarın ölecekse bu gecenin keyfini çıkaramaz mıydı?

Lessa’ya yaklaştı ve başına uzanıp saçındaki tel tokalardan birini dikkatlice çıkardı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Simsiyah saçları bir nehir gibi omuzlarına döküldü. Lessa başını hafifçe geriye attı. Bir öpücük. Kissen’in onu öpmesini istiyordu. Bu nasıl bir mucizeydi böyle? Kullanılıp kullanılmadığı Kissen’in umrunda değildi. Önemli olan tek şey kollarının arasında duran güzel kadının öpülmek istemesiydi.

Yine de Kissen öyle kolay teslim olmayacaktı. Hayır, bu kez dizginleri Lessa’nın eline vermeyecekti.

Leydinin ceketinin ipliklerini çekiştirmeye başladı. Önce birini, sonra diğerini gevşetti ve önünü aralayıp gömleğine ulaştı. Ardından yumuşak memelerine ve göbeğine ulaşana dek gömleğin ipliklerini çözdü. Lessa’nın nefesi hızlandı.

Kissen dengesini sağlamak için ellerini Lessa'nın beline koydu ve yavaşça sağ dizinin üzerine çökerek protezine oturdu. Böyle dururken Lessa'nın kaburgalarının altına, memelerinin arasına öpücükler kondurabilirdi. Fakat dudaklarını kadının pantolonunun beline götürdü ve bağcığı dişlerinin arasına kısıtılarak gevşetti. Kumaşı Lessa'nın kalçasından, uyluklarından, çizmelerinin üzerinden kaydırarak yere indirdi.

Başını kaldırıp ona baktı. Lessa nefes nefeseydi, onu aç gözlerle izliyordu. Kissen ellerini yavaşça belinden, kaburgalarından geçirerek yukarı kaydırды. Parmaklarını bir tüy edasıyla hafifçe memelerinin üzerinde gezdirdi. Bir eliyle gömleği kenara çekip koyu renkli meme ucunu okşadı.

“Daha fazlasını ister misin, Leydi Craier?” dedi Kissen. Diz çökmeyi sevmezdi, ama korsanın al al olmuş yanaklarını ve titreyen dudaklarını görmek hoşuna gitmişti.

“Evet,” dedi Lessa. “Lütfen.”

Kissen gülümseyerek elini tekrar aşağı indirdi. Parmaklarını Lessa'nın uylukları arasına kaydırıp nazikçe okşamaya başladı. İşte, ürpermişti. “Dilimi kesmediğine şükredeceksin,” dedi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Elogast

Savaş boruları çaldığında Elo, Arren'in kollarında uyandı. Hava gergin ve ağırdı. Kralının bir bacağı Elo'nunkinin üzerindeydi, karnı sırtına yaslanmıştı ve sol kolu göğsünün etrafına dolanmıştı.

Elo'nun omurgası yanmaya başladı.

Uyan.

Elo, Hestra'nın sesiyle irkilerek doğruldu. Arren gözlerini açtı ve şövalyesine gördüğünde uykulu yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ardından bir boru sesi duyuldu.

"Kahretsin," dedi Arren.

İkisi de gözlerini tavana çevirdi ama içeriye dolan ışık griydi. Acil durum yoktu. Sadece günün doğduğunu haber veriyorlardı. Savaşlarının sonunu.

"Kralım," dedi Arren'm çadır kapısının dışındaki sesler. "Sizi hazırlamak için geldik."

"Siktir," diye tısladı Elo etrafa bakınarak. Gömleği ve pantolonu odanın dört bir yanına dağılmıştı. Çırılçıplaktı. İkisi de öyleydi. Elo önceki gece yanına geldiğinde Arren'i sinirli bulmayı, hatta Kissen, Inara ve Skedi'yle vakit geçirdiği için onu kıskanacağını düşünmüştü. Fakat Arren yalnızca bir gece daha birbirlerine sarılarak uyumak istemişti.

Kıskanmaya hakkım yok.

Böyle şeyler söylediğinde canı yanıyordu. Arren'in bir şeyler öğrendiğini düşünüyordu. Acaba Elo eninde sonunda ona geri döndüğü için mi bu kadar sakindi? Hep ona döneceğine inandığı için mi?

Yine de Elo sabah olduğunda gitmeyi planlamıştı.

"Komutan general, sizin için de buradayız."

Elo ve Arren birbirlerine baktı. Arren kıkırdadı.

"Komik değil," diye tısladı Elo.

"Bilmiyorlar sanki," dedi kral. "Şövalyesine âşık olan ilk hükümdar değilim."

"Bu..."

"Gelin!" dedi Arren. Elo vücudunu örtmek için çarşafları çekti. Tartışacak vakitleri yoktu. İçeri giren adamlar beraberlerinde içlikten zincir zırha, başlıktan miğfere kadar kralın tüm teçhizatını getirmişlerdi.

"Güneşgetiren, isteğinizi yerine getirdik," dedi iri yapılı bir adam. Yanındakiyle birlikte altın bir zırh taşıyordu. Elo, Arren'in Lesscia'daki geçidi sırasında giydiği o gösterişli zırhı hatırladı. Miğferi geyik boynuzları ve güneş ışınlarıyla kaplıydı. Ağır ve dayanıklı görünüyordu.

"Kullanışlı değil," dedi Elo. Arren çıplaklığına aldırmadan ayağa kalkmış, ellerini beline koymuştu. Göğsündeki alevler gürül gürül yanıyordu. Hestra her anlarında yanlarındaydı. Sıcaklık ve ateş, kan ve arzu. Tanrı kendini Arren'in iradesine öyle bir bağlamıştı ki giderek onun ayrılmaz bir parçası hâline geliyordu. Elo iyi kötü buna alışmayı başarmıştı. "Seni bir hedef hâline getirecek."

"Aynen öyle," dedi Arren. Ufak bir baş hareketiyle zırhçılarına yanına gelmelerini işaret ve eğilip pamuklu çamaşırını alarak altına geçirdi.

Elo'nun midesi çoktan bulanmaya başlamıştı. Çarşafları bırakıp üzerine bir şey geçirdi ve yüzüne soğuk su çarpmak

için leğene gitti. Suyun yüzeyi dalgalanıyordu; binlerce savaşçı, hayvan, aşçı ve demirci her hareketiyle toprağı sarsıyordu.

Çadırın kapısı tekrar açıldı ve Şövalye Komutanı Peta'yla Methsme içeri girdi. Methsme beyaz elbisesinin üzerine bu kez bir göğüslük giymiş, gururlu ve kendini beğenmiş bir tavırla duruyordu. Peta ise baştan ayağa zırhını kuşanmıştı, belinde parlak bir briddite kılıcı asılıydı. İkisi de Elo'nun varlığını görmezden geldi.

“Ne oluyor, şövalye komutanı?” diye sordu Arren. “Eğer beni savaş meydanından uzak durmaya ikna etmeye çalışacak—”

“Âlime Methsme size katılmak istiyor,” dedi Peta.

Taytı ve ceketini üzerine geçirilen Arren kaşlarını çatarak ona baktı. “Savaş meydanı silahsız âlimelere uygun bir yer değildir.”

“Ateş tanrısıyla yüzleşmenizi görmek istiyorum,” dedi kadın başını eğerek. Gözleri Arren'in yanan göğsündeydi. “Yüceliğe erişeceğiniz gün bugün. Yanınızda olmazsam nasıl bir âlime olurum?”

Arren, Peta'ya döndü. “Sen ne düşünüyorsun?”

Elo aptalca olduğunu düşündü. Yine de ahmak âlime birkaç okun hedefi olmayı bu kadar çok istiyorsa ona engel olacak değildi. Kendi zırhçıları yanma gelirken gömleğini üzerine geçirdi.

“Ateşyürek,” dedi Peta, “âlime Methsme'yi bir süredir tanıyorum. Göğsünüzdeki ateşi, tanrı olduğunuzu bize göstermeden önce bile sizin için şarkılar söylüyordu.”

Elo'nun kaşları çatıldı. Kadınların *Silverswift*'teki şövalyelerin dikkatini dağıtmayı ve bıçaklarını saklamayı başarmasının tuhaf olduğunun farkındaydı. Ama ne yapabilirdi ki? Birlik, istikrar ve güven oluşturmak için çok uğraşmışlardı. Şimdi savaş arefesindeyken oyun bozanlık yapıp bir şövalye komutanını cezalandıramazdı. Herkesin pek sevdiği âlimeleri de suçlayamazdı. Elo, Arren'in sırf ona güvenmiyor diye Methsme'yi geri çevirmesini, onu bir çadıra tıkıp uzakta tutmasını istiyordu.

“Neden bunu önceden söylemediniz?” dedi Arren Peta'ya nazikçe. Komutan boğazını temizledi.

“Halkın ve askerlerin söyledikleri şarkıları... küçümsemenizden korktum,” dedi.

Elo, Arren’a kuşkucu bir bakış attı. Yüz ifadesiyle, *Yapma, demeye çalıştın. Gururunu okşamalarına izin verme, sana yaklaşmalarına izin verme.*

Arren başını usulca iki yana salladı. *Artık çok geç, diyor gibiydi.*

“Methsme,” dedi, “fikir ayrılıklarımıza rağmen benim için çok çalıştın. Savaş meydanında yanımızda olmak istiyorsan sana zırh ve bıçak temin edebiliriz.”

Âlime dizlerinin üzerine çökerek secdeye kapandı. “Teşekkürler, Ateşyürek,” diye fısıldadı.

“Şövalye Komutanı Peta.” Yaşça büyük şövalye eğildi. “Yarın konseyimizde dürüstlük ile ilgili konuşacağız, tamam mı?”

Kadın rahat bir nefes verdi. “Emredersiniz, Güneşgetiren.”

“O hâlde gidebilirsiniz. Birazdan geleceğim.”

Çadırdan çıktıklarında Elo arkalarından iç geçirdi. “Bu bir hataydı,” dedi zincir zırhı üzerine geçirilirken. “Ya o aptal kurdelerine takılıp düşerse? Ya da boynuzları tepesine düşerse?”

Arren güldü. “Bir âlimenin ne gibi bir zararı olabilir? Bıçak kullanıyor olabilir ama kılıç kullanamaz.” Omuzlarını silktili. “Etraflarındaki renkleri, duygularını görebiliyordum. İkisi de öyle parlaktı ki neredeyse kör olacaktım.

Bu inanç, dedi Hestra. Elo tanrıyı zihninde duyduğunda yüzünü buruştursa da sesi öncekinden daha yumuşaktı. *Onları içten içe tüketiyor.*

Son boru sesi duyulmadan dışarı çıkıp kampa ulaştılar. Raporlar Talicialıların beklenildiği üzere harekete geçtiğini söylüyordu. Estefin işlerine yaramıştı. Kendi keşif birlikleri muhtemelen Middren’in savaşa hazırlandığı haberini saflarına uçurmuştu ama buna rağmen ilerlemeyi seçmişlerdi. Krkanın dediği gibi acımasız savaş taktiklerine ve güçlü tanrılarına güveniyorlardı.

Elo'ya eyerlenmiş bir at getirildi. Tanrılara şükür griydi, burnunda beyaz çizgi olan kahverengi renkli değildi. Elo çevik bir hareketle atın sırtına atlayıp Arren'in peşine takıldı.

Ordular komutanlarının emirlerine uygun şekilde hareket ediyordu. Hanelerin renklerini ayırt etmek güçleşmişti. Ya tunikleri kirlenmişti ya da savaşçılar Hanelerini değil, kralı temsil etmeyi tercih etmişlerdi. Geçtikleri çoğu yerden ekşi bira ve sert içki kokusu geliyordu. Elo birçok savaşçının yorgun, gözleri kızarmış, tenlerinin solgun olduğunu gördü.

En azından kaçmamışlardı.

Arren yanından geçtiklerine başıyla selam veriyordu. Miğferinin önü açıktı, bu sefer tüm varlığıyla yanlarında olduğunu, pnlarla omuz omuza savaşacağını gösteriyordu.

Onu takip eden Elo etrafı kolaçan edip birliklerin emirlere göre hareket ettiğinden emin oluyordu. Gözüne güneşin ilk ışıkları altında parlayan kızıl saçlar ve yeşil bir pelerin ilişti. Başkalarıyla çalışmaktan nefret etmesine rağmen Kissen bir grup veigaya emir veriyordu. Onu fark edip ukala bir şekilde sırttığında altın dişi parladı. Kissen'in fikri deli işiydi, buram buram çaresizlik kokuyordu ama onlara bir şans tanıyordu. Düşmanın inancını kökten kırmak için iyi bir fırsattı.

Arren Elogast'a baktı. Ayrılık vakti gelmişti.

"Yolun açık olsun," dedi. "Savaş meydanında görüşürüz, komutan. Elogast."

Gülümsedi. Mavi gözlerinde endişe varsa bile bunu gizlemeyi başardı. Tüm bu bekleyiş, korku, acı yakında bitecekti. Elo gevşeyip onu başıyla onayladı. Ne son bir öpücük ne duygusal sözler ne de bir veda vardı. Söylenecek her şey zaten söylenmişti, bastırdıkları duygular ve arzular gün yüzüne çıkmıştı. Güneşin her hareketiyle geçen saatlerden korkuyor olsa da Elo artık gelecekten ya da kendinden kaçmayacaktı.

Artık kim olduğunu çok iyi biliyordu.

KIRKINCI BÖLÜM

Kissen

Veigalar nehrin hızlandığı vadinin çukurunda toplandı. Dezavantajlılardı. Zemin çok alçaktı. Fakat Kissen dezavantajın ne demek olduğunu, bunu kendi lehine nasıl çevireceğini biliyordu.

Veigalarla konuşmak bir grup hayvanı gütmekten daha zordu. Hepsi daha akıllı, daha yetenekli ve daha zeki olduğunu düşünüyordu. Kissen'in yaşça büyük olanlarla bir alıp veremediği yoktu: daha önce hiç tanışmadığı Gannet adında bir kadın, ismen tanıdığı Pruro ve yaşlanınca kilo alıp daha da güçlenmiş Erl.

Tecrübeliler aralarına katılır katılmaz kalan veigalar da hizaya girdi. Yalnızca akıllı olanlar yıllarca tanrılara bulaşıp gazaplarından sağ çıkabildiğinden yaşlılar altın kadar değerliydi.

Arren'in tanrılar ordusundaki diğer kişilerin yarısı daha yeni yirmisine basmış, para ve şöhret uğruna veiga mührünü alıp briddite kuşanmıştı. Çoğu birkaç mabet yıkmaktan ya da hacıların ayaklarını kırbaçlamaktan öteye gitmemiş, ceplerini doldurmaya bakmıştı. Aptallar.

Hiç değilse arkasını kollayacaklardı.

Berbat kokulu, dişlerini sarıya boyayan bir yaprak çiğneyen Gannet, "Düzenek hazır mı yani?" diye sordu başıyla etraflarında yükselen devasa şeyi işaret ederek.

“Umalım ki hazır olsun,” dedi Kissen. Rüzgâr bu kadar aşağıya ulaşmasa da adinin tepesi kasıp kavuruyor, yaklaşan fırtanının basıncı hissediliyordu.

Kadın kıkırdayıp ağzındaki yaprakları dişinin arkasına sıkıştırarak briddite metalinden yapılmış bir orak çıkarıp elinde döndürdü.

“Veigalar bu iş bitti mi kralla arasına mesafe koymalı,” dedi Erl.

“Onun armasını giyen sensin,” diye karşılık verdi Gannet başıyla pelerinini işaret etti. Pelerini gerçekten de arkasından güneş ışınları yükselen bir geyik başı motifli bir iğneyle tutturulmuştu.

“Ölü bir tanrının kafasını giymek hoşuma gidiyor,” dedi adam sırtarak. Öndeki iki dişi yoktu. “Ayrıca briddite biterse işime yarar.”

“Ne yapacaksın, iğneyi alıp fırlatacak mısın?”

“B-briddite ona zarar vermiyor,” dedi tanrılar komutanı Hovan yüzüncü kez. Spurrisk Hanesi’nin renklerini taşıyan kalın bir zırh kuşanmıştı. Her an altına sıçacakmış gibi görünüyordu. Kissen’in üzerine bir şey sıçratmadığı müddetçe istediğini yapabiliirdi.

“Zarar vermesine gerek yok,” dedi Kissen. “Oyalasa yeter.”

“H-hepimiz öleceğiz, değil mi?”

Kissen adama baktı. Bir vadinin dibinde, botlarının yanından akıp giden tanrısız bir nehrin kıyısında duruyorlardı.

Talicialılar geldiğinde küçük birlikleri kabak gibi karşılarında olacaktı.

Fakat kral parlayan zırhıyla yamaçtan aşağı iniyordu. Arkasındaysa onu yayan takip eden mavi ve altın renkli büyük bir şövalye birliği vardı. Mavilerin arasındaki beyaz elbisesiyle dikkat çeken âlimesi bile oradaydı. Yanında da beyaz saçlı Komutan Peta vardı ve tanrısının kazanması için hazırdı. Güneşgetiren ve Alevgetiren, Ateşyürek ve kontrolsüz ateş karşı karşıya gelecekti.

Kissen vadiye gizlenmiş birliklere baktı. Gümüş ve Kissen'in pelerininin tonundaki yeşil kıyafetiyle Lessa Craier'i kolayca seçebiliyordu. Kissen çarşafların birbirine dolandığı zevkle dolu geceyi hatırladığında ürperdi. Leydisinin dudakları, elleri ve haşinliği onu zevkle doldurmuştu.

"Herkes ölür," dedi Kissen usulca. Ardından kendine gelip sesini yükseltti. "Herkes ölür!" diye bağırdı. "İnsanlar ve tanrılar, aslanlar ve kuzular. Fırtınalar geçer, rüzgârlar eser, güneş batar ve gece karanlığı çöker. Hepimiz toprağa döneriz. Herkes ölür."

Tüm gözler üzerindeydi. İstemediği bir kral için istemediği bir orduyla savaşıyordu. Kardeşleri gitmişti, Inara güvendeydi, Elo ve Lessa ölümlerine gitmeye hazırды.

"Fakat seçim bizim!" diye haykırdı Kissen. "Biz yaşamayı seçiyoruz!"

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Elogast

E lo süvarilerin durduğu tepenin kenarından yaklaşan düşmanlara bakarken çanları duydu.

Çanlar ve davullar, çanlar ve davullar. Kissen'in bu sesleri duyduğunda ne hissettiğini merak etti. Onu da Elo gibi korkutuyor muydu? Alevlere doğru döndüğünde gözünün önünde Benjen'in yüzü belirdi, kuyruğu ve yelesi ateş alan Bacak'ın çığlıklarını duydu. Yanan bedenlerin ve ahşabın kokusu alabiliyor, sudan yükselen buharı hissedebiliyordu. Altın ve kırmızı renkleri görebiliyor, savaş tanrısının kükremesini duyabiliyordu. Dehşet hâlâ oradaydı, hâlâ ellerini titretiyordu. Sırtından aşağı yayılan bir acı karnında düğümleniyordu.

Ama biliyordu, hissetmişti, yaşamıştı.

Arkalarına güneşi alan Talicia ordusu ilerdeki tepenin üzerinde belirdiğinde kılıcını çekti. Kırmızılar içindeydiler, ateşin ilk dalgasını andırıyordu. Aralarındaki tepeden tırnağa beyaza bürünmüş rahipler göze batıyordu.

Çok geçmeden uç taraflardan gelen koyu renkli deri zırhlar giymiş süvarileri gördü: Restish.

Elo'nun annesinin gönderdiği Irisialılar hem karadaki saf-lara destek vermek hem de kıyıyı savunmak için ikiye bölünmüştü. Hepsi deneyimli okçulardı ve uzun yay kullanmakta

ustaydı. Middrenli süvarilerin arkasında onlardan güçlü bir saf oluşturmuştu. Elo annesini tekrar görebilmeyi, ona teşekkür edebilmeyi ve onu üzen her şey için özür dileyebilmeyi diledi.

Talicialılar haykırdı, hemen arkasından bir çan sesi duyuldu. Zırhları sabah güneşinin altında parlayan süvarileri görmüşlerdi. Cephe hattı. Ordu çarpışma için hazırlanmaya başladığında çanların ve davulların ritmik sesi giderek yükselip sıcak rüzgâra karıştı.

“Bekleyin,” dedi Elo kendi süvarilerinin hareketlenmeye başladığını ve nalların yere vurduğunu hissedince. Talicialılar tepeden akın akın aşağı inip yeşil vadiyi kırmızıya boyarken güney rüzgârının ittiği bulutlar denizden gölge getiriyordu. Elo derin bir nefes çekti, dilinde yağmurun tadını aldı.

Fırtına kopmak üzereydi.

Ben ya da onlar. Ölüm ya da yaşamak. Göğsünde aslan, elinde kılıç. Savaşçı. Aslan. Irisialı. Middrenli. Komutan, fırıncı, âşık, kayıp.

Gülümsedi. Çocukluğunu geçirdiği tepeler şimdi fırtına ışığının altında altın gibi parlıyordu. Uzaklardaki dağların, vahşi ormanların, düşmüş şehirlerin, tanrılar için mabetler yapan insanların içini ısıttığını hissetti. Küçük umutlar. Hepsi ticaretin merkezi bu yeşil topraklar içindi. Middren içindi. Korku? İşine yarıyordu. Nefesini, kalp atışlarını hızlandırıyor ve kaslarına güç, zihnine netlik getiriyordu. Umut? İçinde kök salıyor, sırtını dik tutuyor, yumruklarını sıkıyordu.

Düşman nihayet yaklaştığında akkora dönmüş pirinçten yükselen dumanları gördü. Sıcaktan dalgalanan hava etraf karardığından güç bela seçiliyordu. Hseth’in bir değil, bir sürü mabedi vardı ve hepsi çoktan sıcak kömürlerle yakılmıştı.

Güzel.

“Perin,” dedi Elo yanındaki atın sırtında oturan çavuşa dönerek. “Krala haber verin. Eğimli arazinden indirebilecekleri

savaş silahları olacak. Mümkünse hendekleri derinleştirsınler ve barikatları yükseltsinler.”

Perin onu başıyla onayladı. Gözleri donuklaşmış, çenesi gerilmişti. Atından indi ve haberi krala iletmek için savaş kuşlarından birini bulmaya gitti. Ne kadar hazırlıklı olurlarsa o kadar iyiydi.

Elo, Talicia hattındaki süvarileri daha net bir şekilde görebiliyordu. Tarlaları aşıyorlardı. Dikkatliydi. Elo'nun emriyle yakılmayı bekleyen ateşle onları yüz mü yoksa bin kişi mi bekliyor anlamayacaklardı. Arkalarında ne saklandığını göremeyeceklerdi.

“Okçular!” diye bağırdı Elo. “Cesaretlerini sınayın!”

Verilen emir borularla saflara iletildi. Bu kez işareti üfleyen Elseber'di. Kalçasına aldığı yara henüz iyileşmemiş olsa da arkada bırakılmayı reddetmişti. Yaverler sırtlandığı büyük, tahta kalkanların arkasındaki korunaklı alanda duran Irisialı okçular oklarını yaktı. Her bir yaya iki ok yerleştirip fırlatmaya hazırlandılar. Elo ahşap gövdenin çıkardığı çıtırtıyı duyar gibiydi. Ardından serbest bırakılan okların tıslaması, yanık zift ve kumaş kokusu duyuldu. Yüz, belki daha fazla ok araziye süzülüp yaklaşan ordudan belki elli adım uzağa, standart bir yayın atabileceğinden çok daha uzağa saplanıp yanmaya devam etti.

Geyiklerin bir önceki mevsimde kırdıkları boynuzlar ve kuru ot balyalarından oluşturdıkları uzun hat tutuştu. Alevler tarlaya yayılıp yükseldi ve fırtınayı taşıyan rüzgâr hepsini Talicia cephesine doğru savurarak görüşlerini engelledi.

Tanrıları için ateş kullanan sadece onlar değildi.

Perin geri dönüp atının sırtına atladı. Savaşmaya hazırdı. Düşman, ateş ve dumanın yarattığı şaşkınlıkla karşı ateş açtı ama atıkları oklar onların çok uzağında kaldı. Perin, Elo'ya döndü. “Sevdiklerimiz için,” dedi. “Hayatım, kanım, kalbim.”

Elo onu başıyla onaylayıp miğferini taktı. “Ocağımız ve yuvamız için,” dedi. “Hayatım, kanım, kalbim.”

Harekete geçme vakti gelmişti.

“İleri!” diye bağırdı Elo. “Güneşgetiren için! Middren için!”

“Middren için!”

Alevler tarlalar boyunca amansızca yanarken süvarileri ilerlemeye başladı. Yoğun duman sayesinde önlerine bir perde çekilmiş gibiydi. Her Hane, tüm muhafızlar nihai bir amaç için hep birlikte ilerliyordu.

Alevler alçalmıştı. Biraz daha dayanması gerekiyordu. Duman gözlerini yakınca Elo gözlerini kırptı.

Orada.

Kırmızı kıyafetleri sayesinde duman bulutuna rağmen göze çarpan Talicialıların yakınlaştığını görebiliyorlardı. Yüzlerindeki ifadeleri, ne kadar yaklaştıklarını gördüklerinde gözlerinde beliren dehşeti görebiliyordu.

“Şimdi!”

Çoktan nişan almış, emrini bekleyen Middrenli okçular saldırıya geçti. Bu kez yakılmamış oklar doğruca Talicia saflarına uçtu. Çok azının miğferi, kalkanı ya da kendini koruyabileceği bir şeyi vardı. Arbaletli olanlar gelişigüzel bir şekilde ateş etmeye başlasa da okların hepsi zırhlarından ve zincir zırhlarından sekiyordu.

“Hücum!” diye haykırdı Elo.

Süvarileri iyice küçülen alevlerin üzerinden atladı. Doğruca olarak düşmana doğru ilerlemek yerine önce güneye sapıp hızla gönerek mızraklar, baltalı kargılar ve uzun kılıçlarla ordunun kenarlarını hedef aldılar. Dört nala koşan atları ve ellerindeki ölümcül silahlarla piyadeleri dağıttılar. Aralarından geçerken mümkün olduğunca fazla acı verip korku saldılar.

“Ayrılın!”

Talicialılar toparlanmadan önce Middren taarruzu geri çekildi. Hemen ardından Irisialı okçular uzak menzilden tekrar saldırıya geçerek düşmanın kafasını karıştırdı. Bu esnada uzaklaşan atlar geniş bir daire çizip kuzeye yönelerek yeni bir hücumla başladılar.

Sonunda çanın çalmasıyla yeni bir emir geldi. Talicia safları dağıldı ve süvariler Elo’nun kuvvetlerine karşı koyup saldırılarını

durdurmak için öne atıldı. Bir düzenleri yoktu. Onları bir arada tutan tek şey gittikleri yön ve farkındalıklarının az oluşuydu.

Middrenlilerin ikinci taarruzunu beklemiyorlardı.

Yüzbaşı Graiis süvarilerini batıdan doğuya yöneltti ve düşman atlılarına saldırarak birliklerini böldü. Bu sırada Elo'nun birliği sıradaki saldırıya hazırlandı. Elo takırdamalarını durdurmak için dişlerini sıktı, zırhın için sarsılmamak için bacaklarıyla atma sıkıca tutundu. Gözleri yükselen kara dumanlar yüzünden yaşarmış, kolları ilk taarruz sonrasında ağrımaya başlamıştı.

“Geri çekilin!” dedi biri.

Graiis'in süvarileri Usica ovalarında yetişmiş hızlı ve güçlü Restish süvarileriyle çarpışmalarının ardından pek iyi durumda değildi ancak artık ok menziline yeterince yaklaşmışlardı.

“Destek ateşi!” Elo bağırdı. “Hücum!”

Graiis'in süvarileri geri çekilirken Elo'nunkiler mızrak ucunu andıran bir saldırı düzenine geçti. Irisialı okçular Graiis'e destek verip onlara kaçış fırsatı tanımak için nişan aldı. Elo'nun birliği yanlarından bir fırtına gibi geçip gitti. Nal sesleri yanmış otları dövüyor, kıvılcımlar fırtına yüklü havaya savruluyordu. Elo kılıcını kaldırıp öfkeyle haykırarak Talicia ordusuna bir kez daha saldırdı.

Elo en öndeydi. Onu düşürmeye çalışan bir mızrağı kesti, sonra kılıcıyla ona hırlayan bir suratı yardı, bir diğerinin göğsüne sapladı ve kaburgalarının çatladığını hissetti. Alevlerin ışıkları kılıcın üzerinden yansıyor, kanlar havaya fişkırıyordu. Altın sarısı ve kırmızı. Ölü savaş tanrısının renkleri.

Korku onu ele geçirmişti ve o korkunun ta kendisiydi.

Kolunu arkasına savurup peşlerinden gelen bir Restish süvarisinin boğazını deştic Kılıcını hızlıca çekip aldı ve neredeyse onu atından düşürecek bir baltalı kargıyı birkaç darbeye kesti. Çığlıklar, cesetler, sıcak, ter ve öfkeden oluşan bir kördüğümün içindeydi.

“Geri çekilin!”

Sayıca fazla olan düşman tarafından çevrelenip alt edilmeden önce çekilme emrini verme sırası ondaydı. Sesi duman yüzünden çatallanmıştı ve başı dönüyordu ama masum atlar ve suçlu bedenler arasında kalmıştı, çıkamıyordu. Kılıcını tekrar savurarak bir Talicialı kadının kolunu yarıp geçti. Tam o sırada bir ok miğferine çarptı, bir diğeri omuz zırhından sekti, bir kılıç sırtı boyunca kayıp geçti. Atı hayvan içgüdülerinin devreye girmesiyle huysuzlanıp kişniyor, kaçmaya çalışıyordu. *Tehlike! Kaç!*

En sonunda Elo'nun süvarilerinin kalanı emrine uyduğunda etraflarındaki baskı biraz azaldı. Atının dizginlerini gevşetip gökyüzü şimşeklerle aydınlanırken bir kez daha karmaşadan uzaklaştı.

Bu kez Talicialılar daha hazırlıklıydı. Okçularına ve kalkanlarına doğru koşan süvarileri arbaletlerle ok yağmuruna tuttular. Elo kendi savaşçılarından birinin düşmesiyle bir çığlık duydu, arından böğrüne saplanan oklarla yere yığılan atın acı kişnemesi geldi. Zavallı hayvan acı ve korku içinde debelendi.

Middrenliler dağılarak kalkanlı okçularına doğru koşmaya başladı. Çok geçmeden arbalet atışları kesildi. İşgalcilerin okları tükenmeye başlamıştı. Estefin onlara arbaletlerin yapılmak yerine satın alındığını söylemişti. Oklarını arbaletlere uyacak şekilde hazırlamayı bilmiyorlardı.

Yakında kalanlar da tükenecekti.

Öte yandan Irisialıların oktan bol bir şeyi yoktu. Elo ve süvarileri kalkanların arkasına sığınır sığınmaz düşman hatına ok yağmuruna tuttular. Oklar henüz isabet etmeden çığlıklar yükseldi.

Elo giderek ısınan hava yüzünden sıcaklamıştı, çok sıcaklamıştı. Kolunun üzerindeki zincir zırh parçalanmıştı ve kan akıyordu. Kolunun kesildiğini hissetmemişti. Hâlâ da hissetmiyordu. Teri gözlerine kaçıyor, boynundan aşağı süzülüyordu. Miğferini çıkarıp atmak, örgüleri ve teni üzerindeki baskıyı hafifletmek istiyordu ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu.

Talicia birlikleri artık çok yakındaydı. Ok ucunu andıran bir düzene geçmişlerdi. Uzun silahları dış hatta yerleştirip bir sonraki taarruzda kendilerini daha kolay savunmayı planlıyorlardı. Bekledikleri saldırı yanıp kararmış hattı geçtikleri sırada Graiis'ten geldi. Elo birliklerini bir araya toplarken birkaç süvari ve iki at daha kaybedince yüzünü buruşturdu. Nefes nefese kalmış Perin ve Elseber hâlâ yanındaydı. Şansları yaver gitmiş, panikleyen bir at doğrudan düşman hattına dalıp yere serilmeden önce kalabalığın arasında onlara bir yol açarak kurtulmalarını sağlamıştı.

Yine de Elo rahiplerin sözüyle hücum emri verilen mızraklı ve arbaletli askerlere karşı süvarilerini öne sürdü. Fırtına artık bulundukları yere ulaşmıştı. Bulutlar güneşi boğup ışıklarını soluklaştırdı, ardından etraf bir tutulmanın ortasında kalmışlar gibi karanlığa büründü.

Tekrar hücumla geçtiklerinde yağmur yağmaya başladı. Damlacıklar yerleri kayganlaştırıp kalan duman perdesini de dağıttı. Talicialılar sayırlarını artık net bir şekilde görebiliyordu. Mızraklara kaybettikleri her bir at için en az üç piyadeyi öldürmeye çalışıyorlardı.

Kaybetmeye mahkûmdular. Düşman artık neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Kısa süreliğine elde ettikleri avantajı kaybetmişlerdi. Kırmızı saflardan bir ok yağmuru daha yükseldi. Sayıları azalmış olsa da daha isabetliydi. İki şövalye düştü. Ardından üçüncüsü geldi.

“Dağılın!” diye bağırdı Elo eğilip atını korumak için döndürerek. Yanına sokulup onu bir bıçakla alt edebileceğini sanan bir oğlanı defederken iki ok atın eyerine isabet etti ama etc değmedi.

Şövalyeleri at sırtında, atını kaybedenlerse yaya olarak dört bir yana dağıldı. Talicialıların nişan almasını zorlaştırıp kalkanların ve okçuların bulunduğu hatta geri dönüyorlardı.

Krka başka bir konuda da haklıydı: sayıca üstünlük onlardaydı. Kuzey alaylarının tüm gücü Talicia'nın safında de-

ğildi ve Irisia'dan aldıkları yardıma rağmen Elo böyle bir sayı farkını hiç görmemişti.

Üstelik bir de süvarileri düşmanı gafil avlama avantajını kaybetmişti.

“Geri çekilme emrini ver!” diye bağırdı Elo.

Elseber boruyu dudaklarına götürüp kaçış çağrısını üfledi. Herkes hücumu bırakıp kalkanların korumasına döndüler. Fakat karşıdaki okçular, sırtlarında kalkanlar yaşıyan yaverler de hızlanmış bardaktan boşalırcasına yağın yağmurun içine koşuyorlardı.

Talicialılar ve Restishliler hem at üzerinde hem de yaya olarak onları kovalıyordu. Yine zafer sevincine kapılmalarıyla safları dağılmaya başlamıştı. Elo arkasına bir bakış attığında onları yok etmeye gelen ordudaki yüzleri gördü. Üzerlerine saldıran atları dağınık birlikler hâlinde kovalarken yüzleri zaferin gururuyla dolup taşıyor, sevinç çığlıkları atıyor, savaşı hezimete çevirmeye çalışıyorlardı.

Aptallar. Gefyrton'da olanlardan ders çıkarmamışlardı.

“Dönün!” diye bağırdı Elo.

Hanelerle özenle seçtikleri atlı okçular iki süvari hattı boyunca dağıldı, uyluklarıyla atlarını kavrayıp eyerleri üzerinde arkaya döndüler.

Bu gerçek bir geri çekilme değildi.

“Ateş!”

Üzerlerine yağın oklar peşlerindeki düşmanları gafil avladı, hiçbir savunmaları yoktu. Pinethia vuruşu. Sahte bir hezimet, geri çekilme ve gözlerini hırs bürümüş Talicia ve Restish kuvvetlerini parçalayan ani bir saldırı. Ne de olsa oktan bol bir şeyleri yoktu.

Irisialı okçular ve Middrenli yaverler eğimli arazide koşarken Elo'nun birliği vadi boyunca ilerlemeye devam etti. Atlar yamaçların tepe noktasına ulaştı. Fakat aşağı inmeden önce bir kez daha dönüp bir grup Talicialıyı daha yere sermeyi ihmal etmedi.

Onları peşlerinden gelmeye zorluyorlardı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Arren

A rren ana savunma hattının arkasında, küçük bir tepeliğin üzerinde duruyordu. Burası eskiden bu vadiden akan nehirdeki bir adacıktı. Artık suları çekilmişti.

Her şey plana göre ilerliyordu.

İlerde, birkaç farklı tepenin üzerindeki Tanrı Ordusu'nu görebiliyordu. Neredeyse iki yüz kişiydiler. Tertip nedir bilmiyorlardı ve Elo'nun küfürbaz veigası önderliğinde hareket ediyorlardı. Kissen'in istediği üzerine getirilen mancınıklar sökerek vadiye sokulmuş, sular çekilince içeride tekrar birleştirilip çamurun altına gömülmüştü. Bu hantal makineler tanrıları değil, duvarları yıkmak için tasarlanmıştı ama Kissen daha önce Hseth'i öldürdüğü için Arren'in ona güvenmekten başka çaresi yoktu. Bir şekilde hâlâ hayatta olmalarının sebebi de oydu.

O ve tanrılar.

Belki de Arren inadından vazgeçmeli, tanrılara gidip onlardan yardım istemeli ya da denizi veya gökyüzünü öldüremeyeceği gibi onları da öldüremeyeceğini kabullenmeliydi. Belki o zaman bu kadar çok insan ölmezdi.

Ama yaptığı şeyi geri alamazdı. Almayacaktı. Bir kral olarak tanrıyla yüzleşecekti. Ordusuyla ve onların inancıyla birlikte. Hazırdılar. Vadinin dibinde, yamaçlarda toplanmış işaretini

bekleyen askerlerinin etrafındaki ısıltıyı görebiliyordu. Arren'a inanıyorlardı. Daha nazik, daha iyi olmaya çalışacaktı. Onların inancına layık olmaya çalışacaktı.

“Geliyorlar,” diye fısıldadı yanında duran Peta.

Elo'nun öncü birliği planladıkları gibi geri çekildi, vadiye girip yağmur perdesi altında aşağı doğru indiler. Arren, Elo'nun aslanının mavi rengini, atını görünce rahat bir nefes aldı.

Talicia ordusu arkalarından geliyordu. Onlarca, yüzlerce kişi içeri akın ediyordu.

Aşağıda hazır bekleyen orduları gördüklerinde artık her şey için çok geçti. Irisialılar zırhlarıyla kusursuz bir duvar örmüşler, Middrenliler kılıç kuşanmış şövalyeler ve piyadelere oluşan karışık bir birlik oluşturmuşlardı. Bir tuzağa çekildiklerini anladıklarında iş işten geçmişti.

Ocak ve yuva, alev ve kalp, diye fısıldadı Hestra. *Bu toprakları buraya neredeyse hiç ayak basmamış o tanrıdan çok daha iyi biliyoruz.*

Leydi Craier önderliğindeki ikinci dalga Elo'nun süvarilerinin arkasını kolluyordu. Birliğiyle birlikte vadinin yanlarından ilerleyip Talicia saldırısının mızrağı andıran uç noktasına saldırdı.

Gök yarılmış gibi yağan yağmurun altında daha fazla asker geliyordu. Restishliler bir fırtına misali aşağı hücum ederken dağılıyorlar, ayakları kayıyor ve atları Middrenlilerin günlerce kazmak için uğraştığı kazıklı çukurlara düşüyordu. Diğer kuzeyli müttefikleriye vadi yamacı boyunca konuşlanmış Iuri Movenna'nın okçularının yağdırdıkları oklara kurban gitti. Kırmızılara bürünmüş işgalcileri ayırt etmek kolaydı, yeşil yamacın üzerinden birer kan damlası gibi akıp gidiyorlardı.

Gök gürledi ve şimşek gökyüzünü yardı. Zırhları döven yağmur ve uzaklardan gelen çığlıklar yüzünden Arren çanların ya da borunun sesini duyamıyordu. Durmak zorunda olduğu yerde kaldı, gözlerinin önünde onun uğruna verilen savaşı izledi.

Çok geçmeden düşman yavaşladı. Komutanları bu kadar çok asker kaybetmeyecekleri farklı bir strateji dememeye karar vermiş olmalıydı.

Şimdi ne olacaktı?

Fırtınanın göbeğinde onları gördü. Pirinçten yapılmış donuk heykeller çakan şimşegin ışığıyla aydınlanmıştı. Vadinin ucuna çekilmiş, koyu renkli bir metalle birbirine bağlanmış, hepsi farklı güzellikte on beş Hseth heykeli.

Elo'nun onu uyardığı şey buydu. Buna karşılık Arren ve Peta ilerleyişlerini yavaşlatmak için kullanılmayan kalkanlardan bir barikat ördürmüştü.

Fırtına uzaklaşmaya, yağmur hafiflemeye başladı. Arren gözlerini kırıştırarak su damlacıklarını kovdu. Güneş tekrar parladı, öğle vakti çoktan geçmişti. Heykellerin hepsi sıcaktı ve parlıyordu, ağızlarındaki ızgaralar alevlerle aydınlanmıştı.

“Bekleyin!” diye bağırdı Peta avazı çıktığı kadar. “Emirlerinizi bekleyin!”

Duyulmayan bir çağrıyla Hseth'in alevleri ve dehşetinin heykelleri yamaçtan aşağı itildi.

Savaş meydanında bile ürkütücü olacak bu manzara bir vadinin dibindeyken dehşet vericiydi. Kızgın metaldan yapılmış on beş dev kayaları, yamaçları eze eze son sürat üzerlerine yuvarlanıyor, arkasında buhar ve duman izleri bırakıyordu.

İçlerinden biri birkaç metre ilerledikten sonra hendeğe düştü ama yuvarlanıp zıplamaya devam etti. Nihayet kırıldığı anda içindeki kömür ve metal parçaları Arren'in savaşçılarına doğru sıçradı. İki tanesi ondan biraz daha ilerlemeyi başarsa da nihayetinde tekerleri kırıldı. Biri öylece durup yanmaya devam ederken bir diğeri yuvarlanmaya devam edip hızlandı ve yönünden saparak Irisialı birliklerden birini alıp götürdü.

Çamurun içine gömülü kalkan barikatlar iki tane heykelin daha tekerlerini kırmaya yetmişti. Yine de kömür dolu ağızlarını bir savaş narası atacak açmış sekiz heykel hâlâ duruyordu.

Yoluna çıkacak kadar talihsiz olan herkes paramparça oluyordu. Arren giderek yaklaşan metalin sıcaklığını hayal edebiliyordu. Dayanılmaz olmalıydı.

Nehir yatağının çamuru onları veigaya çarpmadan önce durdursa da heykellerin yarattığı etki yıkıcıydı. Crolle taburu darmadağın olmuş ve diğer ikisi de yüzbaşları ve komutanları tarafından güçlükle kontrol altına alınmıştı. Bazıları vadinin kenarlarına doğru koşuyordu. Peta bütün gücüyle boruyu üfledi. Kaçmamaları için verilen bir uyarıydı bu.

Korkuyorlar, diye fısıldadı Hestra. Korkuyorum.

Arren dişlerini sıktı. Miğferinin altında başı ağrıyor, olmayan kalbinin yerinden çıkacakmış gibi geliyordu.

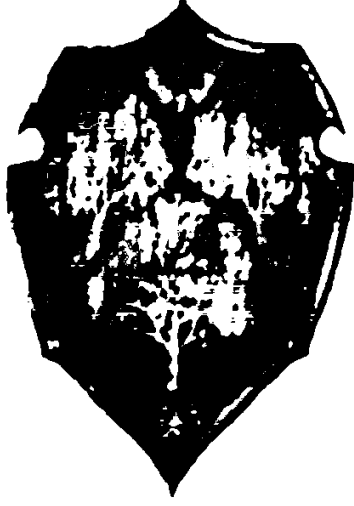
Korku her şeyin bittiği anlamına gelmez.

Sonra veigalardan gelen sesi duydu, tanrıkatilleri toplanıyordu. Onun için değil. Güneşgetiren için değildi.

Hseth. Hseth. Hseth. Hseth. Hseth.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Inara

Tnara kendine geldiğinde kalbi deli gibi atıyor, başı dönüyordu. Ağzında iğrenç bir tat vardı, dili damağı kurumuştı. Tuhaftı. Fazla tatlıydı.

Hareket ediyordu, bedeni oradan oraya sallanıyor, eğiliyordu. Tepesini döven sağanak yağmurun sesini duyabiliyordu. Üzerine düştüğü şey her neyse çıkardığı ses bir çadır bezini andırmıyordu. Kulağa ahşap gibi geliyordu.

Uyku üzerine öyle bir çökmüştü ki göz açıp kapayıncaya dek kendini onun kollarına bırakmıştı.

“Seni seviyorum.”

Karanlık onu kendine çekerken annesinin fısıltısını hatırladı.

Inara doğrulup tiz bir çığlıkla Skedi’yi göğsünden fırlattı.

Nihayet, dedi minik tanrı zonklayan zihnine. Inara inleyerek ellerini şakaklarına götürdü. *Endişelenmeye başlamıştım.*

Bir at arabasının arkasında, kuş tüyünden yastıkların üzerindeydi. Karşısında hayal meyal hatırladığı bir kız oturmuş, camdan dışarıyı izliyordu. Ondan daha küçük iki oğlan da fal taşı gibi açılmış gözleriyle Skedi’ye bakıyorlardı. Yanlarındaki kadın arabanın öteki ucuna sinmiş, tanrının onu ısırmasından korkuyor gibi gözlerini üzerine dikmişti.

“Neredeyiz?” diye sordu Inara.

“Kıyıya gidiyoruz,” dedi Skedi.

“Ama anneme onlarla gitmeyeceğimi söylemiştim,” dedi Inara gözlerini ovuşturarak. Tanrılar aşkına, *gözleri* bile ağrıyordu.

“Sözüne inanmamış herhâlde,” dedi pencereden dışarı bakan kız. Üzerinde şık kıyafetler vardı ve kahverengi saçları başının arkasında avcı örgüsüyle toplanmıştı. Inara onu son gördüğünde sürgünlerden yapılmış bir tahtta oturuyordu: Vâris Leydi Geralfi. “Ölü gibi uyumana bakılırsa sana sless tohumu vermiş olmalılar.”

“*Siktir*,” diye tısladı Inara. Tabii ki öyle yapmışlardı.

“Lütfen!” dedi yaşça büyük kadın. “Çocukların önünde böyle konuşmayın.”

Inara suçluluktan yerine sinmiş Skedi’ye baktı. “Sen uyu-muyorsun,” dedi suçlayıcı bir tonla.

“Sadece... olanlara şahit olmanı istemediler,” dedi. “İşler yolunda gitmezse diye. Kendi başına gitmeyeceğini biliyorlardı.” Başını kaldırıp ona baktı. “Yaptığım şey için pişman değilim, Ina. Seni dövüşlerden ve savaştan, tanrılardan ve senden istediklerinden daha iyi korumalıydım.”

Inara başını iki yana salladı, sendeleyerek ayağa kalktı. Skedi’ye sinirlenemeyecek kadar sersemlemişti. Dürüst olması gerekirse konuşulan tüm stratejiler onun boyunu aşıyordu. Ne yapacaktı? Okçularla birlikte geride oturup diğerlerinin savaşmasını izleyecek, herkese ayak bağı mı olacaktı? Ama Inara’nın kazandıklarını görmesini istemiyorlar mıydı? Hseth’in çok güçlü olması ihtimaline karşı tanrıyı durdurmak için orada olmasını istemiyorlar mıydı?

Arabanın tavanına tutunarak dengesini sağladı ve pencereden dışarı bakmak için kıza yaklaştı. Sığır otlaklarının içinden geçiyorlardı ve tepelerin arasından koyu mavi, köpük köpük suyun küçük bir kısmı seçiliyordu.

Denize çoktan ulaşmışlardı.

“Sen Inara Craier’sin,” dedi kız. “Değil mi? Ben Freia Geralfi.”

Inara kıza baktı. Aylar önce babasının yanında duran, el üzerinde tutulan, sorumluluklar verilen ve saygı duyulan genç Geralfi'yi fena kıskanmıştı. "Seni daha önce gördüm," dedi Inara. "Muttur'da."

"Sen..." Freia yutkundu. "Sen Gefyrton'a gelmiş miydin?"

Inara onu başıyla onayladı. "Kaybın için üzgünüm."

"Bunu yakınıni kaybeden birine acıdığında söylersin, şeh-rini kaybeden birine değil."

"O hâlde sana sonra acırım," dedi Inara, bakışlarını kapi-
tone kumaşla kaplı kapılara çevirdi. Doğruca dışarı açılıyor-
lardı ama sıkı sıkıya kapatılmışlardı. "Buradan nasıl çıkarım?"

"Geri dönmek mi istiyorsun?" diye sordu kız.

Güneş tepede, dedi Skedi. *Savaş saatler önce başladı.*

"Sadece etrafıma düzgünce bakmak istiyorum," diye ho-
murdandı Inara. Aslında savaş alanından ne kadar uzakta ol-
duklarını görmek istiyordu.

"Weild'e varana kadar bir yere gitmek yok," dedi kadın. Inara kadının henüz bir yaşında bile olmayan oğlanın süt an-
nesi olduğunu düşündü.

Inara yalvarırcasına Skedi'ye baktı. *Sadece bakacak mısın?* dedi Skedi.

Elbette.

Skedi iç geçirdi ve ona inanmasa da iradesini süt annenin renklerine yöneltti. "Biraz etrafa bakınmaktan zarar gelmez." *Zarar gelmez. Zarar gelmez.*

"Arabanın tepesine çıkabilirsin," dedi Freia çenesiyle tavan-
daki kapağı işaret ederek. "Sana yardım ederim."

Inara etrafa bakındı ama Skedi çoktan kızın yeni yayı ve ok kılıfının oraya konmuştu. Osidisen'in hançeri de kılıfın dı-
şına bağlanmıştı. Freia sürgüyü açıp kapağı fırtınayla grileşmiş gökyüzüne ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura doğru aralarken Inara da hançerini aldı.

"Yağmur içeri giriyor!" diye bağırdı daha büyük olan oğlan.

“Sus, Arren,” dedi Freia. Oğlan dudaklarını büktü. Çocuğa herkesin, Elo’nun bile umut bağladığı kralın ismi verilmişti.

Fakat Arren, Elo’nun sevgisini hak etmiyordu. Kimsenin sevgisini hak etmiyordu. Hseth’e duyulan korku insanları kör etmiş, değiştiremeyecekleri geçmiş kabullenmelerine neden olmuştu. Fakat Arren sonsuza dek af dilese bile Inara yaptığı şeyleri unutmayacaktı.

Oturağın tepesinden kapağa atladı ve arabanın eğimli tepesine tırmandı. Yağmur saçlarını ıslatsa da yüzünü tekrar gösteren güneş teninde, konvoylarındaki diğer at arabalarının, sivillerin, ıslak tahta ve derinin, metalin ve tekerleklerin üzerinde parılıyordu.

Arkalarındaki, doğru tarafındaki bulutlar daha koyu renkliydi. Aralarında çakan şimşekler kadife üzerine serilmiş bir danteli andırıyordu. Fakat üzerlerine düşen damlalar güneyden esen rüzgârla gelmişti.

Inara kafasını çevirdi. Ilık güney rüzgârlarının taşıdığı yaz fırtınası denizden geliyordu. Gökyüzünün bir tarafı aydınlık, bir tarafı karanlıktı. Bir sonraki fırtına bulutları güneşi karartıp onları gölgede bırakırken uzaktaki dalgalar gümüş misali parılıyordu.

Skedi kanatlarını çırparak omzuna konarken Inara uzaklardan gelen bir gümbürtü duydu. Bu bir gök gürültüsü değildi, çatırdamıyordu. Kısa ve keskin bir sestti. Ses tekrar duyuldu. Yakın zamanda bu sesi duymuştu, ne olduğunu biliyordu.

Top atışı.

Inara denizin parıldayan köpüklerinin ötesinde gemiler olduğunu görebiliyordu. Middrenliler ve Irisialılar, Restish ve Talicia gemilerinin karaya çıkmasını engellemek için birlikte ilerliyordu.

Bir süre sonra gemilerin yanlarında turuncu renkli parıltılar belirdi, patlama sesleri yükseldi. Fakat ateş açan... Restish değildi. Sarı bayraklar çekmiş Middren gemileri mütteffiklerine saldırıyordu.

Irisia gemisinin yelkenleri alev aldığıında Inara bir şaşkınlık nidası koyuverdi.

“Lord Yether,” dedi Skedi olanları anlayarak. “Arren’a ve ittifaka ihanet ediyor. Düşmanın karaya ulaşmasına yardım ederlerse...” Pençelerini Inara’nın omzuna geçirip küçüldü. “Ordumuza arkadan yaklaşıp tuzağa düşürebilirler.”

Inara dişlerini sıkıp arabanın önüne doğru emekledi.

“Hop! Şoför!” diye bağırdı aşağıdaki şapkasını takmış, kam-bur vaziyette oturan şoföre. Şoför şaşkınlıkla başını kaldırdı, düşen yağmur damlaları yüzünden gözlerini kırptırdı.

“Gir içeri, yaramaz kız!” Bir kadındı. Yüzüne sardığı eşarbi indirdi. “Düşüp öleceksin.”

“Şuraya bak!” dedi Inara denizdeki savaşı işaret ederek. Sless tohumun etkisi geçmeye başlamıştı. Inara kendini tetikte hissediyordu, korkuyordu. Şoför işaret ettiği yere döndüğünde uzaktaki gemilerin silüetlerini gördü. “Bu konvoyun bir ulağı var mı? Talicia karaya çıkarsa orduyu uyarmamız lazım.”

Şoför duraksadı, denize kaşlarını çattı. “Yether ulakları uçurumlarda bekliyor,” dedi. “İçeri gir.”

“Yether hainin teki!” dedi Inara. “Renkleri görmüyor musun? Başka bir yol bulmalıyız!”

“Hadi ama, ufaklık,” dedi şoför umursamazca. “Deniz savaşları hakkında ne bilirsin ki? Hem Yether krala sadıktır.”

Kadının bakışları Skedi’ye kaydığında tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Elini kalbine götürerek Güneşgetiren selamı verdi. “Gir artık içeriye, Craier veledi,” deyip tekrar yola döndü. “Ateş-yürek’e yardım bahanesiyle saçma sapan isyan söylentileri yaymayacağını ne bileceğim?”

Inara’nın gözleri kısıldı, Skedi’nin iç geçirdiğini duydu. *Geri dönüyoruz herhâlde,* dedi.

İleri gidiyoruz. Beni orada istemiyorlarsa belki Irisialılara yardım edebilirim.

Dikkatli olacak mısın?

Olacağım. Skedi’ye baktı. Gelmek zorunda değilsin, Skedi.

Ah, gelmez miyim? Gözlerini şoföre dikip tüm gücünü topladı. Ardından hepsini küçücük bir yalana aşıladı: *Saldırı?*

Şoför etrafına bakarak saldırganları ararken Inara oyalanmadan arabanın tepesinden yanına atlayıp onu aşağı itti. Kadın tiz bir çığlıkla yere yuvarlanırken Freia Geralfi ne olduğunu görebilmek için tavandaki kapaktan kafasını çıkardı.

“Sol öndeki kısarak!” dedi Skedi.

“Inara Craier!” diye şaşkınlıkla bağırdı Freia. Şoför düştüğü çamurun arasından küfürler savuruyordu. Inara durmadı, oturduğu yerden kalkıp atları arabaya bağlayan parçaya, oradan da sol öndeki kahverengi atın üzerine atladı. Sırtında eyeri olmasa da bir yuları ve dizginleri vardı.

Inara zonklayan başını görmezden gelip Kissen’in hançerini çıkardı ve koşum takımlarının kayışlarını keserek kısrağı serbest bıraktı. Bu esnada Skedi hayvana Inara’nın yalnızca zihninin en uzak köşelerinde duyabileceği sakinleştirici sözler fısıldıyordu: *Her şey yolunda. Bu yalnızca bir oyun. Eğlenceli bir oyun.*

Neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu.

Öfkeden deliye dönmüş kadın ayağa kalkmıştı. “Hey! Dur, seni—”

Kısarak serbestti. “Deh!” diye bağırdı Inara hayvanı dürtükleyip dizginleri şaklatarak. “Deh!”

“Craier!” diye bağırdı şoför. Konvoydaki diğerleri de artık dışarı bakıyordu.

Kızı bırak gitsin. Skedi iradesini onlara yöneltti. *Bu senin işin değil. Senin problemin değil*

Inara atı fırtınaya ve gemilere, karanlık gökyüzü ve pasparlak sulara doğru sürdü. Dişlerini sıkıp Osidisen’in hançerini sımsıkı tuttu. Kissen’in silahını ona neden verdiğini, Lessa ve Skedi’yle onu uzaklara gönderme planı yaptığını şimdi anlıyordu.

Savaşta sağ çıkacaklarını düşünmüyorlardı ve Inara’nın sevdiği şeylerin yanıp kül olduğunu bir kez daha görmesini istememişlerdi.

Artık sahile o kadar yaklaşmıştı ki denizin tuzlu kokusunu alabiliyor, beyaz kumsalı ve ikinci bir deniz gibi dalgalanan uzun otları görebiliyordu. Peşinden gelen kimse yoktu ama Skedi arkasından uçuyordu.

Hançerin ucuyla koluna çizip acıyla tısladı.

“Inara!” diye karşı çıktı Skedi.

“OSIDISEN!” diye haykırdı Inara.

Muhakkak gelecekti. Muhakkak onlara yardım edecekti. Kissen’i buraya göndermiş, onları Talicialılar hakkında uyar-mıştı. Yağmur yine tüm şiddetiyle, öncekinden de hiddetli bir şekilde bastırmış, kızın kıyafetlerini üzerine yapıştırmıştı. Hseth’i öldürünceye dek yağmasını umdu. Her bir damlanın iğne gibi tenine batmasını diledi.

Beni bu kadar uzaklardan çağıran da kim?

Sesi bir mırıltı gibi sessiz, çekilen deniz kadar yumuşaktı. Inara atı dizginlediğinde Skedi hayvanın başına kondu. Hançeri önüne kaldırdı. Üzerindeki taş bu toprakların denizi gibi safir misali parlamıyordu. Vahşi kuzeyin gri tonlarındaydı.

Kissenna’nın vesayetindeyim. Onun kardeşi, evladı sayılırım.

Kis-sen-na... Osidisen kadının adını kayaların arasından süzülen dalgaların şırtısı gibi usulca söyledi. *Deniz sevgisinden doğan kız. Babasını tüm kalbimle sevdim ama o denizden doğan kızını daha çok sevdi. Hâliyle ben de sevdim. Kendimce.* Inara, Osidisen’in iç çekişini iliklerinde hissetti. *Beni çağırdı. Hatırlıyorum. Onca yıl sonra.*

Inara’nın kalbi sızladı. Daha önce buna benzer sayıklamaları Scian’ın, Blenraden’in dokumacı tanrısının ağzından da duymuştu. Mabetleriyle birlikte akıllarını da yitiriyorlardı.

Inara, Blenraden’da Hseth’in öldürülmesine yardım etmiş kudretli bir tanrıyı çağırdığını sanmıştı.

Yanılmıştı.

Kissen’in başı dertte, dedi Inara tanrının aklını başına getireceğini umarak. *Yardıma ihtiyacı var.* Inara tanrının var-

lığını kalbinde tuz ve kandan oluşan bir damlacık gibi hissedebiliyordu.

Ah, küçük balığım, dedi tanrı. Zihnindeki sesi bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu. *Artık ona yardım edemem. Zayıfım. Giderek... soluyorum.* Hançerdeki taş hafifçe parıldadı. *Artık kimse denizi sevmiyor. Denizleri deniz olduğu için sevmiyorlar, denizin onlara sunduğu şeyleri seviyorlar.*

Inara titrek bir nefes aldı. Dönüp gemilere baktı. Kimin kazandığını, kimin battığını anlayamıyordu.

Sana güç verebilirim! dedi. *Seni buraya çağıran kanımdan daha fazla verebilirim.*

“Ina, lütf–” diye tısladı Skedi.

Elinde biricik mabedimden alınmış bir totem var. Eskiden onu izlemek için kullandığım totem. Onu etini kesmek için kullanıp bana bir acı sundun. Adağın burada kalmama bile zar zor yetiyor.

Kanım güçlüdür!

Yeterince güçlü değil. Osidisen’in sesi öyle yumuşaktı ki söylediklerini güç bela duyuyordu. *Yeterli değil.* Sesi giderek uzaklaşırken zihninde son bir kederli fısıltı çınladı. *Keşke ona yardım edebilseydim... Keşke ölmeden önce onu görebilseydim.*

Osidisen sessizliğe gömüldü. Inara kanayan koluyla öylece kalakalmış yine bir işi becerememişti. Böyle olmaması gerekiyordu. Osidisen kükreyerek gelmeli, Talicia ve Restish denizin derinliklerine gömmeliydi.

“O da bunu isterdi,” dedi Skedi aklını okumuş gibi hüznle.

“Onu seviyordu,” dedi Inara. Diğer koluna, babasına verdiği sözün dolandığı bileğine baktı. “Kissen kendi kızı değildi ama yine de onu sevdi.”

Yusef’in üzerinde bıraktığı işaret onu öfkeliyordu. Çok güçlüydü ama karşılıksız hiçbir şey yapmamıştı. Şimdiyse Inara’nın verebileceği her şey ondan çalınmıştı ve kullanamadığı gücüyle kalakalmıştı. Elindeki avucundaki tek şey onu

kendi kızı gibi görmeyecek bir babaya verdiği söz ve ölüme yürümüş bir anneydi.

Elini işaretin üzerinde gezdirdi, renklerini hissetti. Bu bir kelepçeydi, çaresizlikten doğmuş bir bağdı. Kullanılmıştı. Kissen tanrı yazılarının ait oldukları tanrının iradesinin doğasını aldığını söylemişti. Yusef'inki deniz ve taş gibiydi. Hem yumuşak hem sert. Rengi koyu bir mordu.

“Gidip onları uyarmalıyım,” dedi Inara. “Ama, Skedi, artık özgür olma vaktin geldi. Yusef’e git ya da kendi mabedine dön. Bundan sonra bana ihtiyacın yok.”

Skedi başını iki yana salladı. “Ben seni seçiyorum,” dedi. “Blenraden’da, Lesscia’da, Wsir’in’de de seni seçtim. Yine seni seçeceğim. Her seferinde.”

Inara’nın gözleri doldu. Skedi ona sevgisini veriyordu. Herhangi bir beklenti olmadan, bir sınır koymadan. Skedi onu seviyordu.

“Ona bağlı olmayacağım,” diye fısıldadı. “İşaretini üzerimde istemiyorum. Ben annemin kızı olmak istiyorum, babamın hatası değil.”

“O zaman çıkar gitsin,” dedi Skedi.

“Ya peşime düşerse? Bizim peşimize?”

“Inara’m,” dedi Skedi boynuzlarını eğip Inara’nın alnına yaslayarak. “Senin için bütün dünyayı karşıma alırım.”

Inara yutkundu, onu başıyla onayladı.

Parmaklarını Yusef’in yazısına, varlığın moru ve altın sarısıyla parlayan harflerine geçirdi ve *asıldı*. Sözü teninden söküp çıkardı. Canı yanmıştı ama bir bıçak yarası gibi değildi. Kıymık batması ya da vücudundan akıtılan bir zehir gibiydi.

Renkler de tanrının sözüyle uzayıp koptu. Kırıldı. Hepsini uzun otların arasına fırlattığında birbirine dolanmış iplikler gibi dağıldılar. *Siktir git*.

Yusef onu kendine bağlayamazdı. Inara kimsenin değildi ve kendi yolunu kendi seçecekti.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kissen

“H seth, Hseth, Hseth.”

İsim Kissen’in ağzında acı bir tat bırakıyordu. Heykeller Middren ordusunun büyük bir kısmını ve birkaç veigayı silip süpürmüş, bir mancınığı parçalamıştı. Kissen heykellerin bu kadardan ibaret olmadığından şüpheleniyordu. Ölümün sıcaklığını esen rüzgârda hissedebiliyordu.

Vadinin dibinde konuşlanmak artık gözüne çok da iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Buna rağmen Lessa karşı saldırıya geçti, piyadelerini vadinin kenarından yukarı göndererek Elo’nun şövalyeleriyle birlikte bir kuşatma başlattı. Zemini çamurlu, kaygan ve tehlikeli bir hâle getiriyor getiren yağmur durumu onların lehine çeviriyordu. İstilacılar müttefikleriyle düşüp yamaçtan aşağı yuvarlanıyor, kimisi kurulan tuzaklara kimisi de yanan mabetlerinden geriye kalan kavrulmuş oluklara çakılıyordu.

Planlarının bir sonraki aşamasını anlamalarının ne kadar süreceğini merak etti.

Veigalar aynı ismi zikretmeye devam etti.

“Hseth. Hseth. Hseth.”

Talicialılar düşmanlarının kökünü kazımak için Hseth’i çağırıyordu. Peki onu ilk çağıran Middrenliler olursa ne olurdu?

Kissen'in ayaklarının altındaki zemin suyla doluyordu. Vegalarıyla yüzeyde adacıklar oluşturan küçük tepelere dağılmışlardı ama baraj taşıdığına nehrin nereye hücum edeceğini kestirmek zordu.

Barajı patlatamazlardı. Bu, kendi birliklerini yok ederdi. Arren bir savaşı kazanmak için üzerinde savaştıkları toprakları yok etmesine gerek olmadığını sonunda anlamış gibiydi.

Bunun yerine taşkından günler önce barajı kapatmış ve kanalları hızlıca dolup taşması için göl havzasına yönlendirmişlerdi.

Kissen tanrıyı çağırmaya devam etti. *Hseth. Hseth. Hseth.*

Talicialı rahipler ya da mabetler görmüyordu. Onlar da tanrılarını çağırıp kurban veriyorlarsa vadinin tepesinden uzakta bir yerde olmalıydılar. Bu, en çok onların işine gelirdi. Hseth, kendi akli, mantığı olan silah doğruca tepelerine inerdi.

Veigalar tanrının ismini söylemeye, adaklar sunmaya devam etti. Kan veya kemik ya da kendi canları değildi. Duaydı. Hseth'e genellikle sunulmayan türden bir adak.

Kissen, Wsir'in'deyken pek çok dua toplamıştı. Yanında Skedi'yle birkaç kişiyle sohbet etmek ıssız pazarda bir veiga sokağı bulmasına yetmişti.

Beyaz yalanlar tanrısı en iyi duaları bulmasına yardım etmişti. Yaklaşan kışta ısınabilmek için diğer ateş tanrılarına edilmiş dualar, hastalıktan kurtulmak için şifacı tanrılara edilmiş dualar. Usic'teki çatışmaların son bulması için savaş tanrılarına sunulan cam boncuklardan yapılmış tesbihler, ailelerinin güvenliği için adak niyetine verilmiş çocuk bilezikleri ve küçük ayakkabılar. Bunu yapmak Kissen'in kalbini sızlatsa da hepsini almıştı.

Sonra da veigalara ve âlimelere yasal olsun olmasın bulabildikleri tüm adakları toplamaları için Middren kamplarını didik didik aratmıştı. Bir sürü dua bulmuşlardı. Arren'a, yağmura, bir yuvaya, yasa, aşka, sekse, şaraba, şifaya edilen dualar. Binlerce umut.

Bu dualar Talicialıların insanları yakarak verdikleri adakları, acıyı gölgede bırakabilir miydi? Hayır. Ama buna gerek yoktu. İhtiyaçları olan tek şey Hseth'in aklını çelmekti. Özel, yeni ve diğer tanrılardan çalınmış bir şeyle.

Tam da Hseth'in hoşuna gidecek türden bir şeyle.

Hseth, Hseth, Hseth.

Arren'in savaşçılarının yüzünü ona dönmesi, onu sevip onu arzulaması da bir o kadar cazipti. Ne de olsa Hseth her şeyin, herkesin tanrısı olacaktı.

Akan su hızlanmış, ayak bileklerine kadar yükselmişti. Talicialılar birliklerinin yarısından fazlasını yamaçlarda savaşmaya göndermişti. Kissen artık Lessa'yı ya da Elo'yu göremiyordu. Kralın arkalarında olduğunu ve suların arasında bir yem olarak durduğunu biliyordu.

Yağmur bir kez daha hızlandı, tüm gücüyle araziye hücum etti. Gök gürledi, şimşeklerin ışığı yamaçlardaki savaşçıları, metali, kırmızı kıyafetleri, kanı, miğferleri, parçalanmış ve kanayan elleri aydınlattı.

Hseth, Hseth, Hseth.

Sonra o kokuyu aldı. Çocukluk korkularının kokusu. Alev, kan ve kömür, yağ ve ter.

Ateş tanrısı bir şimşeğin çakışıyla, havadaki bir parıltıyla, gürül gürül yanan bir ateş sarmalıyla geldi. Müritleri ve rahipleri için değil, kendisi için gelmişti. Vadinin dibine saçılmış ama hâlâ mabetliğini kaybedecek kadar parçalanmamış heykellerinin üzerinde tezahür etti. Etrafında uçuşan savaş eteği bir çanı andırıyordu.

Güneşgetiren'in kalbi onu kabilen alevleriyle karşıladı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo, Talicialı rahiplerin bağırıışlarını duydu. Tanrı onlar çağırmadan gelmişti. Hâlâ yamacın tepesine, Hseth'in inmesini umdukları yere son bir mabet yerleştirmekle meşgullerdi. Çok geç kalmışlardı. Elo çatlamış dudakları ve kana bulanmış dişleriyle gülümsedi. Hseth, gelmişti gelmesine ama Middrenlilerin çağrısına kulak vermişti. Tüm dikkati veigalardaydı.

Elo arkasında tanrının sıcaklığını hissetti. Son karşılaşmalarından daha küçüktü, bir insandan biraz daha uzundu. Suların akın ettiği vadinin tabanında beliren alevi gören Talicialılar ve Restishlilerin yüzlerindeki kafa karışıklığını gördü.

Fakat Hseth, Kissen'in avıydı. Elo'nun kendi avı vardı.

“Devam edin!” diye bağırdı Elo. “Vazgeçmeyin! Hücum!”

Middrenliler ve Irisialılar, Talicia dalgasına iyi direniyorlardı ama ön safları artık yorgun düşmüştü. Elo'nun bedeni ağrıyor, terlemiş atı yalpalayıp tökezliyor, karnından kan akıyordu. Buna rağmen Taliciahların ardı arkası kesilmiyordu, sayıca üstündüler ve yüksek arazinin avantajını kullanarak saldırıyı sürdürüyorlardı.

Ön safları tutmak istiyorlarsa takviyeye ihtiyaçları vardı. Yether ve Tiamh savaşçıları güneybatıda toplanmış, veigaların hamlelerini yapmasını bekliyordu. Elo ciğerlerini havayla

doldurup borusunu üfledi. Önce keskin, sonra uzun bir ses.
Yardım çağrısı. Yardım çağrısı!

Onunkine karşılık hiçbir çağrı gelmedi. Gök gürültüsü yüzünden onu duymamış olabilirler miydi? Kılıcını kaldırıp etrafına bakınırken tökezleyen bir Talicialının kafasına indirdi. Elo'nun savaşçıları bitap düşmüştü. Lessa'nın süvarileri de aynı durumdaydı. Irisialılar da fazla dayanamayacaktı. Fakat şimdi pes ederlerse veigalar ve kralın muhafızları başarıya ulaşamadan bozguna uğrayacaklardı.

Daha fazla zamana ihtiyaçları vardı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kissen

Hseth devrilmiş heykellerinin üzerinde gürül gürül yanan alevlerle vücut buldu.

Bu ne? Zihinlerinde yankılanan sesi gözlerini yaktı. Bu adak ne?

Sesi çatallıydı. Göğsünden vücuduna yayılan metal damarlar mat ve gri renkliydi. Briddite. Hseth cevher ona ağır geliyormuş gibi kambur dursa da hâlâ kudretliydi. Bedeninin kalanı yanan akkorklardan oluşan bir zırh gibiydi.

Bu Hseth'in zayıf hâli miydi yani? Küçülmüş müydü? Blenraden'da olduğundan daha küçük olduğu kesindi. Bir dev yerine bir ağaç kadardı. Darmadağınık saçları sapsarıydı, kalbinin etrafındaki alevlerse kan kırmızıydı.

Kissen derin bir nefes aldı. "Bak sana ne getirdik, tanrı!" diye bağırdı. Gannet ve Erl hemen yanında omuz omuza duruyordu. "Kralımız topraklarımızı rahat bırakman karşılığında sana tüm adaklarını veriyor."

Kissen tüm veigaların renklerini ellerinden geldiğince kontrol ettiğini umdu. Hseth bir kayık üzerinde ona sunulan dua yığınının incelerken onlar da iradeleriyle yalanlarını gizleyip tanrıya korkularını, umutlarını, öfkelerini gönderdiler.

Tanrı başını kaldırıp kralın arkasında taburuyla beklediği adacığa doğru baktı. Altın renginde parlıyordu ve göğsü yanı-

yordu. Süzülerek yaklaşıırken ayaklarından alev parçaları damlıyor, değdiği yerde nehri fokurdatıyordu.

“Bu adaklar acı değil.” Hseth çocuksu bir meraka kapılmış gibiydi. Tekrar konuştuğunda sesi zihinlerini delip geçti. *Çıglıklar yok mu? Ölüm yok mu?*

Kissen yüzünü buruşturdu. Sesi sıcak teller gibi için için yanıyor, savunmasını cama indirilen bir çekiç misali kolaylıkla tuz buz ediyordu.

Biraz daha. Biraz daha yaklaşmasına ihtiyaçları vardı.

Hseth başını yana eğdi. Varlığı havayı öyle ısıtmıştı ki aldığı her nefes Kissen’in ciğerlerini yakıyordu. “Diğer tanrılar böyle tuhaf, küçük şeylerle mi yetiniyor?” Yüzündeki gülümsemenin ardında tehlike saklıydı. Tam gücünde olmasa bile varlığı Kissen’a eti kemiklerinden ayrılıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Bunlar senin için, Hseth,” dedi. “Alabilirsin.” Pelerinindeki bıçakları kavradı. “Middren güvende olmayı diliyor.”

Hseth bakışlarını üzerine diktiğinde Kissen’in kalbi sıkıştı. Bunu renklerine ya da yüzüne yansıtılamamaya çalıştı. Ailesini yaktığı kızı hatırlar mıydı? Önceki yaşamında onu öldüren kadın olduğunu fark eder miydi? Fakat gözlerinde onu tanıdığına dair hiçbir ibare yoktu. Hseth, Kissen’in kim olduğunu bilmiyordu.

“Rahiplerim bana sesleniyor,” dedi Hseth. Ağzından kıvılcımlar saçarak suyun üzerine yükselip uçurumlardaki beyaz cübbelilere baktı. Yavaş yavaş yükselen su artık Kissen’in uyluklarına erişmişti. Yeterliydi. Yeterli olmak zorundaydı. “Bana korkmamı söylüyorlar.”

Kissen sıcak havayı titrek bir nefesle içine çekti. Boynu, göğsü ve ellerindeki yanık izlerinin gerildiğini hissetti. Hseth’i daha önce öldürmüştü ve tanrı bambaşka bir şey olarak yeniden doğmuştu. Çok daha kötü bir şey olarak.

“Kuzeyin kudretli ateş tanrısı korku nedir bilir mi?” dedi Kissen.

“Ben... başkalarına korku salmak için yaratıldım.” Hseth’in saçları alev sarmallarına dönüşüp bir işaret fişeği gibi göğe yükseldi. “Yıkım için yaratıldım. Acıyla yoğuruldum.”

Göğsünün alevler titreşip briddite damarlarını okşadı. Kissen onları öldürmeye gelen tanrı için ilk kez bir parça merhamet hissetti.

“*Ben* acının ta kendisiyim,” dedi tanrı. Kırılmış kayalar, taşlar ve metalden dişlerini gösterdi. Giderek ısınan teni kırmızıdan beyaza büründü. Bir akkordan daha sıcaktı. Yaklaştı. “Küçük adaklarınıza ihtiyacım yok. Sefil tanrılarınıza ve güçsüz ülkenize ihtiyacım yok.” Adaklara değil, damarına basan Kissen’a uzandı. “Tek ihtiyacım olan şey ölüm.”

Eh, denemeye değerdi. Yine de kana alışmış bir tanrının daha azıyla tatmin olmayacağını biliyordu. Üstelik artık yeterince yakınındaydı.

“Şimdi!” diye bağırdı Kissen.

Mekanizmaların başındaki veigalar Hseth’in dikkati dağınıkken ona doğru nişan almıştı. Taşlarla ağırlaştırılmış briddite zincirleri ateşlendi, tanrının etrafına dolandı. Cevher belki onu incitmezdi ama madem bir parçası hâline gelmişti o hâlde onu etkileyebilirdi. Ona ağırlık yapabilirdi.

Tanrı sendeledi, ayakları suyun altına battığında tiz bir çığlık koyuverdi.

“Fırlatın!” diye bağırdı Kissen.

Yan taraftaki veigalar zincirlerini başlarının üzerinde çevirip tanrıya doğru fırlattılar. Hseth’in göğsünü, kollarını, boynunu sarmalayıp onu aşağıya, nehrin dibine doğru çekmeye başladılar.

“B-bekleyin!” diye haykırdı Hseth. “Ne yapıyorsunuz?” *Ne yapıyorsunuz?* “Rahiplerim? Rahiplerim!” *Yardım edin.*

“Ateş!” diye bağırdı Kissen.

Sıra arbaletlerdeydi. Demir uçlu oklar alevlerinin arasından geçip gitti ancak arkalarından sürükledikleri briddite zincirler bedenine saplandı.

“Çekin!”

Ona hâlâ zarar *verebilecek* tek şey suydı. Kissen ve diğer veigalar bulabildikleri tüm zincileri sıkıca tutup avazı çıktığı kadar bağırarak tanrıyı dibe çekmeye başladı. Ardından yanlarında getirdikleri kazıklarla zincirlerin uçlarını suyun dibine mihladılar.

Hseth çığlıklar ata ata bedenini tamamen içine alacak kadar derilemiş suya battı. Alevleri sönecek gibi küçülüp titreşti. Güçsüzleşiyordu.

“Kaçın!” diye haykırdı Kissen. “Arkanıza bakmadan kaçın!”

Ayağının dibindeki koltuk değneğini alıp var gücüyle koşmaya başladı. Diğer veigalar da hızla dağıldı. Kissen, Talicialıların çığlık atmaya başladığını duydu.

Kıyıya ulaştığında arkasına bir bakış attı. Hseth’in suyun içinde kıvranıp onu bağlayan zincirlerden kurtulmaya çalıştığını, alevlerinin titreştiğini gördü. Önceki hayatında bu onu öldürmeye yeterdi. Gerçi önceki hayatında böyle bir tuzığa düşmeyecek kadar akıllıydı. Bu taktik savaş tanrısını mızrakların hedefi olacak kadar uzun süre zaptetmeyi başarmıştı ama mızraklar Hseth’i öldürmezdi.

Hayır, bu inançla ilgiliydi.

Talicialılar kudretli tanrılarının suyun altında sürüklenmesini, alevlerinin yavaş yavaş sönmesini görmüştü. Ortasına sürüklendikleri savaş zor ve kafa karıştırıcıydı. Sayıca üstün olmalarının pek bir önemi yoktu.

Hepsini korkutup kaçırmak için son bir hamleye ihtiyaçları vardı. Kissen başını yukarı kaldırdı. Middren ve Irisia süvarilerinin, ordunun küçük birliklere ayrıldığını, çaresizlikle yakın dövüşe tutuştuklarını gördü. Yorulmuşlardı, yenilmiş sayılırlardı. Elo, son darbe için borusuyla destek çağırıyordu.

Henüz kimse gelmemişti.

Kissen’in kalbi sıkıştı ama sonra yeniden pırpır etmeye başladı. İşte! Onları görmüştü! Middren Hanelerinin renklerini taşıyan süvariler ve piyadeler vadinin kenarı boyunca tek sıra

hâlinde ilerliyordu. Lacivert, mavi, gri, yeşil ve kırmızı. Hafif zırhlı Irisialılar da hücumu geçiriyorlardı. Yether'in sarısını taşıyan daha fazla kişi olması gerekiyordu ama yalnızca iki kişi gelmişti: Yüzbaşı Alianne ve Yüzbaşı Faroch.

Yine de yeterliydi. Talicia ordusu da onları görmüştü.

İlk pes eden Restish oldu. En ağır kaybı onlar vermiş, en büyük avantajları bridditele bağlanmış, çığlık çığlığa sulara gömülmüştü. Başka bir saldırıyı daha göze alamazlardı.

Böylece Restish atlarının nallarından çamurlar sıçratarak yüksek tepelere doğru kaçtı. Vadinin ağzında toplanmış rahipler arkalarından bağıyordu ama kırmızı pelerinlilerden bazıları bile tüymeye başlamıştı.

Panik hızla yayıldı. Kissen, Lessa'nın Talicialıların peşine düştüğünü fark etti.

Elo'yu ve mavi aslanını gördü. Hâlâ hayattaydı, atını kardeşinin içinde zorlukla ilerletse de düşmanın ana hattını zayıflatıyordu.

Altınlar içindeki kralın etrafına toplanmış son birlikten zafer naraları yükseldi. Halkının katlanan inancı Arren'in göğsündeki alevleri kabarttı, onu fırtınalı gökyüzünün altındaki bir fener gibi aydınlattı.

Tanrı kralın kalbi. Ateşyürek. Güneşgetiren. İnancın galibi. Adı her Middrenlinin dudağındaydı.

Güneşgetiren, Güneşgetiren.

Ateşyürek, ateşocak.

Alevimiz, yuvamız.

Kissen tuttuğu nefesi bıraktı. Başarmışlardı. Binlerce insanın inancını kırmış, en büyük düşmanlarını kaçırmaya zorlamışlardı. Bu yeterli olacak mıydı? Su ve yitirilen inanç Kissen'in umduğu gibi Hseth'i öldürecek miydi?

Fakat tanrı hâlâ buradaydı. Hseth iyi gün müritlerinin sevgisini kaybettiğini hissetti. İnançlarının ondan koptuğunu ve Arren'a yöneldiğini hissetti. Canı yanıyordu. Elbette yanacaktı.

Fakat Hseth hayal kırıklığına alışkın değildi.

Alevleri suyun altında kabardı. Daha vahşiydi. Daha öfkeliydi. Hiddetiyle cana gelmişlerdi.

Tanrı ateşin neler yapabileceğini hatırlamış gibiydi.

“Siktir,” dedi Kissen.

Alevler yamacın tepesinden bir işaret fişeği gibi yükseldi. Rahiplerin onu çağırmayı planladığı, diğerlerinden daha büyük mabetten geliyor olmalıydı. Heykelini yakıp alevleri rahiplerinin üzerine salarak cübbelerini ve saçlarını tutuşturdu. Müritlerini kurban ederek kendi adağını kendi veriyordu.

Her tanrı şehitleri severdi ve acı da bir tür adaktı. Acı Hseth’in gücüydü.

Etrafındaki sular kaynayıp fokurdamaya başlamıştı. Kralı ve alayını koruyan tepecik, akıntının içindeki adacık hücreleri olacaktı.

Kissen Hseth’in erittiği briddite zincirlerin parıltısını görebiliyordu. Cayır cayır yanan kolu serbest kaldığında diğer zincilerden de kurtularak buhar ve korkudan oluşan bir bulut içinde suyun üzerine yükseldi.

Kissen çoktan koşmaya başlamıştı. Tanrının alevden bedeni yeniden kızışıp etrafa briddite damlaları saçarken diğer veigalara onu takip etmelerini söylüyordu. Hseth’in kollarını iki yana savurmasıyla vadinin tepelerine düşman ya da müttefik ayırt etmeksizin önüne geleni yakıp küle çeviren erimiş metal parçaları yağdı.

Kissen’in gözleri yanıyordu. Elo’yu ve Lessa’yı artık göremiyordu. Ayağının altındaki toprağı bile zar zor hissediyordu. Hseth’in göz kamaştıran parlaklığı, akkora dönmüş bedeni neredeyse dayanılmazdı.

Fakat Hseth ona saldıran küçük veigayla ilgilenmiyordu. Tüm dikkati önünde duran ve alevi onunkine kafa tutan kralın üzerindeydi.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Arren

Arren tanrının suyun içinden yükseldiğini gördü. Onunla yüzleşmezse bu hepsinin sonu olurdu. Veigalar geri çekilmiş sayılırdı ve Elo'nun yardımına çok az süvari gelmişti. Sayıları bir tanrıyla savaşmak için çok azdı. Görünüşe bakılırsa pek çok Middrenli kaçmıştı.

Ama Arren'in kalbi, bedeni hâla yerindeydi. Halkı ona inanıyordu. Bu inancı, damarlarında kabaran gücü hissedebiliyordu. Sıcak, parlak, davetkât bir ısıltı tenini sarmıştı. Hestra'nın ve kendi gücünün ısıltısı.

"Mızraklarınızı kaldırın!" diye emretti.

Şövalyeleri kararlılıkla söylediğini yapıp silahlarının uçlarını tanrıya doğrulttu. Renkleri canlı, sevgileri saftı.

Bu, onu besliyordu. Onları besliyordu. Arren ve Hestra. Tek irade. Tek amaç.

"Geber, korkunun alevi!" diye haykırdı Hseth üzerine gelirken. Kılıcını çekti. "Geber, ölümün ateşi!"

Geber, dedi Hestra onunla birlikte, savaş ve delilik tanrısı. Sana zaafım vardı.

"*Sana zaafım vardı,*" diye fısıldadı Arren.

"*Kalbimi yönetmene,*" bir ağızdan konuşuyorlardı, "*benim adıma karar almana izin verdim.*"

Beni gaddar birine çevirmene izin verdim ve inancımı kaybettim, dedi Hestra.

Arren inancını kaybetmişti. Halkına olan inancını. Topraklarına olan inancını. Sevdiklerine olan inancını.

Bu şimdi sonra erecekti.

Ateş tanrısı alevden bir sütun gibi yükselirken Arren atından indi.

“Güneşgetiren?” dedi Peta. Arren onu duymazdan gelerek tepeceğin üzerinde çıkıp şövalyelerinin önüne dikildi.

“İnancımı tekrar kazandım, ateş tanrısı!” diye kükredi. *“Ve sen o inancı benden koparamayacaksın.”*

Tanrı yaklaştı. Şehit olan rahipleri sayesinde yeniden büyümüştü, Arren bedeninden yükselen alevlerin vahşet ve öfkeyle kükreyişini duyabiliyordu. Üzerinde süzüldüğü nehir kaynıyor, yoğun buhar bulutları yükseliyordu.

“Kork benden,” diye tısladı tanrı, “hayatını bağışlamam için yalvar.”

Onunla savaşabiliriz, dedi Hestra kalbinin ocağından. Göğsünden zırhına alevler saçtı. Onu yakmıyordu. Bunlar Arren’in alevleriydi.

Arren miğferini çıkardı. Üzerinde ağırlık istemiyordu. Hafif ve özgür olmak istiyordu. Eli başına sürtündüğünde saçlarının arasından baş vermiş küçük boynuz yumrularını hissetti.

“Ben hiçbir tanrıdan korkmam,” diye hırladı. “Bu ulusun ihtiyacı olan tek tanrı benim.”

“Henüz değil.”

Methsme’nin sesini duydu. Ardından acı geldi. Sırtına saplanan bir şey zırhını delip geçmiş, göğsünden çıkmıştı. Bir şövalye kılıcı.

Briddite.

Hestra çığlık attı. Arren arkasını döndü ve Peta’yla göz göze geldi. Kadının kılıcı göğsünü, bir zamanlar kalbinin ol-

duğu yeri delip geçmişti. Peta ve Methsme beklenti içinde ona bakıyordu. Bekliyorlardı.

“Bir tanrıya dönüş, Güneşgetiren,” diye fısıldadı âlime. “Bize gücünü göster.”

Sonra yüzü düştü. Arren’in göğsündeki ateşten yürek soldu. Arren’in alevleri söndü.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Elogast

E lo tanrının zincirlerden kurtulduğunu gördüğünde atıyla cesetlerin ve enkazın üzerinden atlayarak hızla yamaçtan aşağı indi. Birbirine inanç ve umuta tutunanlar yalnızca Talicialılar değildi. Hseth onları bir arada tutan şeyi, kralı yok ederse işleri biterdi.

Takviye birliklerini çağırmak için tekrar borusunu üfledi. *Bana doğru gelin! Bana doğru!*

Fakat ordunun içindeki her birlik kendi savaşını veriyor, Talicialıların ve Restishlilerin peşinden gidiyorlardı. Bazıları öfkeyle yanıp tutuşan Hseth'i görür görmez kaçmaya başlamıştı. Talicialılarla birlikte su ve alevlerden uzağa, yamaçların yukarısına doğru koşuyorlardı.

Kimse ona yardım etmeyecek miydi? Kimse tanrıyla yüzleşip kralını kurtaracak cesur değil miydi?

Boru sesi duyuldu. Cevap gelmişti.

Sadakatinden ödün vermeyen Lessa Craier bir dizi süvari daha göndermişti. Atlılar Elo'yu yakından takip ederek onunla ilerliyorlar ve vadinin kalbindeki tanrıya doğru gidiyorlardı.

Tanrılar.

Elo, Hseth'le yüzleşen Arren'in alevlerini görebiliyordu. Parıltısı Hseth'inkine eş değerdı. Bir ulusun inancıyla diğ-

rinin karşı karşıya geliyordu bu. Arren'in ateşi soğuk bir gece-
deki ateş, sonbaharda yüzünü gösteren güneş gibiydi. Arren'in
miğferini çıkardığını gördü. Masmavi gözleri, kıvrıkcık saçları
ve tutamların hemen üzerinde çıkmaya başlayan boynuzlarını
görebiliyordu. Korkusuzca ona ihanet eden, ölen ve onu öldür-
mek için geri dönen tanrıya bakıyordu.

Sonra Peta'nın kılıcını çektiğini gördü. Âlime Methsme'nin
ona bir şeyler fısıldadığını fark etti.

“Arren!” diye bağırdı Elo. “Arren, hayır!”

Kılıcın kalbine saplandığını gördü.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Skediceth

Skedi güneş ışınlarının ve fırtınanın ortasından, yağmur ve şiddetli rüzgârın arasından uçup karmaşanın içine daldı. Tıpkı bir martı gibiydi, ıslak ve perişandı. Göz ucuyla düğmesinin ve yeşim bileziğinin parıltısını görebiliyordu.

Gölün barajdan taştığını ve ötedeki vadiye aktığını gördü. Vadinin dibine dolan suyu, çamuru, taşların dibindeki siyahlıkları ve kanı da gördü. Talicia, Restish, Irisia ve Middren ordularının savaşını izledi. Hseth ortalıkta görünmüyordu, yalnızca su, şimşek ve gök gürültüsü vardı.

Kırmızılı askerler vadiden kaçıyor, yüksek yerlere çıkıyorlardı. Kralın renklerine bürünmüş süvariler de onları kovalıyordu.

Kazanıyorlar! diye bağırdı çaldığı atla dört nala koşan In-ara'ya.

Güneş alçalmaya başlamıştı, akşam yaklaşıyordu. Gökyüzünde renkler yay gibi kıvrılıyor, gün batımının tonlarıyla gökkuşağının parıltısı birbirine karışarak her şeyi ışıl ışıl bir hâle getiriyordu. Skedi tıpkı insan duygularının renklerin bakıyor gibiydi.

Sonra bembeyaz alevler yükseldi. Skedi ısı dalgasının etkisiyle yukarı doğru savruldu. Hseth'in gücüyle yıldırım çarpmışa döndü ve tanrının sudan çıktığını gördü.

Ne oldu, Skedi?

Vadide, mavili şövalyeler korku içinde bir araya toplandılar. Skedi, Craier'in yeşilini ve gümüşünü de görebiliyordu. Vadinin yamaçlarında at sırtındaki bir şövalyenin etrafında toplanmış, kudretli ateş tanrısıyla yüzleşmek için dört nala koşuyorlardı.

Ardından vadinin derinliklerinden, şövalyelerin önünden, suyla dolan yarıktan altın renkli bir alev yükseldi. Bu bir meydan okumaydı. Bir an Skedi'nin içinde tıpkı o ateş kadar parlak ve sıcak bir umut yandı.

Sonra alevler söndü.

Skedi?

ELLİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen kaygan zeminde bata çıka ilerleyip protezini onu koparacakmış gibi giderek şiddetlenen akıntıya karşı acıyla sürükleyerek adaya ulaştı.

Komutan Peta'nın elleri hâlâ kralın göğsünden dışarı fırlamış kılıcın kabzasındaydı. Diğer şövalyeler şaşkınlıktan donakalmıştı, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Tanrı kralın alevleri zayıflayıp yok olunca yüzlerindeki dehşet de büyüdü.

Kissen güçlükle kendini kara parçasına attı, bir bıçak çıkarıp suratsız Komutan Peta'ya doğru fırlattı. Ucu boynuna saplanınca kadın çamurun içine yığıldı. Âlime onu fark etmemiş gibiydi.

“Ateşyürek!” diye haykırdı Methsme, gözleri fırtınanın altında sendeleyip dizlerinin üzerine çöken krala kenetlenmişti. O da yere çöktü, kollarını ona sarılacakmış gibi iki yana açtı. “Tanrının yaşaması için kral ölmeli!”

“Siktiğimin delisi!” diye bağırdı Kissen. “Ne yaptın sen?”

Methsme onu duymadı. Titreyen parmaklarıyla Hseth'i işaret etti. “Ateş tanrısı, git buradan!” diye uludu. “Gerçek tanrı gelip seni öldürmeden önce git.”

Kral çamurun içine yanlamasına düştü. Kadifemsi boynuzlarının uçları saçlarının arasından görünüyordu. İşe yaramıştı.

Neredeyse başarmıştı. Bir tanrı olacaktı. Hseth'le yüzleşebilecek, onu öldürebilecek kadar güçlü bir tanrı.

Ama kendi müridi bunun yeterli olmadığına karar vermişti.

Hseth öylece ona baktı, aptal âlimenin 'gerçek tanrısını' öldürdüğünü henüz fark etmemiş olması karşısında şaşkına dönmüştü.

“Fani hayata çok kapılmıştı!” diye haykırdı Methsme. Sesi titriyor, ona kulak verecek birini arıyordu. Kimseyi bulamadı. Her şeyin boşa gittiğini anlayan bazı şövalyeler ayaklarını sürerek yanından geçip gitti. “Sevdiklerine, etine ve kemiğine çok bağlanmıştı. Tanrıların sevgiye ihtiyacı olmaz, tanrıların âşıkları olmaz! Tanrılar rahiplerini ve komutanlarını sever! Tanrılar...”

Kissen kaçmalıydı. Artık çok geçti. Elinde başka bir taktik kalmamıştı ve sudan başka kaçacak bir yer yoktu. Hiçbir yer güvenli değildi. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bunu Hseth de biliyordu.

“Gerçek bir tanrının gücü” diye hırladı, “nasıl olurmuş göstereyim.”

Hseth eğilerek kollarından toprağa alevler saldı. Hepsi üzerine çöktüğünde âlime çığlık attı. Önce boynuzları tutuştu, saçları bir çırpıda yok oldu. Sonra etekleri kavruldu, sesi kesildi. Sahip olmaya çalıştığı güç ve tutunduğu tüm umutlar saniyeler içinde küle döndü.

Kissen alevlerden korunmak için suya geri atladı. Alevlerin parıltısını gördü, yükselen çığlıkları duydu. Sıcaklığı hissetti.

Fakat onu öldürmeye gelen şey o sıcaklık değildi. Korku içinde koşuşan şövalyelerin ayak sesleriydi. Yüzeye çıkmaya çalıştı ama bacağına denk gelen bir bot onu tekrar dibe itti. Sonra bir tane daha geldi. Kissen aşağı doğru itildikçe bağırdı ama ağzından çıkan tek şey baloncuklardı. Koltuk değneği neredeydi? Gücü neredeydi? Tutunabileceği hiçbir şey yoktu. Başka bir diz kafasına çarptı, bir bedene tutunup kendini çekmeye çalıştığında bir el onu itti.

Kimsenin umrunda değildi. Dehşetlerinden onu fark etmiyorlardı.

İnatla yüzüye çıkamaya çalışsa da su burnuna, boğazına doluyordu. Kalan gücü de tükeniyordu, ciğerleri acıyor, görüşü bulanıklaşıp kararıyordu. Hseth'i boğarak öldürmeye çalışmıştı ve şimdi kendisi de aynı sona doğru ilerliyordu. *Ne boktan bir ölüm şekli.*

Sonra bir el pelerinini kavrayıp onu yukarı çekti. Kissen sudan çıktı, derin bir nefes alıp yuttuğu suyu kustu.

Bütün dünya alevler içindeydi. Su yüzünü yakıyordu. Lessa'nın kollarındaydı. Leydi onu yeşil pelerini sayesinde bulup kurtarmıştı.

"İyi misin?" diye sordu.

Kissen cevap vermedi. İyi falan değildi. Hiç kimse iyi değildi.

Elo ileride kalkanını alevlere karşı kaldırmış, adaya, düşen krala doğru gidiyordu.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elogast

Elo kararmış çimleri ve külleri aşarak Arren'in yanına ulaştı. Kral dertop olmuştu. Kalbi yıllar önce gittiğinden etrafta fazla kan yoktu. Göğsünde artık yalnızca cılız akkorlar vardı.

"Arren." Elo onu oturur vaziyete geçirdi. Zırhı sıcaktı ama Hseth onu yakmaya tenezzül etmemişti.

"Elo?" Arren öksürdü. Hâlâ yaşıyordu. Buna ne kadar yaşamak denirse tabii. İhtişamlı zırhının sıcak metalinin altındaki bedeni yavaş yavaş soğuyordu. Ordu darmadağın olmuş, bölünmüş, lidersiz kalmıştı.

Başarısız olmuşlardı.

Yapamam. Elo'nun zihnine konuşan Hestra'nın sesi bir kıvılcım kadar zayıftı. *Beni öldürmedi ama Arren'in gücü olmadan başka bir yarayı daha kapatamam. Onlar bize inanıyordu, ona veya bana değil. Onu iyileştiremem.*

Elo yine en kötü kâbusunu yaşıyordu. Arren kollarında can veriyordu. Soyunun sonuncusu, Middren'in son tanrısı.

"Beni..." Üzerlerine ateşler yağarken Arren konuşmaya çalıştı. Elo'nun yüzüne uzandı, "Bir... sen. Elo. Bir tek sen. Sevdin."

Beni bir tek sen sevdin, Elo, demişti daha önce ölmek üzereyken. *Bir tek sen inandın.*

"Ö-özür dilerim," dedi Arren. "Sevgini b-boşa çıkardığımı i-için."

Elo onu sıkıca tuttu. Ateş yanaklarından akan yaşları daha süzülürken kurutuyordu. Bir alev dalgası otları yalayarak yanlarından geçti, onlara ulaşmadı. Henüz.

Eninde sonunda ulaşacaktı.

Elo gözlerini kapatıp kralının üzerine eğildi. Arkadaşının. Aşkının. Düşmanının. Arren'in nefesleri yavaşlıyordu. Bir tanrının iradesiyle şimdiye kadar ayakta kalan bedeni ölüyordu. Ateş yaklaşmıştı. Hseth kaçan şövalyelerin arkasında dans eder gibi dönüyor, vadinin peşlerinden yamaçlarına alevler yağdırıyordu.

“Dünyayı değiştirebilirdik,” diye fısıldadı Elo. “Sen ve ben.”

Dünya biz olmadan değişecek, dedi Hestra. Son bir kez Arren'in göğsünde parlayıp söndü.

Tanrının gidişiyle Arren, Elo'nun kollarında son nefesini verdi.

Hseth'in kükreyen alevleri dünyayı sıcak bir turuncuya boyuyordu. Artık çok yakınındaydı Elo gözlerini kapatıp sonunun gelmesini bekledi. Yine yapayalnızdı.

Beklediği son gelmedi.

Gözlerini açtı.

“Kissen,” dedi boğuk bir sesle.

Veiga sırtında parçalanmış iki kalkanla önünde duruyordu. Metal ısınıp onu yaktığında bağırsa da alevleri etrafından akıp gitmeye zorlayacak kadar dik duruyordu. Lessa da yanındaydı, alevlerden korunmaya çalışıyordu. İyi görünmüyordu, kolundaki bir yanık kanıyordu ve derisi simsiyah olmuştu.

“Kaçın!” diye bağırdı Elo boğuk bir sesle. “Kaçmanız gerek.”

“Artık bunun için çok geç, fırıncı şövalye,” dedi Kissen. Alevlerin çekilmesiyle yarı erimiş kalkanları yere fırlattı. Hseth dikkatini başka yöne çevirmişti. “Bu bir fedakârlık değil. Bu sevgi.”

Lessa yanlarına geldi. Bir şövalyenin kılıcını almıştı. Brid-dite kılıcı. Kissen'da da bir tane vardı.

“Inara güvende,” dedi. “Önemli olan tek şey bu. Önemli olan tek şey umudumuz.”

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Inara

A rrenon vadisinin tepesinde, patikanın engebeli araziyle buluştuğu yerde durdular. Inara atından indi. Uyaracak kimse yoktu. Sözlerinin kıymeti yoktu.

Savaşın seyri değişmişti. Hseth üstünlüğü yeniden ele geçirmişti. Yağmur dinmişti ve bulutların arasından çıkan pasparlak güneş vadideki yıkımı tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu. Acıya ve adağa doymuş ateş tanrısı yine de kralın darmadağın olmuş taburunun üzerine alevler yağdırıyor, kaçan askerleri yakıp geçiyordu.

Aşağıda, vadinin kalbinde altın zırhlı, kalbindeki ateş sönmüş bir adamın cansız bedeni yatıyordu. Renkleri masmavi parlayan gümüş zırhlı bir başka adam ona sımsıkı sarılıyordu.

“Elo,” diye mırıldandı Skedi, Inara’nın omzundan.

Önünde alevler ve ölüme karşı duran, korkularını tanrılardan saklamayı bilen iki kadın duruyordu.

Lessa ve Kissen.

Bir kaçış yolu bulabilir misin? diye sordu Inara Skedi’ye.

Tanrı ona bakıp kanatlarını kıpırdattı ama küçük bir yalanı ondan esirgemedi. Patilerini omzuna bastırarak havalandı, batan güneşin ışıkları ve yaklaşan karanlığın arasında süzüldü.

Inara öylece durup sevdiği insanları izledi. Hâlâ savaşıyorlar, ölümden korkmuyorlardı.

Annesinin neden savaşı izlemesini istemediğini şimdi anlıyordu.

Bir şey bulabildin mi?

Skedi'nin sessizliği ikinci yalanıydı. Hayır demek, ona çok geç kaldıklarını söylemek istemiyordu. Adadan kaçış yoktu. Ya yanarak ya da suya atlayıp haşlanarak öleceklerdi.

Ailesi seçimlerini çoktan yapmıştı.

Hayır. Buna izin veremezdi. Güçleri varken bunu yapamazdı. Yapabileceği bir şey olmalıydı. Herhangi bir şey.

Yine Osidisen'in hançerini çıkardı. Kanı hâlâ üzerindeydi.

Bu işe yaramaz! dedi Skedi yukardan.

Vadiden yükselen bir ısı dalgası onu yukarıya savurdu. Onu durduramayacak kadar yüksekte miydi? Artık bir mabedi vardı, bir şey olmazdı.

Ina, işe yaramayacak.

Inara korkuyla titredi. Yapabilir miydi? Hançeri kaldırıp ucunu göğsüne, kaburgalarının arasına dayadı.

Ancak ölüm Hseth'in gücüyle baş edebilir, demişti Hestra. Belki seninki iş görür. Bana adak olarak canını verir misin?

“Tanrılar şehitleri sever,” diye fısıldadı. Tereddüt etti, korkuyordu. Canının yanmasından korkuyordu. Ölmekten korkuyordu. Aşağıda ölüme dimdik kafa tutan annesi, Kissen ve Elo gibi değildi.

Belki saden de yalnızca bir çocuktur.

Hançeri sıkıca kavradı ve derin bir nefes aldı. Ucu kendine bakıyordu. Kanı güçlü bir tanrıyı çağırmak için yeterli olmalıydı.

Skedi son sürat yanına dönüyordu. *Sakın buna cüret etme, Inara Craier!* diye bağırdı. *Yetmez. Acı yetmez!*

“Başka hiçbir şeyim yok!” diye haykırdı. “Kendimden başka bir şeyim yok! Ölmelerine izin veremem! Yapamam.” Hıçkırıklara boğuldu. “Ölmelerine izin veremem.”

Inara yaşadıkları vadiye bakıp evinin yandığını gördüğü zamanı hatırladı. Kissen'in alevler içinde suya düşüşünü hatırladı. Elo'yu savaşması için cesaretlendirdiğini, Telle'yi tehlikeye atışını, gül tanrısının ölümünü izlemesini hatırladı.

Kabzayı iki eliyle kavrayıp gözlerini yumdu.

Middren'de, bir yerlerde hâlâ tanrılar vardı. Olmak zorundaydı.

Başka bir yol daha var.

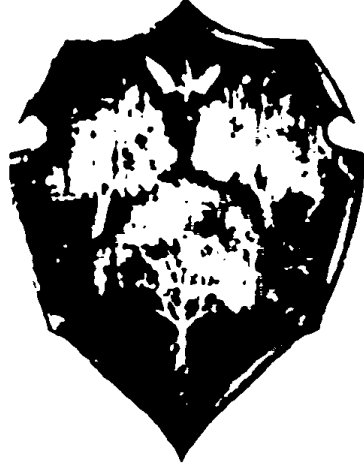
Inara hışımla gözlerini açtı. "Bana yalan söyleme!"

Skedi artık ona doğru süzölmüyordu. Vadiye doğru iniyordu. Alevlere doğru.

Beni kurban et.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skediceth

Tek seçenek buydu. Inara'nın canına kıymasına izin vermeyecekti. Artık onu durduramazdı. Kendi gücünü ve bağımsızlığını yeteri kadar kazandığından emindi. Aralarındaki bağ kopsa bile kızı incitmezdi. Artık onları bir arada tutan şey sadece sevgiydi.

Skedi, hayır! Yanından geçip giden okun rüzgârını hissetti. Inara hançerini bırakıp yayını almış, önce kanadına, sonra bacağına nişan alarak onu düşürmeye çalışıyordu. Fakat Skedi ondan kaçmayı başardı. *Dur!*

Skedi durmadı. Diğerlerini kurtarmanın başka bir yolu yoktu. Püskürtülen her alevle ölüme bir adım daha yaklaşıyorlardı. Artık Hseth'e yaklaştı. Isı bıyıklarını büküyor, tüylerini yakıyordu. Inara'nın düğmesini tutan ip yanınca adağı uçup gitti. Boncuklar da dört bir yana saçıldı. En azından ıslanmayacaktı. Skedi ıslanmaktan nefret ederdi.

Beni bırakma, Skedi. Inara'nın sesi hâlâ zihnine ulaşırsa da artık göremiyordu. *Sen de benim ailemsin.*

Gözleri alevlerin parıltısıyla kamaştı. Inara'nın, cesur, güçlü, tuhaf insanının gözlerini kapattığını, onu izlemediğini umdu.

Beni kullan, dedi. *Sorun değil.*

Acıdan daha büyük bir şey varsa o da sevgiydi.

İNANÇKIRAN

Seni kaybetmek istemiyorum.

Onlara inanan birileri olduğu sürece tanrılar hiçbir zaman kaybolmaz.

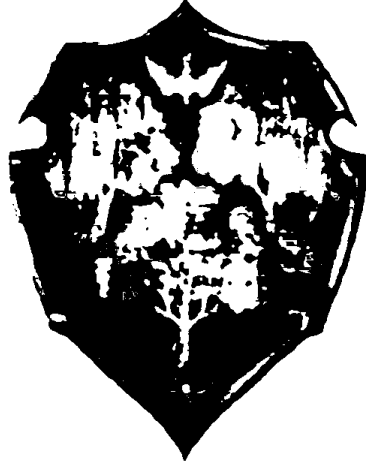
Sıcak dayanılmazdı. Skedi beyaz yalanların, umudun ve hikâyelerin tanrısıydı. Onu seçen bir kızın sevgisi sayesinde hak ettiğinden daha uzun yaşamıştı.

Seni seviyorum, dedi.

Ve alevlerin içine uçtu.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Inara

Skedi durdurulamayacak kadar uzaklaştığında, Hseth'e sağ kurtulamayacak kadar yaklaştığında Inara çığlık attı.

Bir şeyler yapmalıydı yoksa onu bir hiç uğruna kaybetmiş olacaktı.

Tanrılar! diye seslendi iradesinin her bir zerresini Hseth'in alevleri arasında küçücük bir noktaya dönüşen Skedi'ninkine bağlayarak. *Sevgimi size bir adak olarak sunuyorum.*

Kendi niyetinin ve gücünün renklerini görebiliyordu. Gök mavisi, parlak ve ıslıl ıslıl. Göz kamaştıran sevgi de oradaydı. Adağının. Skedi'nin adağının.

Aan, Hestra, Lethen, Yusef, Kelt ve Osidisen. Sali, Daeger, Faer. Hırsızların tanrıları. Kasabaların ve şehirlerin, ağaçların, suların ve vahşi toprakların tanrıları. Bana gelin! Sizi küçük düşüren tanrıyla yüzleşin.

Skediceth'i göremiyordu. Ne boynuzlarının şeklini ne de kanatlarının kıvrımını seçebiliyordu. Çok parlaktı. Buna rağmen onu duydu.

Seni seviyorum.

Sonra alevlerin etrafını sarmaladığını, önce ışığa, sonra renge ardından da hiçliğe karıştığını gördü.

Hseth onun öldüğünü dahi fark etmemişti ama Inara kalbinin onunla parçalandığını, dünyasının küllere, küllerinse güce dönüştüğünü hissetti.

Middren tanrıları, diye seslendi kırık kalbiyle. *Dönün ve topraklarınızı geri alın!*

Gücü öyle parlaktı ki Inara'dan boşanıp gökyüzüne, toprağa, havaya ve suya karıştı. Gökleri yarıp fırtınaları parçaladı.

İlk hareketlenen nehirdi. Yeşil su barajdan taşarak dört bir yana akın etti. Su tanrıları. Yüzlercesi. Aan, Gefyrton şelalesinin çelik ve buza bürünmüş tanrısı Sali'yle birlikte başı çekiyordu. Arkalarından çatlamış taştan, diştan, yosundan, nilüferlerden, kardan, buzdan ve simsiyah güçten yaratılmış başka varlıklar geldi.

Ardından göklerden şimşek sürükleyen rüzgârlar geldi. Keçi tanrısı rüzgâra karşı gerdiği göğsü ve bir haykırıyla aralanmış maskesiyle fırtınanın arasından dans ederek süzüldü. Peşinden deniz kuşları, gökkuşakları, fırtınalar ve yaz sıcağı formundaki başka tanrılar da yeryüzüne inip tepeleri doldurdu.

Vadininin zemini çatladı ve yerin derinliklerinden kemikler, süvariler, ölüm, avcılar, geyik tanrıları, orman tanrıları, gölge tanrıları ve müzik tanrıları yükseldi. Kırık sandaletlerin ya da masum dedikoduların minik ruhları, Lethen'in iblisleri, baharatlar ve yeşil yapraklardan pelerinler giymiş, uzuvları altın gibi parlayan zenginlik tanrıları da onlara katıldı.

Inara iradesini ve Skedi'nin adağını kullanarak hepsini buraya sürüklemişti ve tüm tanrılar avını kovalayan tazi misali Hseth'in üzerine çullanıp alevlerini paramparça ettiler. Ne büyük bir güç ne de büyük bir tanrı vardı. Yalnızca gizliden gizliye beslenen binlerce inanç, küçük mabetler ve kıymetli duaları vardı.

Middren'in saklı tanrıları tekrar tekrar saldırarak düşmanlarını suyun içine, yerin dibine sürükleyip alevlerini yok etmeye çalıştığı toprakla söndürdü.

Hepsi beyaz yalanların küçük tanrısına duyulan sevgi içindi.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Kissen

Kissen gözlerini açtığında hayatta olduğuna bir kez daha şaşırdı.

Kararan gökyüzüne bakarken kalbi hâlâ atıyordu. Alevler yoktu, etraf yalnızca batan güneşle aydınlanıyordu.

Middren'in tanrıları gelmiş, Hseth'i paramparça etmişlerdi. Kissen onları çağırabilecek bir kişi tanıyordu.

"Ina," dedi çatallı sesiyle.

Dönüp önce dizlerinin, sonra da ayaklarının üzerinde doğruldu. Su alçalmış, bütün alevler sönmüştü. Hayatta kalan Middrenliler de inleyerek yerden kalkmaya başlamıştı. Vadide kalan Talicialılar ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Kalanların hepsi kaçmıştı.

"Inara!" diye bağırdı Kissen. "Skediceth!"

Ne yapmıştı bu kız? Onları kurtarmak için ne feda etmişti?

Elogast da kendine gelmişti. Yaralıydı, yanmıştı ama hayattaydı. Öte yandan Arren boş göğsüyle cansız vaziyette yatıyordu. Elo'nun gözleri Kissen'inkileri buldu. Lessa çoktan kalkmış koşuyordu. Kızını bulmak için bir at arıyordu.

"Inara!"

Ayrılıp savaş meydanının dört bir yanına ayrılıp Inara'ya seslenerek onları kurtaran kayıp, küçük bir kızı bulmaya çalıştılar.

Kissen acıdan titreyen bacaklarına rağmen tepelere tırmandı.

Boşa harcanacak vakit yoktu. Skedi onlara rehberlik etmeye gelmediyse kızı bırakmaktan korkuyor olmalıydı. Tanrılar onları mabetlerinden bu kadar uzağa getiren gücü tükettikten sonra geldikleri yere dönmüşlerdi.

Birden bir su şeridi otların, kararmış toprağın ve çamurun içinden geçen bir patika gibi Kissen'in ayaklarının altından yukarı doğru süzüldü.

Aan. Hâlâ Inara'nın saçına sahip Aan.

Kissen su toplamış dudaklarının arasından kesik nefesler alıp vererek su şeridini takip etti. "Inara..." Sesini kendi kulağı bile zar zor işitmişti. Ina onu duyamazdı. Kızı bulmak zorundaydı. Kayaların ve cesetlerin üzerinden, güney yamacının zirvesine tırmandı.

Oradaydı. Yeşil renkli dertop olmuş bir figür gördü.

"Inara!" Kissen ıslak zeminde topallayarak ona doğru yürüdü. "Inara!"

Yanına ulaştı. Skediceth neredeydi? Pis sıçan kızı tehlikenin orta yerinde bırakıp nereye gitmişti? Kissen, Inara'yı kaldırdı ve yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmeye başladı. Öylesine titriyordu ki Kissen onu zar zor zapt ediyordu. Osidisen'in hançeri yerde duruyordu ama üzerindeki taş kırılmış, bıçağı körelmişti.

"Ina ne oldu? Yaralandın mı?"

Inara gözlerini açtı. Ağlamaktan her yanı şişmişti ama kanaması ya da görünürde bir yarası yoktu.

"Ina... Skedi nerede?"

"Onu çok seviyordum," diye fısıldayıp hıçkırıklara boğuldu. "Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyordu."

Kissen olanları anlamaya başlamıştı. Inara'yı kucakladı, zangır zangır titreyen kalbi kırık kıza sımsıkı sarıldı. Onun bile gözleri doldu.

O küçük, yalancı sıçan, baş belası tanrı, Skediceth.

Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından, yaralarından aşağı süzülürken yüzünü Inara'nın saçlarına gömdü.

Tanrıkatili hayatında ilk kez bir tanrının ölümüne ağlıyordu.

SON SÖZ

Inara

Tnara Elo'nun gitmesini istemiyordu.

“Dikkat et, ufaklık, kaburgalarımı kıracaksın,” dedi yumuşak bir sesle. Yine de Inara onu bırakmadı. “Geri geleceğim,” dedi kızı teselli etmek için.

Birkaç dakika sonra Inara geri çekildi ama eteğine takılınca hafifçe tökezledi.

Sakre limanına geri dönmüşlerdi ve *Silverswift* yeni yolcularını bekliyordu. Gemi, güney sularındaki savaşta hasar almıştı ama bir anda beliren kuzey denizinin tanrısı Osidisen ve güvenli sığınak tanrısı Yusef savaşı ateş tanrısının müttefiklerinin aleyhine çevirmişti. Hâlihazırda zayıflamış Osidisen bir de kalkıp yuvasından bu kadar uzağa gelince yok olup gitmiş, mabetleri parçalanmıştı. Kissen ikinci babasının ölümü konusunda ne hissettiğine dair tek kelime etmemişti.

Bu, Skedi'yi kaybetmelerinin yanında hiçbir şeydi.

“Söz mü?” dedi Inara.

“Dönse iyi eder,” diye homurdandı Kissen. “Kız kardeşlerimi de getirecek.”

Limanın taş duvarının üzerinde, yanlarında duruyordu. Karabataklar, Sakre limanına yanaşan yeni gemileri heyecanla karşılıyor, güneşli gökyüzünde fırıl fırıl dönüp kendilerine yuva

kuracak eşler arıyorlardı. Gelen gemilerin çoğu Irisia'ya aitti, bazıları da Usic, Pinet ve Curliu'dandı. Aralarında Restish'e ait bir gemi bile vardı ve bu Inara'nın canını fena sıkıyordu.

“Benimle gelmek istemediğine emin misin?” diye sordu Elo, Kissen'a. “Annem hikâyelerini dinlemek istiyormuş.”

“Git de o hikâyeleri sen anlat,” dedi Kissen. Sonra sırtarak elini buklelerinin arasından geçirdi. “Ama beni bol bol öv, olur mu? Burada yapacak çok işim var.”

Inara kadının ona uzattığı elini tutup sıktı. Kissen'in onun hatırına burada kalıp kalmadığından emin değildi. Sözde bunu o “âlim bozuntularının” bir tür kral tarikatı kurmadığından ve Blenraden'daki “mabetsiz soytarıların” yeniden inşa çalışmalarına engel olmadığından emin olmak için yapıyordu.

Elo altın sarısı ve yeşil renkli, eteğinde aslan ve kuş, sırtındaysa kök salmış bir ağaç işlemesi olan bir pelerin giymişti. Yüzük parmağına taktığı mühür yüzüğüyle tam bir elçi gibi duruyordu. Gururlu ve sakın görünüyordu. Eve dönmeye hazırdı.

Inara ara sıra kendini hâlâ Skediceth'in sesini duymayı beklerken buluyordu. Ondaki uzaklaştığında kalbinde hissettiği o çekilme hissini, alaycı sözlerini ve insanların tuhaf davranışlarına anlam veremediğinde başını yana eğişini özlüyordu.

Şimdi Elo'yu da kaybediyordu. Nihayet annesini ziyaret etmeye, yasını tutup iyileşmeye gidiyordu.

“Hoşça kal, tanrıkatili,” dedi Elo. Kissen çarpık bir gülümsemeyle Elo'nun çenesini tutup dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Şans için,” dedi. Elo güldü.

Keşke bunları görebilseydin, Skedi.

Inara elbette bir cevap alamadı. Belki de hiçbir zaman alamayacaktı.

Silverswift limandan ayrıldıktan sonra Inara ve Kissen, Reach'e geri dönmek için bir at arabasına bindi.

Eski Regna kalesi yavaş yavaş yeniden inşa ediliyordu. Kale duvarları, tüm soylu Hanelerin –Yetherlerin bile– renkleriyle süslenmişti. Lord Beloris birliklerine düşman saflarına geçme emri verdiği için yetkilerini kız kardeşine devretmek zorunda bırakılmış ve sürgüne gönderilmişti. Lordun geri çekildiğini gören pek çok kişi son çarpışmadan önce kaçmıştı ama Faroch, Alianne ve Movenna geri kalanları bir arada tutmayı başarmıştı. Tamamen şans eseri hayatta kalmışlardı sanki. Bir de yapılan fedakârlıklar vardı elbette.

İçeri girdiklerinde Leydi Craier’i birinci avluda, bir ticaret elçisiyle bir dizi parşömeni inceleyip birkaç küçük ve büyük soylunun talepleriyle boğuşurken buldular.

“Geçen yıl şarap ve zeytinden aldığımız verim çok düşüktü, naip.”

“Toprağı işleyecek ve tohum ekecek kimsemiz yok. Savaşta çok fazla kaybımız oldu, bir de bunun üstüne zor bir kış geçirdik.”

“İnşaatın ödemesini nasıl yap–”

Kissen duraksadığında Inara başını kaldırdı. Veiga yüzünde tuhaf bir ifadeyle Leydi Craier’e bakıyordu. Inara bir kez daha onun renklerini görebilmeyi, ne düşündüğünü anlayabilmeyi diledi. Annesi ve Kissen arasında ne döndüğünü bilmesede de aklına bir şeyler geliyordu.

“Kissen?” dedi Inara.

Kadın gözlerini kırpıştırıp gülümsedi. “Her zamanki gibi,” dedi. “Korsan, soylu, isyancı ve şimdi de naip. Tanrı kraldan daha yeni kurtulmuşken başımıza bir de yarı tanrı prenses çıktı.”

Inara onu şakayla itti. “Ben bir prenses değilim.”

“Henüz değilsin.”

Lessa’nın bakışları onlara kaydığında sert ifadesi gevşedi, yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Başında gümüş bir taç vardı. Görünürde herhangi bir boynuz yoktu.

“İstediğiniz şey rızamsa,” dedi Inara bakışlarını Kissen’la annesi arasında gezdirerek, “sizin olsun.” Sonuçta bu hayatta birbirini seven iki insandan daha kötü şeyler de vardı.

Kissen sırtıp Inara’nın saçlarını karıştırdı. “Hadi ama, *ufaklık*,” dedi. “O kadar akılsız değilim. Benim yerim krallık değil. İhtiyacım olan tek şey ufak bir ateş, güzel bir içki, taze bir ekmek ve beni seven insanlar.”

Inara iç geçirdi. “*Ben* seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Biraz kılıç antrenmanı yapmaya ne dersin?”

Inara dudağını ısırды. Teklif ilgisini çekmişti ama başını iki yana salladı. “Ondan önce yapmak istediğim bir şey var.”

Kissen onu başıyla onaylayıp Lessa’ya son bir bakış attıktan sonra bahçeye doğru yürümeye başladı. Adımları koltuk değneğinden aldığı destekle güçlü ve gururluydu. Cepten geçilmeyen pelerini ve briddite kılıcı hâlâ üzerindeydi. Yeni yaraları eskilere karışmıştı.

Inara onu takip etmek yerine yanından geçtiği herkese başını saygıyla eğip kibarca selam vererek konsey avlusunu geçti ve karşılama salonuna yöneldi.

Kralın salonu harap olmuştu. Alevlerin yarattığı tahribat ahşap kirişler ve taş payandalarla güçlendirilmişti. Mabetler geri dönmüştü. Geçici yönetimin amaçlarını ve arzularını göstermek için tanrılara sunduğu ilk davetti bu. Aralarında Curliu’dan bir ilim tanrısı, Lakaii’den getirilmiş bir keşif tanrısı ve Middren’in şifa tanrısı vardı. Yusef’in de bir mabedi vardı elbette. Karış karış ölçülmüş, sırf sözünü tutmuş, Wsirin’dekinden büyük bir şey inşa edilmiş olsun diye üzerine azıcık bir fark eklenmişti. İnsanların adak verememesi için önüne kilitli bir kapı yapılmıştı. Buna rağmen bazıları hâlâ yapacağından geri duymuyordu. Inara verdiği sözü tutmuştu ve Yusef’in buna karşı çıkmaya hakkı yoktu.

Odanın arka tarafında, eskiden tahtın durduğu yerde bir mabet daha vardı. Yeni platform daha alçaktı ve üzerinde taht, geyik ya da güneş ışınları yoktu. Hâlâ Güneşgetiren, Ateşyürek Arren'a tapanlar vardı fakat Lessa onun yalnızca bir kral, Lesscia ve Blenraden yağmacısı, insanlarını yakan ve savaşı kazanamamış biri olarak anılması konusunda kararlıydı.

Zaferlerinde Arren'in hiçbir payı yoktu.

Artık tahtın eski yerinde küçük ama gösterişli bir mabet yükseliyordu. Duvarları üzerine yeşil yaprakların, desenlerin ve tüylerin işlendiği pirinç panellerle kaplanmıştı. Totemiyse beyaz mermerden özenle oyulmuştu: Geyik boynuzları ve kuş kanatları olan bir tavşan.

Gözlerinin yerine birer kehribar taşı konmuş, yüyleri öylesine incelikle oyulmuştu ki her an cana gelecekmiş gibi görünüyordu. Adaklar çoktan boynuzlarına asılmış, önündeki kâselere bırakılmıştı. İkramlar, tütsüler, tatlılar ve şarap.

Inara'nın adakları farklıydı. Uzun, kalın sayfalara yazılmış notlardı. Kim olduğunu, birlikte neler yaptıklarını anlatan hikâyelerdi. Bir tanesi cebinde sesli okunmayı bekliyordu. Skedi'nin geçmişti bunlar. Skedi ve Inara'nın.

Hayal bile edemeyeceği kadar gösterişli mabedinin altına adı kazınmıştı:

Skediceth. Umut ve hikâyelerin tanrısı.

TEŞEKKÜRLER

Sona gelmişken nasıl başlanır bilmiyorum.

Bu kitapların her birini aileme adıyorum. Babama, anneme, erkek kardeşlerime ve kız kardeşime. Karşılaştığım her zorlukta kalkanım ve zırhım oldular, kalbim her kırıldığında, parçalarını her toplayışım da beni sevgileriyle sarmaladılar. Ailemizi kendimiz seçeriz ve bana başka bir şans verilse tekrar kendi ailemi seçerdim. Teşekkürler.

Sevgili eşim, kalbim. Seni de ben seçtim. Beni çıkardığın tüm maceralar ve bana verdiğin ilham için teşekkür ederim. Yelkenlerimi dolduran rüzgâr olduğun için teşekkür ederim. Sığınağım ve yuvam olduğun için teşekkür ederim.

Manajerim, cesaret kaynağım harika kadın Juliet'e. Sonunda başardık! Koskoca bir üçleme çıkardık. Ne yolculuktu ama. Bu süreçte kutup yıldızım oldun ve ilerlediğim sürece karaya ulaşabileceğimi gösterdin. Teşekkür ederim.

Mushens Entertainment ekibinden Liza, Alba, Rachel, Catriona ve Emma'ya. Kitaplarımı dünyanın dört bir yanında desteklediğiniz için teşekkür ederim. Dünyanın her yerinden okura ve yayıncıya ulaşabilmek tarifi imkânsız bir his. Hayal edebileceğim en iyi ekipsiniz.

Atlantik'in her iki yakasındaki HarperVoyager'a; Rachel, Jane, Julia, Natasha, Chloe, Jes, Deanna, Catherine, Susanna, Siobhan ve Fleur'a; tasarım ve satış ekiplerine, editörlere, kültürel uygunluk editörlerine ve sayamadığım diğer herkese teşekkürler. Bu kitapların bugünkü hâline gelmesine olan katkınız,

onları okurlara ulaştırdığınız ve sürecin sonuna kadar yanımda olduğunuz için teşekkürler.

Tom Roberts'a. Nefes kesen tasarımların, en küçük detaylara dahi gösterdiği özen ve o destansı, sıra dışı hayal gücün için teşekkür ederim. Bu yolculuğu sensiz hayal bile edemiyorum. Yolun sonuna geldiğimiz için çok üzgünüm ama bu deneyim için minnettarım.

Canım arkadaşlarıma teşekkür ederim. İsminizi tek tek sayamayacağım kadar fazlasınız: harika yazarlar, okul arkadaşlarım, yürüyüş dostlarım, gurmeler, yüzücüler, astronomi tutkunları, baş belaları, maceraperestler ve öncüler. Hepinize çok şey borçluyum. Bana olabileceğimin en iyisi olmam için ilham veriyorsunuz.

Bu hikâyelerin var olmasını mümkün kılan tüm yazarlara ve destekçilere teşekkür ederim. Engelleri yıkıp geçmekle kalmadınız, arkanızdan gelenlere yardım eli de uzattınız. Ben de aynı şeyi yapabilmeyi umuyorum.

Hikâyeleri insanlarla buluşturan kitapçılara ve kütüphanelere teşekkürler. Bu seriyi sevdiğiniz, başkalarıyla paylaştığınız ve raflarınıza koyduğunuz için minnettarım. Bütün bunlar hâlâ bir rüya gibi geliyor.

Ve sevgili okurlarıma. Bu dünyada, bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım bir sonraki macerada da yanımda olursunuz. *

Çünkü her son, aynı zamanda yeni bir başlangıçtır.

MIDDREIN

WILLIAM

WINTER

ANGEL

SAKRE

LESSIA

WELD

IRISIA

TRADA

ITALICIA

BLENKADEN

ICAREE
DENZI

BELHAVEN

RESHISHI

PINKET

WIRIN

SICARA